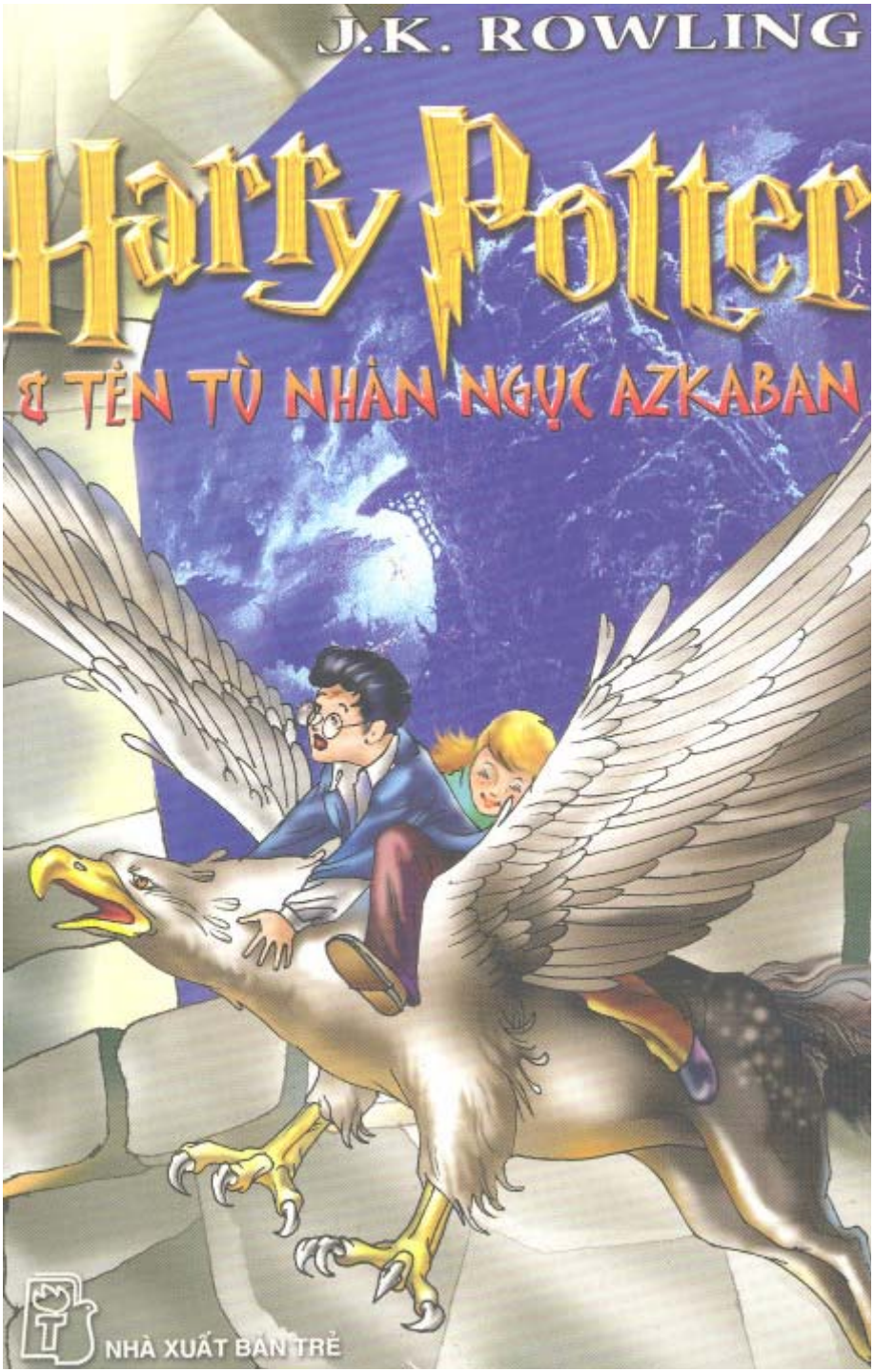

J.K. ROWLING
Harry Potter
& TÊN TÙ NHÂN NGỤC AZKABAN
NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

J. K. ROWLING
LÝ LAN dịch

HARRY POTTER
& TÊN TÙ NHÂN NGỤC AZKABAN

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

HOAN NGHÊNH BẠN ĐỌC GÓP Ý PHÊ BÌNH

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

161B Lý Chính Thắng - Quận 3 - Thành Phố Hồ Chí Minh
ĐT : 9316289 - 9316211 - 8465595 - 8465596 - 9350973
Fax : 84.8.8437450 - Email : Nxbtre @HCM.vnn.vn
Website : Http ://Www.nxbtre.com.vn

CHƯƠNG MỘT

HỘP THƯ CÚ

Harry Potter là một thằng bé không bình thường về nhiều phương diện. Một trong những điểm không bình thường đó là nó rất ghét mùa hè, ghét hơn bất cứ quãng thời gian nào khác trong năm. Một điều bất thường khác nữa là nó rất muốn làm bài tập, nhưng lại phải làm bài trong bí mật, vào giữa đêm hôm khuya khoắt. Và cuối cùng, chỉ vì ngẫu nhiên mà nó trở thành phù thủy.

Lúc này đã gần nửa đêm. Harry đang nằm sấp trên giường, tấm chăn trùm phía trên đầu như một cái lều con, tay cầm đèn pin, một quyển sách bìa da bự (*Một Trang sử Pháp thuật*, của Adabert Waffling) để mở, tựa trên cái gối. Harry dùng đầu nhọn của cây viết lông đại bàng dò lần đến cuối trang sách, cau mày tìm kiếm cái gì đó khả dĩ giúp nó viết được bài luận văn được ra đề là *"Hãy bình luận ý kiến sau: Thiêu sống phù thủy ở thế kỷ mười bốn là chuyện hoàn toàn vô nghĩa."*

Đầu viết của Harry Potter dừng ở dòng đầu của một đoạn văn. Nó đẩy nhẹ cặp mắt kiếng tròn trên sống mũi, rọi cây đèn pin sát vô quyển sách và đọc:

Vào thời Trung cổ, những người không có phép thuật (thường được gọi là Muggles) rất sợ những gì huyền bí, nhưng thực ra

họ không biết phân biệt đâu là phù thủy thật, đâu là giả. Trong vài trường hợp hiếm hoi mà họ bắt được một phù thủy thật hay pháp sư thật, thì việc thiêu sống những phù thủy hay pháp sư này cũng chẳng đem lại hiệu quả gì đáng kể. Các phù thủy hay pháp sư chỉ cần trấn một lá bùa sơ đẳng Lạnh-Hóa-Lửa, rồi giả đò quằn quại đau đớn, trong khi cảm giác thực của họ là nhồn nhột và rất đã ngứa. Trong thực tế, mụ phù thủy Wendelin khoái bị thiêu sống đến nỗi mụ đã tự để cho mình bị bắt không dưới bốn mươi bảy lần dưới những hình thức cải trang khác nhau.

Harry cắn cây viết lông đại bàng giữa hai hàm răng, luồn tay xuống dưới cái gối lấy ra bình mực và cuộn giấy da. Nó mở nắp bình mực một cách từ tốn, hết sức cẩn thận, nhúng đầu viết lông đại bàng vô bình mực và bắt đầu viết. Thỉnh thoảng nó ngừng viết, dỏng tai lắng nghe. Bởi vì nếu bất cứ ai trong gia đình Dursley mà nghe được tiếng viết lông ngỗng sột soạt trên giấy da (nhân lúc đi ngang phòng ngủ của Harry để vào nhà vệ sinh), thì Harry dám có thể lại bị nhốt vô phòng xép dưới gầm cầu thang cho đến hết mùa hè lắm.

Gia đình Dursley sống trong ngôi nhà số 4 đường Privet Drive. Những người này là nguyên nhân khiến cho Harry không bao giờ được hưởng những ngày hè thú vị. Dượng Vernon, dì Petunia, và thằng con trai của họ, Dudley, là những người bà con duy nhứt của Harry hiện còn sống. Họ là dân Muggles. Và họ có thái độ của người thời Trung cổ đối với những điều huyền bí. Dưới mái nhà của gia đình Dursley, cấm không bao giờ được nói tới ba má đã qua đời của Harry, bởi vì hai người đó là phù thủy và pháp sư. Trong nhiều năm trời, dì Petunia và dượng Vernon đã

hy vọng rằng, nếu họ ra sức trấn áp kềm chế Harry, thì họ có thể trục xuất năng lực huyền bí ra khỏi thằng nhỏ. Nhưng rốt cuộc họ chỉ tổ phát điên thêm vì bao giờ họ cũng thất bại, và bây giờ họ sống trong nỗi kinh hoàng là rủi mà có ai đó biết được chuyện Harry đã theo học được hai năm rồi tại trường Pháp thuật và Ma thuật Hogwarts thì... Điều hay ho nhứt mà gia đình Dursley có thể làm vào những ngày này là khóa kỹ những sách bùa chú, đũa phép, vạc và chổi thần của Harry ngay từ đầu mùa hè, và cấm tiệt Harry trò chuyện với hàng xóm láng giềng.

Đối với Harry, việc bị tước mất những quyển sách bùa chú quả là một nỗi khổ tâm thật sự, bởi vì thầy cô giáo ở trường Hogwarts đã giao cho nó cả đống bài làm trong kỳ nghỉ. Một trong những bài luận văn mà Harry phải viết là một bài cực kỳ khó về những Độc dược Co rút, do ông thầy khó ưa nhứt ở trường Hogwarts – thầy Snape - ra đề. Ông này mà kiếm được một cái cớ để phạt cấm túc Harry chừng một tháng là ổng rất ư khoái tỷ.

Vì vậy, ngay trong tuần lễ đầu tiên của kỳ nghỉ hè, Harry đã tranh thủ được một cơ hội. Lúc ấy, dượng Vernon, dì Petunia, và Dudley đều còn đang mải quanh quẩn trong sân trước để trầm trồ chiếc xe hơi mới toanh của dượng Vernon. (Tiếng xe nổ to phải biết, có thế suốt cả dãy phố mới chú ý). Harry thừa cơ hội ấy len lén bò xuống nhà, nạy ổ khóa của gian phòng xép dưới gầm cầu thang, chụp vội mấy quyển sách giáo khoa của nó, đem về giấu trong phòng ngủ. Chừng nào mà nó còn giữ được khăn trải giường sạch bong, không một dấu giây mực, thì gia đình Dursley còn lâu mới biết được nó vẫn ôn bài pháp thuật vào ban đêm.

Harry cũng khôn hồn tránh gây thêm rắc rối với dì dượng nó vào lúc này, bởi vì họ đã sẵn bực mình với nó lắm rồi, chỉ vì cú điện thoại của một thằng bạn phù thủy của nó ở trường Hogwarts – thằng Ron - hồi đầu hè.

Ron Weasley là con nhà nòi thuộc một gia đình toàn phù thủy. Điều đó có nghĩa là Ron biết cả đống chuyện mà Harry không biết, nhưng cũng có nghĩa là Ron chưa bao giờ xài tới điện thoại. Thiệt xui xẻo là lần đầu tiên Ron gọi điện thoại thì người nhấc máy lên trả lời nó lại là dượng Vernon.

"Ông Vernon Dursley đang nói đây."

Lúc đó, Harry đang ở trong phòng, nghe tiếng Ron vang oang oang ra từ ống nghe mà hoảng kinh hồn vía.

"A LÔ! A LÔ! ÔNG CÓ NGHE TÔI NÓI RÕ KHÔNG? TÔI – MUỐN – NÓI – CHUYỆN – VỚI - HARRY - POTTER!"

Ron gào to đến nỗi dượng Vernon nhảy lùi ra xa cái điện thoại, tay cầm cái ống nghe cách lỗ tai đến ba tấc, trừng mắt nhìn cái ống nghe với vẻ cảnh giác trên gương mặt đầy nộ khí:

"AI ĐÓ?"

Dượng Vernon hướng về phía cái điện thoại mà gào tướng lên:

"MÀY LÀ AI?"

Ron cũng gào đáp lễ, như thể nó và dượng Vernon đang đứng ở hai đầu của sân vận động mà nói chuyện với nhau.

"RON WEASLEY! TÔI LÀ MỘT NGƯỜI BẠN CỦA HARRY Ở TRƯỜNG..."

Hai con mắt ti hí của dượng Vernon đảo một vòng về phía Harry:

"KHÔNG CÓ HARRY NÀO Ở ĐÂY HẾT!"

Harry đứng như trời trồng tại chỗ. Dượng Vernon vẫn gào về phía ống nghe điện thoại mà ông cầm trong bàn tay giang xa thẳng cánh, như thể sợ rằng nó có thể nổ bất cứ lúc nào:

"TAO KHÔNG BIẾT ĐẾN CÁI TRƯỜNG MÀ MÀY ĐANG NÓI TỚI! ĐỪNG BAO GIỜ LIÊN LẠC LẠI VỚI TAO! VÀ ĐỪNG BAO GIỜ ĐẾN GẦN GIA ĐÌNH TAO."

Dượng quăng trả cái điện thoại xuống bàn như thể quăng đi một con nhền nhện độc chết người.

Trận giũa tiếp liền theo sau đó là một trận giũa te tua chưa từng thấy.

Dương Vernon gầm lên với Harry, phun nước miếng văng tùm lum vào mặt Harry:

"SAO MÀY DÁM ĐƯA SỐ ĐIỆN THOẠI NHÀ TAO CHO HẠNG NGƯỜI... NGƯỜI NHƯ MÀY HẢ?"

Hiển nhiên là Ron hiểu nó đã gieo tai họa cho Harry, nên không thấy nó gọi tới nữa. Người bạn gái thân thiết nhứt của Harry ở trường Hogwarts là Hermione Granger cũng không nghe thấy tăm hơi gì hết. Harry ngờ là Ron đã cảnh báo Hermione đừng có gọi. Nếu vậy thì thật đáng tiếc, bởi vì Hermione, học sinh phù thủy thông minh nhứt lớp Harry, là con gái của dân Muggle, cô bé quá rành việc sử dụng điện thoại, và cũng dư sức hiểu là khi gọi đến nhà Dursley thì chớ có hé lời nào về trường Hogwarts.

Vậy là Harry không nhận được tin tức gì từ đám bạn bè phù thủy của nó suốt năm tuần lễ đầu của kỳ nghỉ. Mùa hè này hóa ra cũng tệ hại y như mùa hè năm trước, Harry hoàn toàn bặt vô âm tín của bạn bè. Chỉ có khá hơn một điểm, một điểm nhỏ tí xíu mà thôi: sau khi long trọng thề là nó sẽ không dùng con cú Hedwig để gởi thư cho bất cứ bạn bè nào, Harry được cho phép thả con Hedwig ra vào ban đêm. Sở dĩ dượng Vernon chịu nhượng bộ điểm này là vì ông không thể tiếp tục chịu đựng những cơn huyên náo ầm ĩ mà Hedwig gây ra khi bị nhốt trong chuồng.

Harry đã viết xong đoạn văn về mụ phù thủy Wendelin Quái dị, nó ngừng tay, lắng nghe động tĩnh. Căn nhà tối thui chìm trong im lặng, chỉ rung lên nhè nhẹ mỗi lần thằng anh họ của Harry là Dudley ngáy rống lên. Chắc bây giờ đã khuya lắm rồi. Hai mắt của Harry phát ngứa vì mệt mỏi. Có lẽ nên để đến tối mai hãy viết nốt bài luận văn này thôi, nó nghĩ...

Harry đậy nắp bình mực lại, lôi một cái áo gối từ dưới giường ra, bỏ tất cả: cây đèn pin, cuốn *"Một Trang Sử Pháp Thuật"*, bài luận văn của nó, cùng với cây viết và bình mực, vô trong cái áo gối. Nó leo xuống giường, giấu hết bao "đồ lề" đó dưới một tấm ván lót sàn bị sút ra, dưới gầm giường. Rồi nó đứng dậy vươn vai vận động cho giãn gân cốt một chút, coi giờ trên cái đồng hồ dạ quang đặt trên bàn cạnh giường ngủ.

Đã một giờ sáng. Bao tử Harry thót lên một cái thật tức cười. Vậy là nó đã bước sang tuổi mười ba được một tiếng đồng hồ rồi, mà nó không hay.

Đó cũng là một điều bất thường khác nữa về Harry: nó

không háo hức trông mong đến sinh nhật của mình như bao đứa trẻ khác. Cả đời nó chưa từng nhận được một tấm thiệp chúc mừng sinh nhật nào. Liên tiếp hai sinh nhật năm ngoái và năm kia của nó, dì dượng Dursley đã hoàn toàn không đếm xỉa gì tới, vậy thì Harry không có lý do gì để trông mong là họ sẽ nhớ ra sinh nhật nó hôm nay.

Harry bước ngang qua căn phòng tối om, ngang qua cái lồng to trống không của con Hedwig, đến bên khung cửa sổ rộng mở. Nó tựa người vào bệ cửa sổ, để cho làn khí đêm mát mẻ mơn ma da mặt, cảm giác sảng khoái sau cả một buổi tối dài phải chui rúc trong chăn lén làm bài. Con Hedwig đã biến đâu mất tăm hai đêm liền. Thường Harry cũng không hơi đâu mà lo cho con cú: trước đây nó cũng từng bỏ đi giang hồ mấy ngày liền như vậy. Nhưng bây giờ Harry rất trông mong con Hedwig quay về. Bởi vì đó là sinh vật duy nhứt trong căn nhà này không thấy quợn mỗi khi chạm trán Harry.

Mặc dù vẫn ốm cà tong cà teo và nhỏ con so với tuổi của mình, nhưng so với năm ngoái thì Harry có cao hơn được mấy phân. Mái tóc đen nhánh của nó thì vẫn cứ như muôn thuở: rối bù một cách ngang ngược, bất kể là đã mất công chải gỡ như thế nào đi chăng nữa. Sau cặp mắt kiếng là đôi mắt rất sáng, màu xanh biếc, và trên trán là một vết thẹo mỏng hình tia chớp, có thể nhìn thấy rõ ràng dưới mấy lọn tóc phủ lòa xòa.

Đó là cái bất thường nhất trên cả con người Harry. Đó không phải là "kỷ niệm" của một vụ đụng xe khiến ba má Harry chết, như dì dượng Dursley đã xạo ra trong suốt mười năm qua. Ba má Harry, ông James và bà Lily Potter,

không hề chết vì tai nạn xe cộ, mà họ đã bị tên phù thủy đáng sợ nhứt của phe Hắc ám trong một trăm năm nay là Chúa tể Voldemort ám sát. Harry đã thoát chết, chỉ còn lại một vết thẹo nhỏ trên trán. Giờ này đứng tựa cửa sổ nhìn ra trời tối đen, Harry nhớ lại cuộc chạm trán mới nhứt giữa mình với Voldemort. Nó phải nhìn nhận là nó mà sống được tới sinh nhật thứ mười ba này thì là may phước lắm rồi.

Harry đăm đắm ngắm nhìn bầu trời đầy sao để tìm bóng dáng con Hedwig, biết đâu con cú ấy sắp lao trở về với chủ, cùng với một con chuột chết ngậm trong mỏ, gọi là tâng công chờ khen thưởng.

Trong lúc lơ đãng nhìn đâu đó xung quanh, thì phía trên những nóc nhà xuất hiện một cái gì đó – một cái gì đó mà phải mấy giây sau Harry mới nhận ra đó là cái gì.

In bóng trên nền của vầng trăng vàng chóe là một sinh vật vẹo vọ hết sức kỳ cục, và sinh vật đó đang vỗ cánh chấp chới về phía Harry, càng lúc hình ảnh nó càng nổi rõ và hiện to trên nền trời. Harry đứng lặng đi một lúc, nhìn con vật đó mỗi lúc một chúi xuống thấp. Nó ngần ngại trong nửa giây, tay đã đặt trên chốt cài cửa sổ, phân vân không biết có nên đóng sập cửa lại hay không. Nhưng vừa lúc đó, sinh vật kỳ quái ấy lao ngang qua quầng sáng của những ngọn đèn trên đường Privet Drive, và Harry lập tức nhận ra ngay đó là con gì. Nó nhảy phắt qua một bên.

Ba con cú lao xuyên qua cửa sổ, chính xác là hai con cú dìu một con thứ ba có vẻ như đã bất tỉnh. Cả đám đáp xuống giường Harry một cái uỵch, con cú được kèm ở giữa lăn kềnh ra và nằm ngay đơ thẳng cẳng. Đó là một

con cú vĩ đại màu xám, dưới chân nó cột chặt một cái gói cũng vĩ đại không kém.

Harry nhận ra ngay con cú bất tỉnh đó. Tên nó là Errol - con cú của gia đình Weasley. Ngay tức thì, Harry nhào tới bên giường, tháo dây buộc quanh chân Errol, gỡ gói quà ra, rồi mang Errol đến chuồng của Hedwig. Errol he hé mở đôi mắt lờ đờ, thốt lên một tiếng cú rúc yếu ớt để bày tỏ lòng biết ơn, rồi hớp vài ngụm nước nhỏ.

Bấy giờ Harry mới quay lại với hai con cú kia. Một trong hai con đó - con bự chảng màu trắng như tuyết - đích thị là con Hedwig của Harry. Nó cũng mang một gói quà, vẻ khá dương dương tự đắc về thành tích của mình. Hedwig thân ái mổ Harry mấy cái nhè nhẹ khi Harry tháo dùm nó cái "thành tích" đó ra khỏi chân. Xong, nó bay vèo ngang qua căn phòng để đến vui vầy bên bạn Errol.

Harry không nhận ra được con thứ ba - một con cú màu nâu hung hung rất ư đẹp cú. Nhưng Harry biết ngay con cú này từ đâu đến, bởi vì ngoài gói quà thứ ba, nó còn mang theo một lá thư có huy hiệu của trường Hogwarts. Khi Harry tháo gỡ cho nó cái gánh nặng công văn đó, nó bèn long trọng xù lông, xoạc cánh, và vút một cái bay vèo qua cửa sổ, lao thẳng vào đêm đen.

Harry ngồi xuống giường, chụp lấy cái gói mà Errol đem đến, lột ngay lớp giấy nâu gói bên ngoài. Bên trong, dưới một lớp giấy khác bằng vàng kim, nó khám phá ra một món quà gói được gói cùng một tấm thiệp chúc mừng sinh nhật – tấm thiệp mà lần đầu tiên Harry nhận được trong đời. Bằng mấy ngón tay run run, Harry mở phong bì. Hai mảnh giấy rơi ra, một lá thư và một mẩu giấy cắt từ báo.

Rõ ràng mẩu báo đó được cắt ra từ tờ báo phù thủy *Nhật báo Tiên tri,* bởi vì những người trong tấm hình đen trắng đang nhúc nhích cục cựa. Harry cầm mẩu báo cắt rời ấy, vuốt cho phẳng phiu rồi đọc:

VIÊN CHỨC BỘ PHÁP THUẬT ẴM ĐƯỢC GIẢI THƯỞNG LỚN

Ông Arthur Weasley, Trưởng phòng Dùng sai Chế tác của Muggles thuộc bộ Pháp thuật, vừa trúng Giải Thưởng Lớn cuộc xổ số Galleon hàng năm của Nhật báo Tiên Tri.

Ông Weasley hớn hở nói với Nhật báo Tiên Tri: "Chúng tôi sẽ xài số vàng trúng thưởng vào kỳ nghỉ hè ở Ai Cập, nơi đứa con trai lớn của chúng tôi, Bill, đang làm chuyên viên giải nguyền trừ ếm cho ngân hàng phù thủy Gringotts."

Gia đình Weasley sẽ ngao du một tháng ở Ai Cập, và trở về vào đầu niên học mới của trường Hogwarts, nơi mà năm đứa con nhà Weasley hiện đang theo học.

Harry chăm chú ngó cái hình nhúc nhích, miệng nó toét ra cười đến tận mang tai khi thấy tất cả chín người của nhà Weasley đứng trước một cái kim tự tháp khổng lồ đang vẫy gọi nó một cách dữ dội. Nào là bà Weasley nhỏ con mà mập mạp một cách phúc hậu, rồi ông Weasley hói đầu, cao lêu nghêu, cùng sáu cậu con trai và một cô con gái. Mặc dù tấm ảnh trên báo là đen trắng không cho phép thấy rõ, nhưng Harry vẫn hình dung được chín mái tóc của tất cả chín người trong gia đình này đều đỏ hoe lên.

Đứng ở chính giữa tấm hình là Ron, cao lêu nghêu, dáng điệu lóng ngóng, có con chuột Scabbers ngồi chồm hổm trên vai, một cánh tay Ron quàng qua vai cô em gái Ginny.

Gia đình Weasley hết sức tử tế nhưng cũng cực kỳ nghèo, nên Harry thấy không thể có ai xứng đáng hơn họ được thưởng cho một đống vàng như vậy. Nó cầm thư của Ron lên, mở ra:

"Harry thân mến,

Chúc mừng sinh nhật hạnh phúc!

Bồ biết không, mình thực tình hối tiếc về vụ gọi điện thoại. Mình hy vọng gia đình Muggle đó không làm cho bồ điêu đứng lắm. Mình đã hỏi ý ba, ba nói lẽ ra mình không nên hò hét inh ỏi trong điện thoại như vậy.

Ở Ai Cập này thiệt là đã hết chỗ nói. Anh Bill dẫn tụi này đi chơi vòng vòng quanh những ngôi mộ. Bồ không thể tưởng tượng ra nổi những lời nguyền mà các phù thủy Ai Cập đã ếm lên các nấm mộ này đâu. Đến nỗi má còn không dám cho Ginny vô trong nấm mộ cuối cùng để tham quan. Trong nấm mộ này có mấy bộ xương người biến dạng, nghe nói của dân Muggle đột nhập vô rồi bị mọc thêm đầu hay đại loại như vậy.

Mình không thể nào tin được khi ba trúng độc đắc cuộc xổ số của Nhật báo Tiên tri. Những bảy trăm Galleon vàng! Phần lớn số vàng đã được đem ra xài hết trong chuyến du ngoạn này, nhưng ba má vẫn còn đủ để mua cho mình một cây đũa phép mới cho niên học tới."

Harry còn nhớ quá rõ về vụ tai nạn xe hơi bay tông vô cây Liễu roi đã khiến cho cây đũa phép cũ mèm của Ron bị tét te tua.

"Gia đình mình sẽ trở về trước khi khai giảng niên học mới khoảng một tuần lễ, và tụi này sẽ đi Luân Đôn để mua sắm sách mới và cây đũa phép cho mình. Có cơ hội nào gặp bồ ở đó không?

Đừng để cho dân Muggle nản quá đấy!

Tìm cách đến Luân Đôn nha!

Ron

Tái bút: Anh Percy được bầu làm Thủ lĩnh Nam sinh. Ảnh mới nhận được thư báo tin hồi tuần rồi."

Harry liếc nhìn tấm hình một lần nữa. Anh Percy vào niên học tới sẽ là học sinh năm thứ bảy, năm cuối cùng, ở trường Hogwarts. Trông anh cực kỳ bảnh chọe. Cái phù hiệu Thủ lĩnh Nam sinh đã được anh cài lên cái nón Thổ Nhĩ Kỳ đỏ hết sức ngộ nghĩnh trên mái tóc chải mượt ngay ngắn. Đôi kiếng gọng sừng của anh lấp lánh phản chiếu ánh nắng Ai Cập.

Harry bây giờ mới quay ra những món quà khác, bắt đầu tháo giấy gói ra. Gói quà của Ron gởi là một đồ vật trông giống như một cái bông vụ thu nhỏ bằng thủy tinh. Kèm theo món quà này còn có một mẩu thư khác nữa cũng của Ron:

"Harry,

Đây là một cái Ống kính Mách lẻo bỏ túi. Nếu chung quanh mình có ai đó không đáng tin cậy thì nó sẽ sáng lên và quay tít. Anh Bill nói nó là đồ nhảm nhí, để bán cho mấy du khách phù thủy và không đáng tin cậy chút nào, bởi vì khi cả nhà cùng ngồi ăn tối hôm qua, nó cứ liên tục nhá sáng miết. Ấy là vì ảnh không để ý anh George và Fred đã lén bỏ vô chén súp của ảnh mấy con bọ xít.

Tạm biệt nha.

Ron"

Harry đặt cái ống kính mách lẻo bỏ túi lên cái bàn cạnh giường. Cái ống kính mách lẻo đứng im re trên cái đế nhọn đầu một cách rất ư thăng bằng, phản chiếu mấy cây kim đồng hồ dạ quang. Harry nhìn ngắm món quà của Ron một cách sung sướng trong mấy giây, rồi cầm đến cái gói mà Hedwig đã đem về.

Bên trong gói này cũng là một món quà được gói ghém cẩn thận, một tấm thiệp và một lá thư. Tất cả đều do Hermione gởi:

Harry thân mến,

Ron đã viết thư cho mình và kể cho mình nghe về vụ bạn ấy gọi điện thoại trúng dượng Vernon. Mình hy vọng bạn vẫn yên lành.

Hiện giờ mình đang đi nghỉ ở Pháp và mình không biết làm thế nào mà gởi bức thư này cho bạn – Nếu họ mở thư ở Hải quan thì mình biết làm sao? – May quá, con Hedwig xuất hiện vừa đúng lúc. Mình coi bộ con Hedwig muốn bảo đảm là phen

này bạn phải có một món quà sinh nhật khác mọi năm một chút. Mình đã mua một món quà bằng cách đặt hàng bằng cú. Có một cái quảng cáo trên tờ Nhật báo Tiên Tri (mình đã đặt mua dài hạn báo giao tới tận nhà, nhờ vậy được cập nhật những gì đang xảy ra trong thế giới phù thủy, thiệt là thú vị.) Bạn có nhìn thấy cái hình của Ron và gia đình bạn ấy trong số báo ra cách đây một tuần không? Mình cá là bạn ấy học được cả đống chuyện hay ho thú vị ấy, mình thiệt tình phát ganh tỵ – phù thủy Ai Cập cổ xưa thì chắc chắn là hấp dẫn vô cùng.

Ở đây cũng có chút đỉnh lịch sử pháp thuật địa phương thú vị. Mình đã viết lại toàn bộ bài luận văn Lịch sử Pháp thuật của mình để bổ sung vào bài viết những điều mình vừa khám phá ra. Mình hy vọng bài luận của mình không đến nỗi dài lắm, nó chỉ dài hơn yêu cầu của giáo sư Binns có hai cuộn giấy da mà thôi.

Ron nói bạn ấy sẽ đi Luân Đôn vào tuần lễ cuối cùng của kỳ nghỉ hè. Liệu bạn có đi được không? Dì dượng của bạn có cho bạn đi không? Mình thực sự mong bạn có thể đi được. Nếu không thì tụi mình đành chờ đến lúc gặp nhau trên chuyến tàu tốc hành Hogwarts vào ngày một tháng chín vậy!

Thân ái,

Hermione.

Tái bút: Ron nói anh Percy đã trở thành Thủ lĩnh Nam sinh. Mình cam đoan là anh Percy rất khoái. Nhưng Ron thì lại không có vẻ vui lắm về vụ này.

Harry lại cười toét miệng khi để lá thư của Hermione qua một bên để mở món quà của cô bé. Nó hơi nặng. Đã biết rõ Hermione quá rồi, Harry chắc chắn đây sẽ là một quyển sách to đầy những câu thần chú cực kỳ khó. Nhưng hóa ra không phải. Tim Harry đập rộn ràng khi nó xé toạc tờ giấy bao để lộ ra một cái hộp da đen mịn màng với hàng chữ bạc được in trên nắp: *"Bộ đồ lề bảo quản chổi thần"*.

Harry thì thầm:

"Ái chà, cô nàng Hermione này!"

Nó kéo dây kéo để mở hộp ra nhìn vào bên trong.

Có một hũ to xi đánh bóng cán chổi thượng hạng hiệu Fleetwood, một cặp Kéo cắt Đuôi chổi bằng bạc sáng choang, một cái la bàn nhỏ xíu bằng đồng để gắn vô cây chổi cho những chuyến du hành xa, và một cuốn *Cẩm Nang Tự-Bảo-Quản Chổi Thần.*

Ngoài bạn bè ra, cái khiến cho Harry nhớ Hogwarts nhứt chính là Quidditch, môn thể thao phổ biến nhứt trong thế giới phù thủy. Cái môn thể thao mà cầu thủ phải cỡi cán chổi thần, khá nguy hiểm, nhưng rất hồi hộp và Harry đã ngẫu nhiên mà trở thành tuyển thủ trẻ nhứt được tham gia thi đấu cho bất cứ Ký túc xá nào của Hogwarts trong vòng một thế kỷ qua. Một trong những phần thưởng mà nó nhận được nhờ tài năng chơi Quidditch là một cây chổi đua hiệu Nimbus 2000.

Harry đặt cái hộp bằng da ấy sang một bên và cầm lên món quà cuối cùng. Nó nhận ra ngay lập tức nét chữ ngoằn ngoèo xộc xệch trên lớp giấy màu nâu: còn của ai khác hơn là lão Hagrid, người giữ khóa trường Hogwarts. Nó vội xé lớp giấy trên cùng của gói quà để nhìn vào cái

ở bên trong một cách háo hức. "Cái đó" bằng da và màu xanh lá cây. Nhưng Harry chưa kịp tháo hết lớp giấy gói bên ngoài ra, thì cái vật bên trong ấy đã hự lên một tiếng. Chưa biết đó là cái gì, chỉ biết nó đang táp chách chách, như thể có mồm mép hẳn hoi vậy.

Harry thấy ghê đến ớn lạnh. Nó biết lão Harry không bao giờ cố ý gởi cho nó bất cứ thứ gì nguy hiểm; nhưng khổ nỗi, lão Hagrid lại không có quan điểm và nhận thức của người bình thường về cái gì là nguy hiểm, cái gì là không. Mọi người đều biết lão Hagrid từng kết bạn với những con nhền nhện khổng lồ, mua một con chó ba đầu hung tợn của mấy tay bợm nhậu ở quán rượu, và lén ấp trứng rồng bất hợp pháp trong căn chòi của lão.

Harry khều khều cái gói một cách căng thẳng. Cái gói lại táp nhặng xị lên. Harry bèn với tay cầm cây đèn trên bàn ngủ, nắm thật chắc trong một tay, giơ cao quá đầu, sẵn sàng phang cây đèn ấy vô con vật nguy hiểm trong cái bọc mà nó đang dùng tay kia xé nốt lớp giấy gói. Harry kéo cái vật đó, và từ trong bọc rớt bịch ra: một cuốn sách. Chỉ vừa mới kịp nhận ra cái bìa màu xanh xinh đẹp với hàng chữ chạm nổi của cái tựa sách bằng vàng: *"Quái Thư Về Quái Vật"*, thì cuốn sách kỳ quái ấy đã nhảy dựng trên gáy sách rồi tất tả lạch bạch bò ngang qua cái giường của Harry, y như một con cua quái dị.

Harry thì thầm:

"Thôi rồi..."

Cuốn sách té nhào xuống khỏi cái giường, gây một tiếng vang to nghe loảng xoảng, rồi lật đật lê lết ngang qua căn phòng. Harry rón rén theo dõi nó. Cuốn sách chui vào dưới

gầm bàn, trốn trong một vùng khuất tối om. Vừa cầu trời cho cả nhà Dursley say ngủ, không nghe được tiếng động vừa rồi, Harry vừa bò xuống sàn, tìm cách thò tay vô gầm bàn lôi cuốn sách ra.

"Ui da!"

Cuốn sách đớp tay nó một cái rồi chấp chới chạy qua khỏi Harry, vẫn bước lạch bạch bằng bìa và gáy sách. Harry loay hoay bò quanh, chồm tới, nhoài sang bên, ra sức đè cuốn sách xuống cho nó nằm yên. Ở phòng bên, dượng Vernon ngáy lên một tiếng vang như sấm.

Trong khi Harry vất vả giữ chặt cuốn sách đang ra sức vùng vẫy, thì Hedwig và Errol đứng coi một cách khoái trá. Một khi đã túm được cuốn sách trong tay, Harry vội vã bước tới cái tủ quần áo nhiều ngăn kéo, rút ra một sợi dây nịt, đem trói cuốn sách lại thật kỹ. Cuốn *Quái Thư Về Quái Vật* vùng vằng với vẻ giận dữ, nhưng không còn táp táp hay vỗ vỗ bìa sách nữa. Xong, Harry thảy cuốn sách kỳ quái lên giường, vói tay cầm tấm thiệp của lão Hagrid lên:

Cháu Harry thương nhớ,

Chúc mừng sinh nhật hạnh phúc!

Bác nghĩ cuốn sách này sẽ hữu ích cho cháu khi vào niên học tới. Bây giờ bác không nói gì thêm nữa. Chừng nào gặp cháu, bác sẽ nói.

Hy vọng đám Muggles đối xử tử tế với cháu.

Chúc cháu mọi điều tốt lành,

Bác Hagrid.

Harry hết hồn khi lão Hagrid cho rằng một cuốn sách ưa cắn nhặng xị sẽ trở nên hữu ích, nghe đúng là chuyện xúi quẩy. Nhưng nó cũng đặt tấm thiệp của lão Hagrid đứng cạnh thiệp chúc mừng của Ron và Hermione, miệng ngoác ra cười tươi hơn bao giờ hết. Bây giờ chỉ còn lại lá thư của trường Hogwarts.

Harry nhận thấy lá thư này hơi dày hơn bình thường. Nó xé phong bì, rút từ trong đó ra tờ giấy da đầu tiên và đọc:

Thân gởi cậu Potter,

Xin vui lòng lưu ý là niên học mới sẽ bắt đầu vào ngày 1 tháng 9. Tàu tốc hành Hogwarts sẽ khởi hành từ sân ga số Chín Ba Phần Tư tại nhà ga Ngã Tư Vua, lúc mười một giờ.

Học sinh năm thứ ba sẽ được phép viếng thăm làng Hogsmeade vào một vài ngày cuối tuần. Xin trình cho phụ huynh hoặc người bảo trợ ký vào tờ đơn cho phép kèm theo đây.

Danh mục sách giáo khoa dùng cho niên học mới cũng được đính kèm theo đây.

Thân ái,

Giáo sư McGonagall

Phó Hiệu trưởng.

Harry rút ra tờ đơn cho phép đi thăm làng Hogsmeade, nhìn tờ giấy da một hồi, nụ cười trên mặt nó từ từ tắt lụi. Cuối tuần mà được đi thăm làng Hogsmeade thì khoái biết

chừng nào. Harry biết đó là một ngôi làng phù thủy, cả làng đều là phù thủy, nhưng nó chưa bao giờ có dịp đặt chân tới. Vấn đề là phải làm cái cách gì đây để cho dì Petunia và dượng Vernon chịu ký vô tờ đơn cho phép này?

Harry ngó lên cái đồng hồ báo thức. Bây giờ đã hai giờ sáng. Nó quyết định là sáng mai thức dậy hãy lo nghĩ tiếp đến cái đơn cho phép đi thăm làng Hogsmeade. Còn bây giờ thì leo lên giường, chổm ngang qua giường để gạch bỏ bớt một ngày trên tấm lịch nó tự chế, để đếm ngược từng ngày còn lại của một mùa hè quá dài, trông ngóng cho chóng đến ngày trở về trường Hogwarts. Rồi Harry gỡ cặp mắt kiếng ra, nằm dài xuống, mắt vẫn mở to, nhìn mãi ba tấm thiệp sinh nhật để trên bàn.

Mặc dù là đứa trẻ bất thường về đủ mọi mặt, nhưng giây phút này Harry Potter cũng có cảm giác như bất cứ một đứa trẻ bình thường nào khác: sung sướng vì hôm nay là sinh nhật của mình, tuy đây là lần đầu tiên trong đời Harry có được niềm sung sướng đó.

CHƯƠNG HAI

SAI LẦM LỚN CỦA CÔ MARGE

Sáng hôm sau, khi Harry đi xuống nhà để ăn điểm tâm, thì nó thấy cả ba người của nhà Dursley đã ngồi đâu vô đó quanh cái bàn ăn trong nhà bếp rồi. Mọi người đang xem truyền hình. Cái máy truyền hình mới toanh vừa bóc tem gỡ nhãn ấy là món quà *mừng-con-về-nhà-nghỉ-hè* dành cho Dudley. Thằng anh họ núc ních này của Harry đã không ngừng lải nhải than phiền về quãng đường dài mà nó phải ục ịch đi từ cái tủ lạnh trong nhà bếp đến cái máy truyền hình trong phòng khách. Nay thì Dudley hầu như ở lỳ luôn trong nhà bếp gần hết ngày hè. Cặp mắt heo ti hí của nó cứ dán dính lên màn ảnh nhỏ, và cái cằm năm lớp nọng của nó không ngừng đung đưa do động tác nhai nhồm nhoàm liên tục.

Harry ngồi xuống giữa Dudley và dượng Vernon, một người đàn ông cao to như một con bò với cái cổ nhỏ xíu và một bộ ria vĩ đại. Chẳng những không chúc mừng Harry một sinh nhật hạnh phúc, mấy người trong nhà Dursley thậm chí còn không tỏ một dấu hiệu gì chứng tỏ là họ có nhận thấy Harry bước vào phòng. Nhưng mà Harry cũng đã quá quen với sự ghẻ lạnh này rồi, nên chẳng hơi đâu mà buồn. Nó tự lấy cho mình một miếng bánh mì nướng rồi ngước lên ngó người đọc tin trong truyền hình. Ông ta đang tường thuật nửa chừng câu chuyện một tên tù vượt ngục.

"xin công chúng hãy cảnh giác là Black có vũ trang và cực kỳ nguy hiểm. Một đường dây nóng đặc biệt đã được thiết lập, bà con nên lập tức báo cáo cho chính quyền khi thấy bất cứ tông tích nào của Black."

Dượng Vernon ngước mắt khỏi tờ báo, ngó chằm chằm vô mặt tên tù trên màn ảnh, khịt khịt mũi:

"Cần quái gì phải bảo cho người ta biết thằng tù đó lợi hại! Cứ trông cái bộ dạng của nó là biết, đồ lười biếng rác rưởi! Coi cái đầu tóc của nó kìa!"

Dượng ném một cái nhìn xéo vào Harry. Mái tóc rối bù của nó luôn luôn là nguồn cơn khó chịu của dượng Vernon. Tuy nhiên, Harry thấy nó còn chải chuốt tươm tất chán nếu đem so sánh với bộ dạng của người đàn ông trên màn ảnh truyền hình. Ông ta có một gương mặt hốc hác ẩn sau những nùi tóc rối, xỉn màu, dài tới cùi chỏ.

Gương mặt tên tù biến mất để lại hiện ra xướng ngôn viên của đài truyền hình:

"Bộ trưởng Nông nghiệp và Ngư nghiệp sẽ thông báo vào ngày hôm nay..."

Dượng Vernon quáo tháo, trừng mắt giận dữ nhìn ông xướng ngôn viên của đài truyền hình:

"Ủa? Tiếp đi chứ! Sao chẳng thông báo gì cho người ta biết thằng điên đó đã vượt từ cái ngục nào? Đưa tin khơi khơi mà làm gì! Dám thằng điên đó hiện giờ đang lảng vảng ngoài đường không chừng!"

Dì Petunia lăng xăng đi quanh phòng, chăm chú ngó chừng qua cửa sổ nhà bếp. Dì có một thân hình xương xẩu và một bộ mặt ngựa dài thoòng. Harry biết tỏng dì

Petunia chỉ những mong sao được làm cái người quay số đường dây nóng để mật báo tin về tên tù vượt ngục. Dì là người đàn bà tọc mạch nhứt thế giới và đã tiêu phần lớn thì giờ trong đời mình để rình ngó nghe ngóng những người hàng xóm chán phèo luôn nghiêm chỉnh tuân thủ luật pháp.

Dượng Vernon dộng nắm tay tím rịm tổ chảng của dượng xuống bàn một cái đùng, nói:

"Không biết tới bao giờ họ mới *hiểu ra* rằng đối với cái lũ người đó thì chỉ có một cách treo cổ chúng là xong!"

"Rất đúng!"

Dì Petunia hùa theo chồng ngay, mắt vẫn đảo qua giàn đậu tây của nhà hàng xóm.

Dượng Vernon hớp cạn tách trà, liếc nhìn đồng hồ, nói thêm:

"Anh phải đi ngay thôi, Petunia à, chuyến tàu của Marge sẽ đến lúc mười giờ."

Đang thả tâm trí bay bổng với bộ Bảo trì Chổi thần trên lầu, Harry đột ngột bị lôi tuột xuống mặt đất khi nghe câu nói đó của dượng Vernon. Nó vuột miệng nói:

"Cô Marge hả? Hổng... hổng lẽ... cổ tới đây?"

Cô Marge là em gái của dượng Vernon. Mặc dù cô ấy không có dây mơ rễ má huyết thống gì với Harry, nhưng Harry vẫn buộc phải gọi cô Marge là cô suốt đời.

Cô Marge sống ở nông thôn, trong một ngôi nhà nằm giữa khu vườn rộng. Trong khu vườn đó, cô nuôi một lũ chó Bun. Thường thì cô không hay ở lại nhà dượng Vernon cho lắm, bởi vì cô không thể nào chịu nổi cảnh xa cách

lũ chó quí báu của cô. Nhưng những lần đến thăm thưa thớt của cô cũng đủ lưu lại trong tâm trí Harry những nỗi kinh hoàng sâu sắc.

Nhớ hồi sinh nhật thứ năm của Dudley, cô Marge đã quất bầm giập hai ống quyển của Harry để cấm không cho nó đụng tới cái tượng phát ra tiếng nhạc của Dudley. Vài năm sau, cô Marge lại xuất hiện vào dịp lễ Giáng sinh, tặng cho Dudley một người máy được vi tính hóa, còn Harry thì được cô tặng cho một hộp bánh qui dành cho chó. Trong chuyến viếng thăm gần đây nhứt của cô Marge, khoảng một năm trước khi Harry nhập học trường Hogwarts, Harry xui xẻo vô tình dẫm phải chân của con chó mà cô Marge cưng nhứt. Con chó Ripper đó bèn rượt Harry chạy giáp vòng khu vườn, và buộc Harry phải leo tọt lên cây. Cô Marge cũng chẳng thèm gọi con chó cưng lại để nó buông tha cho thằng bé. Harry đã phải ngồi run cầm cập trên cây cho đến quá nửa đêm. Những chuyện đó cho tới bây giờ vẫn còn là trò cười bể bụng cho Dudley.

Dượng Vernon gầm gừ:

"Cô Marge sẽ ở lại đây một tuần lễ."

Dượng xỉa một ngón tay múp míp vào mặt Harry đe dọa:

"Và sẵn đây, tao cần phải dặn trước mày vài chuyện cho rõ ràng, trước khi tao đi đón cô ấy."

Dudley gỡ con mắt nó ra khỏi màn ảnh truyền hình, nở nụ cười tự mãn ngô ngố. Đối với Dudley, cách giải trí khoái nhứt là xem cha nó, ông Dursley, hành hạ đứa em họ Harry.

Dượng Vernon lại gầm gừ:

"Thứ nhứt, mày liệu hồn ăn nói cho tử tế khi nói chuyện với cô Marge, nghe chưa!"

Harry đáp một cách chua chát:

"Dạ được, nếu cô ấy cũng nói năng tử tế khi nói chuyện với cháu."

Làm như không nghe thấy câu trả lời của Harry, dượng Vernon nói tiếp:

"Thứ hai, cô Marge không biết gì hết về sự *bất bình thường* của mày; cho nên tao không muốn có bất kỳ... bất kỳ trò *nhí nhố* nào xảy ra khi có cô ấy ở đây; mày liệu hồn mà cư xử, nghe không?"

Harry nghiến chặt răng đáp:

"Cháu sẽ cư xử đàng hoàng nếu cổ cũng vậy."

Đôi mắt ti hí của dượng Vernon lúc này chỉ còn là hai đường kẻ nhỏ xíu trên gương mặt đỏ au của ông.

"Và thứ ba, chúng ta đã nói với cô Marge là mày học ở "Trung tâm Thánh Brutus chuyên Giam giữ Thiếu niên Phạm tội Không Cải hóa nổi."

Harry hét lên:

"Cái gì?"

Dượng Vernon bụp ngang:

"Mày phải chấp nhận câu chuyện đó, nghe không thằng oắt con, nếu không mày sẽ gặp chuyện chẳng lành!"

Harry ngồi lặng, mặt trắng bệch, giận uất lên, trợn trừng mắt ngó dượng Vernon, không thể nào tin được điều tai nó vừa nghe. Cô Marge sẽ đến ở chơi tại nhà này một tuần lễ, đúng là không còn món quà sinh nhật nào tồi hơn mà

gia đình Dursley có thể tặng cho đứa cháu mồ côi, kể cả so với đôi vớ cũ của dượng Vernon mà Harry nhận được vào kỳ sinh nhật năm kỉa năm kia của nó.

Dượng Vernon nặng nề đứng lên, nói với vợ con:

"Thôi, anh đi ra nhà ga đây, Petunia à. Con có muốn đi theo chơi không, Dudley-cục-cưng?"

"Hổng thèm."

Dudley thấy màn cha nó răn đe Harry kết thúc mất rồi thì cũng hết cả hứng với những lời ổng nói, bèn quay lại dán mắt vô màn ảnh truyền hình.

Dì Petunia vuốt mái tóc vàng và rậm của cậu quí tử, âu yếm nói:

"Dudley còn phải chuẩn bị cho lịch sự để đón cô Marge mà. Má đã mua cho cục cưng một cái nơ mới dễ thương hết sức nói."

Dượng Vernon thân ái vỗ lên bờ vai ú na ú nần của Dudley:

"Vậy lát nữa ba gặp lại con hén!"

Đang ngồi thừ ra trong trạng thái kinh hoảng ngây đờ, Harry bỗng nảy ra một ý tưởng bất ngờ. Buông miếng bánh mì nướng của nó xuống, Harry vội vàng đứng lên đi theo dượng Vernon ra đến cửa chính.

Dượng Vernon mặc áo khoác lái xe vào, nhìn thấy Harry đang đứng ngó mình, dượng bèn nạt:

"Tao không có dắt mày đi theo đâu!"

Harry lạnh lùng đáp:

"Làm như cháu muốn đi theo ấy! Cháu chỉ muốn hỏi dượng một điều."

Dượng Vernon nhìn nó nghi hoặc. Harry lựa lời nói:

"Học sinh năm thứ ba ở trường Hog..., ở trường của cháu, được phép thỉnh thoảng đi thăm làng."

"Thì sao?", dượng Vernon gắt, tay dượng đã cầm cái chìa khóa xe máng trên cái móc gần cửa. Harry vội nói nhanh:

"Cháu cần có chữ ký của dượng trong đơn cho phép"

Dượng Vernon cười chế nhạo:

"Mà tại sao tao phải ký vô chứ?"

Harry cẩn thận lựa từng tiếng từng lời:

"Dạ, cháu thấy thiệt là khó mà giả vờ với cô Marge là cháu học ở cái trường... Thánh gì đó..."

Dượng Vernon gào to:

"Trung tâm Thánh Brutus Giam giữ Thiếu niên Phạm tội Không Cải hóa nổi."

Harry hài lòng khi nghe trong giọng nói của dượng Vernon có một nỗi hoảng hốt nào đó. Nó bình tĩnh ngước nhìn gương mặt to bè và tím rịm của dượng Vernon, nói:

"Dạ, cái trường đó, cháu thấy mình sẽ phải ghi nhớ nhiều thứ, rồi phải làm cho câu chuyện có vẻ thuyết phục, phải không dượng? Nếu rủi mà cháu vô tình để lộ ra điều gì đó..."

Dượng Vernon rống lên:

"Thì tao sẽ dộng cho mày ói ra hết những thứ mày nuốt vô, biết không?"

Dượng Vernon nhào tới, dứ dứ nắm đấm vô mặt Harry, nhưng Harry vẫn kiên cường. Nó nói bằng giọng không gì lay chuyển được:

"Có dộng cho cháu ói mửa ra thì cũng không thể làm cho cô Marge quên được những gì cháu sẽ nói với cổ."

Dượng Vernon đứng khựng lại, nắm đấm vẫn còn giơ cao, gương mặt vốn đỏ au đã xạm xuống thành màu nâu cánh gián xấu xí.

Harry nói tiếp thật nhanh:

"Nhưng nếu dượng ký dùm cháu đơn cho phép, thì cháu thề là sẽ ráng nhớ tên cái trường mà dượng nói là cháu đang theo học. Và cháu sẽ hành động như một Mug..., một người bình thường, và mọi thứ."

Harry biết rằng dượng Vernon đang suy nghĩ lại đề nghị của nó, dù hàm răng ông đang nhe ra và mạch máu nổi cộm trên thái dương của ông nhịp phập phồng.

Cuối cùng ông gầm ghè:

"Được. Tao sẽ canh chừng cẩn thận hành vi thái độ của mày trong suốt thời gian cô Marge ở đây chơi. Nếu cuối cùng mày giữ được bí mật câu chuyện và chịu nằm trong giới hạn cho phép, thì tao sẽ ký tên vô tờ đơn chết tiệt của mày."

Dượng Vernon xoay mình, kéo cánh cửa trước, bước ra, rồi đóng sầm cánh cửa lại, mạnh đến nỗi một trong mấy tấm kính cửa ở trên cao bị chấn động, rớt xuống.

Harry không quay trở lại nhà bếp. Nó đi thẳng lên lầu, trở vô phòng ngủ của mình. Nếu nó sẽ phải hành động như một Muggle, thì tốt nhứt là nên bắt đầu ngay từ bây giờ. Harry chậm rãi và buồn bã thu dọn mấy món quà và thiệp chúc mừng sinh nhật lại, đem giấu hết dưới tấm ván lót sàn bị bung ra, chung một chỗ với mớ bài tập còn dở dang của nó.

Rồi Harry đi tới cái chuồng con Hedwig. Con cú nhà Weasley - Errol - dường như đã hồi phục ít nhiều, đang ngủ say li bì cạnh con Hedwig, đầu rúc dưới cánh. Harry thở dài, rồi đánh thức cả hai con cú dậy.

Harry rầu rĩ nói với con cú:

"Hedwig à, mày phải biến đi đâu đó một tuần lễ thôi. Chi bằng mày cứ đi theo con Errol, Ron sẽ chăm sóc mày giùm tao. Tao sẽ viết cho Ron một lá thư, giải thích chuyện này. Mày đừng có nhìn tao cái kiểu đó."

Đôi mắt tròn to màu hổ phách của con Hedwig đầy trách móc. Nhưng Harry đành nói tiếp:

"Lỗi tại tao, tao biết. Nhưng đó là cách duy nhứt để tao có được giấy phép đi thăm làng Hogsmeade với Ron và Hermione."

Mười phút sau, Errol và Hedwig (đeo bức thư của Harry dưới chân) cùng lao qua khung cửa sổ và biến mất tăm.

Bấy giờ Harry, với cõi lòng nặng trĩu khổ sở và cô đơn, mới đem cất cái lồng trống không vô trong tủ quần áo.

Nhưng mà Harry không có nhiều thì giờ để mà nghiền ngẫm ủ ê. Chưa kịp làm gì hết thì đã nghe tiếng ré the thé của dì Petunia đang gọi vọng lên cầu thang, kêu Harry trở xuống để chuẩn bị sẵn sàng đón tiếp vị khách sắp đến.

Khi Harry vừa thò đầu vô hành lang thì dì Petunia nạt ngay:

"Làm cái gì với cái đầu tóc của mày đi chớ!"

Harry chẳng thấy có lý do chính đáng nào để phải chải đầu cho mượt mà ngay ngắn cả. Cô Marge rất khoái chê bai nó, thành ra trông nó càng nhếch nhác thì càng làm cho cổ vui hơn chứ.

Vừa lúc đó, bên ngoài vang lên tiếng lạo xạo của bánh xe nghiến trên sỏi khi dượng Vernon thắng xe trên lối đậu xe. Rồi tiếng mở tung cánh cửa xe ra, tiếp đến tiếng chân bước trên lối đi qua vườn.

Dì Petunia rít bảo Harry:

"Mở cửa ra!"

Harry kéo cánh cửa mở ra, cảm thấy bao tử mình đầy ứ một nỗi buồn không tiêu hóa nổi.

Cô Marge đứng ở ngưỡng cửa. Trông cô giống y chang dượng Vernon: cao to như bò mộng, mặt tím ngắt, thậm chí cô Marge cũng có ria mép, tuy không rậm bằng bộ ria của dượng Vernon. Một tay cô Marge xách một cái va li to đùng, còn tay kia thì dắt một con chó Bun già nóng nảy.

Cô Marge la oang oang:

"Dudley của cô đâu rồi? Thằng chó cưng yêu quí của cô đâu rồi?"

Dudley núng nính bước ra hành lang, mái tóc vàng được chải ép sát cái đầu đầy mỡ, và một cái nơ lấp ló dưới cái cằm mấy lớp nọng.

Cô Marge tống mạnh cái va li vô bụng Harry, hất nó văng qua một bên, tóm lấy Dudley trong một cái ôm siết thân ái chỉ bằng một cánh tay, và in lên má Dudley một cái hôn to tổ tướng.

Harry biết tỏng rằng Dudley chịu để cho cô Marge ôm nó là vì nó đã được trả tiền không ít để làm vụ này. Chắc chắn là khi cô Marge buông nó ra thì Dudley đã nắm chặt trong tay một tờ tiền giấy hai chục bảng Anh mới toanh.

Cô Marge sải bước ngang qua mặt Harry như thể nó chỉ là cái giá mắc nón.

"Chị Petunia!"

Cô Marge và dì Petunia hôn nhau, hay có lẽ đúng hơn, cái quai hàm bành bạnh của cô Marge và cái má nhọn xương xương của dì Petunia đụng nhau cái "kình".

Lúc này dượng Vernon đã bước vào, mỉm cười hớn hở khi đóng cánh cửa lại. Ông nói:

"Uống trà nhé, Marge? Còn Ripper uống gì nào?"

Cô Marge nói:

"Ripper có thể dùng một ít trà trong cái dĩa của em."

Cả đám nhà Dursley kéo nhau vô nhà bếp, bỏ lại Harry một mình trong hành lang với cái va li. Nhưng mà Harry không phàn nàn gì hết, bất kỳ cái cớ nào khiến nó khỏi phải có mặt chung một chỗ với cô Marge đều tốt đẹp cho nó. Cho nên nó bắt đầu hì hục tha cái va li lên cầu thang, đem vô căn phòng ngủ dành cho khách, càng câu được nhiều giờ càng tốt.

Khi phải trở vô lại nhà bếp thì nó thấy cô Marge đã được dùng trà và bánh trái cây, còn con Ripper thì đã yên vị ở góc phòng, tợp lia tợp lịa khẩu phần của nó. Harry thấy dì Petunia nhăn nhó, hơi hơi thôi, khi nước trà và dãi nhớt của con chó văng bắn lỗ chỗ trên cái sàn bếp sạch bong của dì. Dì Petunia là chúa ghét thú vật.

Dượng Vernon hỏi:

"Mấy con chó ở nhà gởi ai trông coi hả Marge?"

Cô Marge nổ ngay bằng giọng oang oang:

"Ôi, em nhờ ngài Đại tá Fubster quản lý chúng dùm em. Bây giờ ổng về hưu rồi, thành ra có công chuyện cho ổng làm thì tốt cho ổng thôi. Nhưng mà em không thể nào bỏ mặc con Ripper già này ở nhà được. Nó mà xa em thì nó tiều tụy héo hon đi mất."

Ripper lại bắt đầu gầm gừ khi Harry ngồi xuống. Chính điều này hướng sự chú ý của cô Marge về phía Harry, lần đầu tiên kể từ khi cô đến. Cô nói to như sủa:

"Sao? Mày vẫn còn ở đây à?"

Harry đáp:

"Dạ."

Cô Marge gầm lên:

"Đừng có nói tiếng "dạ" bằng cái giọng vô ơn đó! Anh Vernon và chị Petunia đã tử tế biết bao khi dung chứa mày. Tao thì không đời nào làm vậy. Nếu hồi đó mày mà bị bỏ ở ngưỡng cửa *nhà tao*, thì chắc chắn mày đã bị tống thẳng vô trại mồ côi rồi."

Harry suýt nữa là bùng nổ lên rằng nó thà sống ở viện mồ côi còn hơn sống với gia đình Dursley. Nhưng nó kịp nghĩ đến cái đơn cho phép thăm làng Hogsmeade mà ráng dằn xuống. Nó ráng nặn ra một nụ cười đau đớn.

Cô Marge lại nói oang oang:

"Mày đừng có cười ngớ ngẩn với tao kiểu đó. Tao thấy là mày chẳng có khá hơn chút nào kể từ lần trước tao gặp mày. Cái trường đó chắc phải dộng thêm cho mày một bài về cách cư xử đàng hoàng!"

Cô Marge nốc một họng trà, chùi ria mép, và nói tiếp:

"Anh Vernon, anh nói lại em nghe coi, cái trường anh gởi nó đi học là trường gì?"

Dượng Vernon đáp ngay:

"Thánh Brutus. Viện cải huấn hạng nhứt dành cho những trường hợp không còn hy vọng cải tạo gì nữa."

Cô Marge gật gù:

"Thì ra vậy!"

Cô bỗng quát qua mặt bàn:

"Họ có xài gậy ở trường Thánh Brutus không hả thằng oắt con?"

"Ơ..."

Đằng sau lưng cô Marge, dượng Vernon gật đầu ra hiệu cho Harry một cách dọa nạt.

Harry nói:

"Dạ, có."

Rồi Harry nghĩ là mình cũng nên diễn xuất tích cực hơn cho sự việc diễn ra đúng bài bản, nó nói thêm:

"Lúc nào cũng xài gậy ạ."

Cô Marge thốt lên:

"Xuất sắc! Tao không bao giờ có cái thứ cảm xúc nhảm nhí ủy mị yếu ớt ẻo lả rằng không nên dùng đòn roi với những đứa xứng đáng nện bằng roi. Một trận đòn ra trò là cần thiết trong chín mươi chín trường hợp trên một trăm. Vậy họ có đánh mày thường xuyên không?"

Harry đáp:

"Dạ, có. Đánh nhiều lần lắm ạ."

Cô Marge nheo mắt lại. Cô nói:

"Tao vẫn không ưa được cái giọng của mày, thằng oắt con ạ. Nếu mày có thể nói đến chuyện ăn đòn bằng cái giọng tỉnh bơ đó, thì rõ ràng là họ chưa cho mày nếm đủ mùi đâu. Chị Petunia à, nếu em là chị thì thể nào em cũng viết thư cho họ. Nên nói rõ là chị hoàn toàn chấp nhận dùng bạo lực tối đa trong trường hợp thằng oắt con này."

Có lẽ lúc đó dượng Vernon lo rằng Harry có thể quên mất cuộc thương lượng giữa dượng và Harry; thế là dượng đột ngột chuyển đổi đề tài:

"Marge nè, em có nghe tin tức hồi sáng này chưa? Cái tên tù vượt ngục đào tẩu đó ra sao rồi hả?"

*
* *

Khi cô Marge bắt đầu cảm thấy ở nhà dượng Vernon thoải mái như ở nhà mình, thì Harry nhận thấy nó lại khao khát thèm thuồng cái cuộc sống ở nhà số 4 đường Privet Drive thuở chưa có cô Marge.

Dượng Vernon và dì Petunia thường khuyến khích Harry tránh sao cho khuất mắt họ thì thôi, mà Harry thì hết sức hoan hỉ thực hiện điều đó. Nhưng cô Marge thì ngược lại, muốn để mắt tới Harry mọi lúc mọi nơi, để mà cô có thể nổ ra những đề nghị cải tạo nó nhiều hơn nữa. Cô rất vui sướng khi so sánh Harry với Dudley, và tận hưởng niềm vui sướng vĩ đại khi mua cho Dudley những món quà đắt tiền, trong khi mắt cô nhìn trừng trừng Harry, như thể đố nó dám hỏi tại sao nó lại không được quà.

Đã vậy, cô không ngừng quăng ra những ám chỉ đen tối về cái điều đã khiến cho Harry trở thành một kẻ bất mãn đến như vậy.

Vào bữa ăn trưa của ngày thứ ba, cô Marge nói:

"Anh Vernon à, thằng bé trở nên bất trị như vầy thì anh cũng không nên tự trách mình. Khi mà cái gì thối từ *trong ruột* thối ra, thì không ai có thể làm gì được cả."

Harry cố gắng tập trung vô dĩa đồ ăn của mình, nhưng bàn tay của nó cứ run lên và mặt nó thì nóng bừng lên vì tức giận. Nó tự nhủ: *"Hãy nhớ cái đơn cho phép. Hãy nghĩ đến làng Hogsmeade. Đừng nói gì hết. Đừng phản kháng."*

Cô Marge đưa tay cầm ly rượu. Cô nói:

"Đó là một trong những nguyên tắc gây giống căn bản. Người ta luôn nhận thấy điều đó ở giống chó. Hễ con chó cái hư hỏng thì thế nào lũ chó con cũng hỏng bét theo..."

Đúng lúc đó, ly rượu trong tay cô Marge bỗng nổ bùm, vỡ tan. Miếng ly bể bay văng đi mọi hướng và cô Marge vừa chớp mắt lia lịa, vừa lắp ba lắp bắp, bộ mặt hồng hào chành bạnh của cô nhễu rượu tùm lum.

Dì Petunia rú lên:

"Cô Marge! Cô Marge ơi, cô có sao không?"

Cô Marge vừa lau mặt bằng cái khăn ăn vừa làu bàu:

"Đừng lo! Chắc là tại tôi bóp mạnh tay quá. Hôm nọ ở nhà Đại tá Fubster cũng xảy ra y như vậy. Không cần rối rít nhặng xị lên như vậy đâu chị Petunia. Tôi có cách cầm ly mạnh mẽ lắm..."

Nhưng cả dì Petunia và dượng Vernon đều nhìn Harry đầy ngờ vực. Vì vậy nó quyết định là đành bỏ món chè

chưa ăn và chuồn khỏi bàn ăn càng sớm chừng nào càng tốt chừng nấy.

Ra tới hành lang, Harry đứng dựa vào tường hít thở sâu. Tính ra cũng lâu lắm rồi mới có lại một lần như thế này, kể từ khi nó có thể làm nổ một cách vô ý thức một vật gì đó mỗi khi bị mất tự chủ. Nhưng bây giờ thì không thể để điều đó xảy ra thêm một lần nào nữa. Tờ đơn cho phép đi thăm làng Hogsmeade vẫn chưa có chữ ký của dượng Vernon. Nhưng đó chỉ là chuyện nhỏ – nếu nó cứ tiếp tục làm nổ lung tung như vầy thì nó sẽ bị rắc rối to với chính Bộ Pháp thuật.

Harry hãy còn là một phù thủy vị thành niên, và theo luật phù thủy thì nó bị cấm làm phép thuật ở ngoài trường học. Mà nó thì đã từng vi phạm luật, hồ sơ hình sự không được trắng trẻo cho lắm. Mới hồi hè năm ngoái, Harry đã nhận được cảnh cáo nói rất rõ rằng nếu Bộ Pháp thuật mà nghe phong thanh có vụ xài phép thuật nào nữa ở đường Privet Drive, thì chắc chắn Harry sẽ bị đuổi khỏi trường Hogwarts.

Harry nghe tiếng những người trong nhà Dursley đang rời bàn ăn. Nó vội vã chạy lên lầu về phòng để tránh chạm trán họ.

*
* *

Ba ngày tiếp theo sau, Harry sống qua trót lọt nhờ tự buộc mình chỉ suy nghĩ về cuốn *Cẩm Nang Tự-Bảo-Quản Chổi Thần* mỗi khi cô Marge bắt đầu tra tấn nó. Kế sách này

khá hiệu nghiệm, mặc dù nó khiến cho Harry có vẻ đờ đẫn, vì thế cô Marge bắt đầu đổi giọng là theo ý kiến của cô thì Harry bị thiểu năng tâm thần.

Cuối cùng, mãi rồi cuối cùng cũng đến buổi tối kết thúc chuyến viếng thăm gia đình Dursley của cô Marge. Dì Petunia nấu một bữa ăn tối tuyệt vời và dượng Vernon khui tới mấy chai rượu. Mọi người thưởng thức trọn vẹn món súp và món cá hồi mà không bận tâm gì đến các khuyết điểm của Harry. Lúc ăn tới món kem chanh, dượng Vernon bắt đầu nói về công ty sản xuất máy khoan Grunnings của ông, khiến mọi người phát ngấy lên. Rồi dì Petunia pha cà phê và dượng Vernon đem ra một chai rượu mạnh.

"Dụ em thêm một ly nữa được không, Marge?"

Cô Marge đã uống khá nhiều rượu rồi. Gương mặt to chành bạnh của cô đã đỏ nhừ.

Cô cười khoái trá:

"Một ly nhỏ nữa thôi nhé. Thêm chút nữa... thêm một chút xíu nữa... Được rồi đó."

Dudley đã ăn tới miếng bánh ngọt thứ tư. Dì Petunia thì nhấm nháp cà phê, ngón tay út của bàn tay cầm tách chĩa ra. Harry thật sự muốn biến về phòng mình, nhưng nó bắt gặp ánh mắt giận dữ của dượng Vernon và nó hiểu là khôn hồn thì nên ngồi nán lại.

"Ái chà!"

Cô Marge thốt lên, chép môi một cách sảng khoái và đặt cái ly rượu mạnh đã cạn queo xuống mặt bàn:

"Đồ ăn ngon tuyệt vời, chị Petunia à. Bình thường thì buổi tối tôi chỉ ăn có mỗi món đồ chiên, chị coi... tôi bận bịu túi bụi với mười hai con chó phải chăm sóc...."

Cô ợ một cái rõ to, tay xoa xoa cái bụng dưới lớp vải len sần sùi.

"Xin lỗi nha. Nhưng thực tình thì tôi thích nhìn một đứa bé to lớn khoẻ mạnh"

Cô Marge nháy mắt với Dursley, tiếp tục nói:

"Cháu sẽ trở thành một người đàn ông có kích thước chuẩn, Dudley à, giống như ba cháu vậy. Ừ, anh Vernon, bụng em còn dư chỗ để chứa thêm rượu bran-đi đó..."

Cô Marge hất đầu về phía Harry, nói tiếp:

"Chứ còn cái thằng oắt con này..."

Bao tử Harry quặn lại. Nó vội nghĩ ngay đến *Cẩm Nang Tự-Bảo-Quản Chổi Thần.*

"Thằng oắt con này dáng dấp nhỏ thó, ác hiểm. Cũng tương tự như chó thôi. Năm ngoái tôi sai Đại tá Fubster trấn nước một con. Chẳng qua là cái đồ chuột nhắt. Yếu xìu. Dòng dõi thấp kém."

Harry cố gắng nhớ lại trang mười hai của cuốn sách *"Một Lá Bùa Giải Trừ Được Kẻ Đối Nghịch Bất Đắc Dĩ".*

"Nói cho cùng là do huyết thống, như hôm trước tôi đã có nói rồi đó. Máu xấu thì phải loại ra thôi. Này, tôi không nói bất cứ điều gì xúc phạm đến gia đình chị đâu, chị Petunia à."

Cô Marge vỗ vỗ lên bàn tay xương xẩu của dì Petunia bằng bàn tay to chảng như cái xẻng.

"Nhưng em gái của chị là một cái trứng ung. Chúng lọt vô cả những gia đình danh giá nhứt. Rồi cô ả cuốn gói theo trai, theo một gã lang thang vô tích sự, để lại cái hậu quả là cục nợ trước mắt chúng ta đây."

Harry nhìn trừng trừng vào cái dĩa đồ ăn của nó. Lỗ tai nó lùng bùng một cách kỳ lạ. Harry cố đánh lạc hướng bằng cách nghĩ: *"nắm chặt lấy đuôi cán chổi của bạn"*. Nhưng nó không thể nhớ tiếp theo là câu gì nữa. Giọng của cô Marge xoáy vô tai y như cái máy khoan của dượng Vernon.

Cô Marge chụp lấy chai rượu mạnh, rót thêm vô cái ly của cô, bắn tứ tung lên khăn trải bàn, giọng cô oang oang:

"Thằng Potter này, nó làm cái trò trống gì hử, anh chưa từng nói cho em biết?"

Dượng Vernon và dì Petunia lộ vẻ căng thẳng, đến nỗi Dudley ngưng vục mặt vô miếng bánh và há hốc miệng mà ngó ông bà già nó.

Dượng Vernon liếc nửa con mắt về phía Harry, đáp:

"Nó... không làm việc. Thất nghiệp."

Cô Marge gật gù:

"Đúng như em nghĩ."

Cô uống ực cả ly rượu bran-đi, rồi chùi cằm vô ống tay áo:

"Một thằng ngây ngô vô tích sự, du thủ du thực, làm biếng nhớt thây, một thứ đồ..."

"Không đúng."

Harry đột ngột lên tiếng. Cả cái bàn ăn chợt lặng trang. Harry run rẩy toàn thân. Trong đời nó, nó chưa bao giờ giận dữ đến như vậy.

Dượng Vernon gào lên:

"THÊM RƯỢU!"

Mặt mày dượng Vernon lúc này đã trắng bệch. Ông dốc rỗng chai rượu vô ly của cô Marge, gầm ghè Harry:

"Mày, thằng oắt con, đi ngủ đi, đi đi..."

Nhưng cô Marge vừa nấc cục vừa giơ một bàn tay lên. Đôi mắt nhỏ ti hí đỏ ké của cô Marge bám chặt vào mắt Harry:

"Cứ nói đi thằng oắt con, nói nữa đi. Mày tự hào về cha mẹ của mày hả? Họ đã tự đi tìm cái chết cho chính họ trong một vụ đụng xe. Tao chắc là họ lái xe trong khi say xỉn bét nhè."

Harry chợt thấy mình đứng bật dậy:

"Ba má tôi không chết trong một tai nạn xe cộ."

Cô Marge thét lên:

"Thằng nhãi ranh láo toét! Họ đã chết trong một vụ đụng xe, và để lại mày như một gánh nặng cho những người bà con siêng năng, tử tế."

Cơn giận làm cho người cô Marge căng phồng lên.

"Mày là cái đồ oắt con vô ơn xấc xược..."

Bỗng nhiên cô ngừng nói. Trong chốc lát lời nói có vẻ như tàn lụi tiêu tán trong cô Marge. Dường như cô đang căng phồng lên với một cơn giận không thể giải thích được. Mà sự căng phồng đó không chịu dừng lại. Gương mặt chành bạnh đỏ chạch của cô bắt đầu trương phù lên, đôi mắt ti hí của cô phình lồi ra và miệng cô bị giãn nở đến nỗi không mở ra thốt thành lời được nữa. Chỉ trong giây lát, những cái nút áo của chiếc áo len cô đang mặc bị đứt bung và văng bắn vô tường. Cô Marge đã trương phình lên như một cái bong bóng quái dị, bụng cô không bị cái áo len bó ở ngang eo nữa, phình ra chang bang, mỗi ngón tay của cô trông như một khúc xúc xích Ý...

Dượng Vernon và dì Petunia cùng gào thất thanh:

"MARGE!"

Toàn bộ thân hình của cô Marge bắt đầu bốc lên khỏi cái ghế, bay từ từ lên trần nhà. Lúc này, cô Marge đã tròn quay, giống y hệt cái phao cứu cấp khổng lồ có đôi mắt heo. Tay chân cô dang ra một cách quái dị trong lúc thân thể cô bốc lên lơ lửng trong không trung, tạo ra những âm thanh nổ lụp bụp hết sức hỗn loạn. Con Ripper chạy vô phòng sủa như điên.

Dượng Vernon chụp lấy một chân của cô Marge, cố hết sức kéo cô trở xuống. Ông gào:

"KHÔNG!"

Nhưng dượng Vernon gần như bị nhấc bổng lên khỏi sàn nhà. Con Ripper hiểu nhầm tình huống, nhảy chồm tới và cắm phập hàm răng nhọn của nó vô ống chân của dượng Vernon.

Harry vọt ra khỏi phòng ăn trước khi bị bất kỳ ai chặn lại. Nó đi thẳng tới cái phòng xép dưới chân cầu thang. Nó vừa tới nơi, cánh cửa căn phòng xép liền mở bung ra một cách huyền bí. Trong vài giây, nó đã kéo được cái rương của mình ra tới cửa trước. Rồi nó vọt lên lầu, chui tọt xuống dưới gầm giường, nạy tấm ván lót sàn lỏng lẻo ra, tóm cái áo gối đựng đầy sách vở và bài tập cùng đống quà sinh nhật. Xong nó quành trở ra, túm lấy cái lồng trống trơn của con Hedwig, phóng xuống cầu thang, tới bên cái rương, vừa lúc dượng Vernon lao ra khỏi phòng ăn với cái ống quần rách đầm đìa máu. Dượng gào:

"TRỞ LẠI ĐÂY! TRỞ LẠI LÀM CHO CÔ ẤY BÌNH THƯỜNG LẠI NGAY!"

Nhưng cơn thịnh nộ liều mạng đã làm cho Harry không còn biết gì nữa. Nó đá cái rương cho mở bật nắp ra, rút ra cây đũa phép và chĩa vào dượng Vernon:

"Cổ đáng bị như vậy!"

Harry nói, nhịp thở gấp gáp:

"Cho đáng đời cổ. Dượng tránh xa ra!"

Nó sờ soạng sau lưng để nắm lấy tay đấm của cánh cửa. Nó nói:

"Cháu đi đây. Cháu chịu hết nổi rồi."

Trong chớp mắt sau đó, Harry đã ra tới ngoài đường vắng vẻ tối thui, hì hục kéo lê cái rương nặng nề đằng sau lưng, và cái lồng của con Hedwig thì cặp dưới nách.

CHƯƠNG BA

CHUYẾN XE ĐÒ HIỆP SĨ

Harry đã lê bước qua nhiều con đường, cuối cùng gục xuống bên bức tường thấp ở đường Magnolia, thở hổn hển vì đã dốc sức kéo cái rương khổng lồ. Nó ngồi yên một lát, lắng nghe tiếng đập điên cuồng của trái tim mình, nỗi phẫn uất vẫn trào dâng trong cơ thể.

Nhưng sau mười phút ngồi một mình trên đường khuya vắng lặng tối đen, một cảm xúc mới xâm chiếm Harry, đó là: hoảng loạn. Nó thấy mình chưa từng rơi vào một tình thế gay go tồi tệ hơn thế này bao giờ. Nó đã bị mắc kẹt rồi, một thân một mình mà thôi, trong cái thế giới Muggle tối tăm, tuyệt nhiên không có chỗ nào để mà đi tới. Nhưng bi đát nhứt trong tình huống của Harry hiện nay là nó đã làm một phép thuật nghiêm trọng, nghĩa là nó gần như chắc chắn sẽ bị đuổi khỏi trường Hogwarts. Nó đã vi phạm quá tệ Đạo luật Giới hạn Phù thủy Vị thành niên, và hiện giờ nó còn ngạc nhiên là vì sao đại diện Bộ Pháp thuật vẫn chưa nhào xuống bắt nó, ngay tại chỗ nó đang ngồi đây.

Harry rùng mình nhìn lên rồi ngó xuống con đường Magnolia Crescent. Chuyện gì rồi sẽ xảy ra cho nó đây? Nó có bị bắt không? Hay là nó chỉ đơn giản bị đặt ra ngoài vòng pháp luật trong thế giới Phù thủy? Nghĩ đến Ron và Hermione, trái tim nó càng lúc càng chùng xuống. Harry biết chắc rằng dù nó có là tội phạm hay không thì Ron

và Hermione vẫn sẵn sàng giúp đỡ nó vào lúc này. Nhưng hiện giờ cả hai bạn ấy đều đang ở nước ngoài, mà con Hedwig thì cũng đã được gởi đi rồi, Harry không còn phương tiện nào khác để liên lạc với bạn bè nó nữa.

Harry cũng không có đồng xu tiền Muggle nào. Trong túi tiền của nó nằm dưới đáy rương bây giờ chỉ có một ít tiền phù thủy, nhưng toàn bộ tài sản mà ba má nó để lại cho nó đều được cất giữ ở kho bạc của ngân hàng phù thủy Gringotts ở Luân Đôn. Nó làm sao có thể kéo lê cái rương nặng ịch này đi suốt quãng đường từ đây đến Luân Đôn? Trừ khi...

Harry nhìn xuống cây đũa phép mà nó vẫn còn nắm chặt trong tay. Nếu như nó bị đuổi học (trái tim nó lại đập dồn một cách nhức nhối), thì làm thêm một tý phép thuật nữa cũng không hại gì thêm. Nó lại có tấm Áo khoác Tàng hình được thừa hưởng từ ba nó. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu nó phù phép làm cho cái rương nhẹ tựa chiếc lông, để cài được vô cán chổi thần, trùm tấm Áo khoác Tàng hình lên mình, và bay tới Luân Đôn?

Lúc đó nó sẽ lấy ra hết tất cả số tiền vàng có được trong kho bạc của mình ở ngân hàng phù thủy Gringotts và... bắt đầu sống một cuộc đời của một người bị xã hội ruồng bỏ. Đó là một viễn cảnh khủng khiếp, nhưng nó không thể cứ ngồi lỳ ở đây hoài. Thế nào rồi cũng sẽ có một ông cảnh sát Muggle đến và nó sẽ phải giải thích tại sao mà giữa đêm hôm khuya khoắt nó lại ở ngoài đường với một cái rương đầy những sách bùa chú cùng với một cây chổi.

Harry mở cái rương ra, dồn các thứ bên trong sang một bên để lục lọi tìm tấm Áo khoác Tàng hình. Nhưng chưa

kịp tìm thấy thì nó đã thình lình bật đứng thẳng dậy, nhìn quanh quất một lần nữa.

Có một cảm giác nhột nhạt tức cười ở sau gáy Harry, khiến nó có cảm tưởng như đang bị ai đó quan sát. Nhưng đường phố hoàn toàn vắng lặng, không một tia sáng phát ra từ bất kỳ ngôi nhà to lớn vuông vức nào ở chung quanh.

Harry tiếp tục cúi xuống cái rương, nhưng lại bật thẳng dậy ngay tức thì một lần nữa, tay nắm chặt cây đũa phép. Nó không nghe thấy nhưng nó cảm nhận được: có ai đó, hay cái gì đó, đang đứng đâu đó ở cái khoảng hẹp giữa nhà để xe và dãy hàng rào ngay đằng sau lưng Harry. Harry liếc mắt về phía con hẻm nhỏ tối đen. Giá mà *cái đó* nhúc nhích thì Harry mới có thể biết được rằng đó chỉ là một con mèo hoang hay lại chỉ là một cái gì khác.

Harry lẩm bẩm:

"Lumos"[1]

Một đốm sáng xuất hiện ở đầu cây đũa phép, làm cho Harry muốn lòa cả mắt. Nó giơ cây đũa phép lên cao quá đầu, và những bức tường tô đá rửa của ngôi nhà số Hai thình lình xẹt lửa. Cánh cửa nhà để xe ngời sáng và Harry nhìn thấy, rất rõ ràng, ngay giữa bức tường và nhà để xe là hình dáng lù lù của một cái gì đó vĩ đại, với những con mắt phát sáng chói lóa.

Harry lùi lại. Chân nó vấp phải cái rương và trượt té. Cây đũa phép văng ra khi nó xoạc cánh tay chống đỡ lúc té xuống. Nó té mạnh, trúng vô ống máng xối.

Một tiếng "ĐÙNG" điếc tai nổ ra và Harry phải đưa hai

1. Có nghĩa là: *"Tỏa sáng"*.

tay bịt chặt mắt mình lại để tránh một luồng ánh sáng chói lọi thình lình bật ra. Cùng lúc, Harry la lên một tiếng, lộn mèo trên mặt đường. Chỉ một giây sau đó, một luồng sáng đèn pha và một cặp bánh xe bành ki tô lăn sát tới và thắng rít lại, đúng ngay tại chỗ mà nó vừa nằm tức thì. Harry ngóc đầu lên nhìn và thấy cặp bánh xe đó là của một chiếc xe buýt ba tầng, màu tía chói lọi, có vẻ như vừa từ trong không khí hiện ra. Trên tấm kiếng chắn gió của cái xe có mấy chữ vàng: *Xe đò Hiệp sĩ.*

Trong tích tắc, Harry tự hỏi không lẽ mình bị mụ người đi vì té đau quá? Nhưng lúc đó một người lơ xe mặc đồng phục màu tía nhảy ra khỏi chiếc xe và bắt đầu rao to trong đêm:

"Chào mừng quí khách đi xe đò Hiệp sĩ, vận chuyển khẩn cấp dành cho những phù thủy và pháp sư bị lâm vào thế kẹt. Chỉ cần giơ tay cầm đũa phép lên là chúng tôi có thể đưa quí khách đến bất cứ nơi nào quí khách muốn. Tên của tôi là Stan Shunpike, và tôi sẽ là lơ xe của chuyến xe đêm nay..."

Anh lơ xe chợt ngừng nói ngang xương, vì anh vừa nhìn thấy Harry - nó vẫn còn ngồi bệt trên lề đường. Harry lượm lại cây đũa phép của mình, cố gắng gượng đứng lên. Nhìn gần hơn, Harry nhận thấy Stan Shunpike chỉ lớn hơn nó vài tuổi, mười tám hay mười chín là cùng, có hai cái tai to vểnh ra và một cái mặt lấm chấm mụn cám.

Stan bỏ thái độ lơ xe chuyên nghiệp, tò mò hỏi:

"Chú mày làm trò gì ở đây vậy?"

Harry đáp:

"Té."

Stan cười khúc khích:

"Mày té làm chi vậy?"

Harry hơi khó chịu.

"Tôi đâu có cố ý té."

Một trong hai cái ống quần bò của Harry bị rách ở đầu gối, và bàn tay mà nó xoạc ra để chống đỡ khi té bị chảy máu. Nó bỗng nhớ ra tại sao nó té. Nó lập tức quay lại nhìn cái hẻm nhỏ giữa nhà để xe và cái hàng rào. Đèn pha của chiếc xe đò Hiệp sĩ rọi sáng trưng vùng đó, nhưng chỗ đó hoàn toàn trống không.

Stan lại hỏi:

"Chú mày ngó cái gì vậy?"

Harry chỉ tay mơ hồ vô cái khoảng không đó:

"Hồi nãy có một cái gì đen thui bự lắm, giống như một con chó... nhưng mà bự khủng khiếp lắm..."

Harry quay lại nhìn Stan. Miệng Stan hơi hé ra. Mắt Stan dò lên vết thẹo trên trán Harry, làm cho nó cảm thấy khó chịu. Stan đột ngột hỏi:

"Trên trán chú mày có cái gì vậy?"

Harry vuốt tóc mình xuống che phủ vết thẹo, cố đáp tỉnh bơ:

"Có gì đâu."

Nó nghĩ nếu đây quả thật là Bộ Pháp thuật đang lùng kiếm nó thì nó cũng không nên tạo cho họ điều kiện tìm bắt nó một cách quá dễ dàng.

Stan vẫn cứ nằng nặc hỏi:

"Chú mày tên gì?"

"Neville Longbottom."

Harry buột miệng nói ngay cái tên đầu tiên hiện ra trong trí nó. Rồi nó nói tiếp thật nhanh, mong đánh trống lảng với Stan:

"Vậy ra chiếc xe này... Anh nói là nó có thể chạy đến *bất cứ nơi đâu* à?"

"Đúng vậy!"

Stan nói với vẻ tự hào:

"Đến bất cứ đâu mà chú mày muốn, miễn sao nơi đó còn trên mặt đất. Xe đò không thể lặn xuống nước được."

Nhưng Stan lại tò mò nữa:

"Này, có phải chú mày đã ngoắc xe xuống, phải không? Chính chú mày đã giơ đũa phép lên ngoắc xe hả?"

Harry nói ngay:

"Phải. Anh cho hỏi, đi Luân Đôn tốn bao nhiêu tiền?"

Stan đáp:

"Mười một Sickles. Nhưng nếu trả mười ba thì được phục vụ sôcôla, và với mười lăm Sickles thì có thêm chai nước nóng và bàn chải đánh răng có màu tùy chọn."

Harry lại cắm đầu vô cái rương của nó lúi húi lục lọi, moi ra cái túi đựng tiền, trút ra mấy đồng cắc bằng bạc đưa cho Stan. Sau đó Stan và Harry cùng khiêng cái rương to tổ nái của nó lên bậc tam cấp của xe. Cái chuồng của Hedwig cũng được yên vị ngay ngắn trên nắp rương.

Trên xe không có ghế ngồi. Nhưng thay vào đó, có nửa tá khung giường bằng đồng thau đặt sát những cửa sổ buông rèm. Trên cái kệ đặt bên mỗi chiếc giường đều có thắp

đèn cầy lung linh chiếu sáng những tấm vách ốp gỗ. Một phù thủy nhỏ thó bận đồ ngủ, trùm nón ngủ, nằm ở cuối xe lầm bầm:

"Cám ơn, không phải lúc này. Tôi đang ngâm dấm bọn ốc sên."

Rồi lão cuộn tròn trong giấc ngủ say sưa.

Stan thì thầm:

"Cái giường này của chú mày."

Anh ta đẩy cái rương của Harry xuống dưới gầm chiếc giường ngay phía sau ghế tài xế. Người tài xế ngồi trên cái ghế ngay phía sau tay lái được Stan giới thiệu là:

"Anh Ernie Prang, người cầm lái của chúng ta. Anh Ernie, đây là Neville Longbottom."

Ernie Prang là một phù thủy lớn tuổi đeo mắt kiếng dày cui. Ông gật đầu chào Harry. Harry lo lắng vuốt mớ tóc đen phủ xuống trán rồi ngồi xuống chiếc giường.

Stan ngồi xuống chiếc ghế cạnh tài xế, bảo:

"Cho xe chạy đi, anh Ernie."

Một tiếng "ĐÙNG" khổng lồ lại nổ vang, Harry thấy mình bị đà lao tới quá nhanh quá mạnh của chiếc xe đò Hiệp sĩ làm cho té lăn ra giường nằm bẹp dí. Gượng ngồi dậy, Harry nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ tối đen và thấy chiếc xe đang chạy dọc một con đường hoàn toàn khác. Stan quan sát gương mặt thộn ra của Harry một cách vô cùng khoái chí. Anh ta nói:

"Đây là đường hồi nãy tụi này đang chạy thì bị chú mày ngoắc xuống. Anh Ernie, chúng ta đang ở chỗ nào rồi, đâu đó ở xứ Wales hả?"

Ernie nói:

"Ờ."

Harry thắc mắc:

"Làm sao mà dân Muggle không nghe không thấy gì hết chiếc xe đò này?"

Stan đáp với giọng khinh khỉnh:

"Bọn họ ư? Họ đâu có biết nghe một cách đúng đắn, phải không? Họ cũng không biết nhìn một cách đúng đắn. Họ chẳng để ý cái gì ra hồn cả."

Ernie nói:

"Stan à, tốt nhứt là nên đi đánh thức bà Marsh. Chừng một phút nữa là chúng ta đến Abergavenny rồi."

Stan đi ngang giường của Harry và leo biến lên một cầu thang gỗ hẹp tí. Harry vẫn nhìn qua cửa sổ, càng lúc càng cảm thấy lo âu hơn. Ernie không có vẻ gì là am hiểu thấu đáo cách điều hành một cái tay lái. Chiếc xe đò Hiệp sĩ cứ chạy lấn lên lề đường hoài, nhưng may mà nó không đụng trúng cái gì hết. Những cột đèn đường, hộp thư, rào chắn, thùng rác... chỉ việc nhảy ra khỏi chỗ để tránh đường mỗi khi chiếc xe trờ tới. Rồi khi chiếc xe chạy qua, chúng lại nhảy trở về vị trí cũ.

Stan leo trở xuống cầu thang, đi theo anh là một bà phù thủy xanh lè, quấn mình trong tấm áo khoác lữ hành.

Khi Ernie đạp thắng và mấy cái giường chúi tới trước ba bốn tấc, thì Stan vui vẻ nói:

"Tới nơi rồi, bà Marsh."

Bà Marsh nhét cái khăn tay vô miệng, ngậm chặt nó,

tay chân lập cập leo xuống xe đò. Stan thảy các túi xách của bà xuống theo, rồi đóng sập cửa lại. Và lại một tiếng "ĐÙNG" kinh thiên động địa khác nổ ra, rồi chiếc xe đò Hiệp sĩ lại phóng xuống con đường quê nhỏ hẹp, khiến cây cối hai bên lề phải liên tiếp nhảy bật ra mà tránh đường.

Harry không thể nào chợp mắt được. Không phải vì nó đang du hành trên một chiếc xe cứ nổ đùng đùng và mỗi lần phóng một cái là nhảy qua hàng trăm dặm dài. Mà ở đây, bao tử nó cứ quặn lên mỗi khi nghĩ không biết điều gì sắp sửa xảy ra, và liệu ở nhà Dursley, dì dượng nó có xoay sở được cách nào để đem cô Marge xuống đất hay chưa.

Stan đang mở tờ *Nhật báo Tiên tri* ra và chăm chú đọc với cái lưỡi thè ra giữa hai hàm răng. Một tấm hình to tướng trên trang nhứt của một người đàn ông có gương mặt hốc hác với đầu tóc dài rối nùi khẽ chớp mắt với Harry. Người đàn ông này Harry ngó thấy hết sức quen.

Harry quên đi rắc rối đời nó trong chốc lát, thốt lên:

"Cái ông đó! Bản tin thời sự của dân Muggle cũng có nói về ổng."

Stan lật qua trang nhứt xem và lộ vẻ khoái trá:

"Đây là Sirius Black. Dĩ nhiên là hắn phải xuất hiện trong bản tin của dân Muggle rồi, Neville à. Chú mày mới ở cung trăng rớt xuống hả?"

Stan biểu lộ một vẻ khoái trá bề trên trước vẻ mặt ngơ ngáo của Harry. Anh rút trang bìa của tờ báo đưa cho Harry.

"Chú mày phải chịu khó đọc báo nhiều hơn nữa, Neville à."

Harry đưa tờ báo ra dưới ánh sáng đèn cầy mà đọc:

BLACK ĐANG BỊ TRUY LÙNG

Sirius Black, có lẽ là tù nhân khét tiếng nhứt xưa nay từng bị giam cầm trong nhà tù Azkaban, hiện vẫn còn đang lẩn tránh cuộc lùng bắt, Bộ Pháp thuật đã khẳng định như vậy vào ngày hôm nay.

"Chúng tôi đang làm tất cả những gì chúng tôi có thể làm để bắt lại Black." Ông Bộ trưởng Pháp thuật Cornelius Fudge nói vào sáng nay. "Và chúng tôi xin cộng đồng pháp thuật hãy giữ bình tĩnh."

Ông Fudge đã bị một số thành viên của Liên đoàn Ngăn chiến Quốc tế chỉ trích vì đã thông báo cho Thủ tướng dân Muggle biết về cơn khủng hoảng này. Ông Fudge bực bội nói:

"Vâng, quả thực là tôi phải làm như vậy, quí vị có hiểu không? Black là đồ điên. Hắn nguy hiểm cho bất cứ ai xui xẻo gặp phải hắn, dù là dân phù thủy hay dân Muggle. Tôi đã được ông Thủ tướng Muggle cam đoan là ông sẽ không hé một lời với bất cứ ai về lý lịch thật của Black. Và bây giờ thì tất cả chúng ta hãy đối mặt với chuyện này – bởi nếu ông ta tiết lộ thì còn ai tin ông ta nữa chứ?"

Trong khi dân Muggle được cảnh báo rằng Black có mang một cây súng (một loại đũa phép bằng kim loại mà dân Muggle dùng để giết lẫn nhau), thì cộng đồng phù thủy sống trong nỗi phập phồng lo sợ một cuộc thảm sát như cuộc thảm sát từng xảy ra cách đây mười hai năm. Lúc ấy, Black đã giết một lúc mười ba người, chỉ bằng một lời nguyền."

Harry nhìn vào đôi mắt âm u của Sirius Black, đó là phần duy nhứt của gương mặt hốc hác có vẻ sống động. Harry chưa từng gặp một con ma cà rồng, nhưng nó từng

nhìn thấy hình ảnh của chúng trong lớp học Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám. Tên Black này, với làn da trắng bệch như sáp, trông giống y chang một con ma cà rồng.

Stan nãy giờ vẫn quan sát Harry đọc báo, bây giờ lên tiếng hỏi:

"Hắn ngó thấy ghê quá hả?"

Harry đưa trả tờ báo cho Stan.

"Ổng đã giết *mười ba người* chỉ bằng *một lời nguyền* hả?"

Stan nói:

"Ừ. Trước mắt các nhân chứng và trước mặt mọi người. Giữa ban ngày ban mặt. Một vụ chấn động, anh Ernie hén?"

"Ờ."

Ernie trả lời. Hai tay bắt chéo sau lưng, Stan xoay mình trên chiếc ghế để có tư thế nhìn Harry tốt hơn. Anh nói:

"Black vốn là tay chân thân cận của *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy*."

Harry thốt lên mà không kịp suy nghĩ gì cả:

"Cái gì? Voldemort hả?"

Mấy mụn trứng cá hồng hồng của Stan trắng bệch đi. Ernie thình lình giật mạnh tay lái đến nỗi cả một ngôi nhà trang trại phải nhảy qua một bên để né chiếc xe.

Stan kêu oai oái:

"Chú mày mất trí rồi sao? Kêu tên hắn làm gì vậy?"

Harry lúng túng:

"Tôi xin lỗi. Xin lỗi, tôi... tôi quên mất."

"Quên!"

Stan thốt lên yếu ớt:

"Chèn ơi, tim tôi muốn nhảy ra khỏi ngực..."

Harry nói tiếp với vẻ hối lỗi:

"Vậy ra... vậy ra... Black là tay chân của *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* hả?"

Stan vừa xoa xoa ngực mình vừa nói:

"Đúng vậy. Ờ, đúng vậy. Tay chân rất thân cận của *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy*. Người ta nói... Nhưng dù sao thì khi anh nhỏ Harry Potter thanh toán ân oán với *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy*..."

Harry lại bối rối vuốt mớ tóc đen che phủ vết thẹo trên trán.

"... thì tất cả đám tay chân của hắn đều bị truy ra, phải không anh Ernie? Đa số bọn họ biết vậy là xong rồi, *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* mà tiêu tùng rồi thì họ khôn hồn nên im hơi lặng tiếng. Nhưng tên Sirius Black này thì không. Tôi nghe nói hắn tưởng hắn sẽ là phó thủ lãnh một khi *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* nắm quyền bá chủ.

"Rồi, người ta dồn Black tới giữa đường đầy dân Muggle. Hắn đã rút ra cây đũa phép và làm nổ tung một nửa con đường, khiến cho một phù thủy bị toi mạng, và mười hai dân Muggle khác xui xẻo bị vạ lây. Dễ sợ há? Vậy mà chú mày có biết lúc đó Black làm gì không?"

Stan thì thào với Harry bằng giọng đầy kịch tính. Harry hỏi:

"Làm gì?"

"Cười!"

Stan đáp:

"Hắn chỉ đứng đó mà cười. Và khi nhân viên công lực của Bộ Pháp thuật đến hiện trường, hắn chỉ lặng lẽ đi theo họ như một thằng ngốc, vẫn cười như điên như khùng. Tại hắn điên mà, phải không anh Ernie? Hắn điên mà, phải không?"

Ernie thong thả nói:

"Nếu lúc hắn vô nhà ngục Azkaban mà hắn chưa điên, thì bây giờ hắn cũng phát điên được rồi. Tôi thà tự nổ tung mình còn hơn phải bước chân vô nhà ngục đó. Kể ra, hắn cũng đáng bị tống vô đó... vì những gì hắn đã làm..."

Stan nói tiếp:

"Người ta phải ra sức bưng bít vụ đó đi, anh Ernie há? Cả một con đường nổ tung với một đám Muggle chết. Sau đó họ nói chuyện gì đã xảy ra hả anh Ernie?"

Ernie làu bàu:

"Nói ống dẫn ga nổ."

Stan lại săm xoi bức chân dung hốc hác của Black đăng trên báo:

"Và bây giờ hắn lại đang tung hoành bên ngoài. Trước nay chưa bao giờ có một vụ phá ngục nào ở Azkaban, phải không Ernie? Chịu chết, không hiểu nổi sao hắn làm được điều đó. Dễ sợ thiệt há. Thiệt tình tôi không thể nào tưởng tượng nổi làm sao hắn lại có thể qua mặt được mấy tên cai ngục Azkaban!"

Ernie chợt rùng mình:

"Nói chuyện khác đi Stan, trên xe có một cậu bé ngoan

đấy. Bọn cai ngục Azkaban làm cho tôi nổi gai ốc cùng mình đây nè."

Stan bất đắc dĩ đặt tờ báo xuống và Harry tựa người vào cửa sổ của chuyến xe Hiệp sĩ, cảm thấy khốn khổ hơn bao giờ hết. Nó không thể nào không tưởng tượng đến điều mà sau này Stan sẽ kể cho những hành khách khác nghe:

"Có nghe nói về Harry Potter chưa? Nó làm nổ tung bà cô của nó! Chúng tôi chở nó trên chiếc xe đò Hiệp sĩ này, đúng hôn, anh Ernie? Lúc đó nó toan tìm đường đào tẩu..."

Nó, Harry, đã phạm luật phù thủy, có khác gì Sirius Black đâu? Không biết làm nổ tung cô Marge có phải là trọng tội đủ để tống nó vô nhà ngục Azkaban không? Harry không biết gì hết về nhà tù phù thủy, mặc dù tất cả những người mà nó từng nghe đều nói đến nhà ngục đó với một giọng sợ sệt chết người. Lão Hagrid, người giữ khóa của trường Hogwarts, đã từng ở đó hai tháng, mới niên học trước thôi. Harry vẫn chưa thể nào quên được vẻ kinh hoàng trên gương mặt lão Hagrid khi người ta nói cho lão biết lão sẽ bị đem đi đâu. Ấy là lão Hagrid đã là một trong những người dũng cảm nhứt mà Harry từng biết đến đấy!

Chiếc xe đò Hiệp sĩ cứ xuyên suốt bóng đêm, làm dạt tán loạn ra khỏi lộ trình của nó những bụi cây, cột mốc, hộp thư, cây cối... Và Harry, với tâm trạng bồn chồn lo âu và khốn khổ, cứ nằm thao thức trên cái giường lót lông chim.

Một lát sau, Stan sực nhớ ra rằng Harry có trả tiền cho một ly sôcôla nóng. Nhưng khi anh ta rót sôcôla cho Harry thì sôcôla đổ hết vô gối của Harry, vì đúng lúc ấy, chiếc xe phóng một cái "rét" từ Anglesea đến Aberdeen. Từng người một. Quí hành khách phù thủy và pháp sư trong những

bộ đồ ngủ và mang dép lê, trèo xuống tầng dưới của chiếc xe đò để xuống mặt đường. Trông họ đều hết sức hài lòng khi được ra khỏi chiếc xe.

Cuối cùng chỉ còn Harry là hành khách duy nhứt trên xe. Stan vỗ tay hỏi:

"Bây giờ đến chú mày, Neville, chú mày muốn tới chỗ nào ở Luân Đôn?"

Harry đáp ngay:

"Hẻm Xéo."

Stan nói:

"Ngồi yên nha. Tới luôn bác tài!"

ĐÙNG!

Xe chạy đùng đùng dọc đường Charing Cross. Harry ngồi dậy, nhìn những tòa nhà và những băng ghế phải ẹo mình đi, thóp hình lại để né chiếc xe chạy bất kể trời đất này. Bầu trời lúc này đã rạng dần. Nó sẽ kiếm chỗ ẩn mình vài tiếng đồng hồ, rồi đi tới ngân hàng phù thủy Gringotts ngay khi ngân hàng vừa mở cửa, sau đó ra đi – đi đâu, nó cũng chưa biết.

Ernie đạp thắng và chiếc xe trượt bánh thẳng tới trước một cái quán rượu nhỏ bề ngoài vô cùng nhếch nhác - quán Cái Vạc Lủng. Phía sau quán này có một cánh cổng huyền bí để vào Hẻm Xéo. Harry nói với Ernie:

"Cám ơn anh."

Harry nhảy xuống bậc tam cấp ở cửa xe, giúp Stan hạ cái rương của nó và cái chuồng của con Hedwig xuống lề đường.

Harry nói:

"Thôi, tạm biệt anh nhé."

Nhưng Stan không chú ý đến lời từ biệt của Harry. Anh ta vẫn đứng trên bậc lên xuống của xe mà trợn tròn mắt nhìn cái cổng âm u của quán Cái Vạc Lủng.

Một giọng nói vang lên:

"Cháu đây rồi, Harry."

Trước khi Harry quay đầu lại, nó đã cảm thấy một bàn tay đặt lên vai mình. Cùng lúc, Stan hét toáng lên:

"Chèn ơi! Anh Ernie lại đây mà coi! Lại đây coi nè, anh Ernie!"

Harry ngước nhìn lên chủ nhân của bàn tay đang đặt trên vai mình. Nó bỗng có cảm giác như vừa bị một xô nước đá xối xuống gan ruột: nó đụng đầu ngay chính ông Bộ trưởng Pháp thuật – ông Cornelius Fudge.

Stan đã nhảy xuống lề đường, đứng cạnh họ. Anh ta háo hức hỏi:

"Thưa ông Bộ trưởng, ông vừa gọi Neville là gì?"

Ông Cornelius Fudge là một người đàn ông nhỏ con nhưng béo tốt, mặc một cái áo khoác dài có sọc nhỏ. Trông ông ta có vẻ lạnh cóng và kiệt sức. Ông nói bằng giọng nghiêm trang:

"Neville nào? Đây là Harry Potter."

Stan hét lên vui sướng tột cùng:

"Ernie! Ernie! Anh đoán coi Neville là ai? Chính là Harry Potter đó! Tôi nhìn thấy cả vết thẹo mà!"

Ông Cornelius Fudge hơi bực mình:

"Hừm. Thôi thì, tôi cũng mừng là Xe đò Hiệp sĩ đã đón Harry đến đây, nhưng bây giờ cậu ấy và tôi cần phải vào trong quán Cái Vạc Lủng này cái đã..."

Bàn tay của ông Cornelius Fudge càng nắm chặt vai Harry hơn, và Harry thấy mình bị đẩy vào quán Cái Vạc Lủng.

Một bóng người khòm khòm cầm một cái đèn lồng đi qua cánh cửa đằng sau quầy rượu. Đó là ông Tom, ông chủ khô quắt và sún răng của quán. Ông Tom nói:

"Thưa ông Bộ trưởng, ông đã tìm ra thằng bé! Ông có muốn dùng chi không? Rượu hay bia?"

Ông Cornelius Fudge nói:

"Có lẽ một ấm trà là đủ rồi."

Ông Bộ trưởng Pháp thuật ấy vẫn chưa buông bàn tay ra khỏi vai Harry.

Đằng sau họ vang lên tiếng lịch kịch và hơi thở phì phò. Stan và Ernie xuất hiện. Cả hai khiêng cái rương và cái chuồng của Hedwig vô trong quán, nhìn quanh với vẻ phấn khích:

"Sao mà chú mày không chịu nói cho tụi anh biết chú mày là ai hở Neville?"

Stan hỏi Harry, mặt mày rạng rỡ, trong khi gương mặt tinh ranh của Ernie cũng nhóng qua vai Stan mà ngó Harry một cách thích thú.

Ông Cornelius Fudge bèn nói thêm với ông chủ quán:

"Và làm ơn cho tôi một phòng riêng tư một chút để nói chuyện, Tom à."

Harry khổ sở nói với Stan và Ernie:

"Tạm biệt hai anh."

rồi theo ông Cornelius Fudge dưới sự chỉ đường của ông Tom đi qua lối đi từ quầy rượu.

Stan gọi với theo:

"Tạm biệt, Neville!"

Ông Cornelius Fudge kèm Harry đi theo ngọn đèn lồng trong tay ông Tom qua một hành lang hẹp đến một phòng ăn nhỏ. Ông Tom búng tay một cái, một ngọn lửa bùng lên trong lò sưởi. Ông lễ phép cúi chào rồi đi ra khỏi phòng.

Ông Cornelius Fudge chỉ một cái ghế cạnh lò sưởi, bảo Harry:

"Ngồi xuống đi, Harry."

Harry ngồi xuống, cảm thấy da gà da ngỗng nổi lên khắp cánh tay, bất chấp ngọn lửa vẫn đang sáng bập bùng. Ông Cornelius Fudge cởi tấm áo khoác sọc của ông ra rồi vắt nó qua một bên. Ông kéo cho thẳng hai ống quần của bộ đồ xanh ve chai mà ông đang mặc, và ngồi xuống đối diện Harry.

"Cậu Harry à, tôi là Cornelius Fudge, Bộ trưởng Pháp thuật."

Dĩ nhiên là Harry đã biết điều này rồi. Nó đã nhìn thấy ông Cornelius Fudge một lần, trước đây, nhưng lúc đó nó đang khoác tấm Áo khoác Tàng hình nên ông Cornelius Fudge không thể nhìn thấy nó, và do đó ông không biết là nó biết ông.

Ông Tom chủ quán lại tái xuất hiện, đeo một tấm tạp dề bên ngoài cái áo ngủ, tay bưng một khay trà và bánh xốp. Ông đặt cái khay trên bàn, giữa Harry và ông Cornelius Fudge, rồi ông đi ra khỏi phòng, khép cánh cửa lại.

Ông Cornelius Fudge rót trà vô tách và nói:

"Vậy đó, Harry. Cậu làm cho tất cả chúng tôi lo sốt vó lên; tôi không ngại gì mà nói với cậu điều này. Cậu chạy trốn khỏi nhà dì dượng cậu như vậy đó! Tôi bắt đầu lo là... nhưng mà thôi, cậu đã an toàn, đó mới là điều quan trọng."

Ông Cornelius Fudge trét bơ lên một miếng bánh xốp cho mình, và đẩy cái dĩa về phía Harry:

"Ăn đi, Harry. Trông cậu đờ đẫn cả người rồi. Bây giờ thì thế này... Cậu sẽ vui mừng mà nghe tin này: chúng tôi đã giải quyết xong tai nạn không may đã làm trương phình cô Marge Dursley. Hai chuyên viên của bộ phận Vãn hồi Tai nạn Pháp thuật đã được đặc phái đến đường Privet Drive cách đây vài tiếng đồng hồ. Cô Marge đã được châm xì hơi và điều chỉnh lại trí nhớ. Cô sẽ không nhớ gì hết về tai nạn vừa xảy ra. Vậy đó, và không có di hại gì cả."

Ông Cornelius Fudge mỉm cười với Harry, miệng ông ghé sát miệng cái tách trà. Trông ông giống như một ông bác đang thăm dò thằng cháu trai mà ông yêu thích. Harry không thể nào tin được vào tai mình. Nó há miệng định nói, nhưng lại không nghĩ ra điều gì để nói, nên ngậm miệng lại.

Ông Cornelius Fudge bèn nói:

"À, chắc là cháu đang lo lắng về phản ứng của dì và dượng của cháu hả? Thế này, tôi không chối là họ cực kỳ tức giận, Harry à, nhưng họ đã được chuẩn bị để vẫn tiếp nhận cháu trở về vào mùa hè tới, miễn là cháu ở lại trường Hogwarts vào kỳ lễ Giáng sinh và lễ Phục sinh."

Harry đằng hắng lấy giọng:

"Cháu *luôn luôn* ở lại trường Hogwarts vào kỳ lễ Giáng

sinh và lễ Phục sinh. Và cháu không bao giờ muốn trở lại Privet Drive."

Ông Cornelius Fudge vội nói với giọng lo lắng:

"Thôi, thôi, tôi bảo đảm là cậu sẽ có cảm giác khác, một khi cậu đã bình tĩnh lại. Nói cho cùng, đó là gia đình của cháu, và tôi chắc chắn là mọi người trong gia đình yêu mến lẫn nhau... ờ... từ tận đáy lòng."

Harry không bận tâm lắm đến chuyện đính chánh suy nghĩ của ông Cornelius Fudge, nó đang lo lắng chờ đợi nghe cái điều sắp xảy ra cho nó đây.

Ông Cornelius Fudge lại trét bơ lên miếng bánh xốp thứ nhì:

"Thành ra tất cả vấn đề còn lại là quyết định xem cháu sẽ ở đâu trong hai tuần lễ còn lại của mùa hè này. Tôi đề nghị cháu hãy ở lại đây, thuê một phòng trọ trong quán Cái Vạc Lủng này, và..."

Harry buột miệng:

"Khoan đã, còn hình phạt của cháu thì sao?"

Ông Cornelius Fudge chớp mắt:

"Hình phạt gì?"

Harry đau khổ nói:

"Cháu đã vi phạm luật - Đạo luật Giới hạn Phù thủy Vị thành niên!"

"Ôi, con trai của ta ơi, chúng ta đâu nỡ trừng phạt con vì một chuyện cỏn con như thế."

Ông Cornelius Fudge kêu lên, tay vung vẩy miếng bánh xốp một cách nôn nóng:

"Đó chỉ là một tai nạn. Chúng tôi không tống giam người ta vô ngục Azkaban vì tội thổi phù to một bà cô bao giờ."

Nhưng điều này không giải tỏa được nỗi ám ảnh của Harry về vụ lôi thôi trong quá khứ của nó với Bộ Pháp thuật. Nó cau mày, nói:

"Năm ngoái, cháu nhận được một lời cảnh cáo chính thức chỉ vì một con gia tinh làm bể cái bánh kem trong nhà của dì dượng cháu! Bộ Pháp thuật nói là cháu sẽ bị đuổi khỏi trường Hogwarts nếu còn để xảy ra phép thuật gì nữa trong ngôi nhà đó."

Không lẽ đôi mắt của Harry đánh lừa nó, chứ rõ ràng nó thấy ông Bộ trưởng Pháp thuật bỗng nhiên đâm lúng túng hết sức:

"Tình thế đã thay đổi, Harry à... Chúng ta nên lưu tâm tới... trong không khí hiện nay... mà chắc chắn là cháu đâu có *muốn* bị đuổi hả?"

"Dĩ nhiên là không ạ."

Harry nói ngay. Và ông Cornelius Fudge cười vui vẻ:

"Vậy thì, làm cho ơn xòm nhặng xị lên mà làm gì? Thôi, ăn một cái bánh xốp đi Harry, trong khi tôi đi dàn xếp với Tom một căn phòng trọ cho cháu."

Ông Cornelius Fudge sải bước ra khỏi căn phòng khách nhỏ, Harry ngồi tại chỗ trố mắt nhìn theo. Có một chuyện gì đó cực kỳ kỳ cục đang diễn ra. Ông Cornelius Fudge đứng chờ nó ở trước cửa quán Cái Vạc Lủng để làm gì nếu không phải để trừng phạt nó vì những điều nó đã làm? Và bây

giờ Harry bắt đầu nghĩ là khi *đích thân* ông Bộ trưởng Pháp thuật phải xử lý những vấn đề pháp thuật vị thành niên thì nhứt định không phải là chuyện bình thường lắm.

Ông Cornelius Fudge trở lại cùng với ông Tom chủ quán.

Ông Fudge nói:

"Phòng mười một đang trống, Harry à. Tôi nghĩ cháu sẽ ở đây thoải mái thôi. Chỉ có một điều mà tôi chắc là cháu cũng hiểu: tôi không muốn cháu đi lang thang trong thành phố Luân Đôn của dân Muggle, được chứ? Đi lại trong phạm vi Hẻm Xéo mà thôi. Và cháu phải trở về đây trước khi đêm xuống vào mỗi tối. Chắc chắn là cháu hiểu mà, phải không? Ông Tom sẽ để mắt trông nom cháu giùm tôi."

Harry nói chầm chậm:

"Dạ được, nhưng mà tại sao..."

Ông Cornelius Fudge nói trong tiếng cười thân mật:

"Chúng tôi đâu có muốn lại thất lạc cháu một lần nữa. Không, không... Tốt nhứt là chúng tôi phải biết rõ cháu ở đâu... Nghĩa là..."

Ông Cornelius Fudge tằng hắng giọng một cách ồn ào, rồi cầm cái áo khoác sọc của ông lên:

"Thôi, tôi phải đi đây, cháu biết đấy, còn nhiều việc phải làm lắm."

Harry hỏi:

"Liệu vụ Black có tìm ra không bác?"

Ngón tay của ông Cornelius Fudge trượt khỏi cái nút bạc trên chiếc áo khoác mà ông đang gài.

"Cái gì cơ? Thì ra, cháu đã biết tin. Chà, không, chưa,

nhưng chỉ là vấn đề thời gian thôi. Những người gác ngục Azkaban chưa bao giờ thất bại trong việc truy lùng kẻ đào tẩu... Mà họ lúc này đang giận điên lên, tôi chưa từng thấy họ giận như thế bao giờ."

Ông khẽ nhún vai.

"Thôi, tạm biệt nhé."

Ông giơ tay ra, Harry bắt tay ông, và nó sực nảy ra một ý tưởng vĩ đại:

"Ơ... thưa ông Bộ trưởng, cháu hỏi ông một việc có được không ạ?"

Ông Cornelius Fudge mỉm cười:

"Được chứ."

"Thưa ông, học sinh năm thứ ba trường Hogwarts được phép đi thăm làng Hogsmeade, nhưng mà dì dượng của cháu không chịu ký tên vào tờ đơn cho phép. Ông ký vô dùm cháu được không ạ?"

Ông Cornelius Fudge không được thoải mái lắm:

"À, không. Không được đâu. Tôi rất tiếc, Harry à, nhưng tôi không phải là cha mẹ hay người bảo hộ của cháu."

Harry năn nỉ:

"Nhưng ông là Bộ trưởng Pháp thuật kia mà. Nếu ông cho phép..."

Ông Cornelius Fudge lạnh lùng cắt lời Harry:

"Không, tôi rất tiếc, Harry à, nhưng mà luật lệ là luật lệ. Cậu có thể đi thăm làng Hogsmeade vào niên học tới nữa cũng được. Thật ra, tôi nghĩ tốt nhứt là cậu đừng... Ừ, thôi, tôi phải đi đây. Ở lại đây vui vẻ nhé, Harry."

Tặng cho Harry nụ cười cuối cùng và bắt tay nó lần chót, ông Cornelius Fudge ra khỏi căn phòng. Bây giờ ông chủ quán Tom mới tươi cười đi lại gần Harry:

"Mời cậu đi theo tôi, cậu Potter. Tôi đã đưa mọi thứ đồ đạc của cậu lên phòng rồi."

Harry đi theo ông Tom lên một cái cầu thang xinh đẹp bằng gỗ đến căn phòng có số mười một bằng đồng trên cánh cửa. Ông Tom mở khóa và đẩy cửa ra cho Harry bước vào.

Bên trong phòng có một cái giường trông có vẻ êm ái, một số bàn ghế bằng gỗ sồi được đánh bóng láng e, và một ngọn lửa đang bí bép reo vui trong lò sưởi. Và trên đầu tủ quần áo là:

"Hedwig!"

Harry há hốc miệng.

Con cú lông trắng như tuyết chíp chíp mỏ và vỗ cánh bay sà vào cánh tay của Harry.

Ông Tom cười hì hì:

"Cậu có một con cú thiệt là thông minh. Cậu vừa đến được năm phút là nó cũng bay đến. Cậu đừng có ngại gọi tôi nhé, cậu Potter, nếu cậu thấy cần bất cứ điều gì."

Ông cúi chào lần nữa rồi đi ra.

Harry ngồi yên trên giường một lúc lâu, vuốt ve con Hedwig một cách lơ đãng. Bầu trời bên ngoài cửa sổ đang nhanh chóng đổi từ màu xanh nhung thăm thẳm sang màu xám thép lạnh tanh, và rồi một cách ung dung từ tốn, những tia nắng hồng ửng chuyển thành màu vàng kim.

Harry thật khó mà tin được là nó chỉ vừa mới rời ngôi nhà trên đường Privet Drive cách đây vài tiếng đồng hồ. Và nó không bị đuổi học. Và từ hôm nay nó sẽ hưởng trọn hai tuần lễ hoàn toàn không-bị-gia-đình-Dursley-hành-hạ.

Nó ngáp một cái, nói với Hedwig:

"Tao vừa qua một đêm quái đản chưa từng thấy, Hedwig à."

Nó nằm lăn xuống đống gối chăn, không buồn tháo cặp mắt kiếng ra, nhắm mắt ngủ luôn.

CHƯƠNG BỐN

QUÁN CÁI VẠC LỦNG

Phải mất nhiều ngày Harry mới quen được với sự tự do mới mẻ lạ kỳ mà nó có được. Trước đây nó chưa bao giờ có thể thức dậy vào bất cứ lúc nào nó muốn, hay được ăn bất cứ thứ gì nó thích. Giờ đây, nó có thể đi bất cứ nơi đâu nó thích, miễn là chỗ đó ở trong phạm vi Hẻm Xéo. Và bởi vì con đường lát gạch dài ngoằn ngoèo này đầy ắp những cửa hàng tiệm quán phù thủy thú vị nhứt trên đời, nên Harry cũng không tha thiết gì chuyện cãi lời ông Cornelius Fudge mà đi lêu bêu vào thế giới của dân Muggle nữa.

Mỗi sáng, Harry ăn điểm tâm ở quán Cái Vạc Lủng. Ở đó nó khoái ngồi ngắm những thực khách khác: những mụ phù thủy nhỏ nhắn vui tính ở miền quê ra chợ mua sắm đồ dùng trong ngày, những lão pháp sư trông rất ư đáng tôn kính tranh cãi nhau ỏm tỏi về bài báo mới nhứt trên tạp chí *Biến Hóa Thời Nay*; những chuyên viên Ngăn-chiến ngông nghênh, những chú lùn nói chuyện khào khào, và có lần, một kẻ rất đáng ngờ trông giống một mụ phù thủy cực kỳ xấu xí, trùm đầu kín mít bằng một cái khăn len, đã đến quán kêu một dĩa gan tươi.

Cứ sau bữa điểm tâm là Harry lại đi ra sân sau của quán, rút cây đũa phép của mình ra, gõ lên viên gạch thứ ba tính từ bên trái phía trên thùng rác, rồi đứng lùi lại

khi vòm cổng của Hẻm Xéo xịch mở ra từ trong bức tường.

Harry dành nhiều ngày nắng đẹp đi lang thang lùng sục các cửa hàng, rồi ăn tối ở những cái quán trên lề đường, dưới những tán dù đủ màu sắc rực rỡ. Ở đó nó vui lây cái vui của những thực khách khác đang khoe với nhau những thứ họ đã sắm được sau một ngày mua bán trả giá. ("Đây là *nguyệt kính* đấy, ông bạn già ơi, khỏi phải rớ tới cái biểu đồ mặt trăng nữa, biết không?") Hay là nghe lóm những cuộc bình luận về vụ án Sirius Black. ("Cá nhân tôi, tôi sẽ không cho trẻ nhỏ ra đường một mình nếu Sirius Black chưa bị đưa trở về ngục Azkaban!")

Bây giờ Harry không cần phải làm bài tập trong ánh đèn pin giấu dưới cái chăn trùm qua đầu nữa. Giờ thì nó có thể ngồi trong ánh nắng rạng rỡ ấm áp ngoài sân của tiệm kem Florean Fortescue mà làm hết các bài luận văn của nó, đôi khi còn được chính Florean Fortescue mách nước cho nữa chứ. Ngoài chuyện biết rất nhiều về việc hỏa thiêu các phù thủy thời trung cổ, Florean Fortescue còn hào hiệp, cứ nửa giờ lại tặng Harry một ly kem trái cây.

Một khi đã nhét đầy túi tiền của mình những đồng Galleon vàng, Sickle bạc, và Knut đồng lấy ra từ kho bạc của ba nó để lại cho nó trong ngân hàng Gringotts, Harry cần luyện tập rất nhiều đức tính tự chủ để không tiêu béng hết tất cả số tiền trong một lúc.

Harry cứ phải tự nhắc mình hoài là nó còn năm năm học nữa ở trường Hogwarts, và nghĩ đến cảnh nếu mà nó phải xin tiền dì dượng Dursley để mua sách giáo khoa thì nó sẽ cảm thấy như thế nào. Nhờ vậy mà Harry tự ngăn

được mình không mua bộ bi vàng xinh đẹp Gobstones (một trò chơi hơi hơi giống trò bắn bi, trong trò chơi này, những viên bi xì vô mặt người chơi nào thua điểm một chất lỏng có mùi thúi hoắc). Nó cũng bị nỗi ham muốn giằng xé khi đứng trước cái mô hình thiên hà chuyển động một cách hoàn hảo trong một trái cầu thủy tinh khổng lồ. Có trái cầu đó thì chắc là nó khỏi cần học thêm lớp thiên văn học nào nữa. Nhưng cái thử thách đức tính tự kiềm chế của nó nhiều nhứt là cái được trưng bày trong cửa hàng mà Harry thích nhứt: *"Trang thiết bị Quidditch Chất lượng cao"*. Cái đó xuất hiện sau khi Harry đến ở trọ quán Cái Vạc Lủng được một tuần.

Lúc đó Harry tò mò chen vô một đám đông đang xúm quanh một cửa hàng để ngó coi thiên hạ đang xem cái gì. Nó chen lấn vô được vòng trong, nhong nhóng giữa đám phù thủy và pháp sư đang trầm trồ xuýt xoa, và rồi nhìn thấy một cái bục mới dựng lên giữa cửa hàng, trên đó trưng bày một cây chổi thần lộng lẫy nhứt mà nó từng thấy trong đời.

Một gã phù thủy hàm vuông nói với bạn đồng hành:

"Mới ra lò đấy... hàng mẫu..."

Một thằng nhóc nhỏ hơn Harry vặn vẹo cánh tay của cha nói giọng eo éo:

"Đây là cây chổi tối tân nhứt thế giới, phải không ba?"

Ông chủ cửa hàng thì rao với đám đông là:

"Đội tuyển Quốc tế Ái Nhĩ Lan vừa mới đặt hàng bảy cây chổi xinh đẹp này đấy! Và đó là đội được yêu thích nhứt của Cúp Thế giới."

Bà phù thủy đồ sộ đứng trước mặt Harry bỏ đi, nhờ đó nó có thể nhích tới gần hơn để đọc tấm bảng treo cạnh cây chổi:

TIA CHỚP

Cây chổi đua đậm-đà-tính-nghệ-thuật này hãnh diện về cái cán thon thả siêu đẹp bằng gỗ tần bì, được đánh bóng bằng nước xi sáng như kim cương và được cẩn bằng tay số đăng ký của riêng từng cây chổi. Mỗi một cây chổi được chọn lựa riêng từ từng nhánh cây bạch dương để làm đuôi chổi và được chuốt giữa để đạt tới sự hoàn hảo khí động học, khiến cho Tia Chớp có được sự thăng bằng không gì qua mặt được, và sự định vị chính xác nhứt. Tia Chớp có thể tăng tốc từ 0 – 150 dặm một giờ trong mười giây và có cài đặt một lá bùa thắng không đứt. Giá cả thương lượng khi đặt mua.

Giá cả thương lượng khi đặt mua... Harry không muốn nghĩ xem cây chổi Tia Chớp đó trị giá bao nhiêu đồng vàng. Trong đời nó chưa từng ham muốn điều gì tha thiết đến như thế. Nhưng nó cũng nhớ là nó chưa từng thua trận Quidditch nào khi chơi trên cán chổi Nimbus 2000 của mình. Vậy thì mắc gì phải dốc hết vàng trong kho bạc của nó để mua cây Tia Chớp, trong khi nó đã có một cây Nimbus 2000 xịn vô cùng? Harry không hỏi giá, nhưng mà hầu như ngày nào nó cũng trở lại cửa hàng đó, chỉ để đứng ngó cây chổi thần Tia Chớp.

Tuy nhiên cũng có nhiều thứ mà Harry cần phải mua. Nó đi tới tiệm dược liệu để bổ sung kho nguyên vật liệu cho môn học Độc dược. Và bởi vì cái áo chùng đồng phục học sinh phù thủy của nó bây giờ đã giựt lên cả tấc trên

mất cá chân, nên nó phải đi đến tiệm *Trang phục cho Mọi dịp của Bà Malkin* để mua vài bộ mới. Quan trọng hơn cả là việc mua sách học, bao gồm cả sách giáo khoa của hai môn học mới của niên khóa tới là Chăm sóc Sinh vật Huyền bí và Tiên tri.

Khi nhìn vào cửa sổ trưng bày của tiệm sách, Harry rất ngạc nhiên. Thay vì trưng bày những cuốn sách bùa chú chạm vàng to bằng phiến gạch lát đường như thông thường, thì lại bày một cái lồng sắt lớn sau lớp cửa kính, bên trong lồng chứa hàng trăm cuốn *"Quái Thư Về Quái Vật"*. Bị khóa chặt trong lồng sắt, lũ sách kỳ quái ấy không ngừng hung hăng cắn xé táp ngoạm nhau trong những cuộc đấu vật triền miên bất phân thắng bại, làm cho những trang sách rách bay tơi tả khắp nơi.

Harry rút cái danh mục sách giáo khoa của mình ra xem. Cuốn *"Quái Thư Về Quái Vật"* được liệt kê là sách giáo khoa cho môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí. Hèn gì mà lão Hagrid bảo là quyển sách sẽ hữu ích cho nó sau này; bây giờ nó mới hiểu. Nó cảm thấy nhẹ nhõm cả cõi lòng: nó cứ tưởng lão Hagrid muốn nó giúp lão nuôi thêm vài con thú kinh khủng nữa.

Khi Harry bước vào tiệm sách *Phú quí và Cơ hàn*, ông quản lý tiệm sách bước về phía Harry. Ông ta hỏi ngay:

"Hogwarts hả? Đến mua sách mới hả?"

Harry đáp:

"Dạ, cháu cần..."

Nhưng ông quản lý nóng nảy bảo:

"Tránh ra."

Ông đẩy Harry qua một bên, rút ra một đôi găng tay dày cui đeo vào tay, rồi cầm một cây gậy tổ chảng có mấu sần sùi, đi tới cánh cửa của cái lồng sắt đựng bọn sách *"Quái Thư Về Quái Vật"*.

Harry vội vàng nói :

"Khoan đã, cháu đã có cuốn đó rồi."

Một vẻ nhẹ nhõm giãn ra trên gương mặt của ông quản lý.

"Vậy hả? Cám ơn trời đất! Nội trong buổi sáng nay tôi đã bị lũ quái thư ấy cắn đến năm lần rồi."

Một tiếng rách toạc vang lên trong không trung, hai cuốn *"Quái Thư Về Quái Vật"* vừa túm chặt lấy một cuốn thứ ba và ra sức xé đôi nó.

Ông quản lý tiệm sách gào lên:

"Dừng lại! Dừng lại!"

Ông thò cây gậy qua chấn song sắt mà đánh văng hai cuốn sách ra. Ông thề:

"Không bao giờ tôi trữ lũ sách này nữa! Chúng biến kho sách thành cái nhà thương điên! Tôi tưởng hồi tôi mua hai trăm quyển *"Ẩn Thư Về Tàng Hình"* đã là điều tồi tệ nhứt rồi chứ! Hai trăm quyển đó trị giá cả một gia tài chứ có ít đâu, vậy mà tụi nó tàng hình mất tiêu, kiếm có ra đâu!... À, cậu còn mua gì nữa?"

Harry nhìn xuống tờ danh mục sách của nó, nói:

"Dạ, cháu cần cuốn *"Soi Rọi Tương Lai"* của Cassandra Vablatsky."

"À, ra cậu bắt đầu học môn Tiên tri hả?"

Ông quản lý tháo găng tay ra và dẫn Harry đến khu vực phía sau của tiệm sách, ở đó có nguyên một góc dành riêng cho thuật bói toán. Một cái bàn nhỏ chất đầy những cuốn sách như *"Tiên Đoán Điều Bất Khả Tiên Tri: Tự Phòng Chống Biến Cố Không Ngờ"* và cuốn *"Những Trái Cầu Bể: Khi Vận May Hóa Trò Xỏ Lá"*.

Ông quản lý nói:

"Đây, cuốn *'Soi Rọi Tương Lai'*."

Ông trèo lên mấy bậc gỗ để lấy xuống một cuốn sách dày, bìa đen.

"Cuốn sách này hướng dẫn rất hay cho tất cả những phương pháp bói toán căn bản – từ coi chỉ tay đến bói cầu thủy tinh, xem ruột chim..."

Nhưng Harry không còn lắng nghe ông quản lý nói nữa. Mắt nó vừa bắt gặp tựa một cuốn sách khác, được bày chung trong đống sách trên chiếc bàn nhỏ: *"Những Điềm Báo Chết: Làm Gì Khi Biết Điều Xấu Nhứt Sắp Xảy Ra"*.

Ông quản lý nhận ra cái mà Harry đang nhìn chăm chăm. Ông nói nhẹ nhàng:

"Nếu tôi là cậu thì tôi chẳng đời nào thèm đọc cuốn sách đó. Đọc nó, người ta đâm ra thấy điềm chết chóc ở khắp nơi, chỉ điều đó thôi cũng đủ làm cho người ta phát sợ mà chết luôn."

Nhưng Harry vẫn tiếp tục nhìn vào bìa cuốn sách; trên bìa sách là hình của một con chó đen to đùng như con gấu, có đôi mắt sáng quắc. Harry nhìn nó thấy cực kỳ quen...

Người bán hàng ấn cuốn *"Soi Rọi Tương Lai"* vào tay Harry, hỏi:

"Cậu cần gì nữa không?"

Harry dứt mắt khỏi đôi mắt sáng quắc của con chó và bối rối dò cái danh mục sách của mình.

"Dạ... cháu cần cuốn *"Biến Hình Lập Tức"* và cuốn *"Sách Bùa Chú Căn Bản, Lớp Ba."*

Mười phút sau, Harry ra khỏi tiệm sách với đống sách mới trong tay, tìm đường về quán Cái Vạc Lủng. Nó đi lơ ngơ, va đụng vô nhiều người mà không để ý.

Trèo lên cầu thang về phòng mình, Harry vô phòng, đặt đống sách lên giường. Cái giường đã được xếp dọn lại ngay ngắn, cửa sổ được mở ra và nắng tràn vào đầy phòng. Harry có thể nghe được tiếng xe buýt chạy trên đường phố Muggle đằng sau quán Cái Vạc Lủng, nhưng nó không thể nhìn thấy. Và nó cũng không thấy được cái đám đông ồn ào đang náo nhiệt trong Hẻm Xéo; Ngồi đây, nó chỉ nghe được âm thanh vọng đến mà thôi.

Vào đến buồng tắm, Harry nhìn thấy mình trong gương. Nó nghênh ngang nói với cái bóng phản chiếu của mình:

"Cái đó nhứt định không thể là điềm báo tử được. Khi mình nhìn thấy "cái đó" trên đường Magnolia Crescent thì mình đang ở trong trạng thái hoảng hốt. Có thể đó chỉ là một con chó lang thang nào đó..."

Nó tự động giơ tay lên cố gắng vuốt cho những sợi tóc chịu nằm xuống ngay ngắn.

Bằng một giọng khò khè, cái gương lên tiếng:

"Mày đang lao vào một trận thua trông thấy..."

*

* *

Những ngày cuối hè trôi nhanh, Harry bắt đầu tìm kiếm Ron và Hermione khắp nơi. Giờ thì đã có nhiều học trò trường Hogwarts kéo đến Hẻm Xéo để sắm sửa cho niên học mới chẳng bao lâu nữa sẽ bắt đầu. Harry cũng có gặp mấy đứa bạn cùng chung ký túc xá Gryffindor như Seamus Finnigan và Dean Thomas trong tiệm *Trang bị Quidditch Chất lượng cao*. Hai đứa đó cũng vô tiệm này để ngó hau háu cây chổi thần Tia Chớp. Harry cũng tình cờ đụng đầu Neville Longbottom "thứ thiệt" ở bên ngoài tiệm *Phú Quí và Cơ Hàn;* cậu bé có gương mặt tròn quay và chúa là hay quên này dường như bỏ quên đâu mất cái danh mục sách giáo khoa cần có cho năm học tới. Harry không dám dừng lại trò chuyện với Neville vì lúc ấy Neville đang bị bà của mình - một mụ phù thủy trông thật khiếp đảm - mắng té tát đến nỗi người đi ngang qua thôi cũng tối tăm cả mặt mũi. Harry thấy mà chỉ cầu mong sao cho bà cụ này không bao giờ biết gì đến chuyện nó từng giả danh Neville trên chuyến xe đò Hiệp sĩ khi tìm cách chạy trốn Bộ Pháp thuật.

Vào ngày cuối cùng của kỳ nghỉ, Harry thức dậy, nghĩ là nếu hôm nay mà nó không gặp được hai người bạn thân thiết Ron và Hermione trong Hẻm Xéo, thì thôi, nó cũng sẽ gặp lại hai đứa trên chuyến tàu Tốc hành Hogwarts vào ngày mai. Nghĩ vậy mà Harry yên tâm ngồi dậy, thay quần áo, đi vô Hẻm Xéo để ngắm nhìn lần cuối cây chổi thần Tia Chớp. Và trong lúc đang phân vân chưa biết nên ăn trưa ở đâu thì Harry nghe tên của nó bị ai đó gào tướng lên, vang khắp đường phố:

"HARRY! HARRY!"

Harry quay đầu lại và nhìn thấy cả hai đứa bạn đang ngồi bên ngoài hiên tiệm kem Fortescue. Ron thì mặt đầy

tàn nhang đến mức không tin nổi, còn da Hermione thì rám nắng đến hóa nâu luôn. Cả hai đứa đang rối rít vẫy gọi Harry.

Harry ngồi xuống cạnh hai bạn, Ron nhe răng cười:

"Rốt cuộc cũng gặp được bồ! Tụi này vô quán Cái Vạc Lủng để kiếm bồ, nhưng họ nói bồ vừa mới đi khỏi. Vậy là tụi này tới tiệm sách Phú Quí và Cơ Hàn, rồi tiệm quần áo của Bà Malkin, rồi đến..."

Harry giải thích với hai bạn:

"Mình đã sắm sửa hết đồ dùng cho năm học mới từ tuần trước lận. Mà làm sao các bạn biết mình trọ ở quán Cái Vạc Lủng?"

"Ba nói!"

Ron đáp hết sức đơn giản. Ông Weasley là viên chức làm việc ở Bộ Pháp thuật, dĩ nhiên ông phải được nghe nói đến toàn bộ câu chuyện về những gì đã xảy ra cho cô Marge. Hermione hỏi lại Harry bằng một giọng hết sức nghiêm túc:

"Có thực bồ đã thổi phồng căng bà cô của bồ không, Harry?"

Harry cố gắng phân bua:

"Mình không cố ý làm vậy. Mình chỉ... mất tự chủ mà thôi."

Ron phá ra cười, nhưng Hermione đanh giọng lại:

"Chẳng có gì đáng cười đâu, Ron à. Thiệt tình mà nói, mình ngạc nhiên là Harry đã không bị đuổi học."

Harry nhìn nhận điều đó:

"Mình cũng thấy vậy. Đừng nói chuyện đuổi học, mình còn tưởng là mình sắp bị bắt nữa kia!"

Nhìn Ron thăm dò, Harry hỏi:

"Ba của bạn có biết tại sao ông Fudge vẫn để mình tự do không?"

Ron vẫn cười khúc khích, nhún vai đáp:

"Có thể là nhờ chính tên tuổi của bồ - Harry Potter lừng danh, đại khái vậy. Chứ mình mà thổi phồng căng bà cô của mình lên thì thật là không dám tưởng tượng coi Bộ Pháp thuật sẽ làm gì mình. Nhưng mà, nói cho mấy bồ biết, trước khi họ định làm gì thì họ phải đào mình lên cái đã, bởi vì chắc chắn là má đã bóp mũi mình chết trước rồi. Dù sao thì tối nay bồ cứ hỏi thử ba mình xem. Tối nay gia đình mình cũng trọ lại quán Cái Vạc Lủng, để sáng mai bồ có thể cùng đi với gia đình mình ra nhà ga Ngã Tư Vua, đặng còn đáp tàu Tốc Hành Hogwarts! Hermione cũng trọ ở đó nữa."

Hermione gật đầu xác nhận, mặt mày tươi rói:

"Hồi sáng này ba má mình đã thả mình xuống đây, với tất cả đồ đạc của mình."

Harry vui mừng quá:

"Tuyệt cú mèo! Vậy là mấy bồ đã có đủ hết sách mới và những thứ khác?"

"Coi nè, Harry!"

Ron vừa nói vừa rút ra khỏi túi xách một hộp dài và mở ra:

"Đũa phép mới toanh, đồ gin nhé! Dài ba tấc mốt, làm bằng gỗ liễu có chứa một cái lông đuôi Bạch kỳ mã. Còn sách thì tụi này cũng sắm đủ rồi..."

Nó chỉ vô cái túi bự xự đầy nhóc để dưới chân, nói tiếp:

"Ờ, bồ có biết gì về cuốn sách *Quái Vật* gì đó không? Lúc nãy tụi này vừa nói tụi này cần mua hai cuốn đó, thì ông bán sách suýt khóc thét lên luôn."

Trên cái ghế, đặt cạnh Hermione không chỉ là một cái túi bự xự như của Ron, mà là có đến ba cái túi to kềnh phồng căng. Harry chỉ tay, hỏi:

"Mấy đống đó là gì vậy Hermione?"

Cô bé đáp:

"À, mình ghi danh học nhiều môn học mới hơn mấy bồ, đúng không? Mấy bao này đựng sách về Số học, Chăm sóc các Sinh vật Huyền bí, sách Tiên tri, Nghiên cứu về những Ký hiệu Thần bí, Muggle-học, ..."

Ron vừa đảo mắt qua phía Harry, vừa hỏi Hermione:

"Bồ cần gì học môn Muggle-học chứ? Bồ sinh trưởng trong gia đình Muggle mà! Ba má bồ là dân Muggle! Bồ dư sức biết mọi chuyện về dân Muggle ấy."

Hermione đáp một cách hăng hái:

"Nhưng nghiên cứu họ từ quan điểm phù thủy thì hấp dẫn lắm chứ!"

Trong khi Ron cười khẩy, thì Harry hỏi:

"Chứ bộ bồ không định ăn hay ngủ gì hết suốt niên học này sao, Hermione?"

Hermione tỉnh bơ kiểm tra lại cái ví, không để ý đến sự châm chọc của hai người bạn. Cô bé nói:

"Mình vẫn còn 10 đồng Galleon. Đây là tiền ba má mình

mừng sinh nhật của mình vào tháng chín tới. Ba má nói đưa trước cho mình để mình tùy ý chọn món quà sinh nhật vừa ý."

Ron nói, ra vẻ ngây thơ:

"Vậy đi mua một *cuốn sách* đẹp đi!"

Hermione vẫn giữ vẻ bình tĩnh:

"Không, mình thấy không nên. Mình thiệt tình muốn có một con cú. Ý mình nói là Harry thì có con Hedwig, còn Ron thì có con Errol..."

Ron cải chính:

"Nhưng mình đâu có con cú nào đâu, con Errol là cú của gia đình. Mình chỉ có mỗi con Scabbers thôi."

Nó móc con chuột mập ra khỏi túi áo, đặt con Scabbers đó lên cái bàn trước mặt tụi nó, nói thêm:

"Mình phải kiểm tra nó lại mới được. Coi bộ khí hậu Ai Cập không phù hợp với nó lắm."

Con Scabbers trông có vẻ ốm hơn bình thường một tý, và mấy sợi râu của nó bị quặp xuống thấy rõ.

Bây giờ thì Harry đã biết rất rõ mọi ngóc ngách của Hẻm Xéo như thể nó là thổ công của xứ này. Nó nói:

"Ờ đằng kia có một tiệm bán sinh vật huyền bí kìa. Tụi mình tới đó thử coi có thể tân trang con Scabbers lại không, và kiếm cho Hermione một con cú luôn."

Vậy là ba đứa trả tiền kem rồi băng qua đường đến tiệm *Cầm thú Huyền bí.*

Bên trong tiệm thiệt là chật chội. Mọi ly mọi tấc của các bức tường đều bị chất kín những cái lồng. Mấy con

vật trong lồng, mạnh con nào con nấy gào thét, rên rỉ, gầm gừ, rít sủa, hót hú... khiến cái tiệm ồn ào hết chỗ nói, lại còn bốc mùi nữa chứ! Mụ phù thủy chủ tiệm đứng sau cái quầy đang bận khuyên bảo một lão pháp sư cách thức chăm sóc những con sa giông hai đầu, cho nên Harry, Ron và Hermione tranh thủ lúc chờ đợi mà ngắm nghía mấy cái lồng nhốt đủ loại cầm thú.

Một cặp cóc tía khổng lồ đang ngồi nhấm nháp một cách nhẽu nhão và ê hề những con ruồi xanh đã chết ngắc. Một con rùa tổ chảng có cái mai cẩn ngọc quí chiếu sáng lấp lánh bên cạnh cửa sổ. Mấy con ốc sên màu cam đầy nọc độc thì vừa chậm rãi bò vừa nhẽu bọt lên tấm vách của cái chậu kiếng đựng chúng. Có một con thỏ trắng béo múp míp cứ tự biến mình thành một cái nón bằng lụa, rồi khi nổ một cái bốp thì nó lại hiện lại nguyên hình con thỏ. Mèo thì nhan nhản khắp nơi, đủ màu sắc. Quạ thì cả bầy bị nhốt trong lồng kêu la quàng quạc. Có cả một rổ những con banh lông màu trứng sữa đang ngân nga ầm ĩ. Và ở quầy có hẳn một cái lồng rộng mênh mông chứa những con chuột đen lông láng mướt đang dùng mấy cái đuôi dài trụi lủi của mình để chơi trò nhảy dây.

Lão pháp sư sa-giông-hai-đầu đã rời khỏi tiệm, Ron bèn tiến lại gần quầy. Nó nói với mụ phù thủy:

"Con chuột này của cháu. Từ hồi cháu đem nó đi chơi Ai Cập về, lông nó hơi bị bay màu một chút."

Mụ phù thủy bảo:

"Liệng nó lên quầy coi!"

Mụ rút trong túi ra một cặp kiếng đen nặng chịch. Ron nâng con chuột của nó từ trong túi ra đặt cạnh bên cái

"Một con chuột tầm thường, thông thường, hay cỡ như con chuột vườn này thì không trông mong gì sống nổi quá ba năm, hoặc cỡ đó là cùng. Bây giờ nếu cháu muốn kiếm một con khác thọ hơn một chút, thì ắt là cháu sẽ phải khoái mấy con này..."

Mụ phù thủy chỉ mấy con chuột đen, lũ này lập tức tái lập lại trò chơi nhảy dây đuôi. Ron lầm bầm:

"Bọn khoe mẽ!"

Mụ phù thủy bèn thò tay xuống dưới quầy lấy ra một cái chai nhỏ màu đỏ, nói với Ron:

"Nếu cậu không muốn đổi chuột thì cậu có thể thử món thuốc Bổ Chuột này xem sao."

Ron nói:

"Được. Bao nhiêu ạ? – UI DA!"

Ron thụp xuống khi có một cái gì đó to tướng màu hung phóng từ trên nóc cái chuồng cao nhứt, đáp xuống ngay đầu Ron, rồi chồm tới gầm gừ một cách điên cuồng, nhắm vào con Scabbers.

Mụ phù thủy quát lên the thé:

"ĐỪNG! CROOKSHANKS, ĐỪNG!"

Nhưng con Scabbers đã kịp thời bắn vọt đi, y như một cục xà bông vuột khỏi đôi tay của mụ phù thủy, rớt xuống đất trên bốn chân chè bè ra của nó, và nhanh nhẩu chạy thoát ra cửa.

Ron kêu:

"Scabbers!"

lồng những con chuột, lũ chuột này bèn ngừng trò nhảy dây đuôi, ùa tới sát các thanh chấn của cái lồng, xô đẩy nhau giành chỗ nhìn cho rõ hơn.

Giống như mọi thứ sở hữu khác của Ron, con chuột Scabbers là đồ cũ được nhượng lại cho Ron, (nó vốn thuộc về ông anh Percy) nên trông nó có phần xác xơ. Đặt bên cạnh lũ chuột láng e còn trong lồng, trông con Scabbers thiệt là thảm hại.

Mụ phù thủy bốc con Scabbers lên xem:

"Hừm, con chuột này mấy tuổi rồi?"

Ron đáp:

"Ai mà biết được! Nhưng chắc hơi già, hồi xưa nó là của anh cháu mà."

Mụ phù thủy xem xét con Scabber kỹ lưỡng hơn:

"Nó có tài năng gì?"

"Ơ..."

Ron ú ớ. Sự thật là con Scabbers chưa từng trổ ra một ngón nghề cỏn con nào để gọi là tài năng cho đáng. Đôi mắt của mụ phù thủy săm soi từ cái tai trái bị tét của con Scabbers đến cái chân trước bị cụt một ngón, rồi tặc lưỡi rõ to:

"Chà, con vật này đã từng kinh qua gian khổ và thử thách gay go đây!"

Ron chống chế:

"Hồi anh Percy cho cháu thì nó đã thân tàn ma dại như vậy rồi mà."

Mụ phù thủy vẫn nói tiếp:

Nó chạy ra khỏi tiệm, rượt theo con chuột. Harry cũng chạy theo. Hai đứa mất mười phút mới tìm được con Scabbers, lúc ấy đang tỵ nạn dưới cái thùng rác bên ngoài tiệm *Trang bị Quidditch Chất lượng cao*. Ron bưng con vật còn đang run rẩy bỏ trở vô túi áo. Khi đứng thẳng lên, Ron xoa đầu mình hỏi Harry:

"Hồi nãy là con gì vậy?"

Harry nói:

"Một con mèo cực kỳ lớn, hoặc là một con cọp hơi hơi nhỏ."

"Hermione đâu rồi?"

"Có lẽ còn đang mua cú."

Hai đứa bèn đi ngược con đường đông đúc, trở lại tiệm *Cầm thú Huyền bí*. Hai đứa tới nơi vừa đúng lúc Hermione bước ra. Nhưng cô bé không xách theo cái lồng cú như tụi Ron và Harry tưởng, mà ôm chặt trong tay một con mèo lông màu cam hung đang có vẻ rất phấn khích.

Ron há hốc miệng ra:

"Bồ *mua* con quái vật đó hả?"

Mặt mày Hermione rạng rỡ:

"Bồ không thấy nó dẹp lộng lẫy sao?"

Harry nghĩ âu đó cũng là một kiểu quan niệm. Bộ lông hung hung của con mèo quả thực vừa dày vừa xù, nhưng chân cẳng nó hơi bị vòng kiềng, và mặt nó hơi cục cằn, lại tẹt bẹt một cách kỳ cục, như thể con mèo này vừa mới đâm sầm mặt vô một bức tường gạch vậy. Tuy nhiên, không thấy mặt mũi con Scabbers, con mèo đang kêu rừ...rừ... một cách mãn nguyện trong vòng tay của Hermione.

Ron kêu:

"Hermione ơi, cái con vật đó suýt nữa làm tróc da đầu mình!"

Hermione bảo:

"Nó đâu có cố ý. Phải hông, hở Crookshanks?"

Chỉ tay vô cái cục cồm cộm trong túi áo mình, Ron hỏi:

"Rồi đây con Scrabbers sẽ ra sao? Nó cần được nghỉ ngơi và thanh thản. Làm sao mà nó có thể yên thân được khi cái con quái đó vờn bên cạnh?"

"Ờ, chuyện đó làm mình sực nhớ ra. Hồi nãy bồ bỏ quên chai thuốc Bổ Chuột này."

Hermione dúi vô tay Ron một cái chai nhỏ màu đỏ. Cô bé nói thêm:

"Thôi đừng *lo lắng* nữa. Crookshanks sẽ ngủ trong phòng ngủ của mình, còn con Scrabbers thì ở trong phòng ngủ của bồ, thì có chuyện gì đâu mà lo? Tội nghiệp con Crookshanks, bà chủ tiệm nói nó đã bị bày ở đó mấy đời rồi mà không ai chịu mua nó hết."

Ron giễu cợt:

"Tại sao vậy kìa?"

Rồi cả ba đứa cùng đi về phía quán Cái Vạc Lủng.

Ở trong quán, tụi nó gặp ông Weasley đang ngồi đọc tờ *Nhật báo Tiên Tri*. Ông ngước lên, nhìn Harry, mỉm cười:

"Cháu Harry! Cháu khoẻ không?"

"Dạ, cháu khỏe ạ, cám ơn bác."

Cả ba đứa nhỏ cùng ngồi xuống bên cạnh ông Weasley, đặt những thứ chúng mua sắm xuống bên cạnh.

Ông Weasley đặt tờ báo xuống, và Harry nhìn thấy ngay một gương mặt bây giờ đã trở nên khá quen thuộc với nó: Sirius Black. Ảnh của Black đang trừng mắt nhìn Harry. Harry hỏi:

"Họ vẫn chưa bắt được hắn hở bác?"

Vẻ mặt ông Weasley trông cực kỳ nghiêm trọng:

"Chưa. Người ta lôi bọn bác ra khỏi mọi công việc hàng ngày ở Bộ Pháp Thuật để tập trung tìm bắt hắn, mà cho đến giờ vẫn chưa tới đâu."

Ron hỏi:

"Nếu tụi con bắt được hắn, liệu tụi con có được thưởng không ba? Có thêm được chút tiền nữa thì tốt quá..."

Ông Weasley lắc đầu:

"Đừng có nói chuyện khôi hài, Ron."

Nét mặt ông Weasley nhìn kỹ thấy rất căng thẳng. Ông nói:

"Sirius Black sẽ không bao giờ lại để cho một phù thủy mười ba tuổi tóm được. Con hãy nhớ lấy lời cha, chính những cai ngục Azkaban mới là những người đem nổi hắn trở về chỗ đó."

Lúc đó bà Weasley bước vào quán, tay xách nách mang đủ thứ hàng vừa mua sắm. Theo sau bà là hai anh em sinh đôi Fred và George. Hai anh chàng này sắp vào học năm thứ năm ở trường Hogwarts. Tiếp đến là tân Thủ lĩnh Nam sinh Percy và cô em út đồng thời là cô con gái duy nhứt trong gia đình Weasley, cô bé Ginny.

Cô bé này luôn luôn e lệ trước mặt Harry, nay lại càng tỏ ra vô cùng bối rối hơn bao giờ hết khi gặp lại Harry trong

quán. Có lẽ vì cô bé cảm thấy nợ Harry ơn cứu mạng hồi cuối niên học vừa rồi ở trường Hogwarts. Cô bé đỏ bừng mặt mũi và lí nhí nói tiếng "Chào anh" mà không ngước nhìn Harry. Tuy nhiên Percy lại giơ ta ra bắt tay Harry một cách trang trọng như thể mới quen nó lần đầu. Anh nói:

"Chào Harry, rất mừng được gặp em."

Harry cố nhịn cười:

"Chào anh Percy."

Percy bắt tay Harry với vẻ vênh vang như thể bắt tay ông thị trưởng:

"Hy vọng là em vẫn khỏe chứ?"

"Rất khỏe, cám ơn anh."

Fred thúc cùi chỏ vô Percy để gạt anh ta ra, rồi làm động tác cúi chào thật thấp:

"Thiệt là *tuyệt đỉnh* được gặp chú mày..."

Nó chưa dứt câu thì đã bị George đẩy qua một bên. George chụp tay Harry lắc lấy lắc để:

"Tuyệt diệu! Cừ khôi hết chỗ nói!"

Percy cau có quắc mắt nhìn hai em. Bà Weasley bèn bảo:

"Thôi, đủ rồi."

Nhưng Fred kêu:

"Má!"

Như thể nó chỉ vừa mới phát hiện ra bà Weasley, và nó chụp luôn lấy tay bà mà lắc:

"Thiệt là kinh dị được gặp má..."

Bà Weasley nhắc lại bằng giọng cứng hơn:

"Má nói đủ rồi nghen!"

Bà đặt các thứ đồ bà mua sắm lên một cái ghế trống:

"Harry cưng, bác chắc là cháu biết tin tốt lành của gia đình bác rồi hả? "

Bà chỉ vào cái huy hiệu bằng bạc mới toanh đang sáng lấp lánh trên ngực áo Percy:

"Thủ lĩnh Nam sinh thứ hai trong gia đình đó cháu!"

Bà cười rạng rỡ, nở cả mặt mũi vì niềm tự hào.

Fred làu bàu nho nhỏ:

"Và là người cuối cùng."

Bà Weasley lập tức cau mày nghiêm nghị:

"Má không nghi ngờ gì điều đó đâu. Má đã để ý thấy người ta không cho hai đứa bây làm Huynh trưởng nữa kìa, đừng nói gì tới..."

Nhưng George có vẻ muốn nổi loạn trước ý tưởng trở thành Huynh trưởng:

"Làm Huynh trưởng để mà làm gì? Chỉ tổ mất hết niềm vui thú trong cuộc sống."

Ginny khúc khích cười. Bà Weasley bèn quát:

"Con muốn nêu tấm gương tốt cho em gái con đó hả?"

Percy nói với vẻ cao thượng:

"Ginny còn có những người anh khác để noi gương, má à. Con xin phép đi thay đồ để ăn tối..."

Percy vừa đi khỏi là George thở phào ra một cái. Nó nói riêng với Harry:

"Tụi này đã ráng nhốt ảnh vô một cái kim tự tháp. Nhưng xui xẻo là tụi này bị má bắt gặp."

* * *

Bữa ăn tối hôm đó đúng là một dịp vui ra trò. Ông chủ quán Tom kê ba cái bàn sát với nhau trong phòng ăn để đủ chỗ cho bảy người trong gia đình Weasley, thêm Harry với Hermione cùng thưởng thức bữa tiệc năm món ê hề. Khi chén tới món bánh sôcôla xa xỉ, Fred hỏi:

"Ngày mai mình đi ra nhà ga Ngã tư Vua bằng cách nào hở ba?"

Ông Weasley đáp:

"Bộ Pháp Thuật cấp cho chúng ta hai chiếc xe con."

Mọi người đều ngước lên nhìn ông. Percy tò mò hỏi:

"Sao mình được cấp vậy?"

George bèn biểu diễn một bộ mặt nghiêm trang:

"Đó là vì anh đấy, anh Percy. Và sẽ có cả những lá cờ nho nhỏ trên những cái nơ, kèm theo phù hiệu TLNS..."

Fred tiếp lời:

"... dành cho đức ngài Thủ Lĩnh Nằm Sình."

Mọi người, ngoại trừ Percy và bà Weasley, đều sặc ra món bánh sô cô la.

Percy vẫn hỏi lại, bằng giọng rất nghiêm trang:

"Thưa ba, tại sao Bộ Pháp Thuật lại cấp xe cho mình?"

Ông Weasley nói:

"À, bởi vì mình đâu có chiếc xe nào nữa để đi... và bởi vì ba làm việc ở đó, nên họ giúp đỡ..."

Giọng của ông Weasley vẫn tự nhiên, nhưng Harry không thể đừng nhận thấy hai tai của ông đang ửng đỏ, y như tai của Ron mỗi khi Ron bị một áp lực nào đó.

Bà Weasley nhanh nhẩu nói:

"Cũng là việc tốt. Các con có biết chúng ta có bao nhiêu hành lý cả thảy không? Cứ tưởng tượng cảnh các con khệ nệ khiêng vác hành lý xuống ga xe điện ngầm của dân Muggle... mà ngán. Mà các con thu xếp đóng gói đồ đạc hết rồi chưa?"

Percy nói bằng giọng nín nhịn lâu rồi:

"Ron chưa chịu bỏ những thứ mới mua sắm vô rương của nó. Nó còn để đồ vung vãi đầy trên giường của con."

Bà Weasley lập tức nói vọng xuống cuối bàn:

"Ron, con nên mau đi sắp xếp gọn gàng hành lý ngay đi, bởi vì sáng ngày mai chúng ta sẽ chẳng có nhiều thì giờ đâu."

Ron quắc mắt nhìn Percy đang cau có.

Sau bữa ăn tối ai ai cũng cảm thấy no nê và buồn ngủ. Từng người một đi lên cầu thang về phòng mình để kiểm tra đồ đạc cho ngày hôm sau. Phòng Ron và Percy ở sát bên phòng Harry.

Harry vừa mới đóng cái nắp rương lại và bấm khóa xong thì chợt nghe có những giọng nói giận dữ vang qua bức vách ngăn hai phòng. Nó bèn chạy qua phòng kế bên để xem chuyện gì.

Cánh cửa phòng số 12 hé mở và tiếng Percy vọng ra:

"Lúc nãy nó ở đây, trên cái bàn cạnh giường ngủ. Anh đã tháo nó ra để đánh bóng..."

Giọng Ron gào trả:

"Em không hề đụng tới nó, anh nghe không?"

Harry hỏi:

"Có chuyện gì vậy?"

Percy quay lại nói với Harry:

"Cái huy hiệu Thủ lĩnh Nam sinh của anh biến mất rồi."

Ron quăng đồ đạc trong cái rương của nó ra tứ tung, phàn nàn:

"Chai thuốc Bổ Chuột cho con Scrabbers cũng biến mất! Mình nghĩ chắc là mình bỏ quên dưới quán..."

Percy thét:

"Em phải tìm cho ra cái huy hiệu của anh đã rồi mới hòng đi đâu thì đi."

Harry bèn nói với Ron:

"Mình thu xếp hành lý xong rồi, để mình đi kiếm chai thuốc Bổ Chuột cho."

Harry đi xuống cầu thang. Lúc này rất tối, vừa mới đi được nửa hành lang dẫn đến quầy rượu thì nó lại nghe hai giọng nói đầy tức giận khác vang ra từ phòng ăn. Chỉ một hai giây sau là Harry nhận ra được ngay đó là giọng của ông bà Weasley. Nó ngập ngừng, không muốn họ biết là nó lỡ nghe thấy họ cãi vã nhau. Nhưng rồi cái tên của nó được hai người đó nói đến khiến cho nó phải đi tới gần cánh cửa phòng ăn hơn:

"... không nói cho nó biết thì thiệt chẳng khôn ngoan chút nào hết." - giọng ông Weasley nghe rất nóng nảy:

"Harry có quyền được biết. Anh đã thử thuyết phục ông Fudge, nhưng ông ta cứ khăng khăng đối xử với Harry như một đứa trẻ con. Nó nay đã mười ba tuổi và..."

"Anh Arthur, sự thật sẽ làm cho thằng nhỏ sợ chết đi mất!" - giọng the thé của bà Weasley,

"Bộ anh thiệt tình muốn Harry đến trường học với nỗi sợ hãi đe dọa đó lơ lửng trên đầu sao? Anh làm ơn làm phước, nó không biết gì chuyện đó thì nó mới được vui vẻ."

Ông Weasley cãi lại:

"Anh không muốn làm cho thằng nhỏ khốn khổ, anh chỉ muốn nó có được sự cảnh giác tốt! Em thừa biết Harry và Ron là loại trẻ gì: một mình đi lang thang trong đêm – Tụi nó đã vô khu Rừng Cấm đến hai lần rồi đó! Mà năm nay thì Harry tuyệt đối không được làm chuyện đó nữa! Anh cứ nghĩ lại chuyện gì có thể xảy ra cho nó vào cái đêm nó bỏ nhà trốn đi mà anh rùng mình! Nếu chuyến xe đò Hiệp sĩ không đón được nó về đây, thì anh dám cá là nó đã chết ngoẻo trước khi ông Bộ trưởng Pháp thuật tìm được nó rồi."

"Nhưng mà nó đâu có chết! Nó vẫn khỏe re, vậy ý anh muốn nói gì?"

"Molly, anh đã nói với em rồi đó, Sirius Black là đồ điên. Và mặc dù hắn điên, hắn vẫn đủ khôn ngoan để trốn thoát khỏi nhà ngục Azkaban - một chuyện tưởng như không thể nào xảy ra được. Đã ba tuần lễ trôi qua rồi mà không ai thấy được một cọng tóc của hắn. Anh chẳng hơi đâu mà nghe những điều ông Fudge lải nhải với *Nhật báo Tiên tri*. Chuyện bắt được Sirius Black coi bộ còn xa vời hơn chuyện phát minh ra cây đũa phép tự đọc thần chú. Điều duy nhứt mà bây giờ chúng ta biết chắc được là Sirius Black đang theo đuổi..."

"Nhưng Harry ở trường Hogwarts thì được an toàn tuyệt đối."

"Chúng ta đã tưởng ngục Azkaban là an toàn tuyệt đối. Nhưng nếu Sirius Black có thể phá được ngục Azkaban thì hắn cũng có thể đột nhập Hogwarts."

"Nhưng đâu có ai thực sự biết chắc là Sirius Black đang theo đuổi Harry..."

Lúc đó vang lên một tiếng "ình" của vật gì đó chạm mạnh vô gỗ, và Harry tin chắc là ông Weasley vừa nện nắm đấm của ông xuống mặt bàn:

"Molly, anh phải nói với em bao nhiêu lần em mới chịu hiểu hả? Người ta không tường thuật điều đó trên báo là vì ông Fudge muốn điều đó được giữ kín. Nhưng ngay cái đêm mà Black vượt ngục, ông Fudge đã đến ngay nhà tù Azkaban. Cai tù đã báo cáo với ông Fudge là vào những ngày trước đó Black thường nói lảm nhảm trong lúc mê ngủ. Luôn luôn là những lời mớ giống nhau: "Nó ở trường Hogwarts... Nó ở trường Hogwarts!" Mooly, em nhớ cho, thằng Black bị loạn trí mà, nó chỉ muốn cho Harry chết. Nếu em hỏi anh thì anh nói cho mà nghe, hắn tin rằng giết được Harry thì sẽ giúp cho *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* trở lại nắm quyền lực. Sirius Black đã bị mất tất cả vào cái đêm mà Harry làm tiêu tán sức mạnh của *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy*. Nó đã ngậm mối căm hờn ấy trong cũi sắt nhà ngục Azkaban suốt mười hai năm qua..."

Harry vẫn đứng dán sát tai vào cánh cửa, tha thiết được nghe ngóng thêm điều gì nữa. Nhưng nó chỉ còn nghe được sự im lặng...

"Thôi, anh Arthur à, anh thấy cái gì đúng thì anh cứ

làm. Nhưng anh quên mất giáo sư Dumbledore rồi sao? Em không tin là có cái gì có thể làm hại Harry ở Hogwarts một khi cụ Dumbledore còn là Hiệu trưởng của trường. Em chắc là cụ Dumbledore biết hết tất cả chuyện này."

"Dĩ nhiên là cụ biết. Bọn anh đã phải xin phép cụ để cho các cai ngục Azkaban đặt trạm thám sát quanh lối ra vào trường Hogwarts. Cụ chẳng vui lòng chút nào về chuyện đó, nhưng cũng phải đồng ý."

"Không vui à? Sao cụ lại không vui khi mà các cai ngục đến đó để bắt Black?"

Giọng ông Weasley nặng nề:

"Cụ Dumbledore không ưa mấy tay cai ngục Azkaban. Anh cũng không ưa, nếu phải dây dưa với bọn họ... nhưng khi phải đối phó với một phù thủy điên rồ nguy hiểm như Sirius Black thì mình cũng phải liên kết với những lực lượng mà bình thường nếu tránh được thì tốt."

"Nếu họ cứu được Harry..."

"... thì anh không bao giờ nói lời gì chống đối họ nữa."

Giọng ông Weasley nghe ra chiều mệt mỏi:

"Khuya rồi, Molly à, chúng ta lên phòng ngủ thôi..."

Harry nghe tiếng ghế bị đẩy ra. Nó lẹ làng và êm ru rời khỏi hành lang dẫn đến quầy rượu và trốn vào đó. Cửa phòng ăn mở ra, và vài giây sau, tiếng bước chân cho nó biết ông bà Weasley đang bước lên cầu thang.

Chai thuốc Bổ Chuột nằm dưới cái bàn mà hồi tối bọn Harry đã ngồi. Harry chờ cho đến khi nghe tiếng cánh cửa phòng ngủ của ông bà Weasley đóng lại rồi mới cầm chai thuốc đi lên lầu.

Fred và George đang thập thò trong hành lang tối, ráng nín cười khi rình nghe Percy lục tung căn phòng của anh và Ron để kiếm cái huy hiệu Thủ lĩnh Nam sinh.

Fred thì thào với Harry:

"Tụi này đang giữ nó. Tụi này đang cải biên cái huy hiệu ấy."

Cái huy hiệu với hàng chữ Thủ Lĩnh Nam Sinh bây giờ đã thành ra *Thủ Lĩnh Nằm Sình.*

Harry ráng phì cười, rồi đem chai thuốc Bổ Chuột vô phòng cho Ron, sau đó tự giam mình trong phòng, nằm dài trên giường.

Vậy là Sirius Black đang săn đuổi nó. Vậy là Harry đã hiểu ra rồi: ông Fudge tỏ ra khoan dung với nó bởi vì ông ấy đã nhẹ nhõm biết bao khi tìm được nó vẫn còn sống. Ông đã ~~cược~~ Harry hứa là chỉ chơi trong khu Hẻm Xéo mà thôi, vì ở đây có nhiều phù thủy và pháp sư để mắt trông nom nó. Và ông Fudge còn phái hai chiếc xe tới để chở cả đám nhà Weasley và Harry đến nhà ga Ngã Tư Vua vào ngày mai, để yên chí là gia đình nhà Weasley sẽ chăm sóc Harry cho đến khi nó được an toàn trên tàu Tốc hành Hogwarts.

Harry nằm yên nghe những tiếng cãi cọ bị hãm thanh ở phòng bên, tự hỏi tại sao nó vẫn không hề thấy sợ hãi hơn chút nào. Sirius Black đã giết chết mười ba người chỉ bằng một lời nguyền. Ông bà Weasley hiển nhiên cho rằng Harry sẽ hoảng kinh hồn vía nếu nó biết sự thật. Nhưng Harry "ngẫu nhiên" hoàn toàn đồng ý với bà Weasley rằng nơi an toàn nhứt trên trái đất này chính là nơi nào có cụ Dumbledore. Chẳng phải lúc nào người ta cũng nói cụ

Dumbledore là người duy nhứt mà Chúa tể Hắc ám Voldemort biết sợ sao? Đương nhiên là hạng tay chân của Voldemort như Sirius Black thì cũng phải biết sợ theo chủ hắn chứ!

Lại còn những cai ngục Azkaban mà ai cũng nhắc tới nữa. Có vẻ như ai cũng bị họ làm cho sợ té khói. Nhưng nếu có họ bám trụ thám sát quanh trường thì Sirius Black còn khuya mới có được cơ hội lọt vô bên trong lâu đài.

Không, trong tất cả mọi chuyện, chuyện mà làm Harry khổ tâm nhứt là cơ hội đi thăm làng Hogsmeade của nó trong niên học tới cầm bằng như con số không tổ tướng. Chắc là sẽ không ai muốn cho nó ra khỏi tòa lâu đài an toàn để đi rong rẻu đâu đó khi Sirius Black còn chưa bị bắt. Không những thế, thật ra còn nghi ngờ là nhứt cử nhứt động của nó đều bị giám sát cho đến khi nào người ta tin là mối nguy hiểm không còn nữa.

Harry sụ mặt ngó cái trần phòng đen thui. Người ta không tin là Harry có thể tự lo lấy thân mình hay sao chứ? Nó đã từng ba phen thoát được bàn tay của Chúa tể Hắc ám Voldemort, chứ nó đâu phải là đứa vô tích sự...

Bỗng nhiên, trong đầu Harry tự động hiện ra hình ảnh những bóng đen quái vật mà nó đã gặp ở trên đường Magnolia Crescent. *"Bạn phải làm gì khi biết điều tồi tệ nhứt sắp xảy ra."*

Harry buột miệng nói to:

"Tôi sẽ không bị giết chết đâu."

Tấm gương trong phòng ngái ngủ đáp lại:

"Đó mới là ý chí thôi, chú em à."

CHƯƠNG NĂM

GIÁM NGỤC AZKABAN

Ông chủ quán Tom đánh thức Harry dậy vào sáng hôm sau, đem cho nó một tách trà và chào nó bằng nụ cười sún răng thường lệ. Harry mặc quần áo xong, đang dụ dỗ con Hedwig còn vùng vằng hổng chịu chui vô lồng, thì Ron xông vào phòng nó, vừa đi vừa tròng áo len qua đầu, trông dáng vẻ cáu kỉnh hết sức.

Ron nói:

"Tụi mình càng lên tàu lửa sớm được chừng nào càng tốt chừng nấy. Ít nhứt là ở Hogwarts mình còn có thể né được anh Percy. Bồ có tưởng tượng nổi không, bây giờ ảnh đang kể tội mình tới mục làm nhễu nước trà lên tấm hình của chị Penelope, *bồ* của ảnh."

Ron nhăn mặt làm điệu bộ, nói tiếp:

"Chỉ giấu cái mặt ra khỏi khung hình rồi, vì cái mũi của chỉ đã bị ố vết trà."

"Mình có chuyện muốn nói với bồ."

Nhưng Harry vừa mới bắt đầu thì bị George và Fred ngắt ngang: hai người này xông vô phòng để chúc mừng Ron vừa mới thêm một lần nữa chọc Percy giận điên lên.

Cả bọn kéo xuống phòng ăn dùng điểm tâm. Ở đó ông Weasley đã ngồi sẵn và đang đọc tờ *Nhật báo Tiên Tri*, hai chân mày châu đầu lại tạo thành một cái rãnh ở giữa.

Bà Weasley thì đang kể cho Hermione và Ginny nghe về món Tình dược mà bà đã bào chế hồi còn là một cô gái trẻ. Cả ba cùng cười khúc khích với nhau.

Khi ngồi vào bàn rồi, Ron hỏi Harry:

"Hồi nãy bồ định nói gì?"

Lúc đó Percy cũng vừa xộc vào phòng ăn nên Harry nói nhỏ:

"Để lát nữa."

Trong cơn hỗn loạn lúc khởi hành, Harry cũng chẳng có cơ hội nào để nói với Hermione và Ron điều gì. Mọi người đều bận rộn khuân vác những cái rương khổng lồ của mình xuống cầu thang hẹp tẻ của quán Cái Vạc Lủng, rồi chất đống chúng ở gần cửa. Trên đống hành lý đó là hai con cú, Hedwig và Hermes - con cú mèo của Percy - oai vệ đậu trên hai cái nóc lồng. Ngoài ra, cạnh đống rương còn có một cái rổ mây phun nước miếng om xòm.

Hermione rù rì với cái rổ:

"Chịu khó một chút nha, Crookshanks. Khi nào lên tàu rồi chị sẽ thả cưng ra."

Ron la lên:

"Đâu có được! Còn con Scrabbers của mình thì sao hả?"

Ron chỉ vô túi áo trên ngực mình, chỗ đó bị độn lên một cục, chứng tỏ có con Scrabbers đang cuộn tròn ngủ bên trong.

Ông Weasley đứng bên ngoài cửa quán đợi xe của Bộ Pháp Thuật. Ông thò đầu vào kêu:

"Xe tới rồi, đi thôi Harry ơi."

Ông Weasley hộ tống Harry băng qua cái lề đường hẹp, tiến về phía hai chiếc xe hơi màu xanh lá cây thẫm, kiểu xưa rích xưa rơ, mỗi chiếc có một ông tài xế trông hết sức hình sự mặc áo nhung ngọc bích cầm lái.

Ông Weasley liếc mắt nhìn xuống rồi nhìn lên con đường đông đúc người qua lại, bảo:

"Cháu vô xe đi Harry."

Harry chui vô băng ghế sau của một chiếc xe hơi, theo sau là Hermione, Ron, và một người mà Ron chán ghét hết chỗ nói là Percy.

Hành trình từ quán Cái Vạc Lủng đến nhà ga Ngã Tư Vua nếu so với hành trình trên chuyến Xe đò Hiệp sĩ thì quả là không có sự cố gì đáng nói. Xe hơi của Bộ Pháp thuật trông có vẻ gần giống xe hơi thường, mặc dù Harry để ý thấy chiếc xe này có thể lướt qua những kẽ hở mà chiếc xe mới của công ty dượng Vernon không đời nào làm được.

Cả bọn đến nhà ga Ngã Tư Vua trước giờ tàu chạy hai mươi phút để kịp chuẩn bị. Hai ông phù thủy tài xế của Bộ Pháp Thuật đi kiếm cho bọn trẻ mấy cái xe đẩy tay, dỡ hành lý của tụi nó xuống, sau đó giơ tay chạm vành nón để chào ông Weasley rồi lái xe đi; xong, chẳng biết bằng cách nào mà hai chiếc xe đã nhảy lên tuốt được lên đầu hàng của dòng xe đang nối đuôi nhau chờ đèn xanh đèn đỏ.

Ông Weasley vẫn kè sát Harry suốt đoạn đường vô trong nhà ga. Tới nơi, ông đảo mắt nhìn khắp chung quanh rồi nói:

"Được rồi. Bây giờ chúng ta vô sân ga từng cặp một, bởi vì chúng ta đông quá. Tôi với Harry sẽ vô trước."

Ông Weasley rảo bước về phía hàng rào chắn ở giữa sân ga số 9 và sân ga số 10, tay đẩy phụ chiếc xe hành lý của Harry. Ông khoái ra mặt khi thấy chuyến tàu Liên thành phố 125 lúc đó vừa tiến vào sân ga số 9. Trao đổi với Harry một cái nhìn đầy ý nghĩa, ông Weasley thản nhiên dựa vào cái hàng rào chắn. Harry cũng bắt chước ông.

Chỉ một tích tắc sau, cả hai xuyên qua tấm chắn kim loại ấy, ngã lăn quay xuống một bên lề đường của sân ga số Chín Ba phần Tư. Cả hai ngước nhìn lên, thấy chiếc tàu Tốc hành Hogwarts, cái đầu máy màu đỏ tía của nó đang phì phò nhả khói trên một sân ga đông nghẹt các ông bà phù thủy đang tiễn đưa con mình đến trường.

Percy và Ginny thình lình xuất hiện đằng sau lưng Harry. Cả hai thở hổn hển, có lẽ vì đã chạy xuyên qua cái hàng rào chắn. Nhưng Percy vuốt tóc lấy lại phong độ ngon lành và mặt lại ửng hồng:

"A, Penelope kìa!"

Ginny bắt gặp ánh mắt của Harry và cả hai đều quay mặt đi để giấu tiếng cười khi thấy Percy lật đật sải bước tiến đến bên cô gái có mái tóc xoăn dài. Cô ta chắc chắn không thể không nhìn thấy cái huy hiệu mới toanh sáng choang trên ngực áo Percy, vì anh bước đi với bộ ngực ưỡn ra trước một cách oai phong lẫm liệt.

Khi tất cả các thành viên còn lại trong gia đình Weasley cùng với Hermione đều đã tề tựu đông đủ, ông Weasley và Harry dẫn đầu phái đoàn này đi về phía cuối đoàn tàu, ngang qua những toa đã đông nghẹt, tìm một toa trống

có vẻ còn trống. Mọi người bèn chuyển hành lý lên tàu, nhét cái lồng con Hedwig và cái rổ con Crookshanks vô ngăn đựng hành lý, rồi quay ra cửa tạm biệt ông bà Weasley.

Bà Weasley hôn tạm biệt các con, hôn cả Hermione, và cuối cùng là Harry. Bà ôm hôn Harry khiến nó bối rối, nhưng cảm thấy sung sướng vô cùng về phần "được thêm" một cái ôm.

Khi bà Weasley đứng thẳng lên, hai mắt bà sáng khác thường, bà nói:

"Con phải cẩn thận, nghe không Harry?"

Rồi bà mở cái túi xách tay khổng lồ của bà, vừa lấy ra cả một kho thực phẩm vừa nói:

"Má đã chuẩn bị bánh mì kẹp thịt cho tất cả các con nè; đây là phần của con, Ron... Không, đó không phải là thịt bò muối... Fred à, ủa, Fred đâu rồi? Phần của con đây, cưng..."

Ông Weasley nói nhỏ:

"Harry, cháu lại đây với bác một chút."

Ông hất đầu về phía một cây cột to, Harry đi theo ông, tách khỏi đám đông đang vây quanh bà Weasley.

Bằng một giọng căng thẳng, ông Weasley nói:

"Có một điều mà bác muốn nói với cháu trước khi cháu đi..."

Harry nói:

"Không sao đâu, bác cứ yên tâm, cháu biết rồi."

"Cháu biết rồi? Làm sao cháu biết hả?"

"Cháu... ơ... cháu nghe bác và bác gái nói chuyện hồi tối hôm qua. Cháu tình cờ nghe mà thôi."

Nó vội nói thêm:

"Cháu xin lỗi..."

Ông Weasley có vẻ lo lắng:

"Chà, bác không định để cháu tự khám phá ra bằng cách đó đâu."

"Dạ, không sao... thiệt mà, cháu thấy vậy thì tốt hơn. Như vậy thì bác không thất hứa với ông Fudge mà cháu vẫn biết được chuyện gì đang xảy ra."

"Harry, chắc là cháu đã hoảng sợ lắm phải không..."

"Dạ, không."

Giọng Harry rất thành thật. Nó nói thêm khi thấy ông Weasley tỏ vẻ không tin chút nào hết:

"*Quả thực*, cháu không có ý làm bộ anh hùng, nhưng cháu nói nghiêm túc, Sirius Black thì đâu có đáng sợ bằng Voldemort, phải không bác?"

Ông Weasley hơi quợn khi nghe đến cái tên *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy*, nhưng cố lơ đi.

"Harry à, bác biết cháu... ờ, cháu bẩm sinh là kẻ mạnh mẽ hơn là ông Fudge tưởng rất nhiều, và hiển nhiên là bác rất hài lòng là cháu không hề sợ hãi, nhưng..."

Bà Weasley đang lùa hết đám con lên tàu, bà gọi:

"Anh Arthur! Anh đang làm gì đó, anh Arthur? Sắp tới giờ tàu chạy rồi!"

Ông Weasley đáp lời vợ:

"Harry đến ngay đây, Molly à."

Bằng một giọng nhỏ hơn và gấp gáp hơn, ông Weasley tiếp tục nói với Harry:

"Cháu nghe lời bác nói đây, bác xin cháu hứa với bác một lời..."

Harry tiếp luôn với vẻ ảm đạm:

"... là cháu sẽ ngoan ngoãn ở trong tòa lâu đài, phải không bác?"

Gương mặt ông Weasley tỏ ra nghiêm trang theo cái cách mà Harry chưa từng thấy bao giờ:

"Không hẳn như vậy. Harry à, cháu hãy hứa với bác là cháu sẽ *không đi kiếm* Sirius Black nhé!"

Harry sửng sốt:

"Cái gì ạ?"

Một tiếng còi vang to. Những người gác sân ga đi dọc theo đoàn tàu, đóng tất cả các cửa toa lại.

Ông Weasley càng nói gấp hơn:

"Hứa với bác đi, Harry, cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa..."

Harry nói tỉnh queo:

"Tại sao cháu lại phải đi kiếm cái kẻ lăm le chực giết cháu kia chứ?"

"Cháu hãy thề với bác là bất kể cháu nghe được điều gì..."

Bà Weasley thét lên:

"Anh Arthur! Nhanh lên!"

Hơi nước đã cuộn lên sùng sục trong đầu máy. Đoàn tàu bắt đầu chuyển bánh. Harry hộc tốc chạy tới cửa toa, Ron bật mở cửa ra rồi lùi lại cho Harry leo vào. Bọn trẻ chồm qua cửa sổ vẫy tay chào ông bà Weasley vẫn còn

đứng trong sân ga trông theo cho đến khi đoàn tàu mất hút ở khúc quanh.

Khi đoàn tàu tăng tốc, Harry thì thầm với Ron và Hermione:

"Mình cần nói chuyện riêng với hai bạn."

Ron bèn bảo Ginny:

"Đi chỗ khác chơi đi, Ginny!"

Ginny hờn dỗi bỏ đi:

"Nói chuyện sao dễ thương vậy?"

Harry, Ron và Hermione khuân hành lý đi xuống dọc hành lang, tìm một toa trống, nhưng toa nào toa nấy đều đầy nhóc người, ngoại trừ toa tận cùng của đoàn tàu lửa. Toa này chỉ có một hành khách đang ngồi ngủ gật bên cửa sổ.

Harry, Ron và Hermione cùng xem xét cẩn thật cửa nẻo. Tàu Tốc hành Hogwarts thường thường chỉ dành riêng cho học sinh, tụi nó chưa từng gặp một người lớn nào trên tàu, ngoại trừ mụ phù thủy đẩy xe bán dạo thức ăn.

Vị hành khách xa lạ mặc một bộ đồ phù thủy cực kỳ thảm hại, te tua như xơ mướp, vá víu nhiều chỗ. Trông ông ta có vẻ bệnh hoạn và kiệt sức. Mặc dù ngó nét mặt hãy còn trẻ, nhưng mái tóc nâu nhạt của ông đã lốm đốm bạc.

Khi tụi nó đóng cửa lại, chọn băng ghế xa cửa sổ nhứt để ngồi xuống, Ron thì thào:

"Mấy bồ biết ổng là ai không?"

Hermione thì thầm đáp ngay:

"Giáo sư R. J. Lupin."

"Làm sao bồ biết?"

Hermione chỉ lên ngăn để hành lý phía trên đầu vị hành khách, đáp ngay:

"Có ghi trên va li của ông ấy kìa."

Harry và Ron ngước nhìn lên và thấy một cái va li bị ràng rịt bằng những sợi dây lòi tói đầu gút thắt. Cái nhãn bị tróc mang hàng chữ "Giáo sư R. J. Lupin" được dán ở một góc.

Ron nhìn gương mặt nghiêng nghiêng xanh xao của giáo sư Lupin, hỏi một cách tiu ngỉu:

"Không biết ổng dạy cái gì?"

Hermione vẫn thì thầm:

"Chuyện đó rõ ràng quá rồi! Ở trường Hogwarts chỉ còn mỗi một môn thiếu giáo viên thôi - môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám."

Harry, Ron và Hermione đã từng học với hai giáo sư dạy môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, cả hai ông đều không tồn tại quá một niên học. Thiên hạ đồn đại rằng môn học đó có huông xúi quẩy.

Ron tỏ ra nghi ngờ:

"Ờ, mình hy vọng ổng dạy nổi môn đó. Ngó bộ vó ổng thì chỉ cần một lá bùa mê là đủ tàn đời rồi, đúng không? Ờ mà..." Nó sực nhớ ra, quay lại hỏi Harry:

"Nãy bồ định nói gì với tụi này vậy?"

Harry thuật lại hết cuộc cãi vã giữa ông và bà Weasley cùng những lời mà ông Weasley vừa khuyên bảo nó. Khi Harry nói xong, Ron có vẻ như vừa bị sét đánh, còn Hermione thì chặn cả hai tay lên cái miệng há hốc của mình. Cuối

cùng, cô bé cũng hạ được hai bàn tay xuống để nói:

"Sirius Black vượt ngục để tìm bồ thanh toán hả? Ôi, Harry ơi... bồ phải hết sức, hết sức, hết sức cẩn thận mới được. Đừng có đâm đầu vô rắc rối nghe Harry..."

Harry khẳng khái nói:

"Mình không hề đâm đầu vô rắc rối... Chính là rắc rối cứ nhè mình mà đâm vô."

Ron run run nói:

"Harry phải là đứa ngu cực kỳ mới đâm đầu đi kiếm cái thằng điên lăm le giết mình."

Xem ra Hermione và Ron tiếp nhận thông tin ấy bi quan hơn Harry tưởng. Cả Hermione và Ron đều có vẻ sợ Sirius Black hơn Harry rất nhiều. Ron nói một cách khổ sở:

"Không ai biết Black làm cách nào mà phá được ngục Azkaban để đào tẩu. Trước đây chưa từng có ai làm được chuyện đó. Mà hắn là một tên tù được canh phòng cực kỳ cẩn mật chứ có phải chơi đâu!"

Hermione sốt sắng nói:

"Nhưng mà người ta sẽ lại bắt được hắn, đúng không? Ý mình nói là người ta cũng đã cảnh báo cho tất cả dân Muggle coi chừng hắn..."

Bỗng Ron đột ngột hỏi:

"Tiếng gì vậy?"

Đâu đó vang lên một âm thanh nghe như tiếng huýt sáo khe khẽ. Ba đứa nhỏ cùng nhìn quanh toa tàu.

"Nó phát ra từ cái rương của bồ đó, Harry!"

Ron đứng dậy và với lên ngăn để hành lý. Một lát

sau, nó lấy ra từ giữa hai lớp áo chùng của Harry một cái Ống kính Mách lẻo Bỏ túi. Cái kính hình bông vụ bằng thủy tinh ấy đang xoay tít mù trong lòng bàn tay Ron, phát sáng rực rỡ.

Hermione có vẻ thích thú lắm, cô bé đứng lên để nhìn cho rõ:

"Có phải là cái *Ống kính Mách lẻo Bỏ túi* đó không?"

Ron đáp:

"Ừ... bồ đừng để ý, chỉ là một món đồ rất rẻ tiền thôi mà. Nó cũng quay tít thò lò như vầy khi mình buộc nó vô chân Errol để gởi cho Harry."

Hermione hỏi với giọng ranh mãnh sắc xảo:

"Bộ lúc đó bồ đang làm chuyện gì bất chánh hả?"

"Đâu có! Ờ... chẳng qua là... mình thực ra không được phép đùng Errol. Mấy bồ biết đó, nó đâu có đủ sức để đưa thư đường dài... nhưng mình còn biết làm cách nào khác để gởi quà cho Harry?"

Cái Ống kính Mách lẻo Bỏ túi phát ra tiếng huýt gió dữ dội. Harry khuyên:

"Nhét nó vô rương đi, không thôi nó đánh thức ông ấy dậy."

Harry hất đầu về phía giáo sư Lupin. Ron nhét cái Ống kính Mách lẻo Bỏ túi vô giữa hai chiếc vớ cũ cực kỳ đáng kinh tởm của dượng Vernon, nhờ đó mà tiếng rít róng lịm đi. Ron đóng nắp rương lại, ngồi xuống băng ghế, nói:

"Tụi mình sẽ đem nó vô làng Hogsmeade để kiểm tra lại. Mấy thứ dụng cụ pháp thuật như cái đó người ta bán

nhiều lắm ở Dervish với Banges, anh Fred và anh George nói với mình như vậy."

Hermione hỏi tới một cách háo hức:

"Bồ có biết nhiều về Hogsmeade không? Mình có đọc, thấy nói đó là nơi duy nhứt ở nước Anh toàn-phù-thủy cư trú."

Ron nói ngay, không giấu giếm:

"Đúng, mình cũng biết vậy. Nhưng đó không phải là lý do làm mình muốn đi tới đó. Mình chỉ muốn đến đó để được vô *Công tước Mật!*"

"Là cái gì hả?"

Một vẻ mơ màng hiện ra trên mặt Ron. Nó nói:

"Là một tiệm kẹo. Ở đó họ có đủ *mọi thứ*... Nào là Tiểu yêu Ớt, nó làm cho bồ xịt khói miệng luôn. Rồi nào là banh súc cù là béo đầy mứt dâu và kem đặc; những cây viết lông ngỗng bằng đường tuyệt ngon mà bồ có thể ngồi mút nó ở trong lớp mà vẫn có vẻ như đang cắn viết suy nghĩ về bài luận văn sắp viết ấy..."

Hermione cứ háo hức hỏi tới:

"Nhưng Hogsmeade là một nơi rất là thú vị, đúng không? Trong cuốn *Những Di Tích Lịch Sử Phù Thủy* có nói cái quán trọ là căn cứ địa của cuộc yêu tinh nổi dậy năm 1612, và Lều Hét được coi là tòa nhà bị ma ám nhiều nhứt nước Anh..."

"... và những trái banh kem đá bào khổng lồ mà bồ mút vô thì bồ sẽ lâng lâng bay lên khỏi mặt đất cả nửa tấc."

Rõ ràng là Ron vẫn mơ màng trong tiệm Công tước Mật, chứ không nghe Hermione nói gì cả.

Hermione bèn nhìn Harry:

"Được ra khỏi trường đi thám hiểm một tý trong làng Hogsmeade cũng thú vị hén?"

Harry nặng nề đáp:

"Mong là như vậy. Chừng nào các bạn đi về nhớ kể cho mình nghe các bạn phát hiện được gì nha."

Ron ngạc nhiên:

"Bồ nói vậy là nghĩa làm sao?"

"Mình không được phép đi. Dì và dượng Vernon không chịu ký giấy phép cho mình. Và ông Fudge cũng không chịu ký nốt."

Ron có vẻ kinh hoàng về chuyện này:

"Bồ *không được phép đi vô làng Hogsmeade* hả? Nhưng... không lẽ nào... Giáo sư McGonagall hay ai đó sẽ cho phép bồ..."

Harry cười khan. Giáo sư McGonagall - giáo viên chủ nhiệm của nhà Gryffindor – ai cũng biết bà là người nổi tiếng vô cùng nghiêm khắc.

"... hay là tụi mình nhờ anh Fred và George, hai ảnh biết mọi đường ngang ngõ tắt ra vô lâu đài..."

Hermione nghiêm trang:

"Ron! Mình nghĩ là Harry không nên lén lút trốn khỏi lâu đài trong khi Sirius Black vẫn còn ngoài vòng pháp luật."

Harry nói với vẻ đầy cay đắng:

"Ừ, mình biết thể nào giáo sư McGonagall cũng sẽ nói y như vậy khi mình xin phép..."

Ron hăng hái nói với Hermione:

"Nhưng nếu tụi mình cùng đi với Harry, thì Black sẽ không dám..."

"Ôi, Ron ơi, đừng có nói chuyện ngu dữ vậy."

Hermione ngắt ngang lời Ron.

"Black đã dám giết cả đống người giữa đường phố đông đúc giữa ban ngày ban mặt, chẳng lẽ bồ tưởng hắn sẽ không dám tấn công Harry chỉ vì có hai đứa mình ở bên cạnh sao?"

Cô bé vừa nói vừa táy máy mở cái nắp đậy cái rổ cúa con mèo Crookshanks. Ron la lên:

"Đừng thả cái con đó ra!"

Nhưng đã trễ quá rồi. Con mèo Crookshanks nhẹ nhàng nhảy phóc ra khỏi cái rổ, vươn vai, vặn vẹo thân hình, ngáp, rồi nhảy phóc lên đầu gối Ron. Cái cục cồm cộm trong túi áo Ron run lên như cầy sấy. Ron tống con mèo ra:

"Đi chỗ khác!"

Hermione giận dữ kêu:

"Ron, đừng mà!"

Ron toan cãi lại Hermione thì lúc đó giáo sư Lupin trở mình. Ba đứa nhỏ chăm chú quan sát ông ta một cách cảnh giác, nhưng ông chỉ đơn giản trở đầu qua phía khác, miệng hơi hé ra, và ngủ tiếp.

Tàu Tốc hành Hogwarts vẫn trực chỉ hướng bắc mà chạy. Cảnh trí bên ngoài cửa sổ mỗi lúc một hoang dã thêm, và trở nên âm u hơn khi những đám mây trên cao mỗi lúc một dầy. Bọn trẻ đang rượt đuổi nhau, chạy tới chạy

lui bên ngoài cửa toa của Harry, Ron và Hermione. Crookshanks bây giờ đã yên vị trên một băng ghế trống. Bộ mặt tẹt bẹt của nó hướng về Ron, đôi con mắt vàng khè của nó cứ lom lom dòm cái túi áo của Ron.

Vào khoảng một giờ thì một bà phù thủy béo múp míp đẩy chiếc xe đồ ăn đến cửa toa của ba đứa. Ron hất đầu về phía giáo sư Lupin, lúng túng hỏi:

"Mấy bồ thấy có nên đánh thức ổng dậy không? Coi bộ ổng cũng cần ăn."

Hermione thận trọng bước lại gần giáo sư Lupin. Cô bé tằng hắng:

"Ơ... Thưa giáo sư ạ? Xin lỗi giáo sư?"

Ông ta không thèm nhúc nhích. Bà phù thủy thấy vậy bèn nói:

"Đừng lo, cưng. Nếu thức dậy mà ông ấy thấy đói ổng có thể tìm được tôi ở toa đầu, chỗ người lái tàu."

Bà đưa cho Harry một đống bánh quai vạc. Khi bà bán đồ ăn đi ra và khép cửa lại, Ron nhìn chằm chằm ông giáo sư Lupin, nói nhỏ:

"Mình chắc ổng chỉ ngủ thôi... tức là ổng chưa chết đâu há?"

Hermione cầm cái bánh Harry đưa, thì thào:

"Không, không đâu, ông ấy còn thở mà."

Kể ra giáo sư Lupin không phải là người đồng hành thú vị cho lắm, nhưng sự có mặt của ông trong toa tàu này cũng có công dụng tốt. Vào xế chiều, trời bắt đầu mưa, làm mờ mịt hết những đồi núi chập chùng bên ngoài cửa sổ tàu lửa. Lúc đó bỗng nhiên ba đứa nhỏ nghe có tiếng

bước chân đến bên ngoài cửa toa tàu của chúng. Và rồi xuất hiện những người mà chúng ít mong gặp nhứt trong số tất cả thầy trò ở trường Hogwarts. Đó là Draco Malfoy, và sát hai bên sườn nó là hai thằng bạn nối khố: Crabbe và Goyle.

Ngay trong hành trình đầu tiên của tụi nhỏ trên tàu Tốc hành Hogwarts, Malfoy và Harry đã trở thành kẻ thù. Giờ đây, tên học trò mặt nhọn, tái nhợt, và khinh khỉnh này đã là Tầm thủ của đội Quidditch nhà Slytherin, cũng giống như Harry là Tầm thủ của đội Quidditch nhà Gryffindor. Còn hai thằng Crabbe và Goyle hình như sinh ra đời chỉ để tuân lệnh Malfoy. Cả hai thằng đều to con lớn xác, tuy Crabbe có cao hơn một chút, cổ núng nính, tóc cắt bèn bẹt như úp quả dừa khô. Goyle thì tóc ngắn lởm chởm dựng đứng trên đầu, lại thêm đôi cánh tay dài thòng như tay đười ươi.

Kéo cánh cửa toa ra, Malfoy cất lên cái giọng lè nhè uể oải thường ngày của nó:

"Ủa, lại đây coi ai nè. Harry Cái Bô với lại Ron Mặt Chồn!"

Crabbe và Goyle hinh hích cười phụ họa Malfoy.

"Tao nghe nói rốt cuộc ba mày cũng vớ được tý vàng hồi mùa hè vừa rồi hả, Weasley? Má mày có mừng đứng tim mà chết giấc không?"

Ron đứng phắt dậy, nhanh đến nỗi nó hất văng cái rổ của con Crookshanks xuống sàn tàu. Ngay lúc đó giáo sư Lupin ngáy một tiếng to. Malfoy tự động lùi một bước khi nhìn thấy giáo sư Lupin.

"Ai vậy?"

Harry lúc đó cũng đã đứng thẳng lên để có gì thì giữ Ron lại. Nó nói:

"Thầy mới. Mày mới nói gì hả Malfoy?"

Đôi mắt xanh xám của Malfoy nheo lại; nó không ngu đến nỗi kiếm chuyện đánh nhau ngay trước mũi của thầy giáo. Nó bực bội làu bàu với hai thằng bạn:

"Đi thôi."

Và tụi nó biến mất.

Harry và Ron ngồi xuống. Ron xoa bóp mấy khớp ngón tay. Nó tức giận nói:

"Năm học này mình nhứt định sẽ không chịu đựng thằng Malfoy nữa. Mình làm cho mà coi. Nó mà còn xỉa xói gia đình mình một lần nữa, mình sẽ ghè đầu nó ra rồi..."

Ron giơ tay làm một động tác hung dữ trong không trung. Hermione chỉ vào giáo sư Lupin, rít lên nho nhỏ:

"Ron, nói năng *cẩn thận* "

Nhưng giáo sư Lupin vẫn ngủ say như chết.

Trời mưa càng lúc càng to, đoàn xe lao về phương bắc trong màn mưa mờ mịt. Những khung cửa sổ giờ đây chỉ còn là những cái khung trống trơn mà xám xịt lung linh làn nước mưa, rồi dần dần tối sẫm. Dọc khắp hành lang và trên những ngăn để hành lý, đâu đâu cũng thắp lồng đèn. Đoàn tàu lắc lư, mưa trút rào rào, gió gầm rú... mà giáo sư Lupin vẫn ngủ tỉnh bơ.

Ron chồm tới trước để dòm qua cái cửa sổ bây giờ đã hoàn toàn đen thui phía sau vai giáo sư Lupin. Nó nói:

"Chắc là tụi mình gần tới nơi rồi."

Nó nói chưa dứt lời thì đoàn tàu bỗng dưng hãm tốc độ.

"Hay quá!"

Ron reo lên. Nó đứng dậy, cẩn thận đi ngang qua giáo sư Lupin để tìm cách nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Mình đang đói chết đi được, chỉ muốn nhào vô ăn tiệc ngay thôi."

Hermione xem đồng hồ nói:

"Giờ này thì chưa thể tới nơi được..."

"Vậy tại sao đoàn tàu ngừng chạy?"

Đoàn tàu đang hãm dần tốc độ, càng lúc càng chậm hơn. Khi tiếng máy tàu xình xịch chìm đi thì tiếng mưa gào gió rú bên ngoài cửa sổ nghe càng rõ thêm.

Harry là đứa ngồi gần cửa nhứt, đứng dậy để nhìn ra hành lang. Dọc suốt các toa tàu, chỗ nào cũng thò ra những cái đầu ngơ ngác tò mò.

Đoàn tàu Tốc hành Hogwarts thình lình khựng lại, và khắp các toa vang lên tiếng ạch đụi của rương hòm rớt khỏi mấy ngăn để hành lý. Rồi, chẳng báo trước gì hết, tất cả đèn trên tàu bỗng tắt phụt, mọi người bị vùi trong bóng tối đen ngòm.

Giọng nói của Ron vang lên đằng sau Harry:

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Ui da!" Hermione kêu thất thanh, "Ron ơi, bồ dẫm lên chân tôi rồi!"

Harry lần mò trở về chỗ ngồi. Ron hỏi:

"Bồ có nghĩ là tàu bị hư không?"

"Ai mà biết!"

Một tiếng ken két chói tai vang lên, Harry nhìn thấy lờ mờ hình thù của Ron đang cố chùi một mảng cửa kính cho trong để thử nhìn ra ngoài. Ron nói:

"Có cái gì đang di động bên ngoài. Mình nghĩ có lẽ người ta đang lên tàu."

Cửa toa tàu của tụi nó bỗng xịch mở, và ai đó ngã dúi dụi lên chân Harry.

"Ối, Xin lỗi! Bạn có biết chuyện gì đang xảy ra không? Ui da, xin lỗi nha..."

"Neville hả?"

Harry sờ soạng trong bóng tối, nắm được tấm áo choàng của Neville, kéo nó dậy. Neville mừng rỡ:

"Harry đó hả? Chuyện gì đang xảy ra vậy?"

"Mình chẳng biết gì cả. Ngồi xuống đi."

Neville ngồi xuống, nhè ngay đầu con Crookshanks, con mèo ré lên đau đớn. Giọng của Hermione vang lên:

"Để mình đi hỏi bác lái tàu xem có chuyện gì."

Harry chỉ cảm thấy Hermione đi ngang qua nó, cánh cửa toa tàu lại mở ra, rồi nó nghe ình một cái như hai vật chạm mạnh nhau, và hai tiếng kêu đau cùng thốt ra.

"Ai đó?"

"Ai đó?"

"Ginny hả?"

"Chị Hermione phải không?"

"Em đang làm gì vậy?"

"Em đi kiếm anh Ron..."

"Vô đây, ngồi xuống đi."

Harry vội kêu lên:

"Ê, không phải chỗ này, tôi đang ngồi đây."

Neville cũng la:

"Ui da!"

Bỗng một giọng khàn khàn vang lên:

"IM LẶNG!"

Cuối cùng thì giáo sư Lupin cũng bị đánh thức. Harry nghe tiếng ông cử động trong một góc. Không đứa nhóc nào dám hó hé gì cả.

Bỗng vang lên một tiếng "tách" nhỏ, rồi ánh sáng lung linh chan hòa khắp toa. Giáo sư Lupin xuất hiện với một nắm lửa trong tay. Ngọn lửa chiếu sáng gương mặt xám ngoét mệt mỏi của ông, nhưng đôi mắt ông thì long lanh đầy cảnh giác và thận trọng. Cũng bằng cái giọng khàn khàn như lúc nãy, giáo sư Lupin ra lệnh:

"Ai ở đâu thì ở yên đó."

Ông chậm rãi đứng lên, cánh tay giơ ra trước, bàn tay cầm lửa soi đường. Nhưng cửa toa lại mở ra trước khi giáo sư Lupin đi tới cửa.

Ánh sáng lung linh từ ngọn lửa trong tay giáo sư Lupin soi tỏ một hình thù trùm áo khoác cao lừng lững gần đụng nóc toa, đứng ngay trên lối ra vào. Gương mặt của kẻ đó hầu như khuất lấp dưới cái mũ trùm đầu.

Ánh mắt của Harry trượt xuống phía dưới, và cái nó nhìn thấy làm cho bao tử nó quặn lên. Ở chỗ tay áo của tấm áo khoác thò ra một bàn tay nhầy nhẫy, xám xịt, nhờn nhợt, ghẻ lở, và gớm ghiếc như một cái xác chết trôi đã trương sình.

Bàn tay chỉ lộ dạng trong tích tắc. Con vật nấp dưới tấm áo khoác dường như cảm nhận được cái nhìn trừng trừng của Harry, bàn tay chợt thụt vô trong nếp áo choàng màu đen.

Và cái khuất lấp dưới cái mũ trùm đầu, không rõ đó là cái gì, chỉ biết nó đang hít một hơi thở dài chậm rãi tạo thành những tiếng khò khè, như thể đang cố gắng hút cái gì đó từ trong không trung, chứ không chỉ hít không khí mà thôi.

Một luồng khí lạnh lẽo quét qua mặt tất cả mọi người đang có mặt trong toa tàu. Harry cảm thấy hơi thở nó không sao thoát ra được khỏi lồng ngực. Luồng khí lạnh thấm buốt da, luồn sâu vào buồng phổi của Harry, thấu tận tim...

Mắt Harry như lộn ngược vô trong đầu, không còn có thể nhìn thấy gì nữa. Nó đang chìm đắm trong cơn lạnh chết người, bên tai như có tiếng nước chảy xiết. Nó có cảm giác mình bị nhấn chìm xuống nước, càng lúc càng xuống sâu, tiếng gầm gào càng lúc càng lớn hơn...

Và rồi, nó nghe tiếng kêu gào vẳng lại từ xa xa, những tiếng kêu gào van xin cực kỳ thảm khốc kinh hoàng. Nó muốn ra tay giúp đỡ kẻ khốn cùng nào đó, cho dù kẻ đó là ai. Nó giơ tay ra, nhưng nó hoàn toàn bất lực... một màn sương khói trắng mịt đang xoáy chung quanh nó, ngay bên trong người nó...

"Harry! Harry ơi! Bồ có sao không?"

Ai đó vả vô mặt Harry.

"Cái... cái gì?"

Harry mở mắt ra. Đèn lồng đã sáng trở lại phía trên

đầu, và sàn tàu đang rung chuyển. Tàu Tốc hành Hogwarts lại khởi hành và ánh sáng đã lại tràn ngập khắp các toa. Harry thấy hình như mình đã tuột từ trên ghế ngồi xuống sàn tàu, Ron và Hermione đang quỳ bên cạnh. Và phía trên đầu hai đứa bạn, Harry có thể nhận ra gương mặt của Neville và giáo sư Lupin đang chăm chú nhìn nó. Harry cảm thấy yếu lắm. Khi đưa tay đẩy gọng kiếng cho ngay ngắn lại trên sống mũi, nó cảm thấy mồ hôi lạnh đã tuôn đầm đìa trên mặt. Ron và Hermione cùng đỡ Harry ngồi lên băng ghế. Ron lo lắng hỏi:

"Bồ có sao không?"

Harry nhìn thật nhanh ra cửa, nói:

"Không sao. Chuyện gì mới xảy ra vậy? Cái... cái đó đâu rồi? Ai mới gào thét thê thảm vậy?"

Ron tỏ ra lo lắng trầm trọng hơn nữa:

"Có ai gào thét gì đâu?"

Harry nhìn quanh toa tàu sáng choang. Ginny và Neville cùng nhìn lại nó, cả hai đều tái mét.

"Nhưng mà tôi có nghe tiếng gào thét..."

Một tiếng "rắc" vang lên rõ to khiến cho mấy đứa nhỏ cùng nhảy dựng lên. Ấy là giáo sư Lupin vừa bẻ một thanh sôcôla vĩ đại thành nhiều miếng nhỏ. Ông đưa cho Harry một miếng đặc biệt to.

"Đây, ăn đi. Ăn vô là thấy đỡ lắm đó."

Harry nhận miếng sôcôla nhưng không ăn. Nó hỏi giáo sư Lupin:

"Cái đó là cái gì vậy thầy?"

Giáo sư Lupin phân phát tiếp sôcôla cho những người khác, thản nhiên trả lời:

"Một giám ngục. Một trong những giám ngục Azkaban."

Mọi người tròn mắt nhìn sững giáo sư. Ông vò miếng giấy gói sôcôla lại rồi nhét nó vô túi áo. Ông nhắc lại:

"Ăn đi! Ăn vô là thấy đỡ lắm. Tôi phải đi gặp người lái tàu một lát. Xin lỗi nhé..."

Giáo sư sải bước ngang qua chỗ Harry, rồi biến mất trong hành lang.

Hermione nhìn Harry hết sức lo lắng. Cô bé ân cần hỏi:

"Bồ có chắc là bồ không sao chớ, Harry?"

Harry lau mồ hôi vẫn đổ hột trên trán, trên mặt:

"Mình không hiểu, chuyện gì đã xảy ra vậy?"

"Ờ... cái... viên giám ngục Azkaban đó... đứng đằng kia nhìn quanh... tức là mình nghĩ hắn nhìn quanh, chứ mình cũng không nhìn thấy mặt hắn... còn bồ thì... bồ..."

Nét mặt Ron vẫn còn sợ sệt, nó tiếp lời Hermione:

"Mình nghĩ bồ bị xỉu hay bị làm sao ấy. Tự dưng bồ cứng đờ ra, ngã lăn quay khỏi chỗ ngồi, mặt mũi tay chân bắt đầu co giật..."

Hermione nói tiếp:

"Giáo sư Lupin bước qua mình bồ, đi tới trước mặt viên giám ngục Azkaban, rút cây đũa phép của thầy ra. Thầy nói: không ai trong số chúng tôi ở đây giấu Sirius Black dưới lớp áo khoác đâu. Đi đi! Nhưng viên giám ngục Azkaban vẫn không hề nhúc nhích. Vì vậy giáo sư Lupin đọc rì rầm cái gì đó, một tia sáng bạc bắn ra từ đầu cây đũa phép

của thầy nhắm vô viên giám ngục Azkaban, hắn mới chịu quay lui và biến đi cho..."

Neville nói, giọng eo éo hơn bình thường:

"Thiệt là kinh khủng khiếp. Mấy bồ có cảm thấy lạnh như thế nào không khi viên giám ngục Azkaban bước vô đây?"

Ron nhún vai một cách khó chịu:

"Mình cảm thấy hết sức quái đản, như thể mình sẽ không bao giờ vui lên được nữa..."

Ginny từ nãy giờ vẫn co rúm ở một góc, trông thê thảm không thua gì Harry, bây giờ mới để bật ra tiếng thổn thức. Hermione vội đi tới bên cạnh cô bé, vòng tay ôm lấy Ginny an ủi vỗ về. Harry vẫn thắc mắc, dáng điệu lúng túng hết sức:

"Nhưng... có ai trong số các bạn té ngã xuống sàn không?"

Ron lại nhìn Harry lo lắng:

"Không. Nhưng Ginny thì run như điên ấy."

Harry không thể hiểu nổi. Nó cảm thấy nó cũng run rẩy, yếu ớt, như thể nó vừa qua một cơn sốt cúm tệ hại. Nó cũng bắt đầu cảm thấy ngượng. Không ai bị sao hết trong khi nó lại ra nông nỗi thảm hại như vậy!

Giáo sư Lupin trở lại. Ông dừng một chút khi bước vào trong toa tàu, nhìn quanh, rồi mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

"Các trò biết mà, tôi đâu có tẩm thuốc độc trong sôcôla."

Harry bèn cắn một miếng sôcôla và nó kinh ngạc thấy cơ thể lập tức ấm lên, hơi ấm lan ra đến từng đầu ngón tay ngón chân.

Giáo sư Lupin nói:

"Chúng ta sẽ đến trường Hogwarts trong vòng mười phút nữa. Trò có sao không, Harry?"

Harry không hỏi làm sao mà giáo sư Lupin biết được tên nó. Nó ngượng ngùng đáp lí nhí:

"Dạ, con khoẻ ạ."

Trong suốt chặng đường ngắn còn lại, không ai nói chuyện gì nữa. Cuối cùng, khi đoàn tàu dừng lại ở ga Hogsmeade, một cảnh hỗn loạn táo tác diễn ra: cú rúc inh tai, mèo ngao nhức óc, và dưới cái nón của Neville là con cóc của nó cũng bắt đầu kêu ộp ộp. Trên sân ga nhỏ, trời lạnh buốt, mưa vẫn đang rủ xuống những tấm màn lạnh giá.

"Học sinh năm thứ nhứt đi theo lối này!"

Nghe giọng nói quen thuộc ấy, Harry, Ron và Hermione cùng quay đầu nhìn lại, và nhìn thấy hình dáng đồ sộ của lão Hagrid đứng ở tuốt đầu kia của sân ga. Lão đang ra hiệu và hướng dẫn mấy đứa lính mới tò te mặt mày hãi sợ của năm thứ nhứt đi tiếp hành trình "truyền thống" băng ngang mặt hồ. Lão gào qua đầu đám đông:

"Ba đứa bây khỏe hết hả?"

Cả ba đứa giơ tay vẫy chào lão Hagrid, nhưng chúng chẳng thể có cơ hội nào để nói chuyện gì với lão cả, vì đám đông chung quanh tụi nó cứ ép đẩy tụi nó tiến dọc theo sân ga. Cùng với tất cả học sinh còn lại của trường Hogwarts, Harry, Ron, và Hermione bước ra một con đường lầy lội, nơi có ít nhứt hàng trăm cỗ xe đang đậu sẵn, chờ đưa đám học sinh từ năm thứ hai trở lên về lâu đài. Harry đoán là mỗi cỗ xe được kéo bằng một con ngựa vô hình, bởi vì khi tụi nó đã trèo lên xe và an vị, thì cỗ xe tự chạy, lắc lư, dằn xóc suốt đoạn đường.

Cỗ xe thoang thoảng mùi mốc và rơm rạ. Từ khi ăn miếng sôcôla, Harry cảm thấy khá hơn nhưng vẫn còn bần thần yếu ớt. Ron và Hermione đi bên cạnh vẫn luôn để mắt canh chừng nó, như sợ nó lại lăn đùng ra một lần nữa.

Cỗ xe khấp khểnh tiến về phía đôi cánh cổng sắt nguy nga được trang trí lộng lẫy, hai bên có hai cột đá mà trên cùng là tượng của đôi lợn lòi có cánh. Harry cũng nhìn thấy thêm hai viên giám ngục Azkaban cao lêu nghêu và trùm đầu kín mít đứng gác ở hai bên. Một cơn ớn lạnh hăm he nuốt chửng nó lần nữa. Nó dựa lưng vào cái lưng ghế gồ ghề và nhắm mắt lại cho đến khi cỗ xe qua khỏi cánh cổng.

Giờ thì con đường đổ dốc dài dài về phía tòa lâu đài nên cỗ xe chạy cũng nhanh hơn. Hermione đang chồm qua cửa sổ nhỏ của cỗ xe để ngắm nhìn những tháp canh và tháp ký túc xá đang hiện ra lớn dần, rõ dần. Cuối cùng cỗ xe dừng lại, Ron và Hermione nhảy ra khỏi xe.

Khi Harry đặt chân xuống đất, nó nghe bên tai một giọng nói nhừa nhựa với âm sắc hí hửng:

"Mày *xỉu* hả Potter? Thằng Neville nói có đúng không? Mày thiệt tình *xỉu* sao?"

Malfoy thúc cùi chỏ chen qua mặt Hermione để chặn đường Harry trước khi nó bước lên được mấy bậc thềm đá của tòa lâu đài. Mặt Malfoy hí ha hí hửng và đôi mắt nó thì long lên sự gian xảo ác độc.

Hai hàm răng của Harry nghiến chặt:

"Tránh đường, Malfoy."

Malfoy nói lớn:

"Mày có xỉu theo nó không, Ron? Viên giám ngục Azkaban già khú ghê tởm ấy có làm cho mày té đái trong quần không hả Weasley?"

"Có chuyện rắc rối gì đó?"

Giọng nói nhẹ nhàng của giáo sư Lupin vang lên khi ông bước xuống từ một cỗ xe vừa chạy đến.

Malfoy ném một cái nhìn xấc láo vào giáo sư Lupin, cùng với bộ áo chùng vá víu như áo cái bang và cái va li cũ sờn te tua của ông. Malfoy nói, giọng đượm một chút châm chọc:

" Ô... *Thưa giáo sư,* không có gì ạ..."

Rồi nó nháy mắt cười khinh khỉnh với Crabbe và Goyle, dẫn hai đứa nó lên bậc thang vô tòa lâu đài.

Hermione thúc vô lưng Ron để hối nó đi mau lên, cả ba đứa chẳng mấy chốc hòa vô trong đám học sinh đông đúc kéo đàn kéo lũ lên các bậc thềm, bước qua cánh cửa đồ sộ bằng gỗ sồi, đi vào tiền sảnh có hình cái hang được những ngọn đuốc cháy bập bùng thắp sáng rực. Cuối hành lang này là những bậc thang cẩm thạch dẫn lên các tầng lầu.

Bên phải hành lang tiền sảnh là cánh cửa vào Đại Sảnh đường đang mở rộng. Harry bươn theo đám đông đi về phía đó. Nhưng nó chưa kịp ngắm nghía cái trần Đại sảnh được phù phép thành bầu trời, một bầu trời đen thui đầy mây vào tối hôm đó, thì nó nghe tiếng gọi:

"Harry! Hermione! Cả hai trò lại đây, cô cần gặp."

Harry và Hermione quay đầu lại, hết sức ngạc nhiên. Giáo sư McGonagall, cô giáo dạy môn Biến và là chủ nhiệm của nhà Gryffindor, đang nhóng gọi hai đứa nó qua những

cái đầu lúc nhúc trong đám đông. Giáo sư McGonagall là một bà giáo nghiêm trang đứng đắn, để tóc dài búi lại thành một búi tó chặt chẽ, và đôi mắt sắc của bà đóng khuôn trong một cặp mắt kiếng hình vuông.

Harry chen lấn mở đường đi về phía cô giáo chủ nhiệm với linh tính về điềm chẳng lành. Giáo sư McGonagall luôn có cái cách khiến cho Harry cảm thấy ắt hẳn là nó đã làm điều gì sai trái.

Nhưng giáo sư bảo:

"Các con không cần lo lắng quá như vậy. Cô chỉ có vài lời muốn nói với các con trong văn phòng của cô. Con cứ đi tới đi, Ron."

Ron trợn mắt ngó theo giáo sư McGonagall dẫn đường cho Harry và Hermione đi tách ra đám đông đang ríu rít trò chuyện om sòm. Cả hai đứa đi theo giáo sư McGonagall băng ngang tiền sảnh, lên cầu thang cẩm thạch và đi dọc theo một hành lang.

Khi tất cả đã vào trong văn phòng giáo sư McGonagall, một căn phòng nhỏ nhưng có một lò sưởi to rất ấm áp chào đón, giáo sư ra dấu cho Harry và Hermione ngồi xuống. Bà cũng ngồi xuống sau cái bàn giấy và bắt đầu nói ngay:

"Giáo sư Lupin đã gởi cú tới trước báo rằng con bị bệnh trên tàu lửa, phải không Harry?"

Nhưng Harry chưa kịp trả lời thì có tiếng gõ nhẹ lên cánh cửa, và bà Pomfrey, y sĩ của trường, đã hối hả lao vô phòng.

Harry cảm thấy ngượng đỏ mặt. Thiệt không còn gì tệ hơn được khi mà nhứt cử nhứt động của nó đều bị trông

chừng, mới xỉu một cái mà đã phát sinh chuyện ồn ào như vầy. Nó nói:

"Con khoẻ mà. Con không cần gì hết..."

Bà Pomfrey không đếm xỉa gì đến điều Harry nói. Vừa thấy Harry bà đã kêu lên:

"Ủa? Là trò đó hả?"

Rồi bà cúi xuống thật sát Harry, chăm chú nhìn nó. Bà nói:

"Tôi chắc là trò lại làm một chuyện nguy hiểm gì đó nữa phải không?"

Giáo sư McGonagall đỡ lời:

"Chỉ tại viên giám ngục Azkaban thôi, Poppy à!"

Cả hai người đàn bà trao đổi với nhau một cái nhìn bí ẩn, bà Pomfrey tặc lưỡi ra vẻ không hài lòng.

"Trường học gì mà đầy giám ngục Azkaban như thế chứ!"

Bà vạch tóc Harry lên và rờ trán nó:

"Trò này sẽ không phải là đứa đầu tiên ngất xỉu đâu. Ừ, nó đổ mồ hôi lạnh toàn thân rồi đây. Bọn giám ngục thật là dễ sợ. Và cái hậu quả mà họ gây ra cho những người vốn đã mỏng manh..."

Harry cãi ngang:

"Con đâu có mỏng manh."

"Dĩ nhiên trò thì không rồi."

Bà Pomfrey bắt mạch Harry, lơ đãng nói xuôi theo nó. Giáo sư McGonagall hỏi bằng giọng cả quyết:

"Tình trạng trò này ra sao? Có cần nghỉ ngơi trên giường

không? Hay là có lẽ để trò ấy nằm lại trong bệnh thất đêm nay?"

Harry nhảy dựng lên:

"Con *khỏe* mà!"

Chỉ nghĩ đến những gì Malfoy sẽ rêu rao ầm lên về chuyện nó phải vô bệnh thất nằm cũng đủ khiến cho Harry điêu đứng.

Bà Pomfrey lúc này đang săm soi tới đôi mắt của Harry, bà nói:

"Chà, ít nhứt trò cũng cần tới vài miếng sôcôla."

Harry nói ngay:

"Con ăn rồi. Giáo sư Lupin đã cho con một miếng. Thầy phát cho tất cả tụi con mỗi đứa một miếng."

Bà Pomfrey tỏ vẻ tán thành:

"Ổng cho rồi hả? Vậy là rốt cuộc chúng ta cũng có được một ông thầy Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám biết sơ cứu trị liệu."

Giáo sư McGonagall vẫn sắc giọng hỏi lại:

"Con có chắc là con cảm thấy khỏe không, Harry?"

Harry đáp:

"Thưa cô, khỏe ạ."

"Vậy thì tốt. Con vui lòng đứng đợi bên ngoài một lát trong khi cô nói đôi lời với Hermione về thời khóa biểu học tập của trò ấy. Sau đó chúng ta sẽ cùng đi xuống lầu để ăn tiệc."

Harry bước ra hành lang với bà Pomfrey. Bà vừa lầm bầm làu bàu vừa đi về bệnh thất. Harry chỉ phải chờ đợi

trong vài phút. Hermione thò đầu ra khỏi phòng, mặt mày coi bộ phấn khởi lắm về một điều gì đó. Bước ra sau Hermione là giáo sư McGonagall. Cả ba người cùng đi xuống cầu thang cẩm thạch để vào Đại Sảnh đường.

Trong Đại Sảnh đường bây giờ là một biển những cái nón đen chóp nhọn của học sinh phù thủy. Bàn dài nhà nào ngồi chật học sinh nhà nấy, mặt mũi đứa nào cũng sáng rỡ trong ánh sáng của hàng ngàn ngọn nến lơ lửng lướt trên không trung. Giáo sư Flitwick - vị giáo sư phù thủy nhỏ thó có mái tóc bạc rối nùi - đang cầm cái nón cổ lỗ sĩ và cái ghế ba chân bước ra khỏi Đại Sảnh đường.

Hermione kêu lên nho nhỏ nhưng đầy nuối tiếc:

"Ôi, tụi mình trễ mất buổi lễ Phân loại rồi!"

Đám học sinh mới vừa được phân về các ký túc xá sau nghi thức đội nón Phân loại đang hò hét tên nhà mới thích hợp với mình nhứt: Gryffindor, Ravenclaw, Hufflepuff, hoặc thậm chí là Slytherin. Giáo sư McGonagall sải bước đến cái ghế trống của bà ở bàn dành cho giáo viên. Harry và Hermione thì đi về hướng ngược lại, về phía bàn của nhà Gryffindor, cố gắng hết sức bước đi thật êm. Vậy mà thiên hạ cũng ngoái đầu lại nhìn hai đứa nó lẳng lặng đi vòng phía sau Sảnh đường, có vài người lại còn chỉ chỏ Harry nữa chứ. Chẳng lẽ câu chuyện nó lăn đùng ra xỉu trước mặt viên giám ngục Azkaban đã lan truyền nhanh chóng dữ vậy?

Harry và Hermione ngồi xuống hai cái ghế mà Ron đã xí chỗ hai bên cạnh nó. Ron thì thào hỏi Harry:

"Vụ gì vậy?"

Harry bắt đầu giải thích bằng giọng thì thầm, nhưng đúng

lúc đó thầy Hiệu trưởng đứng dậy đọc diễn văn khai trường, nên nó ngừng lại để nghe.

Giáo sư Dumbledore mặc dù đã rất cao tuổi, vẫn luôn luôn tạo được ấn tượng đặc biệt về năng lực vĩ đại của cụ. Mái tóc và bộ râu của của cụ dài cả thước, đôi mắt xanh sáng của cụ luôn lấp lánh sau cặp kiếng hình nửa vành trăng cỡi trên một cái sống mũi khoằm hết chỗ nói. Cụ được coi như vị phù thủy vĩ đại nhứt của thời đại, nhưng Harry kính trọng cụ Dumbledore không phải vì điều đó. Ai đã từng tiếp xúc với cụ Dumbledore đều không thể không đặt lòng tin cậy nơi cụ. Khi Harry nhìn cụ tươi cười rạng rỡ giữa đám học sinh Hogwarts, nó cảm thấy yên tâm lại, lần đầu tiên kể từ khi chạm trán viên giám ngục Azkaban trên đoàn tàu Tốc hành Hogwarts.

Cụ Dumbledore nói:

"Hoan nghênh tất cả các con đã tựu trường."

Ánh nến lung linh trên chòm râu bạc của cụ:

"Chúc mừng các con vào một niên học mới nữa ở Hogwarts! Tôi có vài điều muốn nói với tất cả mọi người ở đây, và bởi vì một trong những điều đó rất nghiêm trọng, nên tôi nghĩ tốt nhứt là nên nói phứt ra ngay bây giờ, trước khi các con no nê mụ mẫm đi vì bữa tiệc linh đình tuyệt cú mèo của chúng ta..."

Cụ Dumbledore tằng hắng lấy giọng nói tiếp:

"Như tất cả các con đều biết qua vụ kiểm soát trên tàu Tốc Hành Hogwarts, trường của chúng ta hiện nay đang có những vị khách là các viên giám ngục Azkaban, những người đến đây để làm nhiệm vụ do Bộ Pháp Thuật giao phó."

Cụ Dumbledore ngừng nói. Harry sực nhớ lại ông Weasley từng nói cụ Dumbledore không hài lòng chút nào chuyện đón tiếp các viên giám ngục Azkaban đến trường Hogwarts. Cụ Dumbledore nói tiếp:

"Họ sẽ đặt trạm canh gác ở mỗi cổng ra của nhà trường. Trong thời gian các viên giám ngục Azkaban ấy lưu lại trường chúng ta, tôi muốn nói rõ rằng không ai được ra khỏi trường mà không có sự cho phép. Các con đừng hòng đánh lừa hay qua mặt các viên giám ngục Azkaban bằng quỷ kế hay cải trang, thậm chí khoác áo tàng hình đi nữa."

Harry và Ron đưa mắt nhìn nhau. Cụ Dumbledore ôn tồn nói tiếp:

"Các viên giám ngục Azkaban về bản chất không bao giờ thấu hiểu những lời xin xỏ hay viện cớ. Vì vậy tôi phải khuyên bảo từng người trong mọi người ngồi đây là đừng tạo ra cái cớ gì để bị họ làm hại. Tôi trông cậy vào các Huynh trưởng và các tân Thủ lĩnh Nam sinh và Thủ lĩnh Nữ sinh, hãy làm hết sức để bảo đảm rằng không một học sinh nào có chuyện va chạm với các viên giám ngục Azkaban."

Ngồi cách Harry vài ghế trên cùng chiếc bàn dài của nhà Gryffindor là anh chàng tân Thủ lĩnh Nam sinh Percy. Anh ưỡn ngực ra và đảo mắt nhìn quanh một cách thật là ngầu. Cụ Dumbledore lại ngừng nói, nhìn quanh Sảnh đường một cách nghiêm nghị, đến nỗi không ai dám cục cựa hay gây ra tiếng động nhỏ nào. Cụ nói tiếp:

"Có một thông báo khác vui vẻ hơn. Tôi sung sướng chào mừng hai giáo viên mới gia nhập vào đội ngũ giảng dạy của trường chúng ta. Người thứ nhứt là giáo sư Lupin, người

đã hào hiệp đồng ý lấp chỗ trống ở bộ môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám."

Tiếng vỗ tay vang lên lác đác, nghe không có vẻ nồng nhiệt lắm. Chỉ mấy đứa học trò đã được đi chung một toa xe lửa với giáo sư Lupin mới hăng hái vỗ tay thật to, trong số đó có Harry. Ngồi bên cạnh các giáo sư khác diện bộ áo chùng bảnh bao nhứt của họ, giáo sư Lupin trông có vẻ cực kỳ nhếch nhác lôi thôi.

Ron nói nhỏ bên tai Harry:

"Ngó thầy Snape kìa!"

Thầy Snape, giáo viên của môn Độc dược, đang ngồi ở bàn giáo sư trừng mắt ngó giáo sư Lupin. Ai cũng biết là thầy Snape chầm hăm chức vụ giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám. Nhưng ngay cả đứa ghét thầy nhứt là Harry cũng phải ngạc nhiên trước bộ mặt gầy gầy, vàng bủng của thầy Snape đang rúm ró cả lại khi nhìn giáo sư Lupin, đó không còn là sự tức giận nữa – đó là sự căm ghét. Harry biết quá rõ cái nét mặt đó; bởi vì, chính nó từng nhiều phen bị thầy Snape nhìn với cái vẻ mặt như vậy rồi.

Cụ Dumbledore nói tiếp sau khi tiếng vỗ tay rời rạc chào mừng giáo sư Lupin chấm dứt.

"Việc chỉ định vào chức vụ giáo viên thứ hai trong niên học này là... Vâng, tôi rất tiếc thông báo cho các con biết là giáo sư Kettleburn, giáo sư môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí, đã về hưu vào cuối niên học vừa rồi, để có nhiều thời gian chăm sóc các chi còn lại của ông. Tuy nhiên tôi vui mừng thông báo là vị trí của giáo sư Kettleburn được thay thế bằng chính ông Rubeus Hagrid, người đã đồng ý nhận

thêm nhiệm vụ mới này bên cạnh nhiệm vụ giữ khóa trường Hogwarts của chúng ta."

Cả ba đứa, Harry, Ron và Hermione, sửng sốt nhìn nhau. Lập tức sau đó, chúng vỗ tay như điên, phụ họa với tràng vỗ tay đặc biệt ầm ĩ trong đám nhà Gryffindor. Harry chồm tới trước nhìn lão Hagrid cho rõ. Lão đang đỏ bừng mặt như vừa uống hết một thùng tô nô rượu, hai mắt ngượng ngùng nhìn xuống hai bàn tay to bè của mình. Chắc chắn là lão khoái lắm, nhưng nụ cười toét miệng của lão đã ẩn khuất sau bộ râu đen xum xuê rậm rạp che gần hết gương mặt.

Ron vỗ lên mặt bàn gào:

"Lẽ ra tụi mình phải đoán ra trước chứ hả! Còn ai khác nữa trên đời này có thể bắt mình học với một cuốn sách cắn đớp lung tung kia chứ?"

Harry, Ron và Hermione là ba đứa ngừng vỗ tay sau cùng, khi giáo sư Dumbledore lại tiếp tục nói. Tụi nó nhận thấy lão Hagrid chùi nước mắt bằng tấm khăn trải bàn.

"Xong, tôi cho rằng nhiêu đó là tất cả chuyện quan trọng cần phải nói. Bây giờ hãy để bữa tiệc bắt đầu!"

Những cái dĩa bằng vàng và ly bằng vàng bày trước mặt mọi người bỗng đầy ắp thức ăn thức uống. Harry bỗng nhiên thấy bụng đói cồn cào, tự lấy cho mình mọi thứ đồ ăn mà nó với tới gắp được, và ăn đến khi no cành hông mới thôi.

Bữa tiệc thiệt là ngon hết chỗ chê. Toàn thể Đại Sảnh đường vang lên tiếng nói cười, tiếng nĩa muỗng chạm nhau canh cách. Tuy nhiên Harry, Ron và Hermione lại nôn nóng mong cho bữa tiệc chóng tàn để tụi nó có cơ hội trò chuyện

với lão Hagrid. Tụi nó biết, đối với lão Hagrid, việc được phong làm thầy giáo thì có ý nghĩa trọng đại biết chừng nào. Lão Hagrid đã từng bị coi là phù-thủy-thiếu-chất-lượng. Lão đã bị đuổi ra khỏi trường Hogwarts khi mới học năm thứ ba, cách đây năm mươi năm, vì bị vu cho một cái tội mà lão không hề làm. Chính ba đứa Harry, Ron và Hermione đã góp phần thanh minh và trả lại danh dự cho lão Hagrid vào cuối niên học trước.

Và mãi cũng đến lúc kết thúc khi miếng bánh bí cuối cùng biến khỏi những cái dĩa vàng. Cụ Dumbledore nói đôi lời rằng đã tới giờ bọn trẻ đi ngủ. Bọn Harry, Ron và Hermione bèn tranh thủ cơ hội ngay lập tức. Tụi nó chạy ùa tới bàn giáo viên, Hermione ré tướng lên:

"Chúc mừng, bác Hagrid!"

Lão Hagrid cầm cái khăn ăn của lão chùi gương mặt hồng hào sáng rỡ của mình, ngước nhìn ba đứa trẻ.

"Đó là nhờ ba đứa tụi bây. Bác không thể nào mơ tưởng nổi... cụ Dumbledore quả thật là một người vĩ đại... Ngay khi giáo sư Kettleburn xin đủ với nghề gõ đầu trẻ rồi và xin về hưu, cụ Dumbledore lập tức đi thẳng tới cái chòi của bác... bác từng ao ước biết bao lâu công việc này..."

Cố gắng kềm chế tình cảm của mình, lão Hagrid vùi mặt vô tấm khăn ăn, giáo sư McGonagall bèn suỵt tụi nó đi về phòng ngủ.

Harry, Ron và Hermione nhập vô đám học sinh nhà Gryffindor chạy lên chiếc cầu thang cẩm thạch. Và khi đi dọc hành lang, chúng bắt đầu nhận ra cơn mệt mỏi và buồn ngủ. Vậy mà vẫn còn mấy cái cầu thang phải leo

tiếp, rồi mới đến cánh cửa bí mật để vào tháp Gryffindor. Tấm chân dung khổng lồ của Bà Béo trong bộ áo đầm hồng hỏi chúng:

"Mật khẩu?"

Từ phía sau đám học sinh Gryffindor, Percy hô to:

"Cho vô, cho vô đi! mật khẩu mới là Trúng Mánh Lớn!"

Neville trông thiểu não ra mặt:

"Ối cha mẹ ơi!"

Nhớ cho được một cái mật khẩu bao giờ cũng là việc vất vả đối với Neville.

Xuyên qua cái lỗ sau bức chân dung Bà Béo, cả bọn kéo vào phòng sinh hoạt chung. Nam nữ sinh chia nhau trèo lên những cái cầu thang riêng để về buồng ngủ. Harry leo lên cái cầu thang xoắn chông chênh, không nghĩ ngợi gì khác ngoài niềm vui tràn ngập tâm trí là nó lại được trở về ngôi trường thân yêu. Nó trở về với căn phòng ngủ hình tròn thân quen có năm cái giường giăng mùng. Nó nhìn quanh căn phòng đó mà sung sướng với cảm giác thoải mái như đây chính là nhà mình.

CHƯƠNG SÁU

MÓNG VUỐT VÀ LÁ TRÀ

Khi Harry, Ron và Hermione bước vào Đại Sảnh đường để ăn điểm tâm vào sáng hôm sau, thì người đầu tiên mà tụi nó thấy là Draco Malfoy. Có vẻ như Malfoy đang mua vui cho một nhóm học sinh nhà Slytherin bằng một câu chuyện chọc cười. Lúc Harry, Ron và Hermione đi ngang qua, Malfoy đang nhại một vẻ mặt đau đớn đến bất tỉnh khá khôi hài, thế là quanh nó nổ ra một tràng cười.

Hermione đi ngay sau lưng Harry, nói:

"Kệ xác nó. Cứ mặc kệ nó đi, nó chẳng đáng để mình bận tâm đâu..."

Nhưng Pansy Parkinson, một con bé nhà Slytherin, mặt tẹt da nhăn như mặt chó Pug chợt rít lên the thé:

"Ê, Potter! Potter ơi, viên giám ngục Azkaban đang tới kìa! Potter, *Hùuuuu!*"

Harry ngồi phịch xuống cái ghế bên cạnh George ở bàn ăn của nhà Gryffindor. George phát cho tụi nó mấy tờ giấy:

"Thời khóa biểu của học sinh năm thứ ba đây. Ủa, có chuyện gì vậy Harry?"

Ron ngồi xuống ghế bên kia George, trừng mắt nhìn qua phía bàn ăn nhà Slytherin, nói:

"Thằng Malfoy."

George ngước nhìn qua, vừa đúng lúc thấy Malfoy lại đang một lần nữa giả bộ xỉu một cách đầy sợ hãi. George bình thản nói:

"Thằng nhãi ranh. Nó cũng đâu có oai phong lẫm liệt gì cho lắm khi viên giám ngục Azkaban kiểm tra đoàn tàu tối hôm qua đâu. Nó cũng chạy tọt qua toa của tụi mình, phải không Fred?"

Fred khinh bỉ liếc mắt nhìn sang Malfoy:

"Đồ sém tè trong quần."

George nói:

"Ngay như anh đây cũng không khoái cho lắm. Họ đúng là kinh tởm thiệt, mấy viên giám ngục Azkaban ấy..."

Fred nói:

"Họ làm ruột gan mình thiếu điều bị đông lạnh hết vậy há?"

Harry nói nhỏ:

"Nhưng mà các anh đâu có xỉu, phải không?"

George nói mạnh mẽ:

"Quên chuyện đó đi, Harry. Có một lần ba phải đi tới nhà ngục Azkaban, nhớ không Fred? Ba nói đó là nơi tồi tệ nhứt mà ông từng biết đến. Ba trở về nhà tay chân run rẩy rồi phát bệnh luôn mà... Mấy viên giám ngục Azkaban hút hết niềm vui khỏi cái nhà ngục đó. Ở trong đó, hầu như tất cả các tù nhân ngục Azkaban đều phát điên lên hết."

Fred đổi đề tài:

"Ừ, để coi thằng Malfoy sẽ vui như thế nào sau trận

Quidditch đầu tiên. Nhớ không? Trận Quidditch đầu mùa là trận giữa đội nhà Gryffindor và nhà Slytherin."

Lần duy nhứt mà Harry và Malfoy đối đầu nhau trong một trận Quidditch cũng là lần Malfoy đã bị thua te tua xiểng liểng. Nhớ lại trận đó, Harry thấy phấn khởi lên chút đỉnh, bèn tự lấy cho mình mấy khúc xúc xích và cà chua chiên.

Hermione còn mải nghiên cứu cái thời khóa biểu mới của mình. Cô bé mừng rỡ kêu lên:

"Ôi, hay quá! Tụi mình bắt đầu học mấy môn mới ngay hôm nay."

Ron ngó qua vai Hermione đọc ké, mặt mày nghiêm trang hẳn ra. Nó nói:

"Hermione ơi, người ta làm rối beng cái thời khóa biểu của bồ rồi. Coi nè, họ xếp cho bồ tới mười môn học một ngày. Làm gì có đủ *thời giờ*."

"Mình sẽ xoay sở. Mình đã dàn xếp xong với giáo sư McGonagall rồi."

Ron vẫn cười, nói:

"Nhưng mà coi nè, bồ thấy thời khóa biểu sáng nay không? Chín giờ môn Tiên tri. Và ngay phía dưới, chín giờ, Muggle-học. Và..."

Ron chồm tới, ghé sát cái thời khóa biểu hơn, vẻ như không thể nào tin được:

"Coi nè, ngay dưới dòng đó: môn Số học, cũng *chín giờ*. Ý mình nói là mình biết bồ giỏi, Hermione à, nhưng không ai có thể giỏi *đến như* vậy. Làm sao cùng một lúc mà bồ có thể học ở ba lớp chứ?"

Hermione nói cộc lốc:

"Đừng có ngu. Dĩ nhiên mình sẽ không ngồi học ở trong cả ba lớp cùng một lúc."

"Vậy thì..."

Hermione ngắt lời:

"Làm ơn đưa giùm mình hũ mứt."

"Nhưng..."

Hermione gắt lên:

"Ôi, Ron ơi, nếu thời khóa biểu của mình hơi đầy một chút thì mắc mớ gì tới bồ hả? Mình đã nói với bồ rồi, mình đã dàn xếp xong hết với giáo sư McGonagall rồi!"

Vừa lúc đó, lão Hagrid bước vào Đại Sảnh đường. Lão mặc cái áo khoác dài bằng lông chuột chũi, và lão cứ lơ đễnh vung vẩy xác một con chồn hôi trong bàn tay to kếch xù của mình.

Trên đường đi tới bàn giáo viên, lão dừng bước nói với bọn trẻ:

"Ổn cả chứ hả? Các cháu là những học trò trong lớp học đầu tiên mà bác được dạy đó nghe! Lớp bắt đầu ngay sau bữa ăn trưa! Bác phải thức dậy từ lúc năm giờ sáng để chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng... Hy vọng đâu đã vô đó rồi... bác đây, một thầy giáo... thiệt tình..."

Lão ngoác miệng cười toe toét với bọn trẻ và đi tiếp tới bàn ăn dành cho giáo viên, vẫn vung vẩy xác con chồn hôi.

Với một chút lo âu trong giọng nói, Ron thắc mắc:

"Không biết bác ấy chuẩn bị sẵn sàng cái gì là cái gì nhỉ?"

Sảnh đường bắt đầu vắng bớt khi mọi người lục tục đến lớp học đầu tiên của mình. Ron xem thời khóa biểu của nó:

"Tụi mình phải đi thôi, để coi, lớp Tiên tri ở tầng trên cùng của Tháp Bắc. Tụi mình sẽ mất mười phút mới đến được nơi đó..."

Ba đứa vội vàng ăn cho xong bữa điểm tâm, chào tạm biệt Fred và George, rồi đi trở ra, băng qua Sảnh đường. Khi tụi nó đi ngang bàn ăn của nhà Slytherin, Malfoy lại biểu diễn trò nhái một cơn xỉu nữa. Tiếng cười rú lên đuổi theo Harry vào tận tiền sảnh.

Hành trình xuyên qua tòa lâu đài để đến Tháp Bắc là một hành trình dài. Hai năm ở Hogwarts chưa đủ để bọn trẻ biết hết mọi thứ về tòa lâu đài: trước đây tụi nó chưa từng được vào bên trong Tháp Bắc.

Tụi nhỏ trèo lên tới cái cầu thang thứ bảy, đến một đầu cầu thang không thấy quen chút nào, ở đó không có cái gì khác ngoài một bức tranh lớn vẽ một bãi cỏ trống trơ treo trên bức tường đá, Ron vừa thở hổn hển vừa nói:

"Phải... có... một... lối... đi... tắt... chứ!"

Hermione ngó xuống một hành lang vắng bên phải:

"Chắc là lối này."

Nhưng Ron nói:

"Không phải đâu. Đó là hướng nam mà. Mấy bồ ngó coi, tụi mình có thể nhìn thấy một mảng hồ nước bên ngoài cửa sổ kìa..."

Harry ngắm bức tranh. Một chú ngựa lùn mũm mĩm, lông xám lốm đốm, vừa mới thong dong dẫm lên bãi cỏ và thơ thẩn nhấm nháp cỏ xanh. Tuy đã quen với việc các

nhân vật trong những bức tranh ở trường Hogwarts cứ di chuyển lung tung và thỉnh thoảng bỏ khung tranh mà đi thăm viếng lẫn nhau, nhưng Harry vẫn cứ khoái nhìn chúng. Một lát sau, một hiệp sĩ lùn bè bè mặc bộ áo giáp cứ kêu xủng xoẻng khi ông bước vào bức tranh, theo sau là con ngựa lùn. Căn cứ vào dấu vết cỏ dập còn dính ở đầu gối của bộ đồ giáp kim loại ông đang mặc, thì có thể nói chắc là ông vừa té ngựa.

Nhìn thấy Harry, Ron và Hermione, ông hiệp sĩ gào lên:

"A! Quân bất lương nào dám xâm nhập lãnh địa riêng của ta hả? Phải chăng các ngươi đến cười nhạo ta ngã ngựa? Hãy rút gươm ra, đồ bất lương, đồ chó!"

Ba đứa nhỏ sửng sốt đứng ngớ ra nhìn ông hiệp sĩ lùn đang rút thanh gươm ra khỏi cái vỏ kiếm và bắt đầu vung gươm trong tay một cách hung hăng, còn chân cẳng thì nhảy loi choi trong cơn giận điên cuồng. Nhưng lưỡi gươm quá dài so với thân hình cụt ngủn của ông, thành ra khi ông chém một đường gươm ác liệt thì đà gươm đi làm ông mất cả thăng bằng, té lăn đùng, sấp mặt xuống bãi cỏ.

Harry tiến tới gần bức tranh hơn, nó hỏi:

"Ông có sao không?"

"Lùi lại! Quân khoác lác đê tiện! Lùi! Đồ xỏ lá!"

Ông hiệp sĩ lại nắm chặt thanh gươm, chống gươm xuống để đứng lên, nhưng lưỡi gươm lún sâu thêm vào lớp cỏ, và khi ông đứng dậy được rồi thì cho dù đã cố gắng hết sức mình, ông không thể nào rút lưỡi gươm ra được nữa. Cuối cùng ông phải tự quăng mình xuống cỏ, đẩy cái mạng che mặt trên cái nón giáp sắt ra để lau mồ hôi đang rịn đầm đìa.

Thừa dịp ông hiệp sĩ nghỉ mệt, Harry phân trần:

"Như vầy nè, tụi tôi đang đi tìm Tháp Bắc. Chắc ông đâu biết chỗ đó ở đâu hả?"

Cơn giận của ông hiệp sĩ dường như tan biến đi tức thì. Ông lách cách đứng dậy và dõng dạc hô:

"Một cuộc truy tìm! Hãy theo ta, hỡi các bằng hữu thân thiết! Chúng ta sẽ tìm ra mục tiêu của các bạn, hoặc là chúng ta sẽ dũng cảm bỏ mạng vì nhiệm vụ!"

Ông hiệp sĩ lại một lần nữa cố gắng rút thanh gươm ra một cách không hiệu quả, rồi cố trèo lên con ngựa mập, nhưng lại ngã xuống. Ông bèn khí khái la to:

"Đành đi bộ vậy, thưa quí ngài và quí nương! Lên đường! Tiến lên!"

Và, trong bộ áo giáp sắt kêu xủng xoẻng ầm ĩ, ông ta chạy vô cạnh trái của cái khung tranh và biến mất khỏi cảnh trí của bức tranh.

Ba đứa nhỏ vội vã chạy theo ông hiệp sĩ dọc hành lang, căn cứ theo âm thanh xủng xoẻng phát ra từ bộ áo giáp của ông. Thỉnh thoảng tụi nó nhìn thấy ông chạy ngang qua một bức tranh ở phía trước.

"Hãy cố mà can đảm lên nhé, điều tệ nhứt còn chưa xảy ra đâu!"

Ông hiệp sĩ gào to, và tụi nó thấy ông tái xuất hiện phía trước một nhóm các bà mặc váy phồng vẻ nhớn nhác. Tranh của các bà treo trên vách của một cầu thang xoắn chông chênh.

Harry, Ron và Hermione thở hổn hà hổn hển trèo lên những bậc thang xoắn sít sao, càng lúc càng thấy chóng

mặt hơn, cho đến khi nghe được tiếng nói rì rầm phía trên đầu, thì tụi nó biết chắc mình đã tới được lớp học.

Ông hiệp sĩ bấy giờ mới thò đầu vô bức tranh của một ông thầy tu có vẻ mặt hết sức nham hiểm, la lớn:

"Tạm biệt! Tạm biệt nhé, các chiến hữu của ta! Bất cứ khi nào các bạn cần đến một trái tim cao thượng và những bắp thịt sắt thép, thì cứ tìm đến Ngài Cadogan!"

Khi ông hiệp sĩ biến đi rồi, Ron lầm bầm:

"Ừ, chừng nào tụi này cần đến một người gàn dở, thế nào tụi này cũng kêu tới ông."

Ba đứa trèo nốt mấy bậc thang cuối cùng, đặt chân lên một đầu cầu thang nhỏ xíu, ở đó hầu như cả lớp học Tiên tri đều đã tụ tập đông đủ. Không thấy cánh cửa nào mở ra từ đầu cầu thang này. Ron huých cùi chỏ vô Harry, chỉ lên trần nhà, trên đó có một cái giống như cửa bẫy sập hình tròn, có đính một cái thẻ bài bằng đồng. Harry đọc:

"Sybill Trelawney, giáo viên bộ môn Tiên Tri học... Làm sao tụi mình lên được trên đó bây giờ?"

Như thể để trả lời câu hỏi của Harry, cánh cửa bẫy sập bỗng nhiên mở ra, và một cái thang bằng bạc được thả xuống ngay bên chân Harry. Mọi người chợt im bặt.

Ron nhe răng cười:

"Nhường bồ lên trước đó."

Harry đành leo lên trước tiên, bước vào một phòng học trông lạ lùng nhất từ trước tới nay. Thật ra, nó chẳng giống phòng học chút xíu nào hết; mà lại đâu đó vừa giống một cái kho áp mái của một căn nhà, vừa giống một cái tiệm trà kiểu xưa. Trong phòng có ít nhứt hai chục cái bàn tròn

nhỏ bày biện lộn xộn, chung quanh đặt mấy cái ghế bành bọc vải hoa sặc sỡ và mấy cái gối nệm nhỏ mà dày. Mọi thứ được soi sáng bằng ánh đèn đỏ thắm. Tất cả màn cửa sổ đều được kéo kín lại và nhiều ngọn đèn được chụp kín bằng những cái khăn quàng đỏ sậm. Căn phòng ấm một cách ngột ngạt, và dưới bệ lò sưởi chất đầy nhóc các thứ, một ngọn lửa đang đun một cái ấm đồng to tướng, tỏa ra một thứ mùi hăng nồng đến phát bệnh. Mấy cái kệ đặt dọc bức tường tròn quây chất lộn xộn những lông chim đầy bụi bám, những mẩu nến cụt, nhiều xấp bài lá te tua, vô số những trái cầu thủy tinh óng ánh bạc, và cả một đoàn quân tách trà hùng hậu.

Cả lớp đã tập trung trong phòng quanh, mọi người nói năng thì thào. Ron đến sát bên vai Harry, hỏi:

"Cô giáo đâu?"

Thình lình một giọng nói vọng ra từ bóng tối, một thứ giọng mơ hồ nhỏ nhẹ:

"Chào các trò. Thật hân hạnh được gặp các trò trong thế giới vật chất."

Ấn tượng của Harry ngay lúc đó là về một loài côn trùng to tướng rực rỡ. Giáo sư Trelawney di chuyển vào vùng có ánh lửa soi, và bọn trẻ nhận thấy bà giáo ốm cà tong cà teo, cặp mắt kiếng làm phóng đại đôi mắt của bà to hơn kích thước tự nhiên rất nhiều lần, và bà quấn một cái khăn choàng đầu mỏng có dát trang kim óng ánh. Quanh cái cổ mảnh khảnh của bà là vô số những dây chuyền và chuỗi hạt, còn cánh tay, bàn tay và ngón tay của bà thì đeo đầy những vòng với nhẫn. Bà nói:

"Ngồi xuống đi các trò, ngồi xuống nào."

Bọn trẻ vụng về trèo lên mấy chiếc ghế bành hoặc ngồi lọt thỏm trong mấy cái gối nệm. Harry, Ron và Hermione cùng ngồi quanh một cái bàn tròn.

Giáo sư Trelawney thì tự mình ngồi vào một cái ghế bành có cánh đặt trước lò sưởi. Bà nói:

"Chào mừng các trò đến với bộ môn Tiên tri học. Tên của tôi là giáo sư Trelawney. Trước đây có lẽ các trò chưa từng gặp tôi. Vì tôi thấy nếu xuống dưới thường xuyên quá thì ba mớ bon chen chộn rộn của cái trường có thể làm mờ đi Nội Nhãn của tôi."

Không ai nói gì để đáp lại cái thông báo khác thường đó. Giáo sư Trelawney khéo léc nhẹ nhàng sửa lại cái khăn choàng rồi nói tiếp:

"Vậy là các trò đã chọn học môn Tiên tri, bộ môn khó khăn nhứt trong các ngành nghệ thuật huyền bí. Tôi muốn lưu ý các trò ngay từ buổi ban sơ là nếu các trò không có cái Nhìn, thì tôi sẽ chẳng thể dạy dỗ các trò được nhiều nhỏi gì cho lắm. Sách vở cũng chẳng giúp đỡ các trò bao nhiêu trong lĩnh vực này đâu..."

Nghe mấy câu này, Harry và Ron cùng nhe răng cười và liếc mắt nhìn Hermione, cô bé tỏ ra sửng sốt về cái điều là sách thì cũng không giúp ích gì trong việc học bộ môn này.

"Nhiều phù thủy và pháp sư, mặc dù tài ba trong những lĩnh vực như nổ to, ước đoán giỏi và biến mất đột ngột, nhưng vẫn không thể nào nhìn xuyên qua được những bí mật bị che phủ của tương lai."

Đôi mắt to cộ mơ màng của giáo sư lướt từ gương mặt

căng thẳng này đến gương mặt lo âu khác của lũ học trò, bà tiếp tục:

"Đó là thiên phú, chỉ dành riêng cho một ít người mà thôi."

Bỗng nhiên bà nói với Neville:

"Trò này, bà nội của trò có khoẻ không?"

Neville suýt té lăn cù ra khỏi đống gối nệm mà nó đang ngồi. Nó run run vì hoảng hồn:

"Dạ, con nghĩ bà con khỏe ạ."

Giáo sư Trelawney lắc đầu, ánh lửa phản chiếu lấp lánh trên đôi hoa tai ngọc lục bảo bà đeo lủng lẳng:

"Nếu tôi là trò, thì tôi không dám chắc như vậy đâu."

Neville nghẹn họng. Giáo sư Trelawney vẫn điềm nhiên tĩnh tại:

"Chúng ta sẽ nghiên cứu những phương pháp cơ bản của bộ môn Tiên Tri trong năm học này. Học kỳ một sẽ dành để học cách đọc các lá trà. Học kỳ sau chúng ta sẽ tiến tới môn Coi Chỉ tay. Nhân tiện ta báo cho trò này..." Giáo sư thình lình hướng cái nhìn vào Parvati Patil. "... Hãy coi chừng một gã tóc đỏ."

Parvati kinh ngạc quay qua nhìn Ron đang ngồi bên cạnh, rồi đẩy ghế của mình ra xa. Giáo sư Trelawney vẫn tiếp tục:

"Trong học kỳ mùa hè tới, chúng ta học lên tới bộ môn nghiên cứu trái cầu pha lê – ấy là sau khi chúng ta đã hoàn tất được môn đoán điềm-lửa. Thật không may là lớp học của chúng ta sẽ bị tạm ngưng vào tháng hai vì một trận cúm khó chịu. Bản thân ta sẽ bị mất giọng. Và vào

khoảng gần lễ Phục sinh, một người trong số chúng ta sẽ lìa xa chúng ta vĩnh viễn."

Sau lời tiên tri này là một khoảng im lặng căng thẳng, nhưng giáo sư Trelawney không có vẻ gì nhận thấy điều đó. Bà nói với Lavender Brown, người ngồi gần bà nhứt và gần như đã co rúm lại trong cái ghế bành:

"Trò làm ơn đưa cho tôi cái bình trà bằng bạc lớn nhứt."

Lavender có vẻ hú vía, bèn đứng dậy, lấy cái ấm trà tổ chảng trên kệ xuống và đặt nó lên cái bàn trước mặt giáo sư Trelawney.

"Cám ơn trò. Tình cờ thôi, cái điều mà trò đang khiếp sợ... cái điều đó sẽ xảy ra vào thứ sáu, ngày 16 tháng 10."

Lavender run lẩy bẩy.

"Bây giờ, tôi muốn các trò chia ra thành từng cặp. Hãy lấy tách trà ở trên kệ xuống, rồi lại đây ta rót đầy trà cho. Xong các trò ngồi xuống mà uống; uống đến khi nào chỉ còn lại bã trà trong tách. Dùng tay trái súc bã trà trong tách ba lần, rồi úp tách xuống đĩa; đợi cho trà kiệt đến giọt nước cuối cùng thì đưa cái tách của mình cho bạn của mình bói. Các trò sẽ theo trang 5 và 6 của quyển *Vén Màn Tương Lai* để diễn dịch ý nghĩa những dạng bã trà. Tôi sẽ đi quanh các trò để giúp đỡ, hướng dẫn. Ôi, con ơi..."

Giáo sư tóm lấy cánh tay Neville, kéo nó đứng lên,

"... sau khi con làm bể cái tách đầu tiên, con làm ơn chọn một cái tách có hoa văn màu xanh. Tôi thì hợp với màu hồng hơn."

Liền sau đó, Neville vừa mới vói lên kệ để lấy tách trà thì nghe một tiếng xoảng của đồ bể. Giáo sư Trelawney rảo

bước đến bên Neville, cầm theo một cái đồ hốt rác và chổi, rồi nói:

"Một trong những cái màu xanh lam ấy, đúng rồi đó, con... nếu con không phiền... cám ơn con..."

Khi tách của Harry và Ron được rót đầy trà rồi, hai đứa quay trở lại bàn của mình, cố gắng uống thật nhanh món trà phỏng lưỡi ấy. Rồi tụi nó súc cặn trà trong tách đúng như lời chỉ dẫn của giáo sư Trelawney, rồi úp ngược tách trà xuống cho cho ráo nước xong đổi cho nhau để bói.

Cả hai đứa đều mở sách đến trang 5 và 6. Ron nói:

"Đây rồi. Bồ thấy cái gì ở trong tách trà của mình?"

Harry đáp:

"Một mớ chèm nhẹp màu nâu."

Một làn khói tỏa mùi nồng nặc trong căn phòng chợt khiến cho Harry thấy buồn ngủ và đờ đẫn đi. Tiếng giáo sư Trelawney kêu gọi sau làn khói trà mờ mịt:

"Các trò hãy mở rộng đầu óc ra, hãy để cho mắt của mình nhìn xuyên qua cõi trần tục!"

Harry cố gắng tập trung. Sau khi tham khảo cuốn *Vén Màn Tương Lai*, nó nói:

"Đúng rồi, bồ có một dấu thập hơi lung lay... nghĩa là bồ sắp phải trải qua "thử thách và đau khổ" - xin lỗi nghe – nhưng có một dấu hiệu có thể là mặt trời. Để coi... nó có nghĩa là "hạnh phúc lớn"... vậy là bồ sắp phải chịu đau khổ nhưng mà sẽ rất vui..."

Ron nói:

"Theo ý mình thì bồ cần phải đi kiểm tra lại cái Nội Nhãn của bồ."

Cả hai đứa phải nén tiếng cười của mình lại vì giáo sư Trelawney đang nhìn trừng trừng về phía tụi nó.

"Bây giờ đến phiên mình..."

Ron ngó vô cái tách của Harry, trán nó nhăn lại ra điều suy tư dữ lắm.

"Có một đốm tròn hơi giống một cái nón trái dưa. Không chừng bồ sắp làm việc cho Bộ Pháp Thuật..."

Nó xoay tách trà để nhìn ngược lại.

"Nhưng mà nhìn như vầy thì nó giống một trái sồi hơn... cái gì vậy ta? "

Ron dò cuốn *Vén Màn Tương Lai*.

"Vàng trời cho bất ngờ." Tuyệt cú mèo. Bồ có thể cho mình mượn một ít chứ? Ở đây còn có cái gì nữa nè."

Ron lại xoay cái tách một lần nữa.

"Trông giống như một con thú. Ừ, đúng rồi, cái đầu thú đây... nó giống một con hà mã.. không, một con cừu..."

Harry để bật ra một tiếng cười vào đúng lúc giáo sư Trelawney đang đảo quanh nó. Bà nói với vẻ quở mắng Ron:

"Đưa tôi xem nào, trò kia."

Giáo sư rảo bước đến, xoắn cái tách của Harry khỏi tay Ron, mọi người trở nên im lặng, chờ xem.

Giáo sư chăm chú nhìn vào cái tách, xoay nó ngược chiều kim đồng hồ:

"Chim ưng... con yêu dấu ạ, con có một kẻ tử thù."

Hermione thì thầm hơi to:

"Nhưng mà ai cũng biết *điều đó* mà."

Giáo sư quay lại quắc mắt nhìn cô bé. Hermione vẫn nói tiếp:

"Dạ, ai cũng biết mà. Ai cũng biết chuyện Harry và *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy.*"

Harry và Ron cùng trố mắt nhìn Hermione với sự ngạc nhiên trộn lẫn niềm thán phục. Tụi nó chưa bao giờ nghe Hermione nói chuyện với giáo viên bằng cái giọng như vậy. Giáo sư Trelawney chọn cách phớt lờ cô bé. Bà lại hạ đôi mắt to cộ của bà xuống cái tách của Harry, và tiếp tục xoay trở cái tách.

"Dùi cui... một cuộc tấn công. Con yêu dấu ơi, đây không phải là một tách trà vui vẻ lắm..."

Ron rụt rè thưa:

"Con nghĩ đó là cái nón trái dưa."

"Đầu lâu... hiểm họa trên đường con đi, con yêu ạ..."

Tất cả bọn trẻ trong lớp giương mắt ngó giáo sư Trelawney với vẻ kinh hãi chết khiếp đi được. Bà xoay cái tách lần cuối cùng, há hốc miệng, rồi thét lên.

Lại vang lên một tiếng xoảng của đồ sứ bể; Neville vừa làm tiêu cái tách thứ hai của nó. Giáo sư Trelawney ngồi thụp xuống một cái ghế bành trống, bàn tay lóng lánh của bà đè lên phía trái tim mình và mắt bà nhắm tịt lại.

"Ôi, con trai của tôi, con trai yêu dấu của tôi... không, không nói ra thì tốt hơn... không, đừng hỏi tôi thì hơn..."

Dean Thomas lập tức hỏi:

"Cái gì vậy, thưa giáo sư?"

Mọi người bây giờ đã đứng lên, từ từ xúm lại đông đúc

quanh cái bàn của Harry và Ron, ép sát vô cái ghế bành mà giáo sư Trelawney đang ngồi, để ngó vô tách trà của Harry.

Đôi mắt to cộ của giáo sư Trelawney bỗng mở ra đầy kịch tính:

"Con yêu ơi, con có một Hung tinh."

Harry hỏi lại:

"Một cái gì ạ?"

Nó có thể nói chắc là không phải chỉ một mình nó không biết Hung tinh là gì. Dean Thomas nhún vai với nó, Lavender Brown thì lộ vẻ bối rối. Nhưng rất nhiều những đứa khác thì rõ ràng là có biết, chúng đều giơ tay lên bịt miệng với vẻ hoảng sợ vô cùng.

Giáo sư Trelawney kêu to:

"Hung tinh chiếu, con thân yêu ơi, con bị Hung tinh chiếu!"

Trông giáo sư Trelawney có vẻ bị kích động đến nỗi Harry không thể nào hiểu được. Bà nói:

"Con ma chó khổng lồ thường lảng vảng trong nghĩa địa! Con trai yêu ơi, đó là một điềm dữ – điềm dữ tệ hại nhứt – điềm *chết chóc!*"

Bao tử Harry quặn đau. Con chó ấy, trên cái bìa của cuốn *Điềm Báo Tử Thần* ở tiệm sách Phú quí và Cơ hàn – con chó ấy, ở trong bóng tối của đường Magnolia... Lavender Brown cũng đưa tay bụm miệng mình lại. Mọi người đều nhìn Harry. Mọi người, ngoại trừ Hermione. Cô bé đứng dậy, đi vòng ra sau cái ghế của giáo sư Trelawney, nói thẳng thừng:

"Con không thấy nó giống Hung tinh chút nào."

Giáo sư Trelawney dò xét Hermione với một vẻ càng lúc càng khó ưa.

"Con thân yêu ạ, con tha lỗi cho ta khi ta nói ra điều này nhé, nhưng ta nhận thấy rất ít tinh hoa phát tiết quanh người của con. Rất ít khả năng lĩnh hội đối với sự cộng hưởng của tương lai."

Seamus cứ hết ngoẹo đầu sang bên này lại ngoẹo đầu sang bên kia. Nó nói, một con mắt nheo khít lại:

"Nếu mình nhìn như vầy thì nó giống một Hung tinh,"

Nó nghiêng mình sang bên trái nói tiếp:

"Nhưng nếu nhìn từ chỗ này thì lại giống một con lừa hơn."

Harry thấy chính mình cũng ngạc nhiên. Bây giờ không ai có vẻ muốn nhìn nó cả. Nó nói:

"Chừng nào cô và các bạn mới quyết định xong là tôi có sắp chết hay không?"

Giáo sư Trelawney lên tiếng, bằng giọng nói mơ hồ nhứt của bà:

"Tôi cho là chúng ta nên ngưng bài học ngày hôm nay ở đây. Vâng... Làm ơn trả lại đồ đạc về đúng chỗ ... "

Cả lớp lặng lẽ mang mấy cái tách đem trả lại cho giáo sư Trelawney và thu dọn sách vở vô cặp. Ngay đến Ron cũng tránh ánh mắt của Harry.

Giáo sư Trelawney nói một cách yếu ớt:

"Hẹn đến khi chúng ta gặp lại, phúc lành cho các trò. Ôi, con yêu quí ơi..."

Giáo sư chỉ vào Neville:

"Lần sau con sẽ trễ, cho nên con hãy cố gắng chăm hơn để theo cho kịp."

Harry, Ron và Hermione trèo xuống cái thang dây của giáo sư Trelawney rồi xuống cái cầu thang xoắn, trong im lặng, rồi cùng đi đến lớp Biến của giáo sư McGonagall. Tụi nó mất nhiều thì giờ tìm phòng học đến nỗi mặc dù đã rời lớp học Tiên tri khá sớm, mà khi bước vào phòng học môn Biến, thì cũng vừa lúc vào tiết học mới.

Harry chọn một cái ghế cuối phòng học, có cảm giác như thể nó đang ngồi ở một vị trí được chiếu sáng tập trung; cả lớp hình như cứ phóng những cái liếc trộm về phía nó, như thể nó sắp ngã lăn ra chết bất cứ lúc nào. Harry hầu như không nghe giáo sư McGonagall giảng được điều gì về Amimagi - những phù thủy có khả năng biến thành thú vật theo ý muốn. Nó thậm chí cũng không nhìn khi giáo sư McGonagall tự biến mình thành một con mèo mướp còn dấu mắt kiếng quanh đôi mắt ngay trước mắt bọn trẻ.

Khi bà trở lại nguyên hình sau một tiếng nổ ngắn gọn "bụp" nho nhỏ, bà lạ lùng nhìn quanh lũ học trò:

"Thực tình thì hôm nay tất cả các con bị làm sao vậy? Không hẳn có vấn đề, nhưng đây là lần đầu tiên mà lớp học không vỗ tay trước sự biến hình của cô."

Đầu của mọi người lại hướng về Harry, nhưng không ai nói gì. Thế rồi, Hermione giơ tay:

"Thưa cô, tụi con vừa mới học lớp Tiên tri đầu tiên của tụi con, và tụi con đã học bài bói lá trà, và..."

Giáo sư McGonagall bỗng nghiêm trang lại:

"A, ra vậy. Không cần phải nói thêm nữa, Hermione à. Các trò nói cho tôi nghe xem, ai trong số các trò sẽ chết trong năm nay?"

Mọi người tròn mắt nhìn sững giáo sư McGonagall.

Cuối cùng Harry nói:

"Thưa cô, con ạ."

Giáo sư McGonagall nhìn chằm chằm Harry bằng đôi mắt nhỏ sáng long lanh:

"Thì ra vậy. Vậy con cũng nên hiểu, Harry à, từ khi giáo sư Trelawney đến trường này, mỗi năm cô ấy đều tiên đoán cái chết của một học sinh. Mà chưa ai trong số đó chết cả. Nhìn thấy điềm báo tử thần là cái cách mà giáo sư Trelawney khoái dùng nhứt để chào mừng một lớp học sinh mới. Cô không bao giờ muốn nói xấu đồng nghiệp, nhưng..."

Giáo sư McGonagall chợt ngừng nói, mũi của cô trắng nhợt đi. Cô nói tiếp, bình tĩnh hơn:

"Tiên tri là một trong những ngành pháp thuật kém chính xác nhứt. Cô không giấu con rằng cô có rất ít kiên nhẫn với bộ môn đó. Những nhà tiên tri thực sự rất hiếm và giáo sư Trelawney..."

Giáo sư McGonagall ngừng một lần nữa, rồi lại nói tiếp với giọng hai năm rõ mười:

"Cô thấy sức khỏe của con rất tốt, Harry à, cho nên con sẽ bỏ quá cho cô nếu cô không tha cho con phần bài tập hôm nay. Cô cam đoan là nếu con chết thì con mới không cần nộp bài cho cô."

Hermione bật cười. Harry cảm thấy khá hơn. Cũng khó mà cảm thấy sợ hãi một dúm lá trà khi mà người ta không

còn ở trong bối cảnh lớp học của giáo sư Trelawney: âm u ánh đèn đỏ sậm và tỏa một thứ mùi khiến người ta mụ mẫm đi.

Tuy nhiên không phải ai cũng tin theo giáo sư McGonagall. Trông Ron vẫn lo âu dữ lắm. Còn Lavender thì vẫn rù rì:

"Vậy chứ mấy cái tách của Neville thì sao?"

Khi hết giờ lớp học Biến, bọn trẻ nhập vào đám đông đang rần rần kéo tới Đại Sảnh đường để ăn trưa. Hermione đẩy một cái dĩa thịt hầm về phía Ron:

"Vui lên đi chứ, Ron. Bồ đã nghe giáo sư McGonagall nói rồi đó."

Ron múc mấy muỗng thịt hầm cho vô dĩa của nó, cầm nĩa lên, nhưng không ăn nổi. Nó nói bằng một giọng nhỏ và nghiêm túc:

"Harry, bồ chưa từng nhìn thấy một con chó đen to lớn ở bất cứ đâu, phải không?"

Harry nói:

"Có, mình thấy rồi. Cái đêm mà mình bỏ nhà dì dượng Dursley ra đi, mình đã nhìn thấy một con."

Ron buông nĩa khiến chiếc nĩa rơi xuống, kêu leng keng.

Hermione vẫn bình tĩnh:

"Có lẽ là một con chó hoang."

Ron nhìn Hermione như thể cô bé này đã mất trí rồi.

"Hermione, nếu Harry từng nhìn thấy Hung tinh, thì... thì xui lắm. Cậu... cậu Bilius của mình từng thấy một con và... cậu ấy chết trong vòng hai mươi bốn tiếng đồng hồ sau!"

Hermione vừa tự rót cho mình món nước ép bí rợ, vừa vui vẻ nói:

"Ngẫu nhiên trùng hợp ấy mà!"

Ron bắt đầu nổi nóng:

"Bồ không biết bồ đang nói về cái gì sao? Hung tinh khiến cho phù thủy nào cũng phải sợ té khói luôn ấy."

Hermione lên giọng chị Hai:

"Vậy thì bồ nói đúng đó, họ nhìn thấy Hung tinh, và họ chết vì sợ. Hung tinh không phải là một điềm chết chóc mà là nguyên nhân chết chóc! Và Harry vẫn còn bên cạnh chúng ta là bởi vì bạn ấy không ngu đến mức nhìn thấy một Hung tinh là nghĩ: thôi rồi, mình chết phứt cho rồi."

Ron há miệng về phía Hermione nhưng không thốt được lời nào. Còn Hermione thì mở túi xách của mình lấy ra một cuốn *Số Học* mới toanh, mở ra và tựa quyển sách vào bình đựng nước trái cây ép. Cô bé vừa dò tìm trang sách vừa nói:

"Mình thấy môn Tiên tri có vẻ mơ hồ quá. Theo ý mình thì nhiều ước đoán quá."

Ron nóng nảy bảo:

"Không có gì là mơ hồ về Hung tinh trong cái tách đó hết á!"

Hermione điềm đạm:

"Bồ đâu có tự tin như vậy lúc bồ nói với Harry đó là một con cừu."

"Giáo sư Trelawney nói bồ phát tiết rất ít tinh hoa! Chẳng qua bồ không thích bị dở một môn nào hết mà thôi."

Ron đã chạm đúng nọc. Hermione quăng phịch cuốn *Số Học* xuống bàn ăn, mạnh đến nỗi mấy mẩu thịt hầm và cà rốt văng tứ tán.

"Nếu giỏi môn Tiên tri có nghĩa là tôi phải giả bộ nhìn thấy điềm báo cái chết trong một dúm lá trà sao? Nếu vậy thì tôi không chắc là tôi sẽ còn tiếp tục học môn đó nữa không! Bài học đó mà so với lớp Số học của tôi thì chẳng khác gì đống rác!"

Cô bé vớ lấy cái túi xách của mình và bỏ đi.

Ron cau có nhìn theo cô bé, nó nói với Harry:

"Hermione nói cái gì vậy? Nó đã học qua lớp Số học nào đâu?"

* * *

Sau bữa ăn trưa, Harry mừng là được ra khỏi tòa lâu đài. Cơn mưa đêm qua đã tạnh; bầu trời quang đãng, và cỏ thì xanh mềm, ướt mượt dưới chân khi bọn trẻ băng qua sân để đến buổi học đầu tiên của lớp Chăm sóc Sinh vật Huyền bí.

Ron và Hermione không thèm nói chuyện với nhau nữa. Harry im lặng đi bên cạnh hai bạn khi cả bọn cùng đi xuống dốc cỏ để đến căn chòi của lão Hagrid nằm bên bìa khu Rừng Cấm. Đến khi nhìn thấy ba cái lưng quá ư quen thuộc ở đằng trước tụi nó, Harry mới nhận ra rằng tụi nó sẽ phải học môn này chung với bọn học sinh bên nhà Slytherin. Malfoy đang hào hứng nói chuyện với Crabbe và Goyle, làm cho hai đứa đó cười như nắc nẻ. Harry đoan chắc là mình biết tụi kia đang nói về chuyện gì.

Lão Hagrid đứng ngay trước căn chòi để chào đón học sinh đến lớp của mình, sừng sững trong tấm áo khoác bằng da chuột chũi, con chó săn Fang đứng sát gót chủ, có vẻ bồn chồn như thể không chờ được nữa phút bắt đầu.

Lão Hagrid gọi:

"Lại đây, nào, tiến lại gần đây!"

Học trò tiến đến gần bên lão.

"Bữa nay, tôi đãi các trò một bữa ra hồn! Các trò sắp học một bài học vĩ đại! Mọi người có mặt đông đủ chưa? Được rồi, đi theo tôi."

Trong một thoáng khó chịu, Harry nghĩ không chừng lão Hagrid đang dắt cả bọn vô rừng. Những kinh nghiệm khốn khổ mà Harry đã từng nếm trải ở trong khu rừng đó kể như đủ để nó nhớ suốt đời rồi. Tuy nhiên, lão Hagrid dẫn chúng đi vòng qua rặng cây, và năm phút sau thì mọi người nhận thấy mình đang đứng bên ngoài một nơi có vẻ như một bãi chăn ngựa nho nhỏ. Nhưng mà bên trong bãi chăn không thấy có con gì hết.

Lão Hagrid gọi:

"Mọi người hãy lại đây tập trung quanh hàng rào! Như vậy đó – Sao cho chắc chắn nhìn thấy rõ nha. Bây giờ, việc đầu tiên tất cả các trò cần làm là mở sách ra..."

"Bằng cách nào?"

Giọng Malfoy vang lên nhừa nhựa, lạnh lùng. Lão Hagrid hỏi lại:

"Hả?"

Malfoy lập lại:

"Làm sao mà mở sách ra được chứ?"

Malfoy rút cuốn *Quái Thư Về Quái Vật* của nó ra. Cuốn sách đã bị trói gô bằng một sợi dây thừng dài. Mấy đứa học trò khác cũng lôi sách của mình ra, vài đứa cũng giống như Harry đã dùng dây nịt mà khớp mõm cuốn sách lại. Mấy đứa khác tống cuốn sách vô trong những cái bao chật, hay kẹp chặt chúng lại bằng mấy cái kẹp giấy tổ chảng.

Lão Hagrid trông có vẻ tiu nghỉu:

"Không ai có thể mở được sách ra sao?"

Cả lớp lắc đầu. Lão Hagrid nói:

"Các trò phải vuốt ve chúng. Coi nè..."

Nghe giọng lão Hagrid thì đó là điều hiển nhiên nhứt thế giới. Lão cầm cuốn sách của Hermione lên, lột bỏ lớp băng keo bùa chú dán rịt bên ngoài. Cuốn sách tìm cách cắn, nhưng lão Hagrid đã vuốt ngón tay trỏ khổng lồ của lão dọc theo gáy sách, cuốn sách rùng mình, rồi mở ra và nằm yên lặng trong tay lão Hagrid.

Malfoy chế nhạo:

"Ôi, lũ chúng mình mới ngu ngốc làm sao! Lẽ ra chúng mình phải *vuốt ve* chúng! Sao mà chúng mình không đoán ra được nhỉ?"

Lão Hagrid ngập ngừng nói với Hermione:

"Tôi... tôi nghĩ tụi nó cũng vui chứ?"

Malfoy nói hớt:

"Ôi, vui kinh khủng khiếp đi ấy chứ! Quả là khôn ngoan, tống cho tụi này những cuốn sách cứ lăm le cắn đứt tay tụi này ra."

Harry nói nhỏ:

"Im đi, Malfoy!"

Lão Hagrid tỏ ra chán nản, mà Harry thì muốn cho buổi dạy đầu tiên của lão được thành công tốt đẹp. Lão Hagrid dường như đã mất hứng.

"Vậy thôi... vậy là các trò đã có sách và... và bây giờ thì các trò cần Sinh vật Huyền bí. Phải. Vậy để tôi đi dắt chúng lại. Chờ một chút..."

Lão sải bước xa khỏi bọn trẻ, đi về phía khu rừng và biến mất.

Malfoy nói to:

"Chúa ơi, nơi này điêu tàn hết chỗ nói. Lão đần đó bày đặt dạy học, tao mà nói cho ba tao biết, ổng thể nào cũng điên tiết lên..."

Harry lập lại:

"Im đi, Malfoy."

"Cẩn thận đó, Harry, đằng sau mày có một viên giám ngục Azkaban kìa..."

"Ối..."

Lavender rú lên, chỉ về phía bên kia của bãi chăn thả.

Một tá sinh vật quái dị nhứt mà Harry từng nhìn thấy đang chạy lon ton về phía bọn học trò. Những sinh vật này có thân, đuôi và chân sau của ngựa, nhưng chân trước, cánh và đầu là của một con gì giống như con đại bàng khổng lồ, với cái mỏ to màu thép, hết sức hung tợn, và đôi mắt màu cam rực. Móng vuốt của chân trước dài cả một tấc rưỡi, có vẻ như bấu chết người như chơi. Mỗi con quái thú ấy đều đeo vòng cổ bằng da dày, nối với một sợi xích dài, và đầu tất cả những sợi xích đó đều nằm

trong bàn tay to tướng của lão Hagrid. Lão đang lơn tơn chạy theo sau đám quái thú vào bãi chăn thả.

Lão Hagrid giật những sợi dây xích, thúc lũ quái thú hướng về phía hàng rào mà lũ học trò đang đứng, lão gầm lên:

"Đi nào, tiến tới!"

Bọn trẻ hơi lùi lại khi lão Hagrid tiến đến gần chúng để buộc mớ dây xích vào hàng rào. Lão vẫy tụi học trò, vui vẻ gào to:

"Đây là những con Bằng-Mã! Thấy chúng đẹp không?"

Harry đại khái hiểu lão Hagrid muốn nói gì. Sau khi qua khỏi cơn kinh hoàng đối diện với một thứ nửa ngựa nửa chim, người ta bắt đầu ngưỡng mộ lớp áo khoác óng ả của những con Bằng-Mã, chuyển tiếp hết sức mượt mà từ lông vũ sang lông thú, mỗi con một màu khác nhau: màu xám bão tố, màu đồng, màu lang ửng hồng, màu hột dẻ bóng lưỡng và màu đen mun như mực.

Lão Hagrid xoa hai bàn tay vào nhau, tươi cười với bọn trẻ chung quanh:

"Vậy đó, các trò làm ơn xích tới gần thêm một chút..."

Không ai có vẻ muốn làm theo lời lão Hagrid. Tuy nhiên, Harry, Ron và Hermione cũng cẩn thận bước đến gần cái hàng rào. Lão Hagrid nói:

"Bây giờ, điều trước tiên các trò phải biết về Bằng-Mã là chúng rất kiêu hãnh, rất dễ bị tổn thương. Đừng bao giờ xúc phạm chúng, kẻo toi mạng như chơi."

Malfoy, Crabbe và Goyle chẳng buồn lắng tai nghe, chỉ mải rì rầm trò chuyện, và Harry có cái cảm giác khó chịu

là chúng đang âm mưu phá hỏng buổi học này. Lão Hagrid vẫn tiếp tục giảng:

"Các trò phải đợi đến khi những con Bằng-Mã tỏ dấu hiệu trước tiên. Phép lịch sự, hiểu không? Các trò bước về phía một con Bằng-Mã, nghiêng mình chào và chờ đợi. Nếu như con Bằng-Mã cúi chào lại thì các trò được phép chạm vào nó. Nếu nó không cúi chào thì liệu hồn mà tránh xa móng vuốt sắc của nó, bởi vì mấy cái móng vuốt đó gây thương tích đau đớn lắm đó. Rồi, bây giờ ai muốn xung phong nào?"

Nghe đến câu hỏi này, gần như cả lớp lùi ra xa hơn. Ngay đến Harry, Ron và Hermione cũng nghi ngại. Mấy con Bằng-Mã đang hung hăng hất hất mấy cái đầu dữ tợn, những đôi cánh mạnh mẽ gồng lên, xem ra chúng không thích thú bị xiềng buộc như vầy cho lắm.

Lão Hagrid nói với cái nhìn nài nỉ:

"Không ai làm thử sao?"

Harry nói:

"Con sẽ làm."

Đằng sau lưng Harry có tiếng hít hơi sâu và cả Lavender lẫn Parvati đều thì thầm:

"Ôi, đừng, Harry. Bạn không nhớ lời bói trà của bạn sao?"

Harry bỏ ngoài tai, cứ trèo qua cái hàng rào vào bãi chăn thả.

Lão Hagrid vui mừng la lớn:

"Giỏi lắm, Harry! Được rồi... để coi trò làm ăn ra sao với con Buckbeak."

Lão tháo một trong những sợi dây xích, kéo một con Bằng-Mã màu xám ra khỏi bầy, rồi tháo vòng cổ cho nó. Cả đám học trò đứng bên kia hàng rào dường như cùng nín thở. Mắt Malfoy nheo lại một cách nham hiểm.

Lão Hagrid nói nhỏ với Harry:

"Bây giờ cứ thoải mái tự nhiên. Trò nhìn vào mắt con Bằng-Mã, cố gắng đừng có chớp mắt – Bằng-Mã không tin tưởng trò đâu nếu trò cứ chớp mắt lia lịa..."

Mắt Harry lập tức ứa nước cay xè, nhưng nó giữ cho mắt đừng nhắm lại. Con Buckbeak đã xoay cái đầu bự và nhọn về phía Harry, và đăm đăm nhìn nó bằng một con mắt màu cam dữ tợn.

Lão Hagrid nói:

"Như vậy đó. Đúng đó, Harry... bây giờ, cúi chào..."

Harry cảm thấy không khoái lắm chuyện đưa cổ hay giơ lưng ra ngay tầm mổ của cái mỏ con Buckbeak, nhưng nó cũng cố làm theo lời lão Hagrid dạy bảo. Nó cúi chào thật nhanh rồi ngước đầu nhìn lên. Con Bằng-Mã vẫn cao ngạo nhìn nó đăm đăm, không buồn nhúc nhích.

Lão Hagrid kêu lên, có vẻ lo lắng:

"À, thôi được. Lùi lại ngay, Harry, cứ thoải mái thôi..."

Nhưng vừa lúc đó, Harry ngạc nhiên vô cùng khi thấy con Bằng-Mã bỗng nhiên khuỵu hai chân trước có vảy và nhún mình xuống để thể hiện một cái cúi chào không thể nào nhầm lẫn được. Lão Hagrid mê mẩn tâm thần:

"Hay lắm, Harry! Được rồi đó... Ừ, trò có thể chạm vào nó! Vỗ về cái mỏ nó đi, làm đi!"

Harry cảm thấy lùi xa con quái thú mới là phần thưởng

mà nó khoái hơn, nhưng nó vẫn đành phải từ từ tiến tới gần con Bằng-Mã và đưa tay sờ vào con vật. Harry vỗ nhẹ lên mỏ con Bằng-Mã nhiều lần và con vật nhắm mắt lại một cách lười biếng, như thể khoái lắm.

Tất cả bọn học sinh bỗng ồ lên hoan hộ, ngoại trừ Malfoy, Crabbe và Goyle. Ba đứa nó thất vọng ra mặt.

Lão Hagrid nói:

"Được đó, Harry. Bác cho là có lẽ nó chịu cho con cưỡi một vòng đó!"

Điều này thì vượt quá dự tính của Harry. Nó vốn quen việc cỡi chổi thần mà thôi; nhưng nó không chắc cỡi một con Bằng-Mã thì có giống cỡi chổi hay không.

Lão Hagrid giục:

"Con trèo lên đi, ngay phía sau chỗ nối với cánh, và lưu ý con là chớ có nhổ một cái lông vũ nào nha, Bằng-Mã không khoái vụ đó đâu..."

Harry đặt chân lên chót cánh của con Buckbeak và tự mình đu lên lưng con vật. Con Buckbeak đứng dậy. Harry không biết nên bấu víu vô đâu, trước mặt nó chỉ toàn là lông vũ mà thôi. Lão Hagrid phát mông con quái thú, hô to:

"Tiến lên, nào!"

Không báo trước gì hết, đôi cánh dài một thước rưỡi của con Bằng-Mã dang ra hai bên; Harry chỉ kịp ôm choàng lấy cổ của con Buckbeak trước kh con vật phóng bay vút lên cao. Chẳng giống cỡi chổi thần chút xíu nào, và Harry biết rõ mình thích cỡi cái nào hơn; đôi cánh của con Bằng-Mã vỗ đập hai bên hông nó một cách khó chịu, vướng vào phía dưới chân nó, làm cho nó cảm thấy như sắp sửa bị

quẳng xuống. Lớp lông vũ bóng bẩy hào nhoáng cứ tuột khỏi những ngón tay của Harry, mà nó thì không dám túm quá chặt. Thay vì những động tác êm ái của chiếc Nimbus 2000 quen thuộc với Harry, bây giờ nó chỉ cảm thấy như mình đang lắc lư, chồm tới chồm lui trên thân sau của con Bằng-Mã, và nhấp nhô lên xuống theo nhịp đập cánh của con quái thú

Buckbeak chở nó bay thêm một vòng nữa quanh bãi chăn thả rồi đáp trở xuống mặt đất. Đây chính là cái mà Harry đã lo sợ. Nó chúi tới khi cái cổ mượt mà của Buckbeak chúc xuống thấp, có cảm giác như sắp tuột khỏi con vật, vuột qua cái cổ mượt và cái mỏ của Buckbeak. Kế đến Harry cảm thấy rơi bịch xuống lúc bốn chân không cân đối của con Bằng-Mã chạm mặt đất. Harry cố gắng sửa tư thế đàng hoàng và ngồi thẳng lưng lên.

Lão Hagrid gào to:

"Giỏi lắm, Harry!"

Mọi người hè nhau hoan hô, ngoại trừ Malfoy, Crabbe và Goyle. Lão Hagrid lại hỏi:

"Sao? Có ai khác muốn ngao du không?"

Thành công của Harry đã khiến cho đám học sinh còn lại thêm bạo gan, chúng hè nhau trèo qua hàng rào vào bãi chăn thả. Lão Hagrid tháo dây cho từng con Bằng-Mã một, và khắp bãi chăn thả chỗ nào cũng có những đứa học trò cúi mình chào một cách đầy căng thẳng. Neville cứ chạy tới chạy lui quanh con quái thú của nó, nhưng con đó không có vẻ gì muốn khuỵu chân xuống. Ron và Hermione thì thực tập với con Bằng-Mã màu hột dẻ. Harry bây giờ chỉ đứng quan sát thôi.

Malfoy, Crabbe và Goyle đã giành được con Buckbeak. Con quái thú đã chịu cúi chào Malfoy. Thằng này đang vỗ vỗ cái mỏ con vật, tỏ thái độ khinh thị. Nó kéo dài giọng, đủ to để Harry có thể nghe lọt tai:

"Mánh này dễ ợt. Tao đã biết ngay là vậy, đến thằng Harry còn làm được... Tao cá là mày đâu có gì nguy hiểm, phải không mậy?" Ấy là Malfoy nói với con Buckbeak. "Phải không mậy, con cục súc bự tổ xấu xí?"

Chuyện xảy ra lúc đó nhanh như ánh chớp của những cái móng vuốt thép. Liền ngay đó, Malfoy thốt lên một tiếng rú đau đớn chói lói, lão Hagrid thì vật lộn với con Buckbeak để tròng cái vòng cổ vô nó trong khi nó hầm hè xông tới Malfoy. Thằng đó đang nằm quằn quại trên bãi cỏ, máu me chảy ướt cả tấm áo chùng.

Malfoy gào thét trong khi cả lớp kinh hoàng đứng trông:

"Tôi chết mất! Nhìn tôi đây nè, tôi đang hấp hối. Con quái vật ấy giết tôi."

Lão Hagrid đã trấng bệch đi. Lão nói:

"Trò không chết đâu! Có ai giúp tôi một tay... phải đem nó ra khỏi chỗ này..."

Hermione chạy đi mở cánh cổng trong khi lão Hagrid nhấc bổng Malfoy lên một cách dễ dàng. Khi lão Hagrid bồng Malfoy đi ngang, Harry nhìn thấy một vết thương dài và sâu trên cánh tay Malfoy; máu nhễu giọt trên cỏ khi lão Hagrid bồng Malfoy chạy lên dốc về phía tòa lâu đài.

Lớp học Chăm sóc Sinh vật Huyền bí run rẩy bước theo sau. Bọn học sinh nhà Slytherin đều hè nhau la ó lão Hagrid. Pansy Parkinson ràn rụa nước mắt nói:

"Phải đuổi ông ấy ngay!"

Dean Thomas chặn lời con bé:

"Đó là lỗi của Malfoy."

Crabbe và Goyle gồng bắp thịt của tụi nó lên đầy vẻ đe dọa.

Cả bọn đã trèo lên hết những bậc thềm đá để bước vào Tiền sảnh. Pansy nói:

"Tôi phải đi xem coi bạn ấy có sao không?"

Cả bọn cùng nhìn theo Pansy chạy nhanh lên cầu thang cẩm thạch. Bọn học sinh nhà Slytherin vẫn còn ca cẩm lão Hagrid khi kéo nhau đi về hướng phòng sinh hoạt chung của tụi nó dưới tầng hầm. Harry, Ron và Hermione lên cầu thang về tháp Gryffindor.

Hermione lo lắng hỏi:

"Các bạn nghĩ nó có sao không?"

Harry nói:

"Dĩ nhiên là không sao rồi, bà Pomfrey có thể vá mấy vết thương chỉ trong vòng một hai giây."

Harry từng được bà y tá trưởng đó chữa lành một cách kỳ diệu những thương tích còn trầm trọng hơn nhiều.

Ron cũng tỏ ra lo lắng:

"Dù sao thì chuyện đó mà xảy ra trong buổi dạy đầu tiên của bác Hagrid thì quả là tệ hại hết chỗ nói. Thế nào thằng Malfoy cũng quậy bác ấy cho mà coi..."

Ba đứa tụi nó là những đứa đầu tiên đi xuống Đại Sảnh đường để ăn bữa tối, hy vọng gặp lão Hagrid, nhưng chẳng

thấy lão đâu cả. Hermione không buồn đụng nĩa vô món bánh bíp tết và thận. Cô bé lo lắng nói:

"Người ta đâu có đuổi bác ấy, đúng không?"

Ron cũng chẳng màng gì ăn uống:

"Họ không nên đuổi bác ấy..."

Harry quan sát bàn ăn của nhà Slytherin. Một nhóm đông, gồm cả Crabbe và Goyle, đang túm tụm với nhau, say sưa bàn bạc. Harry chắc chắn là mấy đứa đó đang thêm mắm thêm muối cho câu chuyện Malfoy bị thương thành trầm trọng.

Ron rầu rĩ nói:

"Thôi thì, cũng không thể nói hôm nay không phải là ngày đầu niên học thú vị."

Sau bữa ăn tối, ba đứa quay trở về phòng sinh hoạt chung và cố tập trung làm bài tập mà giáo sư McGonagall đã ra cho tụi nó. Nhưng cả ba đứa cứ chốc chốc lại ngừng học, liếc nhìn ra ngoài cửa sổ của tòa tháp. Harry đột nhiên nói:

"Có ánh đèn ở cửa sổ nhà bác Hagrid."

Ron nhìn đồng hồ đeo tay của nó:

"Nếu tụi mình gấp gáp lên thì tụi mình vẫn còn kịp để chạy xuống dưới thăm bác ấy, vẫn còn sớm mà..."

Hermione nói chậm rãi:

"Mình không biết ..."

Harry thấy cô bé liếc nhìn mình. Nó nói ngay:

"Mình được phép đi ngang qua *sân trường* mà. Sirius Black chưa vượt qua được mấy viên giám ngục Azkaban canh gác ở đây, đúng không?"

Vậy là ba đứa dọn dẹp đồ đạc, kéo nhau chui qua cái lỗ Bà Béo, vui mừng vì không gặp ai hết trên đường đi tới cửa chính, bởi vì tụi nó cũng không thực sự tin chắc là tụi nó có được phép đi ra ngoài hay không.

Cỏ trên sân vẫn còn ướt và ngả màu đen thui trong ánh hoàng hôm. Khi tới được căn chòi của lão Hagrid, ba đứa nhỏ gõ cửa và nghe tiếng gầm gừ bên trong vọng ra:

"Vô đi!"

Lão Hagrid đang ngồi thừ người bên cái bàn gỗ đã mòn sờn của lão, con chó săn Fang thì gác cái đầu nó trên đùi chủ. Chỉ nhìn một cái cũng đủ biết lão Hagrid đã uống khá nhiều rượu. Trước mặt lão là một cái vại thiếc to gần bằng cái xô, và lão dường như khó khăn lắm mới tập trung được tinh thần để nhận ra ba đứa nhỏ.

Khi đã nhận ra chúng, lão lè nhè:

"Kỷ lục chứ chẳng chơi. Đố mà kiếm ra được trước đây từng có một thầy giáo nào chỉ làm thầy giáo đúng có một ngày."

Hermione thở mạnh:

"Bác chưa bị đuổi mà, bác Hagrid!"

Lão Hagrid hớp thêm một ngụm to nữa của cái thứ gì đó trong cái vại, giọng của lão nghe thê thảm hết sức:

"Chưa! Nhưng đó chỉ là vấn đề thời gian, đúng không, sau khi thằng Malfoy méc ba nó..."

"Nó ra sao rồi hở bác? Thương tích của nó đâu có trầm trọng lắm hả bác?"

Ron hỏi, sau khi ba đứa cùng ngồi xuống quây quần bên lão Hagrid. Lão nói giọng chán ngắt:

"Bà Pomfrey đã làm hết sức để chữa cho nó, nhưng nó cứ kêu là nó vẫn còn đau lắm... cứ băng bó... và rên rỉ..."

Harry nói ngay:

"Nó giả bộ đau đó. Bà Pomfrey có thể chữa lành mọi vết thương mà. Năm ngoái bà đã làm mọc lại gần một nửa số xương cho cháu. Thằng Malfoy chỉ cố tình ăn vạ mà thôi."

Giọng lão Hagrid nghe càng thê thảm hơn:

"Ban quản trị nhà trường dĩ nhiên là đã nghe báo cáo sự việc rồi. Họ cho là bác bắt đầu bằng con vật quá to. Lẽ ra nên để con Bằng-Mã ở bài sau... lúc đầu nên cho học mấy thứ như Nhuyễn Trùng và đại loại như vậy... chẳng qua là lỗi của bác..."

Hermione hăng hái cãi:

"Lỗi của Malfoy chứ, bác Hagrid!"

Harry nói:

"Tụi con làm nhân chứng cho bác. Bác đã nói Bằng-Mã sẽ tấn công nếu bị xúc phạm. Tại thằng Malfoy không chịu nghe lời mới gặp tai họa. Tụi con sẽ thưa với cụ Dumbledore đúng như chuyện đã xảy ra."

Ron củng cố thêm:

"Đúng đó, đừng lo lắng, bác Hagrid. Tụi con sẽ làm chứng cho bác, sẽ ủng hộ bác."

Nước mắt ứa ra từ đuôi mắt đầy nếp nhăn của đôi mắt đen và ti hí như con bọ cánh cứng của lão Hagrid. Lão

nắm lấy cả Harry và Ron, kéo chúng vào lòng và ôm siết chúng thắm thiết đến nỗi suýt làm gãy xương chúng.

Hermione nói bằng giọng cương quyết:

"Con thấy bác uống như vậy là đủ rồi."

Cô bé cầm cái vại để trên bàn, đi ra cửa để đổ đi.

"Ờ, có lẽ con bé nói đúng."

Lão Hagrid buông Harry và Ron ra, hai đứa lảo đảo lùi lại, xoa nắn xương sườn của mình. Lão Hagrid tự nhấc mình ra khỏi cái ghế, loạng choạng bước theo Hermione ra ngoài. Harry và Ron nghe tiếng nước đổ ào xuống đất bắn tung tóe.

Khi Hermione trở vô với cái vại rỗng không, Harry lo lắng hỏi:

"Bác ấy làm gì vậy?"

Hermione đặt cái vại lên bàn, đáp:

"Bác ấy nhúng đầu vô bồn nước."

Khi lão Hagrid bước vào, tóc râu của lão ướt nhẹp, tay lão vuốt nước trên mặt. Lão lúc lắc đầu để rũ nước, y như một con chó, làm văng nước ướt cả bọn trẻ. Lão nói:

"Khá hơn rồi. Nghe đây, các cháu đến thăm bác như vầy thì thiệt là tử tế, bác thiệt tình..."

Bỗng nhiên lão Hagrid nín ngang xương, trừng mắt nhìn Harry như thể lão vừa mới phát hiện ra sự có mặt của nó. Lão gầm lên to đến nỗi bọn trẻ nhảy dựng lên cả ba tấc:

"CÁC TRÒ CÓ BIẾT CÁC TRÒ ĐANG LÀM GÌ KHÔNG? HARRY, TRÒ KHÔNG ĐƯỢC PHÉP ĐI LUNG TUNG KHI TRỜI TỐI! HAI ĐỨA BÂY NỮA, SAO LẠI ĐỂ NÓ ĐI HẢ?"

Lão Hagrid sải bước tới bên Harry, túm lấy cánh tay nó kéo ra cửa. Lão giận dữ nói:

"Đi mau lên! Ta phải đem hết tụi bây trở vô tòa lâu đài mới được. Và đừng có để cho ta bắt gặp tụi bây lẻn xuống thăm ta lần nữa khi trời đã tối, ta đâu có đáng cho tụi bây liều mạng như vậy."

CHƯƠNG BẢY

ÔNG KẸ TRONG TỦ ÁO

Malfoy không thèm đến lớp mấy ngày; mãi đến xế ngày thứ năm, khi học sinh nhà Slytherin và Gryffindor đang học chung hai tiết môn Độc dược, nó mới xuất hiện. Nó khệnh khạng bước vào căn hầm dùng làm lớp học Độc dược, tay phải quấn băng, treo trước ngực như thể (theo nhận xét của Harry) nó là một kẻ sống sót đầy hào hùng sau một trận chiến kinh hoàng nào đó.

Pansy Parkinson nở nụ cười hết sức điệu, hỏi:

"Đỡ chưa, anh Draco? Chắc là đau lắm hả?"

Malfoy mỉm một nụ cười ra vẻ can đảm:

"Ừ, đau lắm."

Nhưng Harry nhận thấy khi Pansy nhìn qua hướng khác, Malfoy nháy mắt với Crabbe và Goyle.

Giáo sư Snape lơ đễnh bảo:

"Ngồi xuống, ngồi xuống!"

Harry và Ron đưa mắt nhìn nhau tức tối. Nếu mà *tụi nó* bước vào lớp trễ thì đừng có mà hòng nghe thầy Snape bảo "Ngồi xuống." Ông cho tụi nó cấm túc ngay ấy chứ. Nhưng Malfoy thì luôn luôn thoát được bất cứ lỗi gì nó phạm trong lớp học của thầy Snape. Giáo sư Snape, chủ nhiệm nhà Slytherin, luôn luôn thiên vị rõ rệt và rất hào phóng đối với học sinh ông chủ nhiệm trước mọi học sinh nhà khác.

Hôm nay, bọn trẻ bào chế một món thuốc mới: Dung dịch Co rút.

Malfoy đặt cái vạc của nó cạnh bên vạc của Ron và Harry, để cả ba cùng chuẩn bị nguyên liệu trên một cái bàn. Malfoy kêu:

"Thưa thầy, con cần một người giúp con cắt mấy rễ cúc này, bởi vì tay của con..."

Thầy Snape không cần nhìn lên, nói ngay:

"Ron, trò cắt rễ cúc giúp Malfoy."

Mặt Ron đỏ nhừ. Nó rít vào mặt Malfoy:

"Tay mày có què cụt gì đâu!"

Malfoy ngồi bên kia bàn cười ngạo ngược:

"Ê, Ron, mày nghe giáo sư Snape bảo mà, cắt ba mớ rễ đó đi."

Ron chụp con dao, kéo mớ rễ cúc của Malfoy lại gần, bắt đầu băm vằm chúng thành những mẩu nham nhở đủ kích cỡ. Malfoy lại kêu lên bằng giọng nhừa nhựa:

"Thưa thầy, Ron nó băm vằm rễ cúc của con, thầy ơi."

Thầy Snape đến gần bàn của tụi nó, chĩa cái mũi khoằm của ông xuống mớ củ rễ, mỉm một nụ cười khó chịu với Ron qua mái tóc đen dài và bóng nhờn của ông:

"Ron, đổi rễ cho Malfoy."

"Nhưng, thưa thầy...!"

Ron đã tiêu hết mười lăm phút để mà tỉ mỉ tỉ mẩn gọt đẽo mớ rễ của nó cho có hình thù kích thước giống hệt nhau. Nhưng bằng giọng nói đầy nguy hiểm nhứt, thầy Snape bảo:

"Nào, đổi ngay"

Ron hất mớ rễ được cắt tỉa xinh xắn của nó qua mặt bàn về phía Malfoy. Nó lại chụp lấy con dao tiếp tục gọt tỉa nữa.

Malfoy lại nói, giọng chứa đầy tiếng cười độc địa:

"Và thưa thầy, con cần người lột vỏ trái Sung-quéo cho con ạ."

Thầy Snape ném cho Harry một cái nhìn căm ghét mà ông luôn luôn chỉ dành riêng cho nó.

"Harry, trò lột vỏ Sung-quéo cho Malfoy đi."

Harry cầm trái Sung-quéo của Malfoy trong khi Ron chuẩn bị thử trau chuốt lại mớ rễ cúc mà nó đã băm vằm nham nhở. Harry lột vỏ trái Sung-quéo thiệt nhanh rồi quăng trả qua bên kia bàn cho Malfoy mà không nói lời nào. Malfoy toét miệng cười đắc ý hơn bao giờ hết. Rồi nó thản nhiên hỏi:

"Dạo này có gặp lão bạn Hagrid của mày không?"

"Không mắc mớ gì tới mày."

Ron đáp nhát gừng, không thèm nhìn lên. Malfoy giở giọng buồn rầu mỉa mai:

"Tao e là ổng sẽ không bao giờ làm thầy giáo nữa. Ba tao không được hài lòng lắm về những thương tích của tao..."

Ron gầm gừ:

"Mày cứ nói nữa đi Malfoy, tao sẽ cho mày bị thương thiệt, khỏi cần giả đò."

"Ba tao đã phàn nàn với Hội đồng quản trị nhà trường, *và* với Bộ Pháp thuật. Mày biết mà, ba tao có nhiều thế lực lắm. Và một vết thương lâu lành như vầy..."

Nó thở dài một cái thiệt to đầy giả tạo:

"...ai biết được là rồi đây tay của tao có lành lặn lại như xưa không?"

Harry giận đến nỗi tay nó run lên, ngẫu nhiên mà cắt đứt đầu của một cái xác sâu bướm. Harry nói:

"Vậy ra đó là cái cớ mày bày đặt ra để làm cho bác Hagrid bị đuổi?"

Malfoy hạ giọng xuống thành những lời thì thào:

"Ừ, một phần thôi, Harry à. Nhưng mà cũng có những lợi ích khác nữa. Ê, Ron, cất lát con sâu bướm dùm tao coi."

Cách đó vài cái vạc, Neville cũng đang gặp rắc rối. Hễ tới giờ học môn Độc dược là Neville thường xuyên khốn đốn đến te tua. Đó là môn nó học dở nhứt, và nỗi sợ hãi khủng khiếp đối với thầy Snape làm cho tình thế của nó thêm mười lần khốn đốn hơn. Món thuốc của nó, lẽ ra phải màu xanh tươi, đã ngả màu...

"Cam! Có thấy không, Longbottom?"

Thầy Snape quát. Ông cầm cái muôi múc thuốc lên rồi rót nó chảy trở xuống cái vạc, để cho mọi người có thể nhìn thấy.

"Màu cam. Thử nói cho tôi nghe coi, ông tướng, cái sọ dày mo của ông có hấp thụ được cái thứ gì không? Ông không nghe tôi nói sao, rất rõ ràng rằng, chỉ cần một cái lá lách của con chuột nhắt là đủ? Tôi đã chẳng trình bày hết sức hiển nhiên sao, rằng một chút xíu nhớt của con đỉa là đủ rồi? Tôi còn phải làm gì nữa để cho ông hiểu hả ông Longbottom?"

Neville run như cầy sấy và thẹn hồng cả mặt mũi. Trông nó như sắp òa khóc. Hermione nói:

"Thưa thầy, xin thầy vui lòng... vui lòng cho con giúp Neville sửa chữa lại ạ..."

Thầy Snape lạnh lùng nạt:

"Tôi nhớ tôi đâu có bảo cô khoe mẽ đâu, cô Granger."

Hermione cũng ngượng đỏ y như Neville. Thầy Snape nói tiếp:

"Longbottom, cuối buổi học này, chúng ta sẽ cho con cóc của trò nếm vài giọt thuốc này để xem chuyện gì xảy ra. Có thể điều đó sẽ cổ vũ trò làm ăn đúng đắn hơn."

Thầy Snape bỏ đi, để mặc Neville nín thở vì khiếp đảm. Nó rên rỉ với Hermione:

"Giúp mình với!"

"Ê, Harry!"

Seamus chồm tới để mượn cái cân đồng của Harry, hỏi:

"Bồ có nghe chưa? Tờ *Nhật báo Tiên Tri* sáng nay đăng tin... họ cho là đã tìm ra dấu vết của Sirius Black."

Harry và Ron cùng nhanh nhẩu hỏi lại:

"Ở đâu? "

Bên kia bàn, Malfoy cũng dỏng tai lên nghe lóm. Seamus nói, có vẻ hồi hộp lắm:

"Cách đây không xa... Chính một Muggle đã nhìn thấy hắn. Dĩ nhiên tại bả không hiểu rõ vấn đề. Dân Muggle chỉ nghĩ hắn là một tội phạm thông thường, phải không? Cho nên bả gọi điện thoại cho đường dây nóng. Khi Bộ Pháp thuật đến nơi thì hắn đã chuồn mất rồi. "

Ron nhìn Harry một cách đầy ngụ ý, lập lại:

"Cách đây không xa..."

Ron quay đầu lại, bắt gặp Malfoy đang nhìn Harry rất sát. Ron hỏi:

"Gì vậy, Malfoy? Cần lột vỏ cái gì nữa hả?"

Nhưng đôi mắt Malfoy đang sáng lên một cách nham hiểm và cứ nhìn chằm chằm vào Harry. Nó chồm qua bàn:

"Harry, mày tính một tay bắt gọn Sirius Black hả?"

Harry đáp lời không cần khách sáo:

"Ừ, đúng vậy."

Miệng Malfoy cong lên thành một nụ cười hiểm độc. Nó nói thản nhiên:

"Dĩ nhiên nếu là tao thì tao đã làm được điều gì đó, tao sẽ chẳng ở lại trường như một cậu bé ngoan hiền, mà tao sẽ xông ra ngoài tìm kiếm hắn."

Ron hỏi một cách thô lỗ:

"Mày đang nói về cái gì vậy Malfoy?"

Đôi mắt nhợt nhạt của Malfoy nheo lại:

"Mày không biết gì sao, Harry?"

"Biết gì?"

Malfoy phì ra một tiếng cười nhỏ, khinh khỉnh:

"Có lẽ mày không nên liều mạng làm gì. Cứ giao việc đó cho các viên giám ngục Azkaban, đúng không? Nhưng nếu là tao, tao sẽ trả thù. Tao sẽ tự mình tìm hắn mà thanh toán."

Harry tức giận hỏi:

"Mày đang nói về cái gì hả?"

Nhưng lúc đó thầy lên tiếng:

"Tới giờ thì các trò đã tính toán thêm vô đủ các nguyên

vật liệu rồi. Món thuốc này cần được sắc kỹ trước khi uống. Khi nào nó sủi tăm sắp sôi thì nhấc ra, lúc đó chúng ta sẽ thử nghiệm với con cóc của Longbottom..."

Crabbe và Goyle phá ra cười công khai. Hai đứa nó nhìn Neville toát mồ hôi trong lúc cố khuấy cái vạc thuốc như điên. Hermione đang lầm rầm đọc lời chỉ dẫn cho Neville, môi mép cô bé chỉ nhếch khẽ, đủ để cho thầy Snape không nhìn thấy. Harry và Ron dọn dẹp những nguyên vật liệu mà tụi nó không dùng nữa, rồi đi rửa tay và rửa mấy cái muôi ở cái chậu đá trong góc phòng.

Harry thì thầm với Ron khi nó chìa bàn tay ra dưới dòng nước lạnh như nước đá chảy ra từ một cái miệng máng xối:

"Malfoy muốn nói gì vậy? Tại sao mình lại muốn trả thù Black? Hắn đâu có làm gì mình đâu, ít ra là chưa..."

Ron đáp, vẻ hung dữ:

"Nó bịa ra chuyện đó. Nó đang tìm cách xúi bồ làm một chuyện ngu ngốc gì đó đấy mà..."

Gần cuối buổi học, thầy Snape bước dài về phía Neville. Thằng bé co rúm lại bên cái vạc của mình. Đôi mắt đen của thầy Snape sáng lấp lánh. Thầy gọi:

"Mọi người hãy tụ tập lại đây và xem coi điều gì xảy ra cho con cóc của Longbottom. Nếu mà Longbottom đã xoay sở bào chế ra đúng Dung dịch Co rút thì con cóc sẽ co lại thành con nòng nọc. Nếu trò ấy làm sai, tôi không nghi ngờ khả năng này, thì con cóc sẽ trông như thể bị đầu độc."

Đám học sinh nhà Gryffindor nhìn mà chết khiếp. Còn đám học sinh nhà Slytherin thì khoái chí ra mặt. Thầy Snape bốc con cóc Trevor lên bằng tay trái, và nhúng một cái muỗng nhỏ vô vạc thuốc của Neville. Bây giờ món thuốc

Neville bào chế đã có màu xanh. Thầy nhểu vài giọt xuống cổ họng con Trevor.

Trong tích tắc mà con Trevor nuốt mấy giọt thuốc, cả phòng học im phăng phắc. Rồi một tiếng nổ bụp vang lên, và con nòng nọc Trevor ngoe nguẩy bơi trong lòng bàn tay của thầy Snape.

Bọn nhà Gryffindor hè nhau vỗ tay hoan hô. Thầy Snape, vẻ cáu kỉnh hết chỗ nói, rút trong túi áo chùng của thầy ra một cái chai nhỏ, rót vài giọt lên con Trevor và con cóc thình lình tái xuất hiện, đã trưởng thành hoàn toàn.

"Trừ nhà Gryffindor năm điểm."

Tiếng thầy Snape vang lên làm tắt ngấm mọi nụ cười trên gương mặt học sinh nhà Gryffindor. Lý do trừ điểm là:

"Hermione, tôi đã bảo trò không được giúp Longbottom mà trò không chịu nghe. Lớp học giải tán."

Harry, Ron và Hermione trèo lên bậc thềm đến Tiền sảnh. Harry vẫn còn nghĩ lẩn quẩn về những điều Malfoy nói. Ron thì nổi cáu về vụ thầy Snape. Nó chì chiết Hermione:

"Trừ nhà Gryffindor năm điểm chỉ vì món thuốc được bào chế đúng! Tại sao bồ không nói dối, Hermione? Lẽ ra bồ phải nói là tự một mình Neville bào chế ra món thuốc đó chứ!"

Nhưng không nghe Hermione trả lời. Ron nhìn quanh quất:

"Ủa, bạn ấy đâu rồi?"

Harry cũng quay lại nhìn quanh. Bây giờ tụi nó đang đứng ở đầu bậc thềm, quan sát những học sinh khác đi ngang qua tụi nó đến Đại Sảnh đường để ăn trưa. Ron nói, giọng nghiêm trọng:

"Bạn ấy đi ngay đằng sau mình mà."

Malfoy đi ngang qua, hai bên là Crabbe và Goyle. Nó nở nụ cười tự mãn với Harry rồi biến mất. Harry kêu:

"Kìa, bạn ấy kìa."

Hermione đang vội vã leo lên bậc thềm, thở hơi gấp một tý, một bàn tay cô bé túm chặt cái túi xách của mình, tay kia dường như giấu cái gì dưới vạt trước của cái áo chùng. Ron nói:

"Làm sao bồ làm được chuyện đó?"

Hermione nhập bọn với hai bạn, hỏi lại:

"Chuyện gì?"

"Mới phút trước bồ còn ở ngay phía sau lưng tụi này, mà chỉ một phút sau bồ đã lại ở tuốt dưới bậc thềm cuối của cầu thang rồi."

Hermione có vẻ hơi bối rối:

"Cái gì? À... mình phải trở lại lấy một thứ. Ối, không..."

Một đường rách làm tét cái túi xách của Hermione. Harry không lấy làm lạ chút nào. Nó có thể thấy cái túi bị quá tải, với ít nhứt một tá sách dày cui nặng ịch nhét trong đó. Ron hỏi:

"Việc gì bồ phải vác hết những thứ này đi theo?"

Hermione nói hụt hơi:

"Bồ biết mình theo học bao nhiêu môn không? Bồ không thể cầm nổi mấy cuốn này giùm mình hay sao?"

Ron lật mấy cuốn sách Hermione đưa nó, thốt kêu:

"Nhưng... bồ đâu có học mấy môn này bữa nay. Môn

Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám có lớp vào chiều nay mà!"

Hermione đáp mập mờ:

"Ờ..."

Cô bé lại nhét hết sách vở vô túi sách như cũ. Rồi cô bé bỏ đi, hướng về phía Đại Sảnh đường, nói thêm:

"Mình hy vọng bữa trưa nay có món gì ngon ngon. Mình đang đói muốn chết luôn."

Ron hỏi Harry:

"Bộ bồ không cảm thấy là Hermione đang có điều gì đó không chịu nói cho tụi mình biết sao?"

* * *

Khi bọn trẻ đến lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám để học bài đầu tiên thì giáo sư Lupin vẫn chưa có mặt ở đó. Bọn chúng bèn ngồi xuống, lấy sách, giấy da, và viết lông ngỗng ra, rồi tán dóc cho đến khi thầy Lupin bước vào lớp. Thầy mỉm cười mơ hồ và đặt cái cặp cũ kỹ tồi tàn của thầy lên bàn giáo viên. Trông thầy vẫn xoàng xĩnh như từ trước tới giờ, nhưng có vẻ khỏe mạnh hơn hồi ở trên xe lửa, như thể đã được ăn vài bữa no nê. Thầy nói:

"Chào các trò. Các trò hãy vui lòng cất hết sách vào cặp. Hôm nay là bài học thực hành, các trò chỉ cần đến cây đũa phép mà thôi."

Cả lớp cất sách đi, vài người trao đổi nhau cái nhìn tò mò. Trước đây, tụi nó chưa từng thực hành Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám bao giờ. Ấy là không kể buổi học đáng nhớ năm ngoái, khi thầy giáo cũ dạy môn này mang

vào lớp cả một cái chuồng chứa đầy bọn yêu nhí rồi thả chúng ra.

Giáo sư Lupin nói khi mọi người đã sẵn sàng:

"Tốt lắm. Mời các trò làm theo tôi."

Bọn học trò hơi bối rối nhưng mà thích thú đứng dậy đi theo giáo sư Lupin ra khỏi phòng học. Ông dắt bọn trẻ đi dọc một hành lang vắng vẻ rồi quẹo qua một góc, ở đó cái mà bọn trẻ nhìn thấy trước tiên là con yêu tinh Peeves. Nó đang lộn đầu xuống đất, cất cẳng lên trời, lơ lửng giữa không trung, và đang nhét kẹo cao su vô cái lỗ khóa gần nhứt.

Khi giáo sư Lupin đến cách Peeves chừng hai thước, con yêu tinh mới ngẩng đầu lên. Nó ngọ nguậy hai bàn chân có những ngón chân cong quèo và hát toáng lên:

"Lupin khùng, Lupin điên
Lupin khùng, Lupin điên"

Xưa nay Peeves hầu như luôn luôn hỗn hào bất trị như vậy, tuy cũng biết bày tỏ ít nhiều kính trọng kiểu gì đó đối với các giáo sư. Mọi người đều nhìn giáo sư Lupin để xem ông phản ứng ra sao về chuyện này. Bọn trẻ ngạc nhiên thấy giáo sư Lupin vẫn mỉm cười. Ông nói một cách dễ thương:

"Nếu tôi là chú em, thì tôi sẽ gỡ bỏ hết cao su dính trong mấy lỗ khóa đó. Để vậy, coi chừng thầy Filch sẽ khó có thể vô trong đó lấy chổi."

Thầy Filch giám thị trường Hogwarts, một phù thủy bất tài, tính tình nóng nảy, người tiến hành cuộc chiến thường xuyên chống bọn học trò và, đúng vậy, chống cả Peeves nữa. Nhưng Peeves chẳng mảy may bận tâm đến những

lời giáo sư Lupin nói, ngoài chuyện bỏ hai ngón tay vào miệng huýt sáo thật to.

Giáo sư nhẹ thở dài và rút cây đũa phép ra. Thầy ngoảnh đầu lại nói qua vai mình với đám học trò:

"Đây là một lời nguyền nho nhỏ rất hữu ích, các trò hãy quan sát cho kỹ"

Ông giơ cây đũa phép lên tầm cao ngang vai, đọc: *"waddiwasi!"*[1], rồi chĩa đầu đũa vào Peeves. Bằng sức mạnh của một đầu đạn, miếng kẹo cao su văng ra khỏi lỗ khóa và phóng thẳng vô lỗ mũi bên trái của Peeves. Con yêu tinh lộn mèo như cơn lốc, bốc lên, chửi rủa và biến đi.

Dean Thomas hết sức kinh ngạc:

"Hết sẩy, thưa thầy!"

Giáo sư Lupin cất cây đũa phép đi và nói:

"Cám ơn, Dean. Chúng ta tiếp tục được chứ?"

Thầy trò lại tiếp tục đi tới, cả lớp bây giờ nhìn thầy Lupin xoàng xĩnh với một niềm kính trọng được tăng lên đáng kể. Thầy dẫn đám học trò đi xuống hành lang thứ hai và dừng lại, ngay bên ngoài cửa phòng hội đồng giáo viên. Thầy Lupin mở cửa rồi đứng qua một bên nói:

"Mời vào bên trong."

Phòng hội đồng giáo viên là một phòng ốp gỗ đầy những cái ghế để lộn xộn không ai ngồi, trừ một cái. Giáo sư Snape đang ngồi trên một cái ghế bành thấp. Ông nhìn quanh khi bọn học trò kéo vô đầy phòng. Đôi mắt thầy Snape sáng long lanh và môi thầy thấp thoáng nụ cười nhạo báng

1. Có nghĩa là: *"Nhét nhồi! Nhồi nhét!"*

độc địa. Giáo sư Lupin bước vào, khép lại cánh cửa phía sau lưng. Giáo sư Snape bèn nói:

"Cứ để cửa mở, Lupin. Tôi chẳng hứng thú chứng kiến trò này lắm đâu."

Rồi thầy Snape đứng dậy, sải bước đi ngang qua bọn học trò, tấm áo chùng đen của ông phồng lên phơ phất sau bước chân. Đến cửa, giáo sư Snape quay ngoắt một vòng trên gót, và nói:

"Có lẽ chưa ai khuyến cáo ông, ông Lupin à, nhưng lớp này có một trò tên là Neville Longbottom. Tôi muốn khuyên ông đừng có giao cho trò đó bất cứ việc khó khăn nào, trừ khi có trò Hermione nhắc tuồng bên tai nó."

Neville đỏ mặt. Harry nhìn thầy Snape trừng trừng; hành hạ Neville ở ngay trong lớp thầy đã đủ tệ rồi, giờ lại còn làm cái chuyện đó ngay trước mặt các giáo viên khác.

Giáo sư Lupin nhướn chân mày lên:

"Tôi đang trông mong Neville sẽ giúp tôi trong giai đoạn điều hành thứ nhứt, và tôi chắc chắn là trò ấy sẽ thực hiện điều đó một cách đáng nể."

Mặt Neville càng đỏ thêm, như không thể đỏ thêm được nữa. Môi thầy Snape cong lên, nhưng ông bỏ đi, đóng cánh cửa kêu một cái rầm.

Giáo sư vẫy tay ra hiệu cho cả lớp đi về phía cuối phòng:

"Thôi, bắt đầu."

Cuối phòng không có gì cả ngoại trừ một cái tủ áo cũ mà các giáo sư thường cất những tấm áo chùng dự trữ. Khi giáo sư Lupin bước đến đứng cạnh bên cái tủ áo thì cái tủ bỗng nhiên lảo đảo lắc lư, dộng bức tường ầm ầm.

Vài đứa học trò nhảy lùi lại cảnh giác. Giáo sư Lupin bèn bình thản nói:

"Chẳng có gì đáng sợ cả. Trong đó có một Ông Kẹ."

Hầu hết lũ học trò đều cảm thấy đó *chính là* cái đáng sợ. Neville nhìn thầy Lupin với ánh mắt chỉ còn có hãi hùng, và Seamus thì nhìn cái nắm đấm cửa tủ đang kêu lách cách với vẻ lo lắng bồn chồn.

Giáo sư Lupin giảng giải:

"Mấy Ông Kẹ khoái những nơi đóng kín tối tăm, như tủ quần áo, gầm giường, chạn tủ dưới gầm chậu rửa bát... Có một lần tôi bắt gặp một Ông Kẹ trú ngụ ngay trong một cái đồng hồ đứng cổ lỗ sĩ. *Ông Kẹ này* mới dọn vô đây vào trưa ngày hôm qua, và tôi đã xin phép ông Hiệu trưởng yêu cầu các giáo viên cứ để mặc nó ở đó để cho học sinh năm thứ ba có dịp thực tập. Vậy câu hỏi đầu tiên mà các trò phải tự hỏi là: Ông Kẹ là gì?"

Hermione giơ tay lên ngay:

"Đó là một con ma thay hình đổi dạng. Nó có thể đội lốt bất cứ cái gì mà nó tưởng làm cho chúng ta sợ nhứt."

Giáo sư Lupin nói:

"Đúng lắm. Tôi cũng không thể nào giải thích rõ ràng hơn Hermione được."

Mặt Hermione sáng rực lên. Giáo sư Lupin nói tiếp:

"Như thế khi Ông Kẹ còn ngồi trong bóng tối, nó chưa mang một hình dạng nào hết. Nó chưa biết cái nào sẽ hù dọa được người ở bên ngoài cánh cửa. Chưa có ai từng được biết một Ông Kẹ thì trông như thế nào khi nó ở một

mình. Nhưng khi tôi thả nó ra khỏi tủ thì nó lập tức trở thành bất cứ cái gì mà mỗi chúng ta sợ nhứt."

Neville thốt lên mấy tiếng ú ớ khiếp đảm, nhưng giáo sư Lupin phớt lờ đi, nói tiếp:

"Điều này có nghĩa là chúng ta có một thuận lợi lớn lao so với Ông Kẹ trước khi chúng ta bắt đầu. Trò có biết là gì không, Harry?"

Suy nghĩ câu trả lời khi bên cạnh là một Hermione cứ nhấp nha nhấp nhổm trên gót giày với cánh tay giơ tuốt trên cao quả là rất ư khó khăn, nhưng Harry cũng tìm được câu trả lời:

"Ơ... bởi vì chúng ta có nhiều người, Ông Kẹ không biết nên đội lốt nào."

"Chính xác!"

Cánh tay của Hermione đành hạ xuống thất vọng. Giáo sư Lupin nói tiếp:

"Luôn luôn nên có nhiều người khi xử lý Ông Kẹ. Con ma đội lốt sẽ bối rối. Nó nên đội lốt gì, một cái xác không đầu hay một con sên ăn thịt sống? Có một lần tôi thấy một Ông Kẹ phạm chính cái sai lầm đó: toan hù dọa hai người cùng một lúc và tự biến mình thành một nửa con sên. Không đến nỗi ghê lắm.

"Bùa chú để giải tà Ông Kẹ đơn giản thôi. Tuy nhiên cũng cần đến sức mạnh của ý chí. Các trò biết không, cái thực sự chấm dứt một Ông Kẹ là một *trận cười*. Điều các trò cần làm là buộc nó mang một hình dạng mà các trò thấy tức cười.

"Chúng ta sẽ thực tập câu thần chú trước, không cần

dùng đến cây đũa phép. Các trò hãy nói theo tôi... *riddikulus!*"[1]

Cả lớp đồng thanh lập lại:

"Riddikulus!"

Giáo sư Lupin nói:

"Tốt lắm! Rất tốt. Nhưng tôi e là mình chỉ vừa thực tập xong phần dễ làm. Các trò nên biết là chỉ mỗi cái từ đó thôi thì chưa đủ hiệu nghiệm. Và đây là lúc cần đến trò, Neville à."

Cái tủ áo lại rung lắc bần bật, nhưng cũng không đến nỗi thảm như Neville: nó bước tới trước như thể nó đang đi tới cái giá treo cổ. Giáo sư Lupin nói:

"Được rồi, Neville. Hãy làm cái trước tiên trước: trò hãy nói xem cái gì làm cho trò sợ nhứt trên cõi đời này?"

Môi của Neville mấp máy, nhưng không ai nghe được tiếng nào. Giáo sư Lupin vui vẻ nói:

"Xin lỗi trò, tôi chưa nghe ra."

Neville nhìn quanh với vẻ hoang mang, như thể cầu xin ai đó cứu giúp nó với, rồi nó nói, nghe như một tiếng thì thào:

"Giáo sư Snape."

Hầu như ai cũng cười. Ngay cả Neville cũng mỉm cười với vẻ hối lỗi. Tuy nhiên giáo sư Lupin lại có vẻ suy tư.

"Giáo sư Snape... hừm... Neville, thầy nghĩ con sống với bà nội con, phải không?"

Neville lo lắng:

---

1. Có nghĩa là: *Kỳ cà kỳ cục.*

"Ơ... phải, nhưng mà con không muốn Ông Kẹ biến thành bà nội con đâu."

"Không, không, con hiểu lầm thầy rồi."

Giáo sư Lupin bây giờ lại mỉm cười, nói tiếp:

"Thầy không biết con có thể nói cho mọi người biết loại áo quần gì mà bà của con thường mặc không?"

Neville có vẻ ngạc nhiên, nhưng cũng đáp:

"Dạ... Bà luôn luôn đội cái nón ấy, một cái nón cao trên đỉnh có gắn một con kền kền nhồi bông. Và một cái áo đầm dài... màu xanh lá cây, thông thường... và đôi khi quàng khăn quàng cổ bằng lông cáo."

Giáo sư Lupin gợi ý:

"Và một cái ví xách tay?"

Neville nói:

"Một cái màu đỏ bự lắm."

Giáo sư Lupin nói:

"Được rồi. Con có thể hình dung những thứ y phục này rõ ràng không, Neville? Con có thể nhìn thấy chúng ở trong đầu con không?"

"Dạ."

Neville đáp không chắc chắn chút nào, hiển nhiên là nó đang thắc mắc chuyện gì tiếp theo đây. Giáo sư Lupin tiếp tục giảng giải:

"Neville à, khi Ông Kẹ nhào ra khỏi cái tủ áo và trông thấy con, nó sẽ đội ngay lốt giáo sư Snape. Và con sẽ giơ cây đũa phép lên, như vầy, và la lên "Riddikulus", và hết

sức tập trung nghĩ đến áo nón của bà con. Nếu con làm tốt thì "giáo sư Snape" sẽ bị đội cái nón có con kền kền nhồi bông trên chóp, mặc cái áo đầm xanh, đeo cái ví bự màu đỏ."

Mọi người phá ra cười to. Cái tủ áo cũng lắc lư dữ dội. Giáo sư Lupin nói tiếp:

"Nếu Neville thành công, thì Ông Kẹ có thể hướng sự chú ý lần lượt vào từng người trong chúng ta. Tôi muốn tất cả các trò hãy dành ra ít phút bây giờ để nghĩ xem mình sợ cái gì nhứt, và nghĩ xem mình có thể ép nó làm gì cho thiệt khôi hài..."

Căn phòng trở nên im lặng. Harry nghĩ... Cái gì khiến nó sợ nhứt trên đời này?

Ý nghĩ đầu tiên là Chúa tể Hắc ám Voldemort – một Voldemort lấy lại đầy đủ sức mạnh. Nhưng trước khi nó nghĩ ra một kế hoạch có thể phản công lại Ông Kẹ- Voldemort, thì một hình ảnh khủng khiếp lướt thoáng quá đầu nó...

Một bàn tay nát rữa, nhầy nhụa, loang loáng, thụt vào bên trong lớp áo trùm đen... một hơi thở dài rung leng keng từ một cái miệng không nhìn thấy được... rồi một cơn lạnh buốt thấu xương như bị chết đuối...

Harry rùng mình, rồi nhìn quanh, hy vọng không ai để ý. Nhiều người nhắm tịt mắt lại. Ron đang thì thầm với chính mình: "Gỡ chân nó ra!" Harry đoan chắc là nó hiểu ý nghĩa câu đó: nỗi sợ hãi lớn nhứt của Ron là nhền nhện.

Giáo sư Lupin hỏi:

"Mọi người sẵn sàng chưa?"

Harry cảm thấy một nỗi kinh hoàng quặn trào lên trong

người nó. Làm sao để khiến cho một viên giám ngục Azkaban trông bớt ghê sợ đi? Nhưng nó không muốn xin thêm thời gian nữa; mọi người khác đều đã gật đầu và xắn tay áo lên. Giáo sư Lupin nói:

"Neville, chúng ta sẽ lùi lại một chút, để cho con có một bãi đấu thoáng rõ, được chứ? Các trò cũng lùi lại hết, tôi sẽ gọi người tiếp theo tới trước... Bây giờ, Neville có thể nhìn thấy rõ hơn..."

Tất cả đều thối lui, đứng dựa sát tường, để lại một mình Neville bên cái tủ áo. Trông nó xanh xao không còn hồn vía, nhưng nó đã xắn tay áo lên và nắm chặt cây đũa phép trong tay, sẵn sàng.

Giáo sư Lupin giơ cây đũa phép của ông về phía nắm đấm của cánh cửa tủ:

"Thầy đếm đến ba, Neville nhé. Một – hai – ba! *Bắt đầu!*"

Một chùm lửa sáng xẹt ra từ đầu đũa phép của giáo sư Lupin, bắn trúng ngay cái nắm đấm. Cái tủ áo mở bung ra. Giáo sư Snape bước ra, mũi khoằm, vẻ dọa nạt, quắc mắt nhìn Neville.

Neville lùi lại, đũa phép giơ lên, miệng há hốc không thốt ra lời. Thầy Snape tiến về phía nó, đè trùm lên nó, cho tay vào bên trong lớp áo chùng. Neville chợt thét lên:

"R-r-riddikulus!"

Có một tiếng gì vang lên như tiếng roi quất. Thầy Snape loạng choạng. Rồi thầy mặc một cái áo đầm dài viền ren, đội một cái nón cao trên chóp có một con kền kền bị mối gặm, và tay đung đưa một cái ví bự chảng màu đỏ thắm.

Một tràng cười bùng vỡ; còn Ông Kẹ khựng lại, bối rối, và giáo sư Lupin hét:

"Parvati! Tiến lên!"

Parvati bước tới trước, vẻ mặt đã chuẩn bị. Thầy Snape quay lại cô bé. Một tiếng rắc nữa vang lên, chỗ thầy Snape vừa đứng hiện ra một xác ướp quấn khăn liệm chằng chịt đầy vết máu hoen. Gương mặt quấn kín của cái xác ướp quay về phía Parvati và bắt đầu đi về phía cô bé, một cách chậm chạp, lê lết trên đôi chân cứng ngắc, và đôi tay cứng đơ giơ lên... Parvati hét:

"Riddikulus!"

Một miếng băng ở chân xác ướp bị xổ ra, vướng vô chân xác ướp, khiến nó té nhào tới trước, cái đầu lăn đi lông lốc. Giáo sư Lupin hô to:

"Seamus!"

Seamus phóng qua mặt Parvati.

Rắc! Chỗ vừa rồi là cái xác ướp bây giờ hiện ra một người đàn bà tóc đen dài chấm đất, gương mặt xanh lét trơ xương – chính là Nữ thần báo tử. Bà ta há miệng rộng hoác, một tiếng gì vô cùng bí hiểm tràn ngập căn phòng, một tiếng rít than vãn rợn óc làm dựng cả tóc gáy Harry. Seamus gào:

"Riddikulus!"

Nữ thần báo tử kêu lên mấy tiếng cọt kẹt và chẹn lấy cổ họng mình, tiếng của bà ta tắt lịm.

Rắc! Nữ thần báo tử biến thành một con chuột nhắt, một con chuột cứ xoay vòng vòng cắn cái đuôi của mình, và rồi - Rắc! – biến thành một con rắn rung chuông, quằn quại trườn đi trước khi – Rắc! – biến thành một tròng mắt đẫm máu.

Thầy Lupin la lên:

"Nó lúng túng rồi! Chúng ta sắp thành công! Dean!"

Dean vội vã chạy tới trước.

Rắc! Tròng mắt biến thành một bàn tay mộc mạc, nó búng một cái rồi bắt đầu bò trên sàn như một con cua. Dean gào lên:

"Riddikulus!"

Nghe tách một cái, thế là bàn tay bị mắc vô cái bẫy chuột.

"Xuất sắc! Ron, tiếp theo!"

Ron nhảy vọt tới trước.

Rắc!

Cả đống người rú lên. Một con nhền nhện khổng lồ phủ đầy lông lá, cao chừng hai thước đang tiến về phía Ron, nhắp nhắp đôi càng đầy đe dọa. Trong khoảnh khắc, Harry nghĩ là Ron đã bị đông cứng lại. Thế rồi...

"Riddikulus!"

Ron rống lên, sáu cái chân nhền nhện biến mất. Con nhền nhện không chân cứ lăn tròn lăn tròn. Lavender hét toáng lên, chạy tránh ra khỏi đường lăn của con nhền nhện. Nó lăn tới chân của Harry thì ngừng lại. Harry giơ cây đũa lên sẵn sàng, nhưng... Giáo sư Lupin thình lình la lên:

"Đây rồi!"

Ông hối hả chạy tới. *Rắc!* Con nhền nhện không chân biến mất. Trong một giây mọi người ngơ ngác nhìn quanh coi nó ở đâu. Chúng thấy một trái cầu pha lê trắng óng ánh bạc lơ lửng trên không phía trước giáo sư Lupin. Ông uể oải nói:

"Riddikulus!"

Rắc!

Con Ông Kẹ đáp xuống sàn thành một con gián quèn. Thầy Lupin lại gọi:

"Neville, tiến lên, và kết thúc nó luôn!"

Rắc!

Giáo sư Lupin lùi lại. Lần này Neville lao tới trước với vẻ quả quyết ra mặt.

"Riddikulus!"

Neville hét to, và trong nửa giây, mọi người nhìn thấy hình ảnh thầy Snape trong trang phục đàn bà đầu rua ren, rồi Neville bật ra một tràng cười "Ha ha ha...", và con Ông Kẹ nổ tung thành cả ngàn bụm khói nho nhỏ, xong biến mất.

Giáo sư Lupin thốt lên:

"Xuất sắc!"

Lớp học lại ào lên vỗ tay hoan hô. Giáo sư Lupin nói:

"Xuất sắc! Neville. Mọi người đều làm giỏi lắm. Để tôi xem, năm điểm cho nhà Gryffindor cho mỗi học sinh đã tham gia khắc phục con Ông Kẹ, riêng Neville thì được mười điểm vì làm đến hai lần... Harry và Hermione cũng được mỗi người năm điểm."

Harry nói:

"Nhưng thưa thầy, con có làm gì đâu?"

Thầy Lupin nhẹ nhàng nói:

"Trò và Hermione đã trả lời đúng câu hỏi của ta vào đầu buổi học, Harry à. Mọi người đều rất giỏi, bài học hôm

nay thật xuất sắc. Bài tập về nhà, hãy vui lòng đọc chương về Ông Kẹ và tóm tắt lại cho tôi... và nộp bài vào thứ hai. Bấy nhiêu đó thôi."

Bọn trẻ rời căn phòng, nói chuyện hào hứng. Tuy nhiên Harry không cảm thấy phấn khởi lắm. Giáo sư Lupin đã cố tình không cho nó đối phó với Ông Kẹ. Tại sao? Có phải vì ông đã nhìn thấy Harry đổ gục trên xe lửa, và nghĩ là nó không làm nổi chuyện đó chăng? Chẳng lẽ ông nghĩ Harry có thể xỉu một lần nữa?

Nhưng không ai có vẻ để ý điều gì cả. Seamus la lớn:

"Mấy bồ có thấy tôi trị Nữ thần báo tử không?"

Dean vẫy bàn tay của chính nó khắp xung quanh:

"Và bàn tay ma nữa!"

"Và thầy Snape đội cái nón ấy!"

"Và cái xác ướp của tôi nữa!"

Chỉ có Lavender nói một cách ưu tư:

"Mình thắc mắc tại sao giáo sư Lupin lại sợ trái cầu pha lê nhỉ?"

Khi tụi nó quay trở về phòng học để lấy lại cặp sách, Ron thích thú nói:

"Đây là bài học Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám hay nhứt từ trước tới nay, đúng không?"

Hermione công nhận:

"Thầy có vẻ là một giáo viên giỏi. Nhưng mình ước gì mình cũng có một cơ hội trị con Ông Kẹ..."

Ron cười khẩy:

"Bồ thì sợ cái gì nhứt chứ? Chắc là một bài tập chỉ được chín trên mười điểm chứ gì!"

CHƯƠNG TÁM

CHUYẾN BAY CỦA BÀ BÉO

Chẳng mấy chốc, lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám đã trở thành lớp học mà bọn trẻ khoái nhứt. Chỉ có Draco Malfoy và đám nhà Slytherin là vẫn kiếm ra chuyện để nói xấu giáo sư Lupin.

Mỗi khi giáo sư Lupin đi ngang, Malfoy lại cất giọng thì thào rõ to:

"Ngó bộ dạng cái áo chùng của lão kìa! Lão ăn mặc chẳng khác gì con gia tinh lụ khụ ở nhà tao."

Nhưng chẳng còn ai hơi đâu bận tâm cái áo của giáo sư sờn rách hay vá víu nữa. Bài học kế đến của thầy cũng thú vị như bài học đầu tiên. Sau Ông Kẹ là bọn trẻ học tới Chỏm Đỏ - một thứ sinh vật giống như quỷ lùn rất ư kinh hãi, chuyên rình rập ở những nơi có đổ máu, trong những hầm ngục của các lâu đài và những hố hốc trên các bãi chiến trường hoang phế, chờ có ai đi lạc vô thì nện cho một dùi cui. Từ Chỏm Đỏ bọn trẻ chuyển tiếp sang Kappa - một loài bò sát sống dưới nước trông giống mấy con khỉ có vảy, bàn tay có màng như chân vịt luôn táy máy chực chờ bóp cổ những kẻ vô tình lội ngang qua cái ao nhà chúng sống.

Harry chỉ ước ao sao cho các lớp học khác của nó cũng được vui như ở lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám.

Nhưng lớp học Độc dược quả thực là cơn ác mộng tồi tệ nhứt của Harry. Dạo này thầy Snape ở trong tâm trạng căm hận cực kỳ, và không cần thắc mắc thì ai cũng biết tại sao lại ra nông nỗi đó. Câu chuyện về con Ông Kẹ đội lốt thầy Snape và cái kiểu ăn mặc mà Neville đã khoác cho thầy - trong bộ áo sống và nón ví của bà nội, đã lan truyền khắp trường nhanh chóng như lửa cháy lan trên trảng cỏ. Thầy Snape dường như không nhận thấy câu chuyện đó có gì là vui nhộn cả. Mắt thầy quắc lên đầy đe dọa mỗi khi có bất kỳ ai nhắc tới tên giáo sư Lupin. Và thầy Snape bây giờ càng bắt nạt Neville khốc liệt, còn hơn cả trước đây nữa.

Harry cũng càng lúc càng sợ hãi những giờ học trong căn phòng ngột ngạt tuốt trên đỉnh tháp của giáo sư Trelawney. Trong lớp học đó, nó phải giải mã những hình thù và biểu tượng méo mó, cố gắng lờ đi cái cách mà giáo sư Trelawney nhìn nó: hễ thấy nó là đôi mắt to thô lố của giáo sư Trelawney lại trào nước mắt. Harry không thể nào ưa được giáo sư Trelawney, cho dù bà được nhiều người trong lớp kính trọng đến mức gần như sùng bái. Parvati và Lavender đã mắc chứng lui tới thường xuyên căn phòng trên tháp của giáo sư Trelawney vào giờ nghỉ trưa, và luôn luôn trở về với bộ mặt cao siêu khó ưa như thể chúng vừa biết những điều mà không ai biết cả. Chúng cũng bắt đầu xài đến cái giọng thì thầm mỗi khi nói chuyện với Harry như thể Harry đang nằm chờ chết vậy.

Lớp học Chăm sóc Sinh vật Huyền bí thì quả thực không còn ai thích nổi nữa. Những bữa học tiếp theo sau bữa học đầu tiên đầy biến cố đã trở nên chán không để đâu cho hết. Lão Hagrid dường như đã mất hết lòng tự tin. Giờ

đây lão dành hết buổi học này đến buổi học khác để dạy bọn trẻ cách chăm sóc những con Nhuyễn trùng, mà những con này là loài sinh vật chán phèo nhứt trên cõi thế gian.

Sau một tiếng đồng hồ dài lê thê phải ngồi đút rau sà lách xắt vụn vô mấy cái cổ họng nhơn nhớt của lũ Nhuyễn trùng, Ron cảm thán:

"Mắc mớ gì mà người ta phải *mất công* chăm sóc lũ trùng này chứ?"

Tuy nhiên vào đầu tháng mười, có một chuyện khác khiến Harry quan tâm hơn, một chuyện thú vị đến nỗi Harry cảm thấy được đền bù phần nào cho những lớp học chẳng mấy vui vẻ gì ấy. Mùa thi đấu Quidditch sắp đến rồi, và Oliver Wood - đội trưởng đội tuyển Quidditch của nhà Gryffindor - triệu tập một cuộc họp vào một buổi tối thứ năm để thảo luận chiến thuật cho mùa thi đấu mới.

Đội hình Quidditch thì vẫn vậy, với bảy cầu thủ: ba Truy thủ ghi điểm bằng cách thảy trái Quaffle màu đỏ to bằng trái banh da vô mấy cái vòng cao mười sáu thước đứng ở hai đầu của đấu trường; hai Tấn thủ dùng hai cây dùi cui đánh đuổi hai trái Bludger đen xì bay vọt lung tung tìm cách tấn công các cầu thủ; một Thủ quân bảo vệ các cột gôn, và một Tầm thủ lãnh nhiệm vụ khó khăn hơn cả, là tìm bắt cho được trái Snitch vàng có cánh nhỏ xíu, chỉ bằng một nửa quả hồ đào. Trái Snitch một khi bị bắt thì trận Quidditch mới được chấm dứt, và đội nào bắt được sẽ được thưởng thêm một trăm năm mươi điểm.

Oliver Wood là một học sinh mười bảy tuổi tướng tá lực lưỡng, hiện đang học năm thứ bảy, tức là năm cuối cùng ở trường Hogwarts. Khi anh chàng nói chuyện với sáu

cầu thủ khác của đội tuyển trong phòng thay đồ lạnh cóng bên rìa của sân đấu Quidditch đang tối dần, trong giọng nói anh có một nỗi thiết tha lặng lẽ:

"Đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta – cơ hội cuối cùng *của tôi* – để giành cúp Quidditch."

Vừa sải bước chân đi qua đi lại trước mặt đồng đội, anh vừa nhấn mạnh:

"Tôi sẽ ra trường vào cuối niên học này. Tôi sẽ không còn cơ hội nào khác để đoạt cúp nữa. Nhà Gryffindor đã không đoạt được cúp suốt bảy năm liền rồi. Đành rằng chúng ta gặp toàn những chuyện xui xẻo nhứt thế giới – nào là bị thương, rồi cuộc thi đấu bị hủy bỏ hồi năm ngoái..."

Wood nuốt nước miếng, như thể nhớ lại chuyện đó vẫn còn làm anh tức nghẹn họng.

"Nhưng chúng ta cũng phải biết rằng: *chúng-ta-là-một-đội-xịn-nhứt-trường!*"

Anh nắm bàn tay này dộng nắm đấm vô bàn tay kia, cơn hăng tiết cũ lại lóe sáng trong mắt anh:

"Chúng ta có ba *siêu* Truy thủ."

Wood chỉ vào Alicia Spinnet, Angelina Johnson và Katie Bell.

"Chúng ta cũng có hai *bất khả bại* Tấn thủ."

Fred và George giả bộ đỏ mặt, cùng thốt lên:

"Thôi đi, anh Wood, anh làm tụi em mắc cỡ quá nè."

Wood vẫn nổ văng miểng, trừng mắt nhìn Harry với một niềm tự hào điên tiết:

"Chúng ta cũng có một Tầm thủ *chưa bao giờ không chiến thắng*!"

Sau khi cân nhắc một chút, anh nói thêm:

"Và tôi nữa."

George nói:

"Tụi em thấy anh cũng rất giỏi, anh Oliver à."

Fred nói:

"Thủ quân xuất sắc!"

Wood tiếp tục vừa nói vừa sải bước:

"Điểm mấu chốt là cúp Quidditch lẽ ra đã phải có tên của chúng ta trong hai năm vừa qua. Từ khi Harry tham gia vào đội, tôi đã đinh ninh cái cúp ở trong tay mình rồi. Vậy mà chúng ta không có được nó. Và năm nay là cơ hội cuối cùng để chúng ta ghi tên của mình lên cái cúp..."

Wood nói với giọng tuyệt vọng một cách tha thiết đến nỗi Fred và George cũng có vẻ thông cảm. Fred nói:

"Cúp năm nay là của tụi mình, anh yên chí đi, anh Oliver."

Angelia phụ họa:

"Tụi em sẽ làm được mà, anh Oliver!"

Harry khẳng định:

"Chắc chắn!"

Thế là cả đội bắt đầu luyện tập với lòng tràn đầy quyết tâm, vào ba buổi tối mỗi tuần. Thời tiết ngày càng lạnh và ẩm ướt hơn, đêm tối hơn, nhưng bất kể bùn lầy, gió mưa, đều không thể làm mờ mịt đi hình ảnh tuyệt vời của chiến thắng cuối cùng giành được chiếc cúp Quidditch bằng bạc khổng lồ trong lòng Harry.

Một buổi tối sau khi luyện tập Quidditch xong, Harry

trở về phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor, vừa lạnh cóng vừa tê cứng, nhưng rất hài lòng với diễn biến buổi tập, nó bỗng nhận thấy không khí trong phòng sinh hoạt chung chộn rộn háo hức khác thường.

"Có chuyện gì vậy?"

Harry hỏi Ron và Hermione, hai đứa này đang ngồi trong hai cái ghế bành êm ái nhứt bên lo sưởi và đang hoàn tất nốt bản đồ các vì sao cho môn Thiên văn học. Ron chỉ lên thông báo mới xuất hiện trên tấm bảng thông báo cũ kỹ mòn vẹt.

"Cuối tuần sẽ có cuộc đi chơi làng Hogsmeade đầu tiên. Cuối tháng mười. Đúng dịp lễ Hội Ma."

Fred vừa theo gót Harry chui qua cái lỗ chân dung Bà Béo, vừa reo lên:

"Quá đã! Mình đang cần đi thăm tiệm Zonko's đây, mình gần hết sạch mấy viên Đạn Thúi rồi".

Harry quăng mình xuống cái ghế cạnh Ron, tinh thần đang phấn chấn của nó bị xìu xuống mất tiêu. Hermione dường như đọc thấu được ý nghĩ trong đầu Harry. Cô bé nói:

"Harry à, mình chắc là lần sau bồ có thể đi được mà. Họ thể nào cũng sớm bắt được Black, người ta đã bắt gặp hắn một lần rồi."

Ron nói:

"Black đâu có ngu đến mức gây sự ở làng Hogsmeade. Harry, bồ cứ đi xin giáo sư McGonagall xem bồ có thể được đi lần này không, chứ đợi lần sau thì có mà dài cổ ra..."

Hermione nghiêm giọng:

"*Ron!* Harry phải ở lại trong *trường*."

Ron vẫn xúi Harry:

"Harry không thể nào lại là học sinh năm thứ ba duy nhứt bị bỏ lại được. Đi đi, Harry. Cứ đi xin cô McGonagall đi, thử coi..."

Harry quyết định:

"Ừ, mình thấy mình nên thử coi sao."

Hermione há miệng toan tranh cãi, nhưng ngay lúc đó con mèo Crookshanks đã phóng nhẹ nhàng lên đùi cô bé. Trong miệng con mèo là một con nhền nhện to kềnh đã chết queo đang đung đưa.

Ron nhăn nhó:

"Chẳng lẽ nó phải biểu diễn ăn con vật đó trước mặt tụi mình sao?"

Hermione nói:

"Crookshanks giỏi quá, tự một mình em bắt được con đó hả?"

Crookshanks chậm rãi nhai con nhền nhện, đôi mắt to vàng khè của con mèo nhìn trừng trừng Ron một cách xấc láo.

Ron quay lại với bản đồ các vì sao của nó, tức tối bảo:

"Cứ để nó ở đó đi, hết chuyện nói rồi. Tôi đã cho con Scrabbers ngủ trong cặp rồi."

Harry ngáp. Nó thực sự chỉ muốn đi ngủ, nhưng nó còn phải làm cho xong bài tập bản đồ các vì sao. Harry kéo cái cặp về phía mình, lấy ra một cuộn giấy da, mực và viết lông ngỗng, bắt đầu làm bài.

Ron tô điểm ngôi sao cuối cùng bằng những nét trang trí hoa mỹ rồi đẩy cái bản đồ của nó về phía Harry:

"Nếu thích thì cứ cọp pi bài mình."

Hermione là người không bao giờ chấp nhận việc cọp pi, nên cô bé mím môi, tuy không nói gì. Crookshanks vẫn chăm chú nhìn Ron không chớp mắt, chỉ hơi ve vẩy cái chóp đuôi xù của nó. Rồi, đột ngột vọt lên.

"Ối!"

Ron gầm lên, túm chặt cái cặp của nó, trong khi Crookshanks thọc hết bốn bộ vuốt của nó sâu vô trong cặp và bắt đầu giằng xé cái cặp với vẻ hung hăng dễ sợ.

"XÊ RA, ĐỒ SÚC VẬT ĐẦN ĐỘN!"

Ron cố giằng cái cặp ra khỏi Crookshanks, nhưng Crookshanks cứ bám chặt lấy, cào cấu kịch liệt.

Hermione hét toáng lên:

"Ron, đừng làm đau nó!"

Cả phòng sinh hoạt chung đều quay lại nhìn; Ron thì vung cái cặp quay vòng vòng, Crookshanks vẫn cứ bám chặt lấy, con chuột già Scrabbers bay vèo ra khỏi miệng cặp...

Crookshanks bèn buông cái cặp, phóng vọt qua cái bàn, đuổi theo con Scrabbers đang chết khiếp. Ron gào:

"BẮT CON MÈO ĐÓ!"

George nhào tới chụp Crookshanks nhưng hụt; Scrabbers len lỏi qua hai chục cặp giò rồi chui tọt vô gầm một cái tủ ngăn kéo cũ xưa. Crookshanks khựng lại, cúi thật thấp trên bốn chân vòng kiềng và bắt đầu giận dữ quơ chân dưới gầm tủ.

Ron và Hermione cùng chạy ào đến; Hermione ôm ngang hông con Crookshanks mà nhấc bổng nó lên đem ra xa. Ron thì dán bụng xuống sàn nhà và hết sức khó khăn mới nắm được đuôi con Scrabbers mà kéo ra. Nó đung đưa con chuột khốn khổ trước mặt Hermione, nói bằng giọng tức cành hông:

"Nhìn nó nè! Nó chỉ còn da với xương! Bồ liệu mà giữ con mèo đó tránh xa nó."

Giọng Hermione cũng run lên:

"Crookshanks đâu có hiểu nó làm vậy là không đúng! Mèo nào cũng bắt chuột mà, Ron!"

Ron cố hết sức dỗ dành con chuột Scrabbers đang vùng vằng hoảng loạn, dụ nó vô nằm trong túi áo mình.

"Cái con mèo đó cũng ngộ à. Nó nghe mà hiểu mình nói Scrabbers đang ngủ trong cặp!"

Hermione không nhịn được:

"Ôi, chuyện nhảm nhí. Crookshanks có thể *hửi* được mùi chuột mà Ron, làm sao mà bạn lại nghĩ..."

Ron gào lên, bất kể những người chung quanh đang bắt đầu cười khúc khích:

"Con mèo đó xông vô đây là để bắt Scrabbers! Mà Scrabbers ở đây trước nha, nó lại đang *bệnh* nữa!"

Ron hầm hầm bước ngang qua phòng sinh hoạt chung, trèo lên cầu thang dẫn về phòng ngủ nam sinh.

*
* *

Hôm sau Ron vẫn còn giận Hermione. Nó hầu như không thèm nói chuyện với Hermione trong suốt buổi học Dược thảo, mặc dù nó, Harry và Hermione cùng làm chung bài làm về Đậu Phình. Khi tụi nó lặt những trái đậu mập mạp hồng hồng trên cây xuống, tách vỏ và bỏ những hột đậu bóng lưỡng vô một cái xô gỗ, Hermione rụt rè hỏi:

"Scrabbers ra sao rồi?"

Ron bùng ra tức tối, đến nỗi quăng đậu hụt vô cái thùng, khiến hột đậu văng tung tóe khắp sàn nhà kính trồng cây.

"Nó trốn biệt dưới gầm giường của tôi, run như cầy sấy."

Lúc đó đám bông đậu bắt đầu nở tóe ra trước mắt bọn trẻ, giáo sư Sprout kêu to:

"Cẩn thận, Ron, cẩn thận chứ!"

Tiếp sau đó, tụi nó học môn Biến. Harry dự định sau buổi học này sẽ xin phép giáo sư McGonagall cho nó được đi thăm làng Hogsmeade với những đứa khác. Khi nối đuôi các bạn đứng bên ngoài phòng học, Harry cố gắng quyết định xem nó sẽ giải trình với giáo sư McGonagall chuyện này như thế nào. Tuy nhiên một vụ náo động ở phía đầu hàng đã chi phối hết tâm trí của Harry:

Dường như Lavender Brown đang khóc. Parvati vòng cánh tay ôm qua vai Lavender, đang giải thích gì đó với Seamus Finnigan và Dean Thomas. Trông mặt Seamus và Dean có vẻ nghiêm trọng lắm.

Khi Harry, Ron và Hermione nhập vô nhóm, Hermione lo lắng hỏi:

"Có chuyện gì vậy Lavender?"

Parvati nói nhỏ:

"Bạn ấy vừa nhận được thư nhà hồi sáng này. Con thỏ của bạn ấy, con Binky, đã bị một con cáo giết mất rồi."

Hermione kêu:

"Ôi, Lavender ơi, mình chia buồn với bạn lắm lắm."

Lavender nói giọng bi thương:

"Lẽ ra mình biết trước rồi. Mấy bồ biết hôm nay là ngày gì không?"

"Ơ..."

"Ngày mười sáu tháng mười! Nhớ không? Giáo sư Trelawney đã nói: *'cái điều trò đang sợ hãi sẽ xảy ra vào ngày mười sáu tháng mười'* Cổ nói đúng! Cổ nói đúng quá!"

Bây giờ cả lớp đã tụ tập quanh Lavender. Seamus lắc đầu một cách nghiêm trọng hết sức. Hermione ngập ngừng, rồi cô bé nói:

"Bồ... bồ đã lo sợ con Binky bị cáo giết à?"

Lavender ngước nhìn Hermione với đôi mắt ràn rụa nước mắt:

"Ơ... không nhứt thiết là bị *cáo* giết. Nhưng *hiển nhiên* là mình rất sợ nếu nó bị chết, đúng không?"

"À!"

Hermione thốt lên một tiếng rồi ngừng lại. Sau đó cô bé hỏi tiếp:

"Binky có phải là một con thỏ già không?"

Lavender thổn thức:

"Không! Nó... nó chỉ là một con thỏ con!"

Parvati bấu chặt tay quanh vai Lavender. Hermione vẫn nói tiếp:

"Nhưng mà vậy thì tại sao bồ lại sợ nó chết?"

Parvati quắc mắt nhìn Hermione. Nhưng Hermione vẫn thản nhiên. Cô bé quay qua nói với cả nhóm:

"Như vầy nhé, mình phải xem xét sự việc một cách hợp lý, ý mình nói là Binky đâu có chết đúng ngày hôm nay, phải không? Hôm nay chỉ là ngày mà Lavender nhận được tin."

Lavender khóc rống lên. Hermione vẫn tiếp tục:

"Và rõ ràng là bạn ấy đã không lường trước được cái tin này, nếu không nó đã không gây sốc như vầy!"

Ron nói lớn:

"Lavender à, đừng để ý đến Hermione làm gì. Đối với trò ấy thì con vật cưng của người khác có nghĩa lý quái gì đâu?"

Đúng lúc đó, giáo sư McGonagall mở cửa phòng học. Cũng may, bởi vì Hermione và Ron đang quắc mắt nhìn nhau hầm hầm. Khi vào lớp, hai đứa nó tự tách ra ngồi hai bên Harry và không thèm nói chuyện với nhau suốt buổi học.

Harry vẫn chưa quyết định được nên nói năng thế nào với giáo sư McGonagall khi chuông reo hết giờ học, thì chính bà lại đưa ra đề tài đi thăm làng Hogsmeade trước. Khi bọn học trò sắp rời khỏi lớp học thì giáo sư McGonagall gọi chúng lại:

"Các trò nán lại một chút! Bởi vì các trò là học sinh của tôi chủ nhiệm, nên các trò phải nộp đơn cho phép thăm làng Hogsmeade cho tôi trước ngày lễ Hội Ma. Không có đơn thì không được đi thăm làng, đừng quên đó!"

Neville giơ tay lên:

"Thưa cô, cô làm ơn... con... con nghĩ con đã làm mất..."

Giáo sư McGonagall nói:

"À, Neville, bà của trò đã gởi trực tiếp tờ đơn đó cho tôi rồi. Hình như bà cho là như vậy thì an toàn hơn. Thôi, chỉ có bấy nhiêu đó, các trò ra khỏi lớp được rồi."

Ron huých Harry:

"Xin cổ ngay đi!"

Hermione mở miệng:

"Ôi, nhưng mà..."

Ron bướng bỉnh:

"Xin đi, Harry!"

Harry chờ cho những học sinh khác ra khỏi lớp hết, rồi nó mới hồi hộp tiến tới bàn của giáo sư McGonagall.

"Gì đó, Harry?"

Harry hít một hơi thật sâu:

"Thưa cô, dì và dượng con... ơ... quên ký vô đơn cho phép của con..."

Giáo sư nhướn mắt nhìn Harry qua gọng kính vuông, nhưng không nói gì.

"Thành ra... ơ... thưa cô... cô cho phép con đi thăm làng Hogsmeade, có được không cô?"

Giáo sư Malfoy nhìn xuống mặt bàn và xốc lại mớ giấy tờ trên bàn. Bà nói:

"Tôi e là không được đâu, Potter à. Trò đã nghe tôi nói rồi đó. Không có đơn thì không được đi thăm làng. Đó là luật."

"Nhưng mà thưa cô, dì dượng của con... cô cũng biết, họ là dân Muggle, họ không thật sự hiểu biết về... về đơn từ Hogwarts và các thứ khác..."

Bằng những cái gật đầu mạnh mẽ, Ron xúi giục Harry nói tiếp:

"Nếu cô nói con được phép đi thì..."

"Nhưng mà tôi đâu có nói vậy."

Giáo sư McGonagall đứng dậy, sắp xếp ngăn nắp mớ giấy tờ của bà vô một ngăn kéo.

"Tờ đơn có nêu rõ ràng rằng phải được phép của cha mẹ hay người giám hộ."

Giáo sư quay lại nhìn Harry với một vẻ mặt kỳ lạ. Phải chăng đó là lòng thương hại?

"Tôi rất tiếc, Potter à, nhưng đó là lời cuối cùng của tôi về chuyện này. Trò nên nhanh chân lên, kẻo trễ giờ lớp học kế tiếp."

* * *

Chẳng thể làm gì được nữa. Ron đặt cho giáo sư McGonagall cả đống biệt danh khiến cho Hermione khó chịu hết sức. Cô bé tạo ra một vẻ mặt thôi thì một điều nhịn chín điều lành, càng khiến cho Ron nổi cơn điên thêm. Còn Harry thì phải chịu đựng cảnh mọi người trong lớp hồ hởi phấn khởi bàn tính om sòm về những chuyện mà tụi nó sẽ làm trước nhứt, một khi tụi nó đến làng Hogsmeade.

Ron cũng nói, với nỗ lực nhằm làm cho Harry vui lên:

"Bồ biết không, luôn luôn có dạ tiệc, một dạ tiệc vào đêm lễ Hội Ma."

Harry rầu rĩ nói:

"Ừ... tuyệt thật."

Dạ tiệc đêm Hội Ma đúng là luôn luôn tuyệt rồi, nhưng nếu Harry dự tiệc sau khi cùng với tất cả bạn bè đi chơi cả ngày ở làng Hogsmeade trở về thì còn tuyệt vời hơn nhiều. Chẳng ai có thể nói điều gì để làm cho Harry cảm thấy vui lên nổi với viễn cảnh bị bỏ lại một mình. Dean Thomas là đứa rất giỏi nhái chữ viết tay, đã đề nghị giả chữ ký của dượng Dursley để ký đại vô lá đơn, nhưng bởi vì Harry đã trót nói với giáo sư McGonagall là dì dượng nó không chịu ký tên rồi, nên bây giờ có giả mạo chữ ký cũng vô ích. Ron dè dặt đề nghị xài đến Tấm áo Tàng hình, nhưng Hermione dập tắt ngay ý tưởng đó, lại còn nhắc nhở những điều giáo sư Dumbledore đã răn đe về việc những viên giám ngục Azkaban có khả năng nhìn xuyên qua áo tàng hình. Có lẽ những lời an ủi vô tích sự nhứt là của Percy. Anh nói một cách trịnh trọng:

"Tụi bây cứ rối rít lên về chuyện đi thăm làng Hogsmeade, nhưng mà anh cam đoan với em, Harry à, nó chẳng được như lời tụi nó nổ đâu. Cũng đúng là tiệm kẹo khá ngon đấy, nhưng *Tiệm Giỡn của Zonko* thì thiệt là nguy hiểm, và ừ, *Lều Hét* thì lúc nào cũng đáng ghé vô, nhưng quả thực Harry à, ngoài mấy thứ đó ra, chẳng có gì đến nỗi phải tiếc là không được xem cả."

* * *

Vào buổi sáng ngày Hội Ma, Harry cùng thức dậy và cùng xuống lầu với tất cả những học sinh khác để ăn điểm

tâm. Lòng nó buồn rười rượi mặc dù nó đã ráng hết sức tỏ ra bình thường.

Hermione nhìn Harry với vẻ vô cùng áy náy và nói:

"Tụi này sẽ đem thiệt nhiều kẹo của tiệm *Công tước Mật* về cho bồ."

Ron nói:

"Ừ, cả đống luôn."

Trước nỗi thất vọng lớn lao của Harry, cuối cùng Ron và Hermione cũng đã quên béng vụ cãi vã ầm ĩ về Crookshanks.

Harry nói với giọng mà nó hy vọng là nghe sẽ tự nhiên như thể vuột miệng mà nói ra:

"Khỏi lo cho mình đi! Cứ đi chơi cho vui nha. Hẹn gặp lại mấy bồ trong bữa dạ tiệc."

Harry đi cùng hai bạn đến Tiền sảnh. Ở đó, thầy Filch đứng phía trong cánh cửa chính, kiểm mặt từng trò dựa theo một danh sách dài thòng. Thầy Filch soi mói từng gương mặt một cách ngờ vực, để bảo đảm chắc chắn là không để lọt ra ngoài một trò nào không phép được đi ra ngoài.

Malfoy đang đứng cùng hàng với Crabbe và Goyle, lớn tiếng châm chọc:

"Ở lại hả Potter? Sợ quá hổng dám đi ngang những viên giám ngục Azkaban hả?"

Harry mặc kệ Malfoy, một mình quay lại, đi lên cầu thang cẩm thạch, qua những hành lang vắng hoe, trở lại tháp Gryffindor.

Bà Béo hỏi với giọng ngái ngủ:

"Mật khẩu?"

Harry đáp bằng giọng bơ phờ:

"Fortuna Major"[1].

Bức chân dung lệch qua một bên và Harry chui qua cái lỗ để vào phòng sinh hoạt chung. Trong phòng đầy nhóc bọn học sinh năm thứ nhứt và thứ hai đang tán gẫu ồn ào. Có vài học sinh lớp trên, những người này hiển nhiên là đã lui tới làng Hogsmeade thường xuyên đến nỗi bây giờ hết cả hứng phiêu lưu rồi.

"Anh Harry! Anh Harry! Chào anh Harry!"

Đó là Colin Creevey, một học sinh năm thứ hai, một kẻ cực kỳ ngưỡng mộ Harry và không đời nào chịu bỏ lỡ một cơ hội để được trò chuyện với Harry.

"Anh không đi chơi làng Hogsmeade hả anh Harry? Sao không đi? Nè..."

Colin háo hức nhìn quanh đám bạn nó:

"Nếu anh thích thì anh cứ lại đây ngồi chơi với tụi em, anh Harry!"

Harry không có hứng lắm cái chuyện ngồi cho một đống người ngó chằm chằm vào vết thẹo trên trán mình. Nó nói:

"Ơ... không, cám ơn em, Colin à. Anh... a... anh phải lên thư viện, anh có vài việc phải làm."

Thành ra sau đó, Harry không có lựa chọn nào khác hơn là quay lại cái lỗ chân dung Bà Béo để chui trở ra ngoài. Khi nó bước đi xa rồi Bà Béo vẫn còn gắt gỏng gọi theo:

"Mắc gì mà cứ đánh thức ta hoài vậy?"

---

1. Có nghĩa là: *"Trúng mánh lớn"*

Harry đi lang thang thẫn thờ về phía thư viện, nhưng đi được nửa đường thì nó bỗng đổi ý; nó không cảm thấy hứng thú làm việc lắm vào lúc này. Nó quay lại và đụng đầu ngay thầy Filch, hiển nhiên là thầy vừa tiễn xong đứa học trò Hogwarts cuối cùng đi thăm làng Hogsmeade.

Thầy hằm hè hỏi bằng giọng đầy ngờ vực:

"Trò đang làm gì đó?"

Harry thật thà đáp:

"Không có gì ạ."

Thầy Filch nói văng nước bọt, quai hàm của thầy run run khó chịu:

"Không có gì hả? Nghe cứ như chuyện thật ấy! Một mình lẩn quẩn loanh quanh, tại sao trò không đi Hogsmeade để mua mấy viên Đạn Thúi hay Bột Ợ chua và mấy con Trùn Phóng như cả đám bạn quỷ sứ con của trò hả?"

Harry nhún vai. Thầy Filch quát:

"Đi! Mau trở về phòng sinh hoạt chung, nơi chốn của trò."

Thầy Filch đứng trừng mắt nhìn theo Harry cho đến khi nó đi khuất mắt ông.

Nhưng Harry không trở về phòng sinh hoạt chung mà nó lại trèo lên một cầu thang, suy nghĩ vẩn vơ đến chuyện đi tới Nhà Cú để thăm con Hedwig. Nó đang đi dọc một hành lang khác thì chợt nghe một giọng nói phát ra từ bên trong một căn phòng:

"Harry?"

Harry trở lui để xem ai vừa gọi. Nó gặp giáo sư Lupin

đang nhìn quanh quất cánh cửa văn phòng của thầy. Bằng một giọng rất khác giọng thầy Filch, giáo sư Lupin hỏi:

"Con đang làm gì đó? Ron và Hermione đâu?"

Harry trả lời với giọng thờ ơ:

"Dạ, ở Hogsmeade."

Giáo sư Lupin nói:

"À."

Tư lự nhìn Harry một chặp, giáo sư Lupin bảo:

"Sao con không vào đây? Thầy vừa nhận một con Grindylow mới được giao đến cho buổi học tới của chúng ta."

Harry hỏi lại ngay:

"Một con gì ạ?"

Nó đi theo thầy Lupin vào văn phòng của thầy. Đứng sừng sững ở một góc phòng là một cái bồn nước lớn. Một sinh vật màu xanh bệnh hoạn có sừng nhỏ và nhọn đang ịn mặt vào vách bồn nước bằng kiếng, méo mó mặt mày, co co mấy ngón tay dài mảnh khảnh.

Thầy Lupin nghiên cứu con Grindylow một cách đăm chiêu. Thầy nói:

"Thủy quái. Chúng ta sẽ không vất vả với chúng lắm đâu, chúng không đến nỗi nào so với mấy con Kappas. Mẹo để thắng chúng là nếu chúng túm lấy thì ta vặn chúng ra. Con có chú ý mấy ngón tay mảnh khảnh dài một cách bất thường không? Mạnh lắm đó, nhưng cũng rất dễ bể vụn."

Con Grindylow nhe mấy cái răng xanh lè ra, rồi tự vùi mình vô một đám cỏ rong ở góc bồn nước. Giáo sư Lupin nhìn quanh tìm cái ấm, hỏi Harry:

"Uống một tách trà nhé? Thầy đang định pha một ấm trà."

Harry vụng về đáp:

"Dạ."

Thầy Lupin gõ cây đũa phép vào cái ấm, và một làn hơi nước bắt đầu tỏa ra từ vòi ấm. Thầy bảo:

"Ngồi xuống đi con."

Thầy giở nắp một cái hộp thiếc đầy bụi:

"Thầy e là thầy chỉ có trà túi lọc mà thôi – nhưng mà thầy dám nói là con đã có quá đủ trà lá rồi phải không?"

Harry nhìn thầy, mắt thầy lấp láy sáng. Harry hỏi:

"Làm sao thầy biết được chuyện đó?"

Thầy Lupin đưa Harry một cái tách trà sứt mẻ.

"Giáo sư McGonagall kể cho thầy nghe. Con lo lắng lắm hả?"

"Dạ, không."

Harry đáp. Nó suy nghĩ một lát xem có nên nói cho thầy Lupin biết về con chó đen mà nó gặp ở đường Magnolia không, nhưng rồi nó quyết định là không nên. Nó không muốn thầy Lupin nghĩ nó là một thằng chết nhát, đặc biệt là sau khi thầy có vẻ đã nghĩ là nó không thể nào trị nổi một Ông Kẹ.

Nhưng mà có điều gì đó trong suy nghĩ của nó dường như biểu hiện ra ngoài mặt, bởi vì thầy Lupin hỏi:

"Có gì không ổn vậy Harry?"

Harry nói dối:

"Dạ, không có gì đâu."

Nó uống một miếng trà và ngó con Grindylow đang vung một nắm đấm về phía nó. Bỗng nhiên Harry đặt tách trà xuống bàn thầy Lupin, đột ngột nói:

"À, thầy còn nhớ không, cái bữa mà tụi con đánh nhau với con Ông Kẹ ấy?"

Thầy Lupin chậm rãi đáp:

"Nhớ."

Harry bất ngờ hỏi:

"Tại sao thầy không để cho con đánh với nó?"

Thầy Lupin nhướn chân mày lên, giọng thầy có vẻ ngạc nhiên:

"Thầy tưởng điều đó quá rõ ràng mà, Harry?"

Cứ tưởng thầy Lupin sẽ chối là đã làm điều đó, Harry hơi khựng lại trước câu trả lời của thầy. Nó hỏi lại:

"Thưa thầy, tại sao ạ?"

Thầy Lupin tỏ ra hơi nghiêm trang một tý:

"À, thầy cho là nếu con ma đội lốt mà đối diện con thì nó sẽ thể hiện ra dưới hình dạng Trùm Hắc ám Voldemort."

Harry trợn tròn mắt. Không chỉ vì nó không ngờ tới câu trả lời, mà còn vì thầy Lupin đã nói ra cái tên Voldemort. Người duy nhứt mà Harry từng nghe nói to cái tên đó (không kể nó) là giáo sư Dumbledore. Thầy Lupin vẫn giữ vẻ nghiêm nghị với Harry, nói tiếp:

"Rõ ràng là thầy nhầm. Nhưng thầy e rằng Trùm Hắc ám Voldemort mà hiện hình trong phòng họp giáo viên thì cũng chẳng hay ho gì cho lắm, học sinh lúc đó có thể hoảng loạn."

Harry thành thật nói:

"Thoạt đầu con có nghĩ đến Voldemort. Nhưng rồi... con nhớ tới những viên giám ngục Azkaban."

Thầy Lupin ưu tư:

"Thầy hiểu. Ừ, à... Thầy thật sự xúc động..."

Thầy nhẹ mỉm cười trước vẻ ngạc nhiên lộ ra trên nét mặt Harry.

"Điều đó cho thấy cái mà con sợ hơn hết thảy chính là: nỗi sợ hãi. Khôn ngoan đó, Harry."

Harry không biết nói gì về điều đó, nó đành uống hết tách trà.

Thầy Lupin lại nói, giọng sắc sảo:

"Vậy ra con tưởng là thầy không tin con có khả năng trị được một con Ông Kẹ à?"

"Ơ... dạ."

Harry bỗng cảm thấy vui lên nhiều.

"Thưa thầy, thầy biết những viên giám ngục Azkaban..."

Tiếng gõ cửa vang lên ngắt lời Harry. Thầy Lupin bảo:

"Mời vào."

Cánh cửa mở ra và thầy Snape bước vào. Thầy cầm một cái cốc đang tỏa một làn khói mỏng. Nhìn thấy Harry, thầy Snape đứng khựng lại, đôi mắt đen của thầy nheo lại. Thầy Lupin mỉm cười:

"À, thầy Snape. Cám ơn thầy nhiều lắm. Thầy làm ơn để nó trên bàn giùm tôi."

Thầy Snape đặt cái cốc bốc khói xuống, mắt thầy nhìn

Harry rồi nhìn sang thầy Lupin. Thầy Lupin chỉ cái bồn Thủy quái, thoải mái nói:

"Tôi vừa mới cho Harry xem con Grindylow của tôi."

Thầy Snape nói mà không buồn nhìn con thủy quái một cái.

"Thú vị thật. Anh nên uống thẳng cái đó, anh Lupin à."

Thầy Lupin nói:

"Được. Được, tôi sẽ uống ngay."

Thầy Snape nói tiếp:

"Tôi bào chế cả một vạc đầy ấy. Nếu anh cần thêm thì cứ lấy."

"Có lẽ ngày mai tôi lại uống thêm một chút nữa. Cám ơn anh nhiều lắm, anh Snape."

"Không có chi."

Thầy Snape nói rồi bước ra khỏi phòng, không hề mỉm cười, đầy vẻ cảnh giác. Có cái gì đó trong mắt thầy mà Harry không thể ưa được.

Thấy Harry tò mò ngó cái cốc, thầy Lupin mỉm cười:

"Giáo sư Snape đã rất tử tế pha cho thầy một món thuốc. Thầy không phải là người giỏi về bào chế thuốc men lắm mà món thuốc này lại đặc biệt phức tạp."

Thầy cầm cái cốc lên ngửi, hớp một ngụm, rùng mình, nói thêm:

"Chất ngọt ngào phỉnh nịnh chỉ làm cho nó vô dụng."

Harry bắt đầu:

"Tại sao...?"

Thầy Lupin nhìn Harry và trả lời cái câu hỏi chưa thốt ra trọn vẹn:

"Dạo này thầy cảm thấy hơi xuống sắc một tý. Thuốc này là thứ duy nhứt chữa được chứng đó. Thầy thực là may mắn được làm việc chung với giáo sư Snape. Chẳng có mấy phù thủy bào chế được món thuốc này đâu."

Giáo sư Lupin hớp thêm một ngụm nữa. Harry khẩn thiết muốn hất cái cốc ra khỏi tay thầy Lupin. Nó buột miệng nói:

"Giáo sư Snape rất thèm muốn môn Nghệ thuật Hắc ám."

"Vậy hả?"

Thầy Lupin chỉ tỏ ra hơi quan tâm đến điều đó khi thầy hớp thêm một ngụm thuốc khác nữa. Harry ngập ngừng, rồi bồn chồn nói huych tẹt ra:

"Có một số người cho rằng... một số người cho rằng ổng dám làm bất cứ điều gì để giành lấy chỗ dạy môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám."

Thầy Lupin uống cạn cốc thuốc và nhăn mặt một cái. Thầy nói:

"Ghê quá. À, này Harry, thầy phải trở lại làm tiếp công việc thôi. Lát nữa thầy sẽ gặp lại con trong bữa dạ tiệc."

"Dạ."

Harry đặt cái tách trà rỗng của nó xuống bàn. Cái cốc thuốc rỗng vẫn còn bốc khói.

* * *

"Đây nè, sức tụi này khuân được bao nhiêu thì khuân về bấy nhiêu cho bồ nè."

Ron nói và trút một trận mưa kẹo đủ màu rực rỡ xuống đùi Harry. Lúc ấy đã hoàng hôn rồi, Ron và Hermione trở về phòng sinh hoạt chung với gương mặt hồng thắm nhờ gió lạnh và vẻ hào hứng như thể chúng vừa sống những giờ phút tuyệt nhứt đời.

"Cám ơn."

Harry nói, cầm lên một gói nhỏ xíu những Quỷ Hột Tiêu. Nó hỏi:

"Hogsmeade ra sao? Mấy bồ đã đi được những chỗ nào?"

Khắp các nơi, nghe sơ qua là biết liền – *Dervish & Banges*, tiệm bán trang thiết bị phù thủy, tiệm *Giỡn của Zonko*, tiệm *Ba Cây Chổi Thần* để mua mấy ly sủi bọt đựng Bia Bơ và nhiều nơi khác nữa. Ron và Hermione tranh nhau kể:

"Bưu điện nữa, Harry! Có chừng hai trăm con cú, con nào cũng đậu trên kệ, mỗi con có mã lông tùy theo bồ muốn thư được phát chuyển nhanh đến mức nào."

"Tiệm kẹo *Công tước Mật* có thêm một loại kẹo mới, nên họ phát miễn phí hàng mẫu để tiếp thị, tụi mình đem về cả đống, coi nè..."

"Thành thực mà nói, tụi này *nghĩ* là tụi này đã gặp một con quỷ ăn thịt người, ở tiệm *Ba Cây Chổi Thần* có bán đủ thứ."

"Ước gì tụi này đem về được cho bồ một chút Bia Bơ, thế nào nó cũng làm bồ ấm lên..."

Hermione bỗng nhìn Harry lo ngại:

"Bồ đã làm gì hôm nay? Bồ có làm xong bài tập nào không?"

"Không." Harry nói, "Thầy Lupin pha cho mình một tách trà trong văn phòng của thầy. Rồi thầy Snape bước vô..."

Harry kể hết cho hai bạn nghe chuyện về cái cốc thuốc. Miệng Ron há hốc ra, nó thở phập phồng:

"Thầy Lupin uống thuốc đó hả? Thầy có điên không?"

Hermione coi giờ:

"Tụi mình nên xuống Đại Sảnh Đường thôi, mấy bồ biết đó, dạ tiệc sẽ bắt đầu trong năm phút nữa..."

Ba đứa vội vã chui qua cái lỗ chân dung để nhập vào đám đông. Tụi nó vẫn không ngừng bàn bạc về thầy Snape. Hermione hạ thấp giọng, liếc nhìn chung quanh với vẻ căng thẳng:

"Nhưng nếu mà ổng... mấy cũng bồ biết mà, nếu mà ổng tìm cách... cách đầu độc thầy Lupin... thì ổng đâu có dại gì mà làm trước mặt Harry."

Harry nói:

"Ừ, có thể."

Tụi nó đến Tiền sảnh và băng ngang Đại Sảnh đường. Nơi đây đã được trang trí bằng hàng trăm và hàng trăm trái bí rợ thắp đầy nến, một đám mây dơi sống vỗ cánh chấp chới, và rất nhiều cờ đuôi nheo màu cam rực rỡ cứ lờ lững bơi ngang qua vòm trần Sảnh đường đầy bão tố y hệt những con rắn nước chói lòa.

Đồ ăn ngon tuyệt; đến như Ron và Hermione đã no ứ đến suýt nổ bung ra vì kẹo Công tước Mật, cũng ráng ăn mỗi món đến hai hiệp. Harry cứ liếc chừng lên bàn giáo viên. Giáo sư Lupin trông vẫn mạnh khỏe và vui tươi như thường; thầy đang hăng hái nói chuyện có minh họa bằng điệu bộ cho giáo sư tí hon Flitwick, người dạy bộ môn Bùa chú. Harry đưa mắt dọc theo bàn, tới chỗ thầy Snape ngồi.

Không biết là do Harry tưởng tượng ra, hay quả thực là đôi mắt của thầy Snape đang nhìn thầy Lupin nhấp nháy liên hồi một cách phi tự nhiên?

Bữa tiệc kết thúc với một cuộc vui do những con ma trường Hogwarts phục vụ. Mấy con ma này đột ngột hiện ra từ những bức tường hoặc trồi lên từ những cái bàn để biểu diễn một màn bay lượn ngoạn mục. Nick-Suýt-mất-đầu, con ma nhà Gryffindor, thành công vang dội với tiết mục phục hiện vụ chặt đầu ông mà chưa đứt hẳn.

Buổi tối thú vị đến nỗi tâm trạng vui vẻ của Harry không bị suy xuyển chút nào khi Malfoy hét qua đám đông lúc tụi nó rời Sảnh đường:

"Mấy viên giám ngục Azkaban gởi cái hôn cho mày đó, Potter!"

Harry, Ron và Hermione tuôn theo những học sinh khác của nhà Gryffindor dọc theo hành lang quen thuộc trở về tháp Gryffindor, nhưng khi đến được bức chân dung Bà Béo ở cuối hành lang, tụi nó thấy học sinh đang túm tụm chật cứng nơi đó.

Ron tò mò:

"Sao không ai vô trong hết vậy?"

Harry nhóng đầu dòm qua những cái đầu phía trước nó. Bức chân dung dường như đóng chặt. Bỗng vang lên giọng nói của Percy, anh đang chen qua đám đông với vẻ quan trọng:

"Làm ơn cho tôi qua. Việc gì mà dồn đống lại đây như vầy? Chẳng lẽ tất cả đều cùng nhau quên mật khẩu rồi sao? Xin lỗi, cho tôi đi qua, tôi là Thủ lĩnh Nam sinh..."

Và rồi sự im lặng lan qua đám đông, bắt đầu từ hàng đầu, và một cơn ớn lạnh tỏa xuống hành lang. Bọn học sinh nghe giọng Percy đột ngột đanh lại:

"Ai đó đi mời thầy Dumbledore, mau lên!"

Mọi người quay đầu lại. Những người ở hàng sau cố đứng nhón trên những đầu ngón chân. Ginny vừa mới đến, thì thào:

"Chuyện gì vậy?"

Chỉ lát sau là giáo sư Dumbledore đến, đi nhanh về phía bức chân dung. Học sinh nhà Gryffindor đứng ép vào nhau để cụ Dumbledore đi qua; Harry, Ron và Hermione cũng thừa cơ tiến sát tới để coi có chuyện rắc rối gì.

Hermione nắm chặt cánh tay Harry kêu lên:

"Trời ơi..."

Bà Béo đã biến mất khỏi bức chân dung, và bức tranh thì bị rạch chém tàn bạo đến nỗi vụn vãi rơi đầy sàn, nhiều mảng lớn của bức tranh đã bị xé tả tơi hoàn toàn.

Cụ Dumbledore nhìn nhanh bức tranh đã bị tàn phá rồi quay lại, với đôi mắt ảm đạm, và thấy giáo sư McGonagall, giáo sư Lupin và giáo sư Snape cũng vừa vội vã đi tới.

Cụ Dumbledore nói:

"Chúng ta cần phải tìm ra bà ấy. Giáo sư McGonagall, cô làm ơn đi tìm ngay thầy Filch và bảo ông ấy đi tìm Bà Béo ở mọi bức tranh trong lâu đài."

Một giọng cười khúc khích vang lên:

"Mấy người sẽ gặp may đấy!"

Chính là con yêu tinh siêu quậy Peeves, đang nhởn nhơ bên trên đầu đám đông, hí hửng như từ trước giờ nó vẫn luôn hí hửng trước cảnh tan hoang hay lo lắng.

Cụ Dumbledore bình tĩnh hỏi:

"Ngươi ngụ ý gì hả, Peeves?"

Cái cười của Peeves hơi héo đi một tý. Nó không dám xấc láo với cụ Dumbledore. Thay vì giọng cười cợt, nó đổi giọng nịnh hót nghe còn chướng hơn cả giọng cười khúc khích:

"Thưa ngài Hiệu trưởng tôn kính, thiệt là nhục: Bà Béo không có muốn bị ai ngó thấy đâu. Bả bây giờ te tua xơ mướp rồi. Tôi thấy bả chạy băng qua mấy bức tranh phong cảnh ở trên lầu bốn, trốn trong những rừng cây ấy, thưa ngài. Bả khóc chuyện gì đó, khủng khiếp lắm."

Peeves vui vẻ nói thêm, tuy giọng không được thuyết phục lắm:

"Tội nghiệp!"

Cụ Dumbledore bình thản hỏi:

"Bà ấy có nói là ai đã gây nên chuyện này không?"

"Ô, có chứ, thưa ngài giáo sư Hiệu trưởng."

Peeves nói với vẻ mặt của một người đang ôm một trái bom tổ chảng trong hai tay.

"Ngài hiểu cho, hắn nổi điên lên khi Bà Béo không chịu cho hắn qua cửa."

Peeves lộn mèo lại, ngó giáo sư Dumbledore qua hai cẳng chân của nó:

"Cái thằng Sirius Black đó thiệt là nóng tánh!"

CHƯƠNG CHÍN

CHIẾN BẠI ÁC LIỆT

Giáo sư Dumbledore cho đưa tất cả học sinh nhà Gryffindor trở lại Đại Sảnh đường. Tụi nó ở đó được mười phút thì học sinh các nhà Hufflepuff, Ravenclaw và Slytherin cũng được đưa tới nhập bọn, đứa nào đứa nấy đều có vẻ cực kỳ bối rối.

Khi giáo sư McGonagall và thầy Flitwick đóng tất cả cửa vào Sảnh đường, giáo sư Dumbledore nói với học sinh:

"Các thầy cô và tôi cần hướng dẫn một cuộc kiểm tra khắp lâu đài. Tôi e rằng các con phải ngủ lại đây đêm nay vì sự an toàn của chính các con. Tôi yêu cầu các huynh trưởng canh gác ở các lối vào Sảnh đường và tôi giao trách nhiệm cho các Thủ lĩnh Nam sinh và Thủ lĩnh Nữ sinh, bất cứ động tĩnh nào cũng phải được báo cáo cho tôi ngay tức thì."

Cụ quay qua nói với anh chàng Percy đang ưỡn ngực một cách tự hào và long trọng:

"Phái một trong những con ma đi báo cáo cho tôi."

Giáo sư Dumbledore ngừng nói, chuẩn bị ra khỏi Sảnh đường thì sực nhớ ra:

"À, phải, các con cần..."

Cụ Dumbledore chỉ cần vẫy nhẹ một cái cây đũa phép trong tay, mấy cái bàn dài liền bay véo vô sát tường và

tự dựng mình lên đó; một cái vẫy khác, sàn Sảnh đường lập tức xuất hiện hàng trăm cái túi ngủ êm ái màu tía.

"Ngủ ngon đi các con."

Giáo sư Dumbledore đi ra và đóng cánh cửa lại.

Đại Sảnh đường lập tức vang lên tiếng rì rầm xao xác; những học sinh nhà Gryffindor đang kể lại cho cả trường biết chuyện gì vừa xảy ra. Percy rao lên:

"Tất cả hãy nằm vào túi ngủ. Mau lên đi, không nói chuyện nữa! Mười phút nữa sẽ tắt đèn!"

Ron nói với Harry và Hermione:

"Mau lên!"

Tụi nó xí ba cái túi ngủ, kéo chúng sát vô góc phòng. Hermione thì thầm một cách hồi hộp:

"Mấy bồ có nghĩ là Black vẫn còn ở trong lâu đài không?"

Ron nói:

"Thầy Dumbledore hiển nhiên cho rằng Black có lẽ còn ở trong lâu đài."

Vẫn mặc nguyên một bộ đồ, tụi nó chui vào trong túi ngủ, chống mình trên cùi chỏ mà tiếp tục chuyện trò. Hermione nói:

"Cũng may là hắn chọn đêm nay để đột nhập, mấy bồ thấy không, nhè cái đêm tụi mình không có mặt trong tháp..."

Ron nói:

"Mình đoán là hắn không còn biết ngày tháng nữa, bị vì đang đào tẩu mà. Hắn không nhớ ra đêm nay là lễ Hội Ma. Chứ không thì hắn đã nhào vô ngay chỗ này rồi."

Hermione rùng mình. Chung quanh tụi nó, mọi người đều hỏi lẫn nhau cùng hệt một câu hỏi:

"Làm sao hắn vào được tòa lâu đài?"

Một học sinh nhà Ravenclaw nằm cách tụi nó một thước, nói:

"Có thể hắn biết cách độn thổ. Mấy bồ biết không, độn thổ rồi bỗng nhiên hiện ra ở đâu đó."

Một học sinh năm thứ năm nhà Hufflepuff nói:

"Có thể hắn cải trang."

Dean Thomas thì cho rằng:

"Hắn có thể bay vô đây chứ."

Hermione nói với Ron và Harry:

"Thiệt tình, hổng lẽ mình là người *duy nhứt* đã chịu khó đọc cuốn *Hogwarts, Một Lịch Sử?"*

Ron nói:

"Có thể lắm. Mà sao vậy?"

Hermione giải thích:

"Bởi vì, mấy bồ biết không, lâu đài không phải chỉ được bảo vệ bằng *những bức tường*, mà còn có đủ loại bùa phép ếm trên đó để ngăn chặn kẻ gian đột nhập. Người ta không thể độn thổ vô đây. Và mình muốn thử coi giả trang cách nào mà lừa được những viên giám ngục Azkaban. Họ canh gác kỹ lưỡng mọi ngóc ngách dẫn vào sân trường. Nếu hắn mà bay vô trường thì thể nào họ cũng phải thấy chớ. Còn thầy Filch thì biết tất cả mọi hành lang bí mật. Họ sẽ cho phong tỏa hết..."

Percy hô lớn:

"Đèn sắp tắt ngay bây giờ. Tôi yêu cầu mọi người chui vào túi ngủ và không nói chuyện nữa."

Tất cả nến tắt phụt cùng một lúc. Ánh sáng duy nhứt còn lại là ánh sáng nhợt nhạt phát ra từ mấy con ma màu bạc đang trôi lãng đãng chung quanh trò chuyện với mấy huynh trưởng. Cái trần đã được ếm bùa phép để trông giống như bầu trời thực bên ngoài, giờ đây lấm tấm những ngôi sao. Với hình ảnh đó và tiếng thì thào vẫn còn rì rầm trong Sảnh đường, Harry có cảm giác như thể nó đang ngủ ở ngoài trời trong làn gió nhẹ thoảng qua.

Cứ mỗi một giờ lại có một giáo viên trở vào Sảnh đường để xem xét coi mọi thứ có được yên tĩnh không. Vào khoảng ba giờ sáng, khi nhiều học sinh đã ngủ say, giáo sư Dumbledore bước vào. Harry thấy cụ nhìn quanh để tìm Percy. Anh đang len lỏi giữa những túi ngủ, biểu mấy đứa nhiều chuyện đừng nói nữa. Lúc đó Percy chỉ cách Harry, Ron và Hermione mấy bước chân. Nghe tiếng bước chân cụ Dumbledore đến gần, cả ba đứa tụi nó bèn giả bộ ngủ say.

Percy thì thào hỏi:

"Thưa thầy, có thấy dấu vết gì của hắn không ạ?"

"Không. Mọi chuyện ở đây ổn hết chứ?"

"Thưa thầy, mọi chuyện đều ổn cả."

"Tốt. Bây giờ thì không cần dời tất cả mọi người đi. Thầy đã tìm một gác-dan tạm thời để canh cái lỗ chân dung nhà Gryffindor. Ngày mai thì con có thể đưa tất cả trở về tháp."

"Còn Bà Béo thì sao, thưa thầy?"

"Bà ấy trốn biệt trong bản đồ vùng Argyllshire ở tầng

lầu hai. Rõ ràng là bà ấy đã không chịu cho Sirius Black vô vì hắn không có mật khẩu, cho nên hắn mới tấn công. Bà ấy vẫn còn buồn bực lắm, nhưng khi bà bình tĩnh lại thì chúng ta sẽ nhờ thầy Filch phục hồi bức chân dung."

Harry nghe tiếng cánh cửa vào Đại Sảnh đường mở ra và có thêm nhiều tiếng bước chân khác.

"Thưa thầy hiệu trưởng?"

Đó chính là giọng thầy Snape. Harry càng nín lặng và dỏng tai nghe thật kỹ:

"Cả tầng lầu ba đã được lục soát kỹ càng rồi. Hắn không có ở đó. Thầy Filch thì đã lục soát tầng hầm; cũng không có gì ở đó cả."

"Còn Tháp Thiên văn thì sao? Phòng của giáo sư Trelawney? Chuồng cú nữa?"

"Tất cả đều đã được lục soát..."

"Tốt lắm, thầy Snape. Tôi thực sự không nghĩ hắn còn nấn ná trong lâu đài."

Thầy Snape hỏi:

"Giáo sư có giả thuyết nào về cách thức hắn đột nhập tòa lâu đài không ạ?"

Harry hơi ngóc đầu lên khỏi cánh tay một chút để có thể nghe bằng cả hai tai:

"Nhiều giả thuyết lắm, thầy Snape à. Mà không cái nào giống cái nào."

Harry hi hí mắt liếc về phía các thầy đứng trò chuyện. Cụ Dumbledore quay lưng về phía nó, nhưng nó có thể nhìn thấy mặt anh Percy đang mải mê chăm chú lắng nghe, còn

thầy Snape thì trông ra điệu giận dữ lắm. "Thầy Snape nói, miệng hầu như không mở ra, như thể không muốn cho Percy nghe được câu chuyện:

"Giáo sư có nhớ cuộc trò chuyện của chúng ta lần trước không, lúc... lúc trước khi học kỳ bắt đầu ấy?"

Cụ Dumbledore đáp, nghe trong giọng nói của cụ dường như có vẻ muốn cảnh cáo:

"Tôi nhớ, anh Snape à."

"Có vẻ... hầu như không thể nào... mà Black tự một mình đột nhập tòa lâu đài nếu không có sự giúp đỡ từ bên trong. Tôi đã bày tỏ mối quan ngại của mình khi giáo sư chỉ định..."

"Tôi không tin có một người nào ở trong lâu đài này có thể trợ giúp Black đột nhập vào đây được."

Giọng cụ Dumbledore có một âm điệu mang ý nghĩa rõ ràng là đề tài đó coi như đã được chấm dứt, thầy Snape bèn không nói nữa. Cụ Dumbledore nói tiếp:

"Tôi phải đi gặp những viên giám ngục Azkaban. Tôi đã nói là sẽ thông báo với họ sau khi chúng ta làm xong việc kiểm tra lâu đài."

Percy hỏi:

"Thưa thầy, họ có muốn giúp đỡ ta không ạ?"

Cụ Dumbledore lạnh lùng:

"À, có chứ. Nhưng tôi e là sẽ không có một viên giám ngục Azkaban nào được bước chân qua ngưỡng cửa tòa lâu đài một khi tôi còn là hiệu trưởng ở đây."

Percy có vẻ hơi bối rối. Cụ Dumbledore rời khỏi Đại Sảnh

đường, bước chân nhanh và lặng lẽ. Thầy Snape đứng lại một lúc nhìn theo ông hiệu trưởng với một vẻ oán trách sâu xa hiện rõ trên gương mặt, rồi thầy cũng bỏ đi ra nốt.

Harry liếc qua bên Ron và Hermione. Cả hai đứa nó cũng đã mở mắt tháo láo, trong mắt đầy ánh sao phản chiếu từ trần nhà. Ron há miệng thắc mắc:

"Tất cả những chuyện này là cái gì vậy?"

* * *

Trong vài ngày tiếp theo sau đó, toàn trường không nói gì khác ngoài chuyện Sirius Black. Những giả thuyết về cách thức hắn đã đột nhập được vào trong tòa lâu đài càng lúc càng trở nên hoang đường. Một con bé bên nhà Hufflepuff, Hannah Abbott, đã tiêu gần hết thì giờ trong buổi học Dược thảo để kể cho bất cứ ai chịu nghe rằng Black có thể hóa thành một bụi hoa.

Tấm tranh rách nát của Bà Béo đã được gỡ khỏi tường và thay thế bằng chân dung Ngài Cadogan và con ngựa con xám múp míp của ông. Không ai vui mừng lắm về chuyện này. Ngài Cadogan dành một nửa thì giờ của ông thách thiên hạ đấu tay đôi, và một nửa thì giờ còn lại thì ông dành để nghĩ ra những mật khẩu phức tạp hết sức kỳ cục mà ông thay đổi ít nhất hai lần mỗi ngày.

Seamus Finnigan tức giận nói với Percy:

"Ổng phát khùng rồi. Chúng ta không thể kiếm người nào khác sao?"

Percy nói:

"Không một bức tranh nào khác chịu nhận công việc này. Ai cũng hoảng vía vì những gì đã xảy ra cho Bà Béo. Chỉ có Ngài Cadogan là người duy nhứt đủ dũng cảm để tình nguyện nhận việc."

Tuy nhiên Ngài Cadogan là mối lo nghĩ nhỏ nhứt của Harry. Bây giờ nó luôn bị giám sát chặt chẽ. Các giáo viên luôn kiếm được cớ để đi kèm nó dọc hành lang và Percy (Harry nghi ngờ anh làm theo lời má anh) thì cứ lẽo đẽo theo đuôi nó ở khắp mọi nơi như một chú chó vệ sĩ cực kỳ vênh váo. Đã vậy, giáo sư McGonagall còn kêu Harry vô văn phòng của bà với vẻ mặt u ám đến nỗi Harry nghĩ là có người vừa mới chết.

Bà nói với một giọng cực kỳ nghiêm trọng:

"Bây giờ cũng không cần giấu diếm con nữa, Potter à. Cô biết tin này sẽ làm cho con hoảng hốt, nhưng mà Sirius Black..."

Harry mệt mỏi ngao ngán nói:

"Con biết hắn đang săn đuổi con. Con đã nghe ba của Ron nói chuyện với má của trò ấy. Ông Weasley làm việc cho Bộ Pháp thuật mà."

Giáo sư McGonagall dường như bị dội ngược. Bà đăm đăm nhìn Harry một lát rồi nói:

"Cô hiểu rồi! Thôi được, trong trường hợp đó, Potter à, con sẽ hiểu được tại sao cô thấy là không nên để cho con luyện tập Quidditch vào các buổi tối. Ở ngoài sân đấu một mình với mấy thành viên trong đội bóng mà thôi thì rất là sơ hở, thiếu cảnh giác, Potter à."

Harry không kềm được cơn giận:

"Chúng ta sẽ đấu trận đầu tiên vào thứ bảy mà! Thưa cô, con cần phải luyện tập!"

Giáo sư McGonagall chăm chú quan sát Harry. Nó biết bà quan tâm ghê lắm đến triển vọng của đội tuyển Gryffindor; nói cho cùng, chính bà là người đã tiến cử nó làm Tầm thủ ngay từ đầu. Nó đứng chờ quyết định của bà, nín cả thở.

"Hừm..."

Giáo sư McGonagall đứng dậy, nhìn đăm đắm ra sân đấu Quidditch mờ mịt trong màn mưa bên ngoài cửa sổ:

"Thôi thì... có Trời đất biết cho, cô cũng muốn cuối cùng đội tuyển nhà mình giành được cúp... nhưng cũng vậy thôi, Potter à... Nếu có một giáo viên có mặt trong lúc tập thì cô sẽ yên tâm hơn. Để cô nhờ bà Hooch trông coi dùm những buổi tập luyện của con."

* * *

Thời tiết cứ càng lúc càng tệ hại hơn khi gần đến ngày diễn ra trận đấu Quidditch đầu tiên. Không chút sờn lòng, đội tuyển Gryffindor vẫn luyện tập chuyên cần hơn bao giờ hết dưới con mắt giám sát của bà Hooch. Thế rồi, vào buổi tập cuối cùng trước trận đấu ngày thứ bảy, Oliver Wood thông báo cho cả đội biết một tin chẳng lành chút nào. Wood nói, có vẻ giận lắm:

"Chúng ta sẽ không đấu với đội Slytherin! Flint vừa mới gặp tôi. Thay vào đó, chúng ta sẽ đấu với đội Hufflepuff."

Tất cả thành viên còn lại trong đội tuyển đều đồng thanh hỏi:

"Tại sao?"

Wood nói, răng nghiến trèo trẹo:

"Flint cáo lỗi rằng cánh tay của Tầm thủ đội họ vẫn chưa lành. Nhưng lý do thực sự khiến họ làm như vậy thì quá rõ ràng: không muốn thi đấu trong điều kiện thời tiết này! Họ cho rằng thời tiết xấu sẽ làm hỏng cơ may của họ..."

Suốt ngày nay luôn có gió lớn và mưa to, và trong khi Wood nói, cả đội nghe tiếng sấm rền vọng lại từ xa xa.

Harry tức tối nói:

"Tay của Malfoy chẳng bị làm sao hết! Nó chỉ giả vờ mà thôi!"

Wood nói một cách cay đắng:

"Anh biết chuyện đó, nhưng chúng ta không thể chứng minh được. Bấy lâu nay chúng ta đã luyện tập trong tinh thần và chiến thuật đấu với Slytherin, chứ không phải với Hufflepuff, phong cách của hai đội này hoàn toàn khác nhau. Đội Hufflepuff lại có một đội trưởng mới kiêm Tầm thủ mới: Cedric Diggory..."

Angelina, Alicia và Katie bỗng nhiên khúc khích cười.

Trước sự vô tư này, Wood cau mày hỏi:

"Chuyện gì vậy?"

Angelina nói:

"Có phải anh ta là một anh chàng cao lớn đẹp trai không?"

Katie nói thêm:

"Mạnh mẽ và lặng lẽ nữa."

Cả ba cô gái lại khúc khích cười tiếp. Fred sốt ruột:

"Anh ta cứ lặng lẽ là vì anh ta đần đến mức không thể xâu hai từ lại với nhau để nói thành câu. Anh Wood, em không biết tại sao anh lại lo lắng như vậy, Hufflepuff là đội dễ xơi nhứt. Năm ngoái, trong trận tụi mình đấu với họ, Harry đã bắt được trái banh Snitch trong vòng có năm phút! Anh nhớ không?"

Wood quát ông ổng, hai mắt anh lồi ra sáng quắc:

"Chúng ta đã chơi trong những điều kiện hoàn toàn khác bây giờ! Diggory đã tổ chức được một đội rất mạnh! Nó là một Tầm thủ xuất sắc! Anh lo là các em sẽ phải chịu như vầy: chúng ta không được xả hơi! Chúng ta vẫn phải giữ mục tiêu của chúng ta! Tụi Slytherin đang tìm cách chơi xỏ mình! Chúng ta *phải* thắng!"

Fred tỏ ra có phần sợ hãi:

"Bình tĩnh đi anh Oliver! Chúng ta sẽ thi đấu với đội Hufflepuff một cách nghiêm túc. *Hết sức nghiêm túc.*"

* * *

Vào hôm trước ngày thi đấu, gió thổi tới mức hú cả lên và mưa to chưa từng thấy. Bên trong những hành lang và các phòng học tối đến nỗi phải thắp thêm đuốc và đèn lồng. Bọn nhà Slytherin trông chảnh hết biết, mà chảnh nhứt là Malfoy.

Nó thở dài khi một cơn cuồng phong dộng ầm ầm bên ngoài cửa sổ:

"Ôi, giá mà tay của tôi khá hơn một chút!"

Harry chẳng còn đầu óc đâu mà lo nghĩ chuyện gì khác hơn trận đấu sắp tới. Oliver Wood cứ hấp tấp chạy tới gặp Harry giữa hai buổi học để dặn dò nó điều này điều nọ. Lần thứ ba diễn ra cảnh này thì Wood nói lâu đến nỗi Harry bỗng nhận ra mình đã trễ buổi học Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám mười phút rồi. Nó lật đật chạy đi trong khi Wood vẫn còn gào vọng theo phía sau:

"Diggory có kiểu đổi hướng thình lình ngặt nghèo lắm, thành ra em có thể phải cố gài móc nó ..."

Harry thắng chúi lại trước cửa phòng học môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, mở cửa ra lẻn vào bên trong.

"Con xin lỗi thầy Lupin, con trễ..."

Nhưng người ngồi ở bàn giáo viên ngước mặt lên nhìn nó không phải là giáo sư Lupin; mà chính là thầy Snape.

"Bài học đã bắt đầu mười phút rồi Potter, thành ra tôi thấy phải trừ nhà Gryffindor mười điểm. Ngồi xuống."

Nhưng Harry không nhúc nhích. Nó ngơ ngác hỏi:

"Giáo sư Lupin đâu rồi?"

Thầy Snape trả lời với một cái cười nham hiểm:

"Ông ấy bảo là ông bệnh quá không dạy được hôm nay. Tôi tưởng tôi bảo trò ngồi xuống rồi mà?"

Nhưng Harry vẫn cứ đứng như trời trồng:

"Thầy bị bệnh làm sao ạ?"

Đôi mắt đen của thầy Snape lóe sáng:

"Không đến nỗi nguy cấp tánh mạng."

Giọng thầy Snape nghe như thể ông chỉ mong điều đó thôi.

"Trừ thêm năm điểm của nhà Gryffindor, và nếu tôi còn phải bảo trò ngồi xuống một lần nữa thì tôi sẽ trừ thêm năm chục điểm."

Harry bước chầm chậm về chỗ và ngồi xuống. Thầy Snape nhìn quanh lớp học:

"Như tôi đã nói trước khi Harry xen vào, giáo sư Lupin đã không để lại sổ theo dõi đầu bài mà các trò đã học cho đến nay..."

Hermione nhanh nhẩu nói:

"Thưa thầy, chúng con đã học đối phó với Ông Kẹ, Ngù Đỏ, ma da và thủy quái, và chúng con chỉ mới bắt đầu..."

Thầy Snape lạnh lùng bảo:

"Im lặng. Ta không hỏi thông tin. Ta chỉ nhận xét về sự thiếu tính tổ chức của giáo sư Lupin mà thôi."

Dean Thomas bậm gan nói to:

"Thầy Lupin là thầy giáo Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám giỏi nhứt mà tụi con từng được học."

Khắp phòng học nổi lên tiếng tán thành rào rào của những học sinh khác. Cái nhìn của thầy Snape càng đe dọa hơn bao giờ hết.

"Các trò quá dễ dàng tự mãn. Thầy Lupin khó mà bắt các trò dốc hết sức. Ngù Đỏ với lại Grindylow thì ta tưởng học sinh năm thứ nhứt đã phải học rồi chứ. Hôm nay chúng ta sẽ thảo luận..."

Harry nhìn thầy Snape lật sách ra, đến chương cuối cùng mà ông biết chắc là bọn học trò chưa thể học tới. Ông nói tiếp:

"Về người sói."

Hermione dường như không thể tự kiềm chế mình nữa, lên tiếng:

"Nhưng thưa thầy, theo chương trình thì chúng con chưa học tới người sói đâu ạ, chúng con chỉ mới bắt đầu về Hinkypunk. Bằng một giọng trầm chết người, thầy Snape bảo:

"Trò Granger, tôi có cảm giác là tôi đang dạy lớp học này chứ không phải trò. Và tôi đang bảo tất cả các trò mở sách ra trang ba trăm chín mươi bốn."

Thầy đưa mắt nhìn quanh lớp, lập lại:

"*Tất cả* các trò! Mở sách ra *ngay bây giờ!*"

Cả lớp bắt đầu mở sách ra trong tiếng càu nhàu rầu rĩ và những cái liếc ngang cay đắng. Thầy Snape hỏi:

"Ai trong các trò có thể nói cho tôi biết làm thế nào để phân biệt người sói với chó sói thật?"

Mọi người ngồi im bất động; mọi người, ngoại trừ Hermione. Như mọi khi, tay cô bé giơ thẳng lên không trung.

Nhưng thầy Snape không đếm xỉa gì tới Hermione. Nụ cười nham hiểm lại hiện ra trên gương mặt thầy:

"Có ai nói được không? Chẳng lẽ các trò sẽ nói với tôi là giáo sư Lupin chưa từng dạy các trò sự khác biệt căn bản giữa..."

Parvati đột ngột nói:

"Tụi con đã nói với thầy rồi, là tụi con chưa học tới chương người sói, tụi con mới học tới..."

Thầy Snape gầm lên:

"*Im lặng!* Được, được, được thôi. Ta chưa bao giờ nghĩ là lại có chuyện một học sinh năm thứ ba mà lại không

thể nhận ra người sói nếu vô tình gặp một con. Ta sẽ ghi nhận điều này để báo cáo với giáo sư Dumbledore biết tất cả các trò tụt hậu như thế nào...."

Hermione nói, cánh tay vẫn còn giơ cao trên không trung:

"Thưa thầy, người sói khác với chó sói thật ở nhiều điểm nhỏ. Cái mõm của người sói..."

Thầy Snape nói giọng lạnh nhạt:

"Đây là lần thứ hai trò phát biểu khi chưa được hỏi tới, trò Granger à. Trừ năm điểm nhà Gryffindor về cái vẻ ta-đây-biết-hết không thể chịu đựng được đó."

Hermione đỏ bừng mặt, hạ tay xuống, đôi mắt ứa đầy lệ ngó đăm đăm xuống sàn nhà. Cả lớp nhìn thầy Snape trừng trừng: một dấu hiệu bọn học trò ghét thầy Snape đến hết cỡ, bởi vì ai trong lớp học này cũng từng ít nhứt một lần gọi Hermione là kẻ ta-đây-biết-hết, và Ron là đứa gọi Hermione là kẻ ta-đây-biết-hết ít nhứt hai lần một tuần. Ron nói lớn:

"Thầy nêu ra một câu hỏi và bạn ấy biết câu trả lời! Thầy hỏi để làm gì nếu thầy không muốn được trả lời?"

Cả lớp biết ngay là Ron đã đi quá đà. Thầy Snape từ từ tiến tới trước mặt Ron, mọi người trong phòng đều nín thở. Thầy Snape đưa mặt thầy sát mặt Ron, tuyên án êm ái một cách đe dọa:

"Cấm túc, trò Weasley! Và nếu ta mà còn nghe trò phê bình cách dạy của ta nữa, thì trò sẽ phải thực sự hối hận đó."

Suốt buổi học còn lại, không ai dám gây ra một âm thanh gì khác nữa. Cả lũ ngồi im re ghi chép về người

sói từ sách giáo khoa, trong khi thầy Snape lảng vảng đi lên đi xuống giữa các dãy bàn, kiểm tra bài tập bọn học trò đã làm với thầy Lupin.

"Giải thích hết sức kém cỏi... cái này sai rồi, ma da Kappa thông thường được tìm thấy nhiều hơn ở Mông Cổ... Giáo sư cho bài này tám trên mười điểm à? Ta thì chỉ cho đến ba điểm là cùng..."

Cuối cùng khi chuông reo, thầy Snape vẫn còn giữ chúng lại:

"Các trò mỗi người viết một bài văn, nộp cho tôi, về những cách thức mà trò nhận ra và tiêu diệt được người sói. Tôi yêu cầu bài văn đề tài này dài hai cuộn giấy da, và nộp cho tôi vào sáng thứ hai. Đã đến lúc phải có người chấn chỉnh lại lớp này. Trò Weasley ở lại, chúng ta cần sắp xếp hình phạt cấm túc cho trò."

Harry và Hermione cùng những học sinh khác ra khỏi phòng học. Tụi nó chờ đến khi đi đủ xa để khỏi bị nghe thấy mới bùng lên một trận đả kích thầy Snape kịch liệt.

Harry nói với Hermione:

"Thầy Snape chưa bao giờ xử sự như vầy đối với bất kỳ một giáo viên Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám nào khác, cho dù ổng có muốn giành công việc này đi nữa. Tại sao ổng cứ chĩa mũi dùi vô thầy Lupin chứ? Bồ có cho là tất cả những chuyện này là chỉ tại cái vụ Ông Kẹ mà ra không?"

Hermione trầm ngâm nghĩ ngợi:

"Mình không biết. Nhưng mình thực tình mong cho giáo sư Lupin sớm bình phục..."

Năm phút sau Ron chạy theo kịp hai bạn trong trạng thái tức giận tột cùng:

"Mấy bồ có biết cái lão... (Nó gọi thầy Snape bằng một tiếng gì đó mà Hermione phải quát lên: *Ron!*) bắt mình làm không? Mình phải cọ rửa mấy cái bô tiêu tiểu trong bệnh thất. Mà *không được dùng pháp thuật!*"

Ron sâu một hơi dài, hai bàn tay nắm chặt lại.

"Ê, tại sao Sirius Black lại không thể trốn trong văn phòng lão Snape hả? Hắn có thể giúp tụi mình thanh toán lão cho rồi!"

* * *

Sáng hôm sau, Harry thức dậy rất sớm, sớm đến nỗi trời vẫn còn tối. Trong một thoáng nó nghĩ là tiếng gió hú đã đánh thức nó dậy, nhưng rồi nó cảm thấy một luồng gió lạnh ở sau gáy, nó ngồi bật dậy ngay. Con yêu Peeves đang lơ lửng cạnh Harry, thổi mạnh vô lỗ tai nó. Harry tức giận hỏi:

"Làm thế để làm chi vậy?"

Peeves phồng má, rồi thổi thiệt mạnh và vừa phóng lùi lại để ra khỏi phòng, vừa cười khúc khích.

Harry sờ soạng cầm lấy cái đồng hồ báo thức và coi giờ. Chỉ mới bốn giờ rưỡi sáng. Vừa rủa xả Peeves, Harry vừa cuộn mình lại trong chăn cố gắng tìm lại giấc ngủ. Nhưng bây giờ nó thức rồi thì thật là khó mà không nghe tiếng sầm rền ầm ầm ngay trên đầu, tiếng gió dộng ình ình vào cửa sổ và vách tường của tòa lâu đài, và tiếng

cây gãy ngã xa xa trong khu Rừng Cấm. Vài giờ nữa nó sẽ ra sân đấu Quidditch, vật lộn với cơn cuồng phong đó. Cuối cùng nó đành từ bỏ cái nỗ lực ngủ thêm một chút mà thức dậy, mặc quần áo, cầm cây chổi thần Nimbus 2000 và bước êm ru ra khỏi phòng ngủ.

Khi Harry vừa mở cửa ra thì có vật gì đó cào vô chân nó. Harry cúi xuống vừa kịp lúc chụp được cái đuôi xù của con Crookshanks, kéo con mèo ra ngoài.

Harry nói với con Crookshanks một cách ngờ vực:

"Mày liệu hồn, tao cho là Ron nói đúng về mày đấy. Chung quanh đây thiếu gì chuột, đi mà bắt chúng đi. Đi đi."

Harry lấy chân đẩy nhẹ con Crookshanks xuống cầu thang xoắn, nói thêm:

"Hãy để cho Scrabbers yên!"

Trong phòng sinh hoạt chung, âm thanh cơn bão dội vào nghe càng to rõ hơn. Harry biết là đừng hòng trông mong gì cuộc đấu bị hủy bỏ. Những trận đấu Quidditch không đời nào bị hủy bỏ vì những lý do vớ vẩn như bão bùng sấm sét. Tuy vậy, Harry bắt đầu thấy sợ. Wood đã chỉ cho Harry thấy Cedric Diggory trong hành lang. Diggory là một học sinh năm thứ năm, to con hơn Harry rất nhiều. Thường thường Tầm thủ phải nhẹ nhàng nhanh nhẹn. Nhưng trong thời tiết như vầy thì trọng lượng của Diggory là một ưu thế, bởi vì nó sẽ ít có triển vọng bị cuồng phong thổi giạt ra khỏi trường đấu.

Harry ngồi trước lò sưởi giết thì giờ chờ bình minh lên, thỉnh thoảng nó đứng dậy để ngăn con mèo Crookshanks lẻn lên cầu thang dẫn lên phòng ngủ của nam sinh. Cuối cùng, sau khi ngồi chờ dài cả người ra, Harry cho là có lẽ

đã tới giờ ăn điểm tâm. Nó bèn một mình chui đầu qua cái lỗ chân dung để ra ngoài. Ngài Cadogan quát:

"Hãy đứng lại và chiến đấu, hỡi con chó ghẻ kia!"

Harry ngáp:

"Thôi, dẹp đi."

Sau khi ăn xong một tô cháo, Harry sảng khoái tỉnh táo ra; và khi nó bắt đầu ăn tới món bánh mì nướng thì những người còn lại trong đội cũng xuất hiện.

Wood không ăn uống gì cả, nói:

"Trận đấu này sẽ vất vả đây."

Alicia dịu dàng bảo:

"Đừng lo lắng nữa, anh Oliver. Tụi em đâu có ngán một chút gió mưa."

Nhưng thời tiết hôm nay đáng bận tâm hơn một chút gió mưa. Quidditch được yêu thích đến nỗi cả trường vẫn kéo đi xem trận đấu như thường, cả bọn chạy xuống bãi cỏ về phía sân đấu Quidditch, đầu cúi xuống tránh ngọn gió cuồng nộ hung bạo, mấy cây dù bị gió quật vuột khỏi tay trên đường đến đấu trường. Ngay trước khi Harry bước vào phòng thay đồ, nó nhìn thấy Malfoy, Crabbe và Goyle đang cười cợt chỉ trỏ nó. Ba đứa đó che chung một cây dù khổng lồ trên đường đi ra sân đấu.

Các cầu thủ của đội tuyển đã thay áo chùng tía và chờ đợi bài diễn văn thường lệ trước trận đấu của Wood, nhưng bài đít-cua đó không hề được thốt ra. Wood cố gắng mở miệng nhiều lần, phát ra những tiếng nuốt nước miếng ực ực khó nghe, rồi lắc đầu một cách vô vọng, và rồi bảo các cầu thủ đi theo anh.

Gió vẫn còn mạnh đến nỗi tụi nó bị thổi giạt vô lề, đi lảo đảo vô sân đấu. Nếu đám đông có hoan hô thì tụi nó cũng không nghe được gì ngoài tiếng một tràng sấm mới rền vang. Mưa làm nhòe cả tròng mắt kiếng của Harry. Làm cách nào mà nó có thể nhìn thấy trái banh Snitch trong mưa gió như vầy chứ?

Đội tuyển của nhà Hufflepuff đang tiến ra từ phía đối diện của sân đấu, mặc áo chùng màu vàng hoàng yến. Hai đội trưởng tiến về phía nhau để bắt tay; Diggory mỉm cười với Wood, nhưng Wood bây giờ trông như thể đã bị khóa hàm cứng họng rồi, chỉ gật đầu đáp lễ mà thôi. Harry nhìn thấy miệng bà Hooch ra dấu mấy tiếng này:

"Trèo lên chổi!"

Harry nhấc chân phải của nó ra khỏi lớp sình kêu một cái ọp rồi thót lên cán chổi thần Nimbus 2000. Bà Hooch đưa còi lên miệng và thổi mạnh một hơi, còi ré lên chói lói và vang xa..., các cầu thủ phóng vút lên không trung.

Harry lên cao rất nhanh, nhưng chiếc Nimbus của nó hơi bị chao đảo vì gió. Nó cố hết sức nắm cán chổi thật chặt, xoay trở, nhìn xuyên thấu màn mưa.

Trong vòng năm phút, Harry ướt như chuột lột và lạnh cóng, đến nhìn đồng đội còn không thấy nữa là, nói chi đến trái banh Snitch bé tí. Harry bay dọc bay ngang, bay lui bay tới trong không gian sân đấu, ngang qua những hình dạng màu vàng màu đỏ lờ mờ, mà không có được chút xíu ý niệm về những gì đang xảy trong trận đấu này. Nó không thể nghe được lời bình luận bị gió thổi bạt đi. Đám đông khán giả thì núp dưới một biển áo trùm và những tán dù tả tơi. Hai lần Harry suýt bị trái banh

Bludger tống văng khỏi cán chổi, tầm nhìn của Harry bị mưa làm cho mờ mịt đến nỗi nó không thấy mấy trái Bludger bay đến gần.

Nó cũng không còn ý niệm về thời gian nữa. Càng lúc càng khó nắm vững cán chổi thần của nó. Bầu trời trở nên u tối hơn, như thể bóng đêm quyết định phủ xuống thật sớm. Hai lần Harry suýt tông phải cầu thủ khác mà không biết đó là đồng đội hay đối thủ. Người nào bây giờ cũng ướt sũng, và mưa to đến nỗi Harry không thể nào phân biệt được ai với ai...

Cùng với một tia chớp nhá lên là tiếng còi bà Hooch ré lên. Harry chỉ có thể nhìn thấy bóng Wood trong màn mưa dày, đang ra dấu gọi nó xuống mặt đất. Cả đội đáp xuống làm văng toé lên bùn sình.

Wood rống lên cho cả đội nghe:

"Anh xin tạm nghỉ hội ý. Tất cả lại đây, dưới này..."

Cả đội chúm chụm lại bên rìa sân đấu, dưới một một tán dù rộng. Harry gỡ kiếng ra chùi vội chùi vàng vào tấm áo chùng của nó.

"Điểm số ra sao rồi?"

Wood nói:

"Chúng ta trên được năm chục điểm. Nhưng mà nếu chúng ta không sớm bắt được trái banh Snitch, thì chúng ta sẽ phải chơi tới khuya luôn."

Harry bực tức vẫy cặp kiếng của nó:

"Với cặp kiếng này em không thể có một cơ hội nào hết."

Đúng ngay lúc đó, Hermione xuất hiện kề bên vai của Harry. Cô bé che tấm áo khoác bên trên đầu và mặt rạng rỡ một cách không thể hiểu được.

"Harry, mình có một ý kiến! Đưa cặp kiếng của bồ đây, mau lên!"

Harry đưa kiếng cho Hermione và, trước những đôi mắt ngạc nhiên của cả đội, Hermione gõ cây đũa phép lên cặp kiếng và hô:

"Impervius!"[1]

Cô bé đưa trả kiếng cho Harry, nói:

"Đây! Chúng sẽ gạt nước ra cho mà xem!"

Trông Wood có vẻ như muốn hun chụt cô bé. Anh ta khàn khàn gọi với theo Hermione khi cô bé mất hút vào đám đông:

"Xuất chúng! Được rồi, toàn đội, tiếp tục chiến đấu!""

Bùa chú của Hermione quả là linh nghiệm. Harry vẫn còn tê cóng vì lạnh, vẫn ướt nhèm nhẹp hơn bao giờ hết, nhưng nó đã có thể nhìn thấy. Đầy tràn lòng quyết tâm mới, Harry thúc cây chổi thần của nó phóng xuyên qua không gian hỗn loạn bão tố, trợn mắt nhìn ngó mọi hướng để tìm trái banh Snitch, né tránh trái Bludger, chuồi xuống phía dưới Diggory khi anh chàng này lao về hướng ngược lại...

Lại vang lên một chuỗi sấm rền nữa, theo sau đó là tia chớp hình chĩa ba. Trận đấu này càng lúc càng trở nên nguy hiểm. Harry phải mau chóng bắt cho được trái banh Snitch...

---

1. Có nghĩa là: *"Không thấm nước!"*

Harry xoay cán chổi, định quay đầu lại hướng về phía trung tâm sân đấu, nhưng ngay lúc đó, một tia chớp nhá lên rọi sáng khán đài, và Harry nhìn thấy một cái gì đó làm cho nó hoàn toàn tản thần bạt hồn vía: bóng của một con chó đen lông xù bự chảng in rõ trên nền trời, bất động ở tuốt trên hàng ghế trống trên cao nhứt.

Bàn tay tê cóng của Harry vuột khỏi cán chổi và chiếc Nimbus chúc xuống cả thước. Lắc đầu gạt đi mớ tóc trán ướt đẫm, Harry liếc nhìn lại khán đài. Con chó đã biến mất.

Tiếng gào giận dữ của Wood vang lên từ cột gôn của đội Gryffindor:

"Harry! Harry! Ở đằng sau em đó!"

Harry ngơ ngác nhìn quanh. Cedric Diggory đang phóng vọt lên sân đấu, một trái banh vàng nhỏ xíu đang sáng lấp lánh trong khoảng không đầy mưa gió giữa anh ta và Harry...

Với một cái thót tim hoảng loạn, Harry ép sát mình vô cán chổi và lao về phía trái banh Snitch. Mưa quất vào mặt Harry khi nó gầm gừ với chiếc Nimbus 2000:

"Cố lên! *Nhanh hơn!*"

Nhưng có một cái gì đó bất thường xảy ra. Một sự im lặng kỳ quái vừa phủ chụp xuống vận động trường. Gió, dường như mạnh hơn bao giờ hết, cũng thôi gào thét. Làm như thể ai đó vừa vặn tắt âm thanh, như thể Harry bỗng nhiên điếc đặc... Cái gì đang xảy ra vậy?

Và rồi một đợt sóng lạnh quen thuộc khủng khiếp tràn qua nó, thấu vào bên trong nó, ngay khi nó nhận ra cái gì đang chuyển động trên sân đấu bên dưới.

Trước khi nó có thì giờ để suy nghĩ, Harry đã rời mắt khỏi trái banh Snitch để nhìn xuống.

Ít nhứt một trăm viên giám ngục Azkaban đang đứng phía dưới, bộ mặt dấu kín của họ đều hướng lên nhắm vào Harry. Như thể nước băng đang dâng ngập trong lồng ngực Harry, cắt nội tạng nó thành từng lát. Và rồi nó lại nghe thấy lần nữa điều đó... tiếng ai đó đang gào thét, gào thét bên trong đầu Harry... tiếng một người đàn bà...

"Đừng giết Harry! Đừng giết Harry! Xin đừng giết Harry!"

"Tránh ra, con ngốc tránh ra ngay."

"Đừng giết Harry! Xin làm ơn giết tôi đi, tôi xin thế mạng "

Sương mù trắng xóa, xoáy tít và lạnh cóng đang tràn ngập đầu Harry. Nó đang làm gì đây? Tại sao nó bay? Nó cần giúp đỡ người đàn bà đó... bà sắp chết... bà sắp bị giết...

Harry té nhào xuống, nhào xuống xuyên qua màn sương mù băng giá.

"Đừng giết Harry! Làm ơn rủ lòng từ bi xin mở lòng từ bi "

Một giọng cười vang lên chói lói, tiếng người đàn bà gào thét, và Harry không còn biết gì nữa.

* * *

"May mà mặt đất rất êm"

"Tôi tưởng nó chết là cái chắc."

"Vậy mà đến mắt kiếng của nó cũng không bị gãy."

Harry có thể nghe được những giọng nói thì thầm, nhưng chẳng thể hiểu được gì cả. Nó không có một chút manh

mối gì về việc nó đang ở đâu, hay làm cách nào mà nó đến được nơi đó, hay nó đã làm gì trước khi nó đến đó. Tất cả những gì nó biết được là mỗi chút mỗi phân của cơ thể nó đều đang đau đớn như thể bị dần nhừ.

"Đó là cảnh tượng dễ sợ nhứt mà tôi từng nhìn thấy trong đời."

Dễ sợ nhứt... Cảnh tượng dễ sợ nhứt... những hình bóng đen hù trùm nón... lạnh buốt... tiếng gào thét...

Mắt Harry chợt mở ra. Nó đang nằm trong bệnh thất. Các cầu thủ đội Quidditch của nhà Gryffindor lấm lem bùn sình từ đầu đến chân đang xúm xít quanh giường của Harry. Ron và Hermione cũng có mặt ở đó, trông ướt lướt thướt như vừa mới ra khỏi hồ bơi.

"Harry! Em thấy sao rồi?"

Đó là tiếng reo của Fred, anh chàng có vẻ cực kỳ trắng xác dưới lớp sình đen.

Trí nhớ của Harry dường như được phục hồi nhanh chóng. Tia chớp... Hung tinh... trái banh Snitch... và những viên giám ngục Azkaban...

Harry hỏi:

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?"

Nó bật ngồi dậy đột ngột đến nỗi mọi người há hốc mồm ra. Fred nói:

"Em té xuống từ... để coi... ắt phải từ độ cao mười sáu thước."

Alicia vẫn còn run:

"Tụi này tưởng bạn chết rồi."

Hermione thốt ra một tiếng thút thít nho nhỏ, hai mắt cô bé đỏ ngầu.

Harry hỏi:

"Nhưng còn trận đấu. Chuyện gì đã xảy ra? Chúng ta có đấu lại không?"

Không ai nói gì cả. Sự thật khủng khiếp chìm sâu trong Harry như một hòn đá chìm xuống đáy ao.

"Chúng ta đâu có... *thua* hả?"

George nói:

"Diggory bắt được trái banh Snitch. Ngay sau khi em té xuống. Lúc đó anh ta không nhận thấy điều gì đang xảy ra. Khi anh ta nhìn lại và thấy em nằm trên mặt đất, ảnh tìm cách hủy bỏ kết quả. Ảnh muốn thi đấu lại. Nhưng họ đã chiến thắng một cách sòng phẳng trung thực... Ngay cả anh Wood cũng phải công nhận."

Harry bỗng nhận ra Wood không có mặt ở trong đám người đứng chung.

"Anh Wood đâu rồi?"

Fred đáp:

"Ảnh còn ở trong buồng tắm. Coi bộ ảnh muốn tự dìm mình cho chết đuối luôn."

Harry gục mặt vào đầu gối của nó, hai bàn tay nó ghị chặt mớ tóc rối. Fred ôm vai nó lay một cách thô bạo:

"Không sao đâu, Harry, trước đây em chưa bao giờ bỏ lỡ một trái banh Snitch nào mà."

George nói:

"Phải có một lần em bắt hụt nó chứ!"

Fred lại nói:

"Cũng chưa kết thúc hẳn. Chúng ta chỉ thua một trăm điểm, đúng không? Cho nên nếu Hufflepuff thua Ravenclaw, và chúng ta thắng Ravenclaw và Slytherin..."

George nói:

"Hufflepuff sẽ phải thua ít nhứt hai trăm điểm."

"Nhưng nếu họ đánh bại Ravenclaw..."

"Không đời nào. Ravenclaw giỏi lắm. Nhưng nếu Slytherin thua Hufflepuff..."

"Tất cả tùy thuộc vào điểm số mà thôi... đằng nào cũng cách biệt nhau một trăm điểm..."

Harry nằm đó, không nói một lời. Tụi nó đã thua... lần đầu tiên, kể từ khi Harry tham gia đội bóng, nó đã thua một trận đấu Quidditch.

Mười phút sau hay khoảng đó, bà Pomfrey đến bảo đội banh ra ngoài để cho Harry được yên tịnh. Fred nói:

"Lát nữa tụi này sẽ lại thăm em. Đừng tự dằn vặt mình, Harry à. Em vẫn là Tầm thủ giỏi nhứt mà đội mình từng có từ trước tới nay."

Đội bóng kéo nhau đi ra ngoài, để lại dấu sinh đằng sau. Bà Pomfrey đóng cánh cửa sau lưng chúng, vẻ mặt không hài lòng chút nào. Ron và Hermione đi tới gần giường Harry. Hermione nói giọng run rẩy:

"Thầy Dumbledore giận hết sức. Mình chưa từng thấy thầy giận như thế bao giờ. Thầy chạy vô sân đấu khi bồ té ngã, thầy giơ đũa phép lên nên bồ chỉ đáp là đà xuống khi chạm mặt đất. Sau đó thầy quay đầu đũa phép chĩa vào những viên giám ngục Azkaban, bắn vô họ cái gì đó

trắng lóa như bạc. Họ rời khỏi sân vận động ngay... Thầy rất giận chuyện họ vượt vô sân trường, tụi mình từng nghe thầy nói..."

Ron tiếp lời:

"Thầy Dumbledore làm bùa phép đặt bồ lên một cái băng ca rồi đi về trường với cái băng ca đó lơ lửng bay theo thầy. Ai cũng tưởng bồ đã..."

Giọng Ron nhỏ đi, bỏ lửng câu nói, nhưng Harry không để ý. Nó đang mải suy nghĩ về điều mà những viên giám ngục Azkaban đã làm đối với nó... về tiếng gào thét. Nó ngước lên thấy Ron và Hermione nhìn nó lo lắng đến nỗi nó phải nhìn quanh tìm một đề tài cụ thể nào đó để nói:

"Có ai lượm lại chiếc Nimbus của mình không?"

Ron và Hermione liếc nhau một cái thật nhanh.

"Ơ..."

Harry hết nhìn đứa này tới đứa khác:

"Chuyện gì?"

Hermione ngập ngừng nói:

"Ờ... khi bồ té xuống, chiếc Nimbus bay đi."

"Rồi sao?"

"Và nó đụng... nó tông vô... Ôi, Harry ơi... nó tông vô cây Liễu Roi."

Ruột gan Harry cồn cào. Cây Liễu Roi là một cổ thụ hung bạo vô cùng, đứng chơ vơ một mình giữa sân trường.

"Rồi sao?"

Nó hỏi mà sợ điếng người cái câu trả lời. Ron nói:

"Ờ, bồ biết cây Liễu Roi mà. Nó... nó đâu có ưa bị tông!"

Hermione nói giọng lí nhí:

"Giáo sư Flitwick vừa thu gom cây chổi về trước khi bồ tỉnh dậy."

Một cách chậm rãi, cô bé cầm lấy một cái túi xách đặt cạnh chân, trút hết bên trong ra hàng tá que gỗ vụn với những cành nhánh con con trên giường. Đó là những gì còn lại của cây chổi thần trung thành của Harry giờ rốt cuộc đã bị hạ gục.

CHƯƠNG MƯỜI

BẢN ĐỒ CỦA ĐẠO TẶC

Bà Pomfrey khăng khăng bảo là phải để Harry nghỉ ngơi trong bệnh thất cho đến hết cuối tuần. Harry không phàn nàn hay tranh cãi gì, nhưng nó nhứt định không chịu để cho bà Pomfrey quẳng đi mớ tàn tích của chiếc Nimbus 2000. Nó biết nó làm vậy là ngu ngốc, biết là không trông mong gì sửa chữa vá víu gì được chiếc Nimbus 2000 nữa, nhưng nó vẫn không thể không giữ những tàn tích đó lại; nó có cảm giác như nó vừa mất người bạn thân thiết nhứt.

Khách khứa đến thăm Harry nườm nượp, ai cũng cố làm cho nó phấn khởi lên. Lão Hagrid gởi tặng nó một bó bông sâu tai giống như những bắp cải vàng khè. Và Ginny, đỏ mặt thẹn thùa, đến thăm với một tấm thiệp chúc "mau bình phục" mà cô bé tự làm lấy. Tấm thiệp ấy cứ hát lên eo éo trừ khi bị Harry nhét dưới tộ trái cây. Đội Gryffindor trở lại thăm Harry vào sáng chủ nhật, lần này có Wood đi cùng. Wood nói với Harry bằng một giọng trống rỗng ơ hờ rằng anh không hề chê trách Harry một mảy may nào hết. Ron và Hermione chỉ rời khỏi giường của Harry vào ban đêm. Nhưng không có bất cứ ai nói hay làm điều gì có thể khiến cho Harry cảm thấy khá lên được, bởi vì họ chỉ biết một nửa cái điều đã làm nó điêu đứng.

Nó không nói cho ai nghe về Hung tinh, ngay cả Ron

và Hermione, bởi vì nếu biết thì Ron sẽ sợ phát điên lên, còn Hermione thì sẽ chế giễu. Tuy nhiên, thực tế tồn tại là Hung tinh xuất hiện hai lần, và cả hai lần xuất hiện đó đều kèm theo những tai nạn suýt chết; lần đầu, Harry suýt bị chiếc xe đò Hiệp sĩ cán ngang; lần thứ hai, nó té từ trên cây chổi xuống từ độ cao mười sáu thước. Liệu Hung tinh có theo ám nó cho đến khi nó thực sự chết mới thôi? Chẳng lẽ nó cứ sống cho đến hết đời trong nỗi lo ngay ngáy về con ác thú đó?

Và còn những viên giám ngục Azkaban nữa. Cứ mỗi lần nghĩ đến họ là Harry thấy xấu hổ và muốn bệnh. Mọi người đều nói những viên giám ngục Azkaban thật kinh dị, nhưng đâu có ai té nhào mỗi khi đến gần một viên giám ngục... cũng đâu có ai nghe vọng âm trong đầu mình tiếng cha mẹ mình đang hấp hối.

Bởi vì giờ đây Harry đã biết tiếng gào thét mà nó nghe trong đầu là tiếng của ai. Nó đã nghe đi nghe lại những lời ấy, những lời của người đàn bà ấy, trong suốt những đêm nó nằm trong bệnh thất, thao thức nhìn những vệt trăng hắt bóng lên trần nhà. Khi những viên giám ngục Azkaban đến gần Harry, nó đã nghe những giây phút cuối cùng của má nó, sự cố gắng của bà để bảo vệ nó, Harry, khỏi bàn tay của Trùm Hắc ám Voldemort, và tiếng cười của Trùm Hắc ám Voldemort trước khi hạ sát bà... Harry ngủ lơ mơ chập chờn, chìm vào những giấc mơ đầy những bàn tay thối rữa nhớp nháp và sự van lạy như tế sao, để rồi vùng thức dậy và lại quay quắt với tiếng gào thét van xin của người mẹ.

* * *

Đến ngày thứ hai, Harry đã nguôi ngoai nỗi buồn trong tim khi trở về với sự ồn ào và rộn ràng của ngôi trường, nơi mà khiến cái đầu nó phải nghĩ đến những thứ khác, cho dù có phải chịu đựng sự châm chọc của Malfoy. Chiến bại của Gryffindor làm cho Malfoy vui mừng hí hửng ra mặt. Nó cởi bỏ băng quấn tay, ăn mừng việc được sử dụng cả hai tay bằng cách nhái một cách sinh động cuộc ngã chổi của Harry. Malfoy dành hầu hết thì giờ của buổi học Độc dược tiếp theo bắt chước những viên giám ngục Azkaban đi ngang đi dọc khắp căn hầm; cuối cùng, quá sức chịu đựng, Ron liệng một trái tim cá sấu nhớt nhợt to tướng vào Malfoy, trúng ngay giữa mặt nó, khiến cho giáo sư Snape trừ mất năm chục điểm của nhà Gryffindor.

Khi đi đến lớp học Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám sau bữa ăn trưa, Ron nói:

"Nếu thầy Snape lại dạy lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám nữa thì mình sẽ xin nghỉ bệnh cho coi. Hermione, bồ ngó thử xem ai ở trỏng?"

Hermione đi tới cửa lớp, nhìn vào:

"Tốt rồi!"

Giáo sư Lupin đã trở lại bục giảng. Nhìn cũng thấy rõ thầy Lupin đã bị bệnh nặng. Tấm áo chùng cũ kỹ của thầy rõ ràng trở nên rộng hơn, khoác lỏng khỏng trên thân hình thầy, và dưới mắt thầy là những quầng thâm đậm. Tuy vậy, thầy vẫn mỉm cười với cả lớp khi bọn học trò vô lớp ngồi xuống. Bọn chúng lập tức bùng ra một trận tố khổ về cách đối xử của thầy Snape khi dạy thế thầy Lupin bị bệnh.

"Không công bằng gì hết, chỉ dạy thế tạm thôi mà sao thầy Snape lại bắt tụi con làm bài tập nộp cho thầy ấy?"

"Tụi con đâu có biết gì về người sói đâu?"

"Dài tới hai cuộn giấy da lận!"

Thầy Lupin hơi nghiêm lại, hỏi:

"Các con có nói với thầy Snape là các con chưa học tới chương đó không?"

Trận bép xép lại rộ lên nhặng xị:

"Có chứ, nhưng mà thầy Snape nói tụi con tụt hậu..."

"... thầy ấy chẳng thèm nghe..."

"... *những hai cuộn giấy da!*"

Giáo sư Lupin mỉm cười trước vẻ phẫn nộ trên gương mặt của lũ học trò.

"Các con đừng lo lắng quá. Thầy sẽ nói chuyện với giáo sư Snape. Các con khỏi phải viết bài luận văn."

"Ôi! Khỏi ư?"

Tiếng kêu đầy thất vọng đó là của Hermione. Cô bé nói:

"Nhưng con đã làm xong hết rồi!"

Hôm đó tụi nó lại được một buổi học thú vị. Giáo sư Lupin mang theo một cái bồn kiếng đựng con Hinkypunk, một sinh vật nhỏ xíu có một chân luôn làm ra vẻ như mình được chế tạo bằng những lọn khói, chứ không chỉ mong manh và vô hại.

Giáo sư Lupin giảng giải trong khi lũ học trò hí hoáy ghi chép:

"Nó dụ dỗ lữ khách vô đầm lầy. Các con có để ý cái lồng đèn đung đưa trong tay nó không? Nó nhảy tới – người ta đi theo ánh đèn – và rồi..."

Con Hinkypunk ré lên một tiếng kinh dị dội vào lớp kiếng chắn bồn để đáp lời thầy Lupin.

Khi chuông reo hết tiết, mọi người lo thu dọn đồ đạc của mình rồi kéo nhau ra cửa, Harry cũng vậy, chen lẫn trong đám bạn, nhưng giáo sư Lupin gọi:

"Chờ thầy một chút Harry, thầy có điều muốn nói với con."

Harry quay trở lui, nhìn giáo sư đang dùng một tấm vải trùm cái bồn kiếng đựng con Hinkypunk lại. Xong, thầy trở lại bàn giấy, bắt đầu chất sách vô cái cặp của mình:

"Thầy có nghe nói về trận đấu và rất tiếc cây chổi thần của con. Có thể còn sửa chữa nó lại được không?"

Harry đáp:

"Dạ, không ạ. Cây Liễu Roi đã đánh nó tan thành trăm mảnh vụn rồi."

Thầy Lupin thở dài:

"Người ta trồng cây Liễu Roi đó vào đúng cái năm mà thầy đến học ở trường Hogwarts này. Hồi đó học trò thường chơi đùa dưới tán cây, thậm chí còn thử đến gần chạm vào thân nó nữa. Nhưng mà rốt cuộc khi có một thằng nhóc tên là Davey Gudgeon, suýt chột mắt vì giỡn mặt với cây, thì bọn thầy bị cấm đến gần cây đó. Chổi thần cũng không được nương nhẹ hơn là bao."

Harry khó khăn lắm mới mở được lời:

"Thưa thầy, thầy có nghe nói về những viên giám ngục Azkaban không ạ?"

Thầy Lupin ngó nhanh Harry một cái.

"Có, thầy có nghe nói. Thầy tin là chưa hề có ai trong chúng ta từng thấy cụ Dumbledore nổi giận đến như vậy. Đôi khi những viên giám ngục Azkaban đó phát sốt ruột... chúng nổi giận vì bị từ chối cho vô sân trường... Thầy đoán rằng họ là nguyên nhân khiến con té ngã?"

"Dạ."

Harry đáp. Nó ngập ngừng, rồi cái câu hỏi mà nó phải hỏi tự nhiên vuột ra khỏi miệng trước khi nó có thể tự mình kềm chế được.

"Thưa thầy tại sao như vậy? Tại sao họ có thể ảnh hưởng đến con như vậy? Chẳng lẽ con..."

Thầy Lupin nói ngay, như thể thầy đọc được ý nghĩ trong đầu Harry:

"Chuyện đó không liên quan gì tới sự yếu đuối cả. Những viên giám ngục Azkaban ảnh hưởng đến con tồi tệ hơn đối với những người khác là vì con có những nỗi kinh hoàng trong quá khứ mà những người khác không có."

Một tia nắng mùa đông xuyên qua phòng học, rọi sáng mái tóc muối tiêu trên đầu thầy Lupin và những đường nét vẫn còn trẻ trên gương mặt thầy.

"Giám ngục Azkaban thuộc về những sinh vật ghê tởm nhứt có mặt trên thế gian này. Chúng tràn vào những nơi bẩn thỉu nhứt, tăm tối nhứt, chúng vinh danh sự thối rữa và nỗi tuyệt vọng, chúng rút cạn sự yên lành, niềm hy vọng và hạnh phúc trong không khí chung quanh. Ngay cả dân Muggle cũng cảm thấy sự hiện hữu của chúng, mặc dù họ không thể nhìn thấy chúng. Người nào quá gần gũi với những viên giám ngục Azkaban thì mọi cảm xúc tốt đẹp, mọi ký ức vui vẻ đều sẽ bị chúng hút kiệt khỏi con

người đó. Nếu có thể, những viên giám ngục Azkaban sẽ gặm nhấm kẻ đó cho đến khi chúng thu tóm kẻ đó và biến kẻ đó thành một thứ tương tự như chúng – vô hồn và ác độc. Trong lòng kẻ đó sẽ không còn gì khác hơn là những gì trải qua tồi tệ nhứt trong đời. Và Harry à, điều tồi tệ nhứt đã từng xảy ra cho con đã ám ảnh con khiến con té khỏi cây chổi thần. Con không việc gì phải xấu hổ về chuyện đó..."

Harry nhìn đăm đăm cái bàn giấy của giáo sư Lupin, cổ họng nó khô ran cứng đờ:

"Khi chúng đến gần con... con nghe Voldemort giết mẹ con."

Thầy Lupin làm một động tác bất chợt như thể ông muốn đưa tay ôm lấy Harry, nắm chặt vai nó vỗ về, nhưng nghĩ lại không nên. Hai thầy trò yên lặng một lát, rồi Harry cay đắng nói:

"Tại sao chúng lại kéo đến sân thi đấu chứ?"

Thầy Lupin đóng cặp lại, bình thản nói:

"Chúng đang trở nên háu đói. Cụ Dumbledore không cho chúng vô trường nên nguồn cung cấp nạn nhân người của chúng đang trở nên cạn dần... Thầy cho là chúng không thể kháng cự được sức hút của đám đông lớn tụ tập ở sân đấu Quidditch. Tất cả sự khích động đó... những cảm xúc dâng cao ngất đó... chính là ý tưởng một bữa tiệc dành cho chúng."

Harry lẩm bẩm:

"Ngục Azkaban ắt là kinh khủng lắm."

Thầy Lupin gật đầu ngay.

"Pháo đài đó được xây trên một hòn đảo nhỏ ở ngoài khơi giữa biển cả, nhưng thực ra họ cũng không cần đến tường cao hay nước sâu để giam giữ tù nhân. Không cần, một khi những tù nhân đều đã bị mắc bẫy ở ngay trong chính đầu óc của họ, không còn khả năng nghĩ đến một ý tưởng vui tươi phấn khởi nào hết. Chỉ trong vòng vài tuần, hầu hết những tù nhân này đều hóa điên."

Harry chậm rãi nói từng tiếng:

"Nhưng Sirius Black thoát được chúng. Hắn đã đào thoát..."

Cái cặp của thầy Lupin trượt khỏi bàn giấy, thầy phải vội vàng cúi khom người xuống để chụp lại nó. Thầy nói khi đã đứng thẳng lại:

"Ừ, chắc là Black đã tìm được cách nào đó chống đỡ bọn giám ngục Azkaban. Thầy không thể tin là điều đó lại có thể... Những viên giám ngục Azkaban thế nào cũng rút cạn sức mạnh của một phù thủy một khi đã bị chúng cận kề kềm cặp quá lâu..."

Bỗng nhiên Harry hỏi:

"Chính *thầy* đã buộc viên giám ngục Azkaban trên xe lửa phải thối lui, phải không thầy?"

Giáo sư Lupin nói:

"Có những... cách tự vệ nhứt định mà người ta có thể dùng. Nhưng mà lúc đó chỉ có một viên giám ngục trên xe lửa. Chúng càng đông thì càng khó khăn hơn trong việc xua đuổi chúng."

Harry hỏi ngay:

"Cách tự vệ như thế nào, thầy dạy con được không ạ?"

"Thầy không muốn làm ra vẻ là chuyên gia chống viên giám ngục, Harry à... ngược lại..."

"Nhưng nếu mấy viên giám ngục lại kéo tới một trận đấu Quidditch khác nữa thì con cần có khả năng chống đỡ bọn chúng..."

Thầy Lupin nhìn vào gương mặt lộ rõ quyết tâm của Harry, thầy ngập ngừng một thoáng rồi nói:

"Thôi... được. Thầy sẽ cố gắng giúp con. Nhưng mà thầy e là phải đợi qua học kỳ tới. Thầy có nhiều chuyện phải làm trước kỳ lễ. Nhè đúng lúc bất tiện nhứt mà thầy lại ngã bệnh."

Tinh thần Harry phấn chấn lên thấy rõ nhờ lời hứa hẹn của thầy Lupin sẽ dạy nó cách chống đỡ bọn giám ngục Azkaban, việc này khiến nó tin là nó sẽ không còn phải nghe lại cái chết của má nó nữa; mặt khác, tinh thần nó còn phấn chấn nhờ vào kết quả trận đấu Quidditch vào cuối tháng mười một: đội Ravenclaw đã đè bẹp đội Hufflepuff. Vậy là nhà Gryffindor không đến nỗi mất hết hy vọng, mặc dù tình thế của họ hiện nay là không thể để thua thêm một trận nào nữa. Wood đã lấy lại được sinh lực điên cuồng của anh và bắt đội nhà Gryffindor luyện tập đến khốn đốn như xưa nay ngay cả trong trong những cơn mưa mù mịt lạnh cóng lì lợm kéo dài đến tận tháng mười hai. Harry cũng nhận thấy không còn dấu hiệu gì của bọn giám ngục Azkaban trong sân trường nữa. Cơn giận của thầy Dumbledore dường như đã tống chúng trở lại trạm gác của chúng ở lối ra vào trường.

Hai tuần lễ trước khi học kỳ kết thúc, bầu trời bỗng nhiên sáng lên một màu trắng sữa lóa cả mắt, và khoảng sân lầy lội một buổi sáng nọ hiện ra với lớp sương giá lóng lánh phủ kín. Bên trong tòa lâu đài không khí mừng đón Giáng sinh đã khá chộn rộn. Giáo sư Flitwick, thầy giáo dạy môn Bùa chú, đã trang trí xong lớp học của ông với những bóng đèn lung linh nhấp nháy có thể hóa ra những nàng tiên thật sự bay chấp chới. Tất cả lũ học trò đều hớn hở bàn tính kế hoạch nghỉ lễ của chúng. Cả Ron và Hermione đều quyết định ở lại trường Hogwarts, và mặc dù Ron nói là quyết định ở lại trường của nó là do nó không thể nào chịu đựng nổi Percy đến hai tuần lễ, và Hermione thì nhấn mạnh là cô bé ở lại trường vì cần phải vào thư viện trường nghiên cứu; nhưng những điều đó khó mà lừa được Harry, nó biết tỏng là hai người đó ở lại trường là để cho mình có bạn, cho nên Harry cảm động và biết ơn lắm.

Vào cuối tuần của tuần lễ cuối học kỳ, mọi người lại được dịp vui sướng, ngoại trừ Harry, vì có một chuyến đi chơi ở làng Hogsmeade nữa. Hermione reo:

"Tụi mình có thể mua sắm tất cả quà Giáng sinh ở đó! Ba má mình sẽ rất thích mấy món kẹo Dây-xỉa-răng-vị-bạc-hà của tiệm *Công tước Mật!*"

Cam chịu cái thực tế nó lại là đứa học sinh duy nhứt của năm thứ ba bị ở lại trường một lần nữa khi mọi người đều được đi Hogsmeade chơi, Harry mượn của Wood một cuốn sách tựa là *Chọn Chổi Thần*, quyết định dành trọn ngày để đọc cho hết về sự khác nhau giữa các nhãn hiệu chổi thần. Trong những buổi luyện tập với đồng đội hôm nay,

Harry xài đỡ cây chổi thần của trường, một cây Sao Xẹt cổ lỗ sĩ, vừa chậm rề rề vừa ưa cà giựt. Harry đương nhiên là đang rất cần có một cây chổi thần mới cho riêng mình.

Vào buổi sáng thứ bảy đi thăm làng Hogsmeade, Ron và Hermione tạm biệt Harry xong, quấn mình trong lớp áo trùm kín người và quàng khăn quanh cổ mà ra đi. Harry quay trở lại một mình trèo lên cầu thang cẩm thạch, hướng trở về tháp Gryffindor. Tuyết đã bắt đầu rơi bên ngoài cửa sổ, và lâu đài hết sức yên tĩnh vắng lặng.

"Harry! Suỵt!"

Đang đi qua được nửa hành lang ở tầng lầu ba, Harry nghe tiếng kêu, quay đầu lại, thấy Fred và George đang thò đầu ra gọi nó từ sau bức tượng của mụ phù thủy một mắt gù lưng. Harry tò mò:

"Mấy anh làm gì ở đây? Bộ mấy anh không đi thăm làng Hogsmeade sao?"

Fred nói với một cái nháy mắt bí hiểm:

"Tụi anh tới đây để lên dây cót tinh thần cho em một tý trước khi tụi anh đi. Vô đây..."

Fred gật đầu ra dấu bảo Harry đi về phía một phòng học trống ở bên trái của bức tượng gù một mắt. Harry đi theo Fred và George vào bên trong. George nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi quay ra nhìn Harry tươi cười rạng rỡ. Nó nói:

"Một món quà Giáng sinh sớm dành cho em đây nè Harry!"

Fred rút cái gì đó ra từ dưới tấm áo trùm của nó với điệu bộ rất ư màu mè. Nó đặt cái đó lên bàn. Đó chỉ là một miếng giấy da lớn, vuông vức và nhàu nát, và tuyệt

không có một chữ nào trong đó cả. Harry ngờ vực ngó tấm giấy da, cảnh giác là Fred và George đang chơi mình một vố gì đây.

"Cái đó là cái gì vậy?"

George vỗ nhè nhẹ lên tấm giấy da một cách trìu mến:

"Harry à, cái này là bí quyết thành công của tụi anh đây."

Fred nói:

"Đem cho em thì tụi anh cũng xót ruột lắm. Nhưng mà tụi anh đã quyết định vào tối hôm qua là em cần nó hơn tụi anh."

George nói thêm:

"Với lại, tụi anh đã thuộc nó nằm lòng rồi. Nay tụi anh truyền nó lại cho em. Tụi anh không còn cần đến nó nữa."

Harry thắc mắc:

"Nhưng mà em cần một miếng giấy da cũ xì để làm gì cơ chứ?"

"Một miếng giấy da cũ xì!"

Fred thốt kêu, nhắm mắt lại với một vẻ mặt đau đớn như thể Harry vừa xúc phạm nó một cách ghê gớm cực kỳ. Nó bảo:

"George, giải thích đi!"

"Ờ... Hồi tụi anh mới vô năm thứ nhứt đó, Harry – cũng trẻ dại, vô tư lự, ngây thơ..."

Harry cười khịch khịch. Nó nghi Fred và George chưa từng ngây thơ ngày nào trong đời.

"Ý là ngây thơ hơn bây giờ – Tụi anh bị rắc rối với thầy Filch."

"... Tụi anh cho nổ một trái Bom-phân trong hành lang và vì một lý lẽ gì đó mà chuyện này khiến ổng vô cùng tức giận..."

"Thành ra ổng tóm cả hai anh lên văn phòng của ổng và hù dọa tụi anh bằng mấy ngón nghề thông thường của ổng như..."

"... cấm túc..."

"... mổ bụng..."

"... và tụi anh không thể nào không nhận thấy có một cái ngăn kéo của một trong mấy cái tủ đựng hồ sơ của ổng được đánh dấu *Bị tịch thu và Rất nguy hiểm.*"

Harry bắt đầu nhe răng cười:

"Mấy anh đừng nói với em là..."

Fred nói:

"Ừ, nếu là em thì em làm gì? George đánh lạc hướng thầy Filch bằng cách làm rớt một trái Bom-phân khác, còn anh thì hé cái ngăn kéo ra và tóm được *cái này.*"

George nói:

"Em biết đó, cũng đâu đến nỗi tệ tới vậy. Tụi anh đoán thầy Filch không đời nào khám phá được cách xài cái này. Tuy nhiên, có lẽ ổng cũng nghi ngờ nó là cái gì đó hữu ích, chứ nếu không thì đời nào ổng lại tịch thu."

"Và mấy anh biết cách xài nó à?"

Fred cười hinh hích:

"Ôi, biết chứ. Cái vật xinh xinh nho nhỏ này đã dạy cho tụi anh nhiều hơn tất cả những ông thầy bà cô ở trường này đó."

Harry ngó cái miếng giấy da cũ xì nhàu nát, nói:

"Mấy anh làm em hồi hộp quá."

George kêu:

"Ủa, vậy sao?"

Nó rút cây đũa phép ra, chạm nhẹ miếng giấy da và đọc thần chú:

"Tôi trang trọng thề rằng tôi là đồ vô tích sự."

Lập tức những đường kẻ bằng mực bắt đầu hiện rõ và lan ra dần dần như một mạng nhện từ cái điểm mà George chạm đầu đũa phép vào. Những đường kẻ này nối kết với nhau, cắt lẫn nhau, và xòe ra như nan quạt ở mỗi góc của tấm giấy da; và rồi chữ bắt đầu nở ra như hoa vắt ngang phía trên tấm giấy da; mấy chữ màu xanh lá cây to tướng cong quèo tuyên bố rằng:

Quí ông Mơ Mộng Ngớ Ngẩn, Đuôi Trùn,
Chân Nhồi Bông và Gạc Nai

Công ty cung cấp trợ thiết bị
cho những kẻ phá phách pháp thuật

Hân hạnh trình bày

BẢN ĐỒ CỦA ĐẠO TẶC

Đó là một tấm bản đồ chỉ ra mọi ngóc ngách của lâu đài Hogwarts và sân bãi quanh trường. Nhưng điều thực sự đáng chú ý là những chấm mực nhỏ xíu di chuyển loanh quanh trong bản đồ, mỗi chấm đều mang một cái nhãn tên viết bằng nét chữ li ti. Kinh ngạc quá, Harry cúi xuống nhìn mấy cái chấm đó. Một cái chấm đeo nhãn tên ở góc

trái trên cùng cho thấy cụ Dumbledore đang đi qua đi lại trong phòng Hiệu trưởng; một chấm khác cho thấy Bà Norris - con mèo của thầy giám thị Filch - đang rình mò ở tầng lầu hai, và ở trong phòng truyền thống, con yêu siêu quậy Peeves đang vút qua vút lại. Và khi Harry đưa mắt dò lên rà xuống những hành lang quen thuộc thì nó nhận ra một điều:

Cái bản đồ này phơi bày ra một hệ thống lối đi mà nó chưa bao giờ đặt chân tới. Mà nhiều hành lang đó dường như dẫn...

"Thẳng tới làng Hogsmeade."

Fred dùng một ngón tay dò theo một trong những lối đi đó, nói:

"Có tất cả bảy lối đi, hiện giờ thì thầy Filch biết được bốn lối."

Nó chỉ ra những lối đi bí mật đã bị thầy Filch phát hiện, nói tiếp:

"Nhưng còn *những lối đi này* thì chắc chắn là chỉ có chúng ta biết mà thôi. Đừng mất thì giờ mò vô lối đi đằng sau tấm gương trên tầng lầu bốn. Tụi anh xài lối đó cho đến mùa đông năm ngoái thì thôi luôn, thành hang cụt rồi, hoàn toàn bị bít lối. Còn lối đi này thì tụi anh chắc là chưa ai từng xài tới, bởi vì cây Liễu Roi đứng áng ngay cửa ra vào. Nhưng còn lối đi này đây, lối này dẫn thẳng tới hầm chứa đồ của tiệm *Công tước Mật*. Tụi anh dùng lối đi này cả tỷ lần rồi. Và có lẽ em cũng nên để ý, cửa vào lối đi này ở ngay bên phải căn phòng này, thông qua bức tượng mụ phù thủy gù một mắt."

George vuốt ve hàng chữ ở đầu bản đồ, thở dài:

"Mơ Mộng Ngớ Ngẩn, Đuôi Trùn, Chân Nhồi Bông và Gạc Nai. Tụi mình nợ nần họ nhiều lắm."

Fred trang trọng nói:

"Những con người cao quí, làm việc không mệt mỏi để giúp đỡ một tân thế hệ những kẻ phá luật."

George nhanh nhẩu tiếp lời:

"Đúng. Khi nào xài xong thì nhớ lau sạch sẽ đi nhé."

"Nếu không thì bất kỳ ai cũng có thể coi được đó!"

Fred nói giọng cảnh cáo.

"Chỉ cần khỏ nó một cái nữa và đọc thần chú *"Phá luật xong!"*, thì tấm bản đồ lại trống trơn như ban đầu."

Fred nhái điệu bộ trịnh trọng của Percy, nói:

"Cho nên, chú em Harry này, hãy liệu mà xử sự đấy nhé!"

George nháy mắt:

"Hẹn gặp lại em ở tiệm *Công tước Mật*!"

Cả Fred và George cùng bước ra khỏi phòng học, cười điệu đàng với một vẻ vô cùng mãn nguyện.

Harry vẫn còn đứng đó, nhìn chằm chằm tấm bản đồ mầu nhiệm. Nó ngó cái chấm mực tí hon Bà Norris quẹo trái rồi dừng lại hửi hửi cái gì đó trên sàn. Nếu thầy Filch thực sự không biết..., nó sẽ chẳng phải đi ngang qua những viên giám ngục Azkaban nữa...

Nhưng ngay cả khi còn đứng đó, máu chảy rạo rực niềm phấn khích trong người, Harry vẫn nghe văng vẳng từ trong đầu những lời ông Weasley đã có lần nói:

"Đừng bao giờ tin bất cứ thứ gì có thể tự suy nghĩ nếu mà mình không thể thấy bộ óc nó nằm ở đâu."

Tấm bản đồ này là một trong những đồ vật pháp thuật nguy hiểm mà ông Weasley cảnh cáo là phải coi chừng... *Trợ thiết bị cho những kẻ phá phách pháp thuật*... Nhưng rồi Harry biện lý rằng nó chỉ muốn xài tấm bản đồ để đi tới làng Hogsmeade mà thôi, chứ nó có ăn cắp cái gì hay tấn công ai đâu... với lại anh Fred và anh George cũng từng xài nó bao nhiêu năm rồi mà có chuyện khủng khiếp gì xảy ra đâu...

Harry dùng ngón tay dò theo lối đi dẫn đến hầm chứa đồ của tiệm *Công tước Mật*.

Thế rồi, đột nhiên như thể tuân theo một mệnh lệnh nào đó, Harry cuộn tấm bản đồ lại, nhét nó vô trong áo chùng đang mặc, vội vã đi ra cửa phòng học. Nó hé mở cánh cửa vài phân. Không có ai ở bên ngoài hết. Nó lẻn ra khỏi phòng một cách hết sức cẩn thận, rồi lách ra sau bức tượng mụ phù thủy một mắt.

Phải làm gì nữa đây? Harry lại rút tấm bản đồ ra và kinh ngạc nhận thấy trên bản đồ xuất hiện một chấm mực mới có nhãn tên là "Harry Potter". Cái chấm này ở vị trí ngay bóc cái chỗ mà Harry đang đứng, khoảng giữa hành lang trên tầng lầu ba. Harry cẩn thận quan sát. Chấm mực tí xíu của nó dường như gõ nhẹ lên mụ phụ thủy bằng cây đũa phép tí hon. Harry nhanh chóng rút cây đũa phép của mình ra và gõ lên bức tượng. Không có gì xảy ra cả. Nó lại nhìn vào bản đồ. Trong đó hiện ra câu thần chú:

"Dissendium!"[1]

1. Có nghĩa là: *"Mở đường thoát lối"*

Harry bèn gõ lên tượng đá một lần nữa và thì thầm:

"Dissendium!"

Ngay tức thì cái bướu trên lưng bức tượng mở ra, đủ rộng cho một người đủ ốm để chui vào. Harry liếc nhanh đầu trên đầu dưới của dãy hành lang, rồi nhét lại bản đồ vô áo, đu mình lên bức tượng, đút đầu vô cái lỗ trên cái lưng gù trước, rồi sau đó thót mình trườn vô bên trong.

Nó trượt xuống một khoảng khá dài, có vẻ như trên một cầu tuột bằng đá, đáp xuống một nền đất ẩm, lạnh. Harry đứng dậy, nhìn quanh. Tối như hũ nút. Nó bèn giơ cây đũa phép lên, thì thầm:

"Lumos!"

Nó nhận thấy mình đang ở trong một lối đi bằng đất rất hẹp và thấp. Nó lại rút bản đồ ra giơ lên, gõ đầu cây đũa phép lên tấm bản đồ, lầm rầm đọc tiếp:

"Phá luật xong!"

Tấm bản đồ tức thì lại trống trơn. Harry xếp tấm bản đồ lại cẩn thận, giấu kỹ vô trong áo chùng, rồi với trái tim đập bừng bừng trong ngực, vừa hồi hộp vừa lo sợ, nó bắt đầu đi.

Lối đi quanh co khúc khuỷu, giống hang của một con thỏ bự, bự Nhất. Harry hấp tấp đi, thỉnh thoảng vấp té xuống nền đất lồi lõm, tay vẫn nắm chặt cây đũa phép giơ ra phía trước. Đường đi lâu ơi là lâu, nhưng nghĩ tới tiệm *Công tước Mật* là Harry lại hăng hái cắm cúi bước. Sau một hồi tưởng như đã đi cả giờ đồng hồ rồi, lối đi bắt đầu chếch dần lên cao. Tim đập thình thình, Harry bước nhanh lên, mặt thì nóng bừng còn chân cẳng lại lạnh ngắt.

Mười phút sau, Harry đi tới chân của mấy bậc thềm bằng đá đã mòn, dựng lên cao ngất, mất hút phía trên đầu nó. Cẩn thận không gây ra một tiếng động nào, Harry bắt đầu trèo lên. Một trăm bậc, hai trăm bậc, nó hết đếm nổi luôn khi vừa leo vừa ngó chừng dưới chân... Rồi bỗng dưng đầu nó đụng vô cái gì đó cứng lắm.

Có vẻ như đó là một cái cửa sập. Harry đứng lại, tay xoa đỉnh đầu, lắng tai nghe. Nhưng nó không thể nghe được một âm thanh nào phía bên trên hết. Nó bèn hé cửa sập, từ từ, rất chậm rãi, rồi dòm qua kẽ hở.

Nó đang ở trong một cái hầm chứa đồ chất đầy những thùng và sọt gỗ thưa. Harry trèo qua khỏi cái cửa sập, rồi đậy sập lại – cái cửa lập tức nhòa vào với lớp bụi sàn một cách hoàn hảo đến nỗi không thể nào mà nói được ở chỗ đó vừa có một cánh cửa. Harry bò chầm chậm về phía cái cầu thang gỗ dẫn lên tầng trên. Bây giờ thì nó chắc chắn là nghe rõ các âm thanh, kể cả tiếng chuông leng keng và tiếng cánh cửa đóng lại.

Đang tự hỏi xem nó nên làm gì nữa, Harry bỗng giật mình nghe tiếng một cánh cửa mở ra, gần như sát bên mình. Có ai đó sắp sửa đi xuống cầu thang. Và giọng một người đàn bà vang lên:

"Lấy thêm một thùng Sên Mứt khác nữa, anh ơi, tụi nhỏ làm gần sạch hết món này rồi."

Một đôi chân bước xuống cầu thang. Harry nhảy ra sau một cái sọt gỗ thưa bự tổ chảng, núp ở đó chờ cho tiếng bước chân đi qua. Nó nghe tiếng người đàn ông xê dịch mấy cái thùng vô sát bức tường đối diện. Không thể để lỡ cơ hội này...

Nhanh nhẹn và lặng lẽ, Harry lách mình ra khỏi chỗ đang ẩn náu, trèo ngay lên cầu thang. Ngoái đầu nhìn lại, nó còn nhìn thấy tấm lưng to bè và một cái đầu hói bóng lưỡng đang vùi vô một cái hộp. Harry lên được tới cánh cửa ở đầu cầu thang, lách qua, và thấy mình đứng ngay sau quầy của tiệm *Công tước Mật*. Nó hụp đầu xuống, bò vòng ra ngoài, rồi đứng thẳng lên.

Tiệm *Công tước Mật* đông đúc học sinh trường Hogwarts đến nỗi không ai buồn để mắt tới Harry đến hai lần. Nó chen lách giữa đám trẻ, nhìn quanh, cố nhịn cười khi tưởng tượng ra cái vẻ trên gương mặt phì nộn như heo của Dudley, phải chi thằng ấy được thấy Harry đang ở đây, vào lúc này, giữa hàng hàng dãy dãy kệ chất đầy các thứ kẹo trông ngon bổ bắt thèm. Những khúc kẹo nu-ga đầy kem, những tấm bánh đúc dừa vuông vức màu hồng lung linh, những viện kẹo cứng màu mật mập ú, rồi hàng trăm loại sôcôla khác nhau sắp thành hàng ngay ngắn, lại có cả một thùng tô nô đựng đầy các viên Kẹo dẻo Đủ vị, và một thùng to tướng khác đựng Ong Xì Xèo, một loại banh bơm hơi bay lên được mà Ron đã từng nhắc đến. Bày dọc một bức tường khác là kẹo "Hiệu quả Đặc biệt" như: Kẹo cao su Thổi Tuyệt Nhứt (những cái kẹo này làm cho căn phòng đầy ắp những cái bong bóng màu xanh hoa chuông không chịu nổ nhiều ngày rồi); kẹo Dây-xỉa-răng-vị-bạc-hà, Bé Hạt tiêu tí nị (thở ra lửa dùm bạn!), Chuột Băng (nghe tiếng răng của mình đánh bọ cạp và rít lên!), kem bạc hà có hình dạng như những con cóc (thực sự nhảy lóc chóc trong bao tử!), những cây viết lông ngỗng làm bằng đường xay và những viên kẹo nổ bụp bụp.

Harry chen lấn qua một đám đông những học sinh năm

thứ sáu và nhìn thấy ở một góc xa nhứt trong tiệm có treo một cái bảng "Khẩu vị Khác thường". Ron và Hermione đứng dưới cái bảng hiệu đó, đang săm soi một cái khay đầy những que kẹo có hương vị máu. Harry lẻn đến sau lưng hai đứa bạn.

Hermione nói:

"Ghê quá, đừng mua, Harry không thèm thứ nào trong mớ này đâu, mình đồ chừng mấy thứ đó dành cho ma cà rồng."

Ron xốc xốc một hũ Chùm Gián dưới mũi Hermione:

"Còn thứ này thì sao?"

"Dứt khoát là không thèm!"

Nghe tiếng Harry, Ron suýt làm rớt hũ kẹo. Hermione ré lên:

"*Harry!* Bồ làm gì ở đây? Làm sao... Làm sao mà bồ...?"

Ron tỏ ra xúc động mạnh:

"Ái chà! Bồ học được cách độn thổ rồi hả?"

Harry nói:

"Dĩ nhiên là không rồi."

Nó hạ giọng xuống để không ai trong đám học sinh năm thứ sáu túm tụm đằng kia nghe lọt tai câu chuyện. Harry kể cho hai đứa bạn nghe về tấm bản đồ của đạo tặc. Ron giận điên lên:

"Làm sao mà anh Fred và anh George lại chưa bao giờ đưa cho *mình* tấm bản đồ đó chớ? Mình là *em trai* của hai ảnh mà!"

Hermione nói như thể ý tưởng đó hết sức lố bịch:

"Nhưng Harry cũng sẽ không giữ tấm bản đồ đó, mà sẽ đem nó nộp lại cho giáo sư McGonagall, đúng không, Harry?"

Harry nói:

"Không, mình không nộp đâu!"

Ron trợn tròn mắt ngó Hermione:

"Bồ có điên không? Một thứ hay như vậy mà đem nộp?"

"Nếu mình đem nộp nó, mình sẽ phải giải thích là mình lấy nó ở đâu ra! Và thầy Filch sẽ biết là Fred và George đã chôm nó!"

Hermione rít lên:

"Nhưng còn Sirius Black thì sao? Hắn có thể lần theo một trong những lối đi bí mật để vào trong lâu đài! Các thầy cô của mình phải được biết chuyện này chớ!"

Harry nói nhanh:

"Hắn không thể nào đột nhập lâu đài bằng một lối đi bí mật được! Trên bản đồ có bảy lối đi bí mật, đúng không? Anh Fred và anh George cho là thầy Filch đã biết được bốn lối rồi, và ba cái còn lại thì một cái đã bị bít lối, nên không ai có thể đi xuyên qua được, một cái lại bị cây Liễu roi móc ngay lối ra vào, cho nên cũng không ai có thể thoát được, và lối đi mà mình vừa đi qua... thì... rất khó mà phát hiện được lối ra vào ở tuốt dưới đáy hầm chứa đồ... thành ra, trừ khi hắn biết đích xác cửa vào ở tại đây..."

Harry ngập ngừng. Ừ, nếu Sirius Black biết có lối đi bí mật để đột nhập vào lâu đài thì sao? Tuy nhiên Ron tằng hắng thật to và chỉ cái thông báo dán bên trong cánh cửa của tiệm kẹo:

THEO LỆNH CỦA BỘ PHÁP THUẬT

Khách hàng được nhắc nhở rằng, cho đến khi có thông báo mới, thì các viên giám ngục Azkaban sẽ tuần hành trên đường phố làng Hogsmeade mỗi tối sau khi mặt trời lặn. Biện pháp này được đặt ra vì sự an toàn của cư dân Hogsmeade và sẽ được bãi bỏ khi bắt được Sirius Black. Vì vậy xin khuyến cáo quí khách nên hoàn tất chuyện mua sắm trước khi trời sụp tối.

Chúc quí khách Giáng sinh hạnh phúc.

Ron nói nhỏ:

"Thấy không? Mình muốn xem coi Sirius Black gan cỡ nào mà dám xông vô tiệm *Công tước Mật* trong khi bọn giám ngục Azkaban đang đi lểnh khểnh khắp làng. Với lại, Hermione à, chủ tiệm *Công tước Mật* thể nào cũng phải biết nếu có vụ đột nhập chứ? Họ sống ngay ở trong tiệm mà!"

Hermione dường như đang cố gắng tìm ra một vấn đề khác:

"Ừ, nhưng mà... nhưng mà... bồ nghĩ xem, Harry không nên đi thăm làng Hogsmeade, bạn ấy đâu có giấy cho phép! Nếu có người nào phát hiện ra, bạn ấy chỉ tổ rước thêm rắc rối mà thôi. Mà bây giờ trời cũng chưa tối, nếu Sirius Black bỗng xuất hiện vào hôm nay thì sao? Hay ngay lúc này thì sao?"

"Hắn sẽ phải vất vả lần theo dấu vết Harry trong thời tiết này."

Ron nói, hất đầu về phía những khung cửa sổ có chấn song: bên ngoài tuyết đang rơi dày nghịt và xoáy mạnh trong gió.

"Thôi đi, Hermione, sắp lễ Giáng sinh rồi, Harry đáng được xả hơi lắm chứ!"

Hermione cắn môi, dáng vẻ cực kỳ lo âu.

Harry nhe răng cười, nói với cô bé:

"Bồ có đi mét chuyện mình không đó?"

"Ôi... dĩ nhiên là không rồi... Nhưng mà Harry nè..."

Ron túm lấy Harry lôi nó đi về phía mấy thùng kẹo bành ki nái:

"Thấy Ong Xì Xèo chưa, Harry? Với lại mấy con Sên Mứt nữa? Còn món giải khát a-xit? Hồi mình lên bảy tuổi, anh Fred cho mình một trong mấy món này – nó làm lưỡi mình cháy mất một lỗ. Lúc đó má đét ảnh bằng cây chổi thần của má, mình còn nhớ mà."

Ron nhìn cái hộp Giải khát A-xit với một vẻ oán hận.

"Bồ nghĩ anh Fred có nhấm một chút Chùm Gián nếu mình xí gạt ảnh đó là đậu phộng không?"

Khi Ron và Hermione đã trả tiền xong cho mớ kẹo tụi nó mua, ba đứa ra khỏi tiệm *Công tước Mật* để chạy chơi ngoài bão tuyết.

Cảnh Hogsmeade trông giống hệt như cảnh trong thiệp Giáng sinh: những mái nhà và tiệm quán đều phủ kín dưới một lớp tuyết dày xốp; trên các cánh cửa treo những vòng hoa thánh và giăng mắc khắp các vòm cây là những cây nến đã được làm phép.

Harry rùng mình, nó không có áo trùm như hai đứa bạn. Tụi nó đi ra đường, đầu cúi xuống để tránh gió, Ron và Hermione hét qua vành khăn quàng cổ:

"Kia là bưu điện ..."

"*Tiệm Giỡn của Zonko* ở đằng kia."

"Tụi mình có thể đi tới *Lều hét*..."

Hai hàm răng của Ron đánh bò cạp:

"Hay là vầy, tụi mình đi uống Bia-bơ ở tiệm *Ba Cây Chổi Thần* không?"

Harry không mong gì hơn. Gió đã trở nên dữ dội và hai tay nó đang tê cóng lại. Vì vậy ba đứa băng qua đường và chỉ vài phút sau là cùng bước vào một cái quán nhỏ xíu.

Cái quán này cực kỳ đông đúc, ấm áp, ồn ào, và đầy khói. Bà chủ quán có thân hình eo iếc và một gương mặt xinh đẹp đang phục vụ bữa ăn xế cho một đám thầy pháp ồn ào ở quầy rượu. Ron nói: "Đó là bà Rosmerta. Mình đi mua thức uống nha?"

Khi nói câu sau, mặt Ron hơi ửng đỏ một tý. Harry và Hermione len lỏi đi tới cuối quán, ở đó có một cái bàn nhỏ còn trống, đặt bên cửa sổ, cạnh một cây thông Giáng sinh xinh đẹp đứng cạnh lò sưởi. Năm phút sau Ron trở lại, cầm theo ba ly cối Bia bơ nóng hổi còn đang sủi bọt. Ron giơ ly cối của nó lên, vui vẻ nói:

"Mừng Giáng sinh hạnh phúc!"

Harry uống ực một hơi. Đó là món ngon nhứt mà nó từng được nếm qua, và chất Bia bơ ấy dường như hâm nóng từng lóng xương thớ thịt trong người nó lên.

Một luồng gió thoảng lùa qua mớ tóc của Harry. Cánh cửa của tiệm *Ba Cây Chổi Thần* lại mở ra, Harry nhìn qua mép của cái ly cối nó cầm trên tay và nghẹn cả họng.

Giáo sư McGonagall và giáo sư Flitwick vừa bước vô quán cùng với một cơn gió lốc đầy bông tuyết. Theo sau hai người đó là lão Hagrid đang mải mê trò chuyện với một người béo tốt đẫy đà đội nón trái dưa màu xanh vỏ chanh và khoác áo trùm sọc: chính là Bộ trưởng Pháp thuật Cornelius Fudge!

Ngay lập tức, cả Ron và Hermione đều đưa tay lên đầu Harry và ấn nó thụp xuống sau quầy, núp dưới gầm bàn. Chưa kịp chùi bọt Bia bơ dính mép, lại chui rúc khuất tầm nhìn, Harry nắm chặt cái ly cối rỗng không trong tay, ngó mấy cặp giò của các thầy cô và ông Fudge đi về phía quầy rượu, dừng lại, rồi quay ra, tiến thẳng về phía nó.

Đâu đó phía trên, Hermione thì thầm:

"Mobiliarbus!"[1]

Cây thông Giáng sinh bên cạnh liền nhấc hổng chân khỏi mặt đất vài phân, xề qua một bên và đáp trở xuống đất một cái ạch ngay trước bàn của tụi nó, che khuất cả ba đứa. Trợn mắt nhìn xuyên qua những cành thông thấp, Harry thấy bốn đôi giò đi tới cái bàn ngay kế bên, rồi có tiếng cằn nhằn và tiếng thở dài của các thầy cô và ông Bộ trưởng Pháp thuật khi họ ngồi xuống.

Kế đến Harry nhìn thấy một cặp giò khác mang giầy cao gót màu ngọc lam lóng lánh và nó nghe tiếng một người đàn bà:

"Một ly nước suối Gilly nhỏ đây..."

"Của tôi." Tiếng giáo sư McGonagall.

---

1. Mobili = *di chuyển*; arbus = arbustich = *cây*. Mobiliarbus có nghĩa là: *"Nhúc nhích, cây xích qua đây!"*

"Bốn xị rượu mật ong hâm nóng đây ạ..."

Lão Hagrid nói:

"Cám ơn, Rosmerta à."

"Một ly si rô anh đào với sô đa có đá và dù đây..."

Giáo sư Flitwick liếm mép:

"Ừm!"

"Và thưa ông Bộ trưởng, một ly rum pha nước lý, phải không ạ?"

Giọng của ông Fudge:

"Cám ơn em Rosmerta quí mến. Anh phải nói là gặp lại em dễ thương quá. Em cũng làm một ly nhé? Đến đây nhập bọn với tụi anh đi..."

"Dạ, cám ơn ông lắm, thưa ông Bộ trưởng."

Harry ngó theo đôi giày cao gót quay đi rồi quay trở lại. Trái tim nó cứ nẩy lên cổ họng một cách khó chịu. Tại sao nó đã không nghĩ ra hôm nay cũng là kỳ nghỉ cuối tuần lần cuối trong cả học kỳ của các thầy cô kia chứ? Không biết họ còn ngồi đó trong bao lâu nữa? Nó cần có thời gian để lẻn trở vào tiệm *Công tước Mật*, nếu nó còn muốn trở về trường Hogwarts tối nay. Chân của Hermione vừa khều chân nó một cách lo lắng.

Giọng của bà Rosmerta lại vang lên:

"Thế, xin hỏi ông Bộ trưởng, vậy chứ ngọn gió nào đưa ông đến chốn khỉ ho cò gáy này ạ?"

Harry nhìn thấy phần dưới tấm thân đẫy đà của ông Fudge xoay chuyển như thể ông đang kiểm tra xem có ai nghe trộm không? Rồi ông nói bằng giọng trầm nhỏ:

"Còn chuyện gì khác nữa ngoài chuyện Sirius Black, hả em quí mến. Anh dám cá là em đã nghe biết chuyện xảy ra ở trường Hogwarts vào đêm Hội Ma rồi?"

Bà Rosmerta công nhận:

"Em có nghe chuyện đồn đãi."

Giáo sư McGonagall cáu tiết bảo:

"Ông đem câu chuyện rêu rao khắp quán nhậu rồi hả ông Hagrid?"

Bà Rosmerta thì thào:

"Ông Bộ trưởng ơi, ông có cho là Black vẫn còn lởn vởn trong vùng này không?"

Ông Fudge khẳng định ngắn gọn:

"Tôi chắc chắn điều đó."

Bà Rosmerta nói, nghe giọng bà đanh lại một chút:

"Ông có biết mấy viên giám ngục Azkaban đã lùng soát quán của em hai lần rồi không? Hù khách hàng của em bỏ đi hết... Thiệt là tệ cho chuyện làm ăn, ông Bộ trưởng à."

Ông Fudge nói một cách khổ sở:

"Em Rosmerta quí mến, anh cũng chẳng thích họ gì hơn em đâu. Nhưng đó là sự phòng xa cần thiết ấy mà... Xui xẻo thiệt, nhưng mà rồi em cũng đâu có bị sao phải không?... Anh vừa mới gặp vài kẻ trong bọn họ. Họ rất tức tối cụ Dumbledore – Cụ nhứt định không cho họ vô bên trong sân trường."

Giáo sư McGonagall lạnh lùng nói:

"Tôi cũng cho là không nên. Làm sao mà chúng tôi có thể giảng bài trong khi những nỗi đe dọa hãi hùng cứ lượn lờ chung quanh?"

Giáo sư Flitwick bé xíu ngồi vắt vẻo trên ghế, chân đung đưa hổng khỏi mặt đất. Giáo sư rít lên:

"Đồng ý! Đồng ý"

Ông Fudge phản đối:

"Cũng đành vậy thôi. Họ có mặt là để bảo vệ tất cả các quí vị khỏi những điều còn tệ hơn nữa... Tất cả chúng ta đều biết Black có thể làm điều gì mà..."

Bà Rosmerta nói với vẻ hết sức ưu tư:

"Ông biết không, em vẫn còn khó mà tin được điều đó. Trong số tất cả những kẻ đã ngả về phe Hắc ám thì Sirius Black là người mà em không ngờ tới nhất... Ý em nói là em vẫn còn nhớ hắn khi còn là một cậu học trò ở trường Hogwarts. Nếu lúc đó mà ông nói với em rằng cậu học trò đó rồi sẽ thành kẻ sát nhân thì em sẽ cho là ông đã uống quá nhiều rượu mật..."

Ông Fudge nói cộc cằn:

"Em mới chỉ biết có một nửa câu chuyện. Điều tồi tệ nhứt hắn đã làm thì ít ai biết."

Giọng bà Rosmerta thốt cao đầy tò mò:

"Chuyện tồi tệ nhứt à? Ý ông nói còn có chuyện khác tồi tệ hơn cả việc ám sát những kẻ tội nghiệp ấy ư?"

Ông Fudge nói:

"Đúng vậy."

"Em không thể nào tin nổi điều đó. Còn có chuyện gì có thể tồi tệ hơn được chứ?"

Giáo sư McGonagall hỏi nhỏ:

"Chị nói chị còn nhớ hắn hồi còn học ở trường Hogwarts

à? Vậy chị có nhớ ai là người bạn thân nhứt của hắn không?"

Bà Rosmerta mỉm cười nụ, nho nhỏ đáp:

"Dĩ nhiên là nhớ rồi. Còn ai mà không thấy họ luôn luôn ở bên nhau, phải không? Vô số lần họ đã vô quán tôi, và ôi, họ thường làm tôi cười đến chết được. Đúng là một cặp bài trùng: Sirius Black và James Potter."

Harry làm rớt cái ly cối rỗng trong tay, gây nên một tiếng kêu loảng xoảng. Ron đá nó một cái. Giáo sư McGonagall nói:

"Đúng vậy. Black và Potter. Hai tên cầm đầu cái băng đảng nho nhỏ của chúng. Dĩ nhiên là cả hai đều rất thông minh, thông minh xuất chúng nữa là đằng khác. Tôi nghĩ trường ta chưa từng có một cặp quậy nào ngang cơ được với tụi nó."

Lão Hagrid khoái trá ra mặt:

"Tôi hổng chắc. Fred với George thì cũng dám được gọi là đáng mặt tổ quậy với những trò chúng bày ra."

Giáo sư Flitwick phụ họa:

"Người ta có thể lầm Black và Potter là hai anh em! Không thể nào chia lìa được!"

Ông Fudge nói:

"Dĩ nhiên là tụi nó thân nhau lắm. Potter tin cậy Black hơn bất cứ người bạn nào khác. Không có gì thay đổi kể cả sau khi hai người đó tốt nghiệp ra trường. Black là phù rể khi James kết hôn với Lily. Rồi họ nhờ Black làm cha đỡ đầu cho Harry Potter. Dĩ nhiên là Harry không hề biết chuyện này. Quí vị có thể hình dung được điều đó sẽ dày vò thằng nhỏ khốn khổ đến dường nào."

Bà Rosmerta thì thầm:

"Có phải bởi vì Black hóa ra là kẻ đồng hội đồng thuyền với *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* không?"

"Còn tệ hơn thế nữa, em yêu ạ."

Ông Fudge hạ giọng lần nữa và nói tiếp bằng những tiếng rù rì:

"Không mấy người biết rằng vợ chồng Potter biết là *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* đang truy lùng họ. Cụ Dumbledore, đương nhiên là người chiến đấu không mệt mỏi chống lại *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy*, cụ có một số gián điệp lợi hại. Một trong những gián điệp đó mách cho cụ biết và cụ lập tức báo động cho James và Lily cảnh giác. Cụ đã khuyên họ đi trốn. Chà, dĩ nhiên là đâu có dễ gì mà trốn được *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy*. Cụ Dumbledore bèn chỉ ra cách tốt nhứt cho họ là dùng Bùa Trung Tín."

Bà Rosmerta chăm chú nghe đến nín cả thở:

"Bùa đó ra làm sao?"

Giáo sư Flitwick tằng hắng rồi nói bằng giọng chít chít như chuột kêu:

"Đó là một thứ bùa phức tạp cực kỳ gồm có chỗ ẩn giấu đầy ma thuật của một điều bí mật bên trong một tâm hồn sinh linh đơn độc. Thông tin được cất giấu bên trong một người được chọn nào đó, gọi là Người giữ Bí mật, và do vậy mà không thể nào bị lộ ra – dĩ nhiên, trừ khi Người giữ Bí mật quyết định tiết lộ ra. Cho đến khi nào Người giữ Bí mật còn giữ kín bí mật, thì cho dẫu *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* có lục tìm khắp ngôi làng mà James và Lily sống trong nhiều năm cũng không thể nào tìm được họ,

thậm chí hắn có ịn mũi lên cửa sổ phòng khách nhà Potter cũng không thể nào tìm thấy họ."

Bà Rosmerta thì thào:

"Vậy Black là Người giữ Bí mật của gia đình Potter?"

Giáo sư McGonagall nói:

"Đương nhiên. James Potter đã nói với cụ Dumbledore rằng Sirius Black thà chết chứ không đời nào tiết lộ chỗ họ ở đâu, rằng chính Sirius Black cũng đang dự định ẩn thân... vậy mà cụ Dumbledore vẫn không yên tâm. Tôi còn nhớ cụ đã đề nghị chính cụ làm Người giữ Bí mật cho gia đình Potter."

Bà Rosmerta há hốc miệng ra:

"Cụ nghi ngờ Sirius Black à?"

Giáo sư McGonagall nói với vẻ u ám:

"Cụ biết chắc là có ai đó rất thân cận gia đình Potter vẫn thường báo cáo cho *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* nhất cử nhất động của họ. Thực ra cụ đã có lúc nghi ngờ rằng ai đó ở bên phe ta đã phản bội và chuyển lén thông tin của phe ta cho *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy*."

"Nhưng mà James Potter cứ khăng khăng tin cậy Sirius Black à?"

Ông Fudge nói một cách nặng nề:

"Đúng vậy. Và rồi, chỉ non một tuần lễ sau khi dùng Bùa Trung Tín..."

Bà Rosmerta thở phập phồng:

"Black phản bội họ?"

"Đúng vậy. Black đã chán vai trò điệp viên nhị trùng

rồi, hắn sẵn sàng tuyên bố sự ủng hộ công khai của hắn đối với *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy*, và hắn dường như định làm điều này nhân cái chết của gia đình Potter. Nhưng, như tất cả chúng ta đều biết, *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* đã sa cơ trước đứa bé sơ sinh Harry Potter. Mất quyền lực, bị suy yếu khủng khiếp, *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* đã phải chạy trốn biệt tăm. Và điều này quả thực đã khiến cho Sirius Black rơi vào một tình thế rất khó khăn. Ông chủ của hắn đã tiêu tùng đúng vào thời điểm mà hắn, Sirius Black, để lộ bộ mặt kẻ phản bội. Hắn không thể làm gì khác hơn là chạy trốn..."

Lão Hagrid nói lớn đến nỗi một nửa quán bỗng dưng trở nên im bặt:

"Một thằng trở mặt bẩn thỉu tồi tệ!"

Giáo sư McGonagall nhắc:

"Suỵt!"

Lão Hagrid gầm gừ:

"Tôi đã gặp hắn! Hổng chừng tôi là người cuối cùng nhìn thấy hắn trước khi hắn ra tay hạ sát bấy nhiêu người! Chính tôi là người đã cứu thoát Harry Potter ra khỏi căn nhà đổ nát của ba má nó sau khi họ bị giết! Tôi vừa mới đem nó ra khỏi đống điêu tàn, thiệt... đứa bé đáng thương hết sức, trên trán hằn một vết sẹo, ba má thì đã chết... Lúc đó Sirius Black xuất hiện, trên chiếc xe mô tô bay mà hắn thường cỡi. Tôi không bao giờ nghĩ ra được hắn làm gì ở đó. Tôi đâu biết hắn là Người giữ Bí mật của gia đình Potter! Tôi cứ tưởng hắn vừa mới nghe tin *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* tấn công gia đình Potter nên chạy đến để xem hắn có thể làm được gì giúp họ. Thiệt tình lúc đó

toàn thân hắn run rẩy, mặt mày thì trắng bệch ra. Và rồi, mấy vị có biết tôi đã làm gì không? TÔI ĐÃ AN ỦI TÊN PHẢN BỘI GIẾT NGƯỜI!"

Lão Hagrid rống lên. Giáo sư McGonagall lại nhắc:

"Anh Hagrid ơi, làm ơn nói nhỏ nhỏ thôi!"

"Làm sao mà tôi biết được hắn chẳng mảy may đau buồn về cái chết của vợ chồng Potter chứ? Hắn chỉ bận tâm đến mỗi *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy*. Và hắn bảo tôi: đưa Harry cho tôi, Hagrid, tôi là cha đỡ đầu của nó, tôi sẽ nuôi nấng chăm sóc nó. Cha chả! Nhưng tôi đã nhận được lệnh của cụ Dumbledore, nên tôi bảo Black: không, cụ Dumbledore nói là nó sẽ đến ở với gia đình dì dượng của nó. Black quyết liệt phản đối, nhưng cuối cùng hắn đành chịu thôi. Hắn bảo tôi cứ lấy chiếc xe mô tô bay của hắn mà đem Harry tới chỗ dì dượng nó. Hắn nói: 'Tôi chẳng cần xài đến nó nữa'.

"Lẽ ra tôi phải biết có chuyện gì đó ám muội đang diễn ra lúc đó chớ... Hắn vốn khoái cái xe bay của hắn lắm mà, vậy sao hắn đem giao cho tôi? Tại sao hắn không cần xài tới nó nữa? Thiệt tình là cũng dễ lật mặt nạ hắn thôi. Cụ Dumbledore biết hắn là Người giữ Bí mật của gia đình Potter. Hắn phải cao bay xa chạy ngay đêm đó, hắn biết chỉ vài giờ nữa là Bộ Pháp thuật sẽ truy lùng.

"Này, lúc đó tôi mà giao Harry cho hắn thì sẽ ra sao hả? Tôi cá là hắn sẽ quăng thằng nhỏ ra tuốt giữa biển cho coi! Đó là con trai của người bạn thân nhứt của hắn! Nhưng khi một phù thủy mà ngả về phe Hắc ám rồi thì không còn gì và không có ai có nghĩa lý gì đối với hắn nữa... "

Sau câu chuyện của lão Hagrid là cả một sự im lặng

kéo dài. Rồi bà Rosmerta nói với giọng thỏa mãn:

"Nhưng mà rốt cuộc hắn đâu có chuồn mất tiêu hả? Bộ Pháp thuật đã tóm được hắn ngay vào hôm sau mà!"

Ông Fudge kêu lên cay đắng:

"Chu choa! Giá mà chúng tôi làm được điều đó! Không phải chúng tôi là những người đã tìm ra Sirius Black. Mà chính là Peter Pettigrew nhỏ thó, một người bạn khác của gia đình Potter. Hẳn nhiên là đau buồn đến phát điên và khi biết được Sirius Black là Người giữ Bí mật của gia đình Potter, Peter Pettigrew đã tự mình đi tìm Black."

Bà Rosmerta hỏi lại:

"Pettigrew à... Có phải là thằng nhóc mập ù luôn luôn theo đuôi cặp bài trùng Black – Potter khắp nơi ở trường Hogwarts không?"

Giáo sư McGonagall nói:

"Nó là kẻ tôn thờ Black và Potter như bậc anh hùng. Nó chưa hẳn là chung nhóm với Black và Potter về mặt thông minh. Tôi thường hơi khe khắt với nó. Các anh chị có thể hiểu là bây giờ tôi... tôi thấy hối hận như thế nào..."

Nghe giọng giáo sư McGonagall có cảm tưởng như bà vừa bị một chứng nhức đầu khủng khiếp.

Ông Fudge ân cần nói:

"Kìa, Minerva. Pettigrew đã chết một cái chết anh hùng. Những nhân chứng Muggle - dĩ nhiên là sau đó chúng tôi phải xóa ký ức họ đi ngay – họ kể với chúng tôi về Pettigrew đã dồn Black vô thế cùng đường như thế nào. Họ nhìn thấy Pettigrew thổn thức: Lily và James; Sirius! Sao mày có thể...? Và rồi Pettigrew rút cây đũa phép ra. Nhưng mà, dĩ

nhiên, Black nhanh tay hơn. Pettigrew bị nổ tung, nát vụn như cám...."

Giáo sư McGonagall hỉ mũi và nghẹn ngào nói:

"Thằng nhỏ ngốc nghếch... Thằng nhỏ khờ dại... Nó chưa bao giờ có chút xíu hy vọng nào trong môn đấu tay đôi... lẽ ra nó nên để cho Bộ Pháp thuật xử lý...."

Lão Hagrid lầm bầm giận dữ:

"Tôi nói cho mà biết, tôi mà tóm được Sirius Black trước thằng nhóc Pettigrew thì tôi chẳng hơi đâu mà rút đũa phép với đũa thần – tôi sẽ bẻ từng cẳng chân, từng cánh tay của hắn."

Ông Fudge ngắt lời:

"Anh không ý thức được anh đang nói gì đâu, anh Hagrid! Một khi Sirius Black bị dồn tới góc đường rồi, thì không ai mong gì đương đầu nổi với hắn, ngoại trừ những Pháp sư Thủ tiêu được huấn luyện cẩn thận của đội đặc nhiệm Thi hành Luật pháp Pháp thuật. Tôi lúc đó là Thứ trưởng Bộ Tai ương Pháp thuật, và tôi là một trong những người đầu tiên có mặt tại hiện trường sau khi Black đã giết chết mười mấy người ấy. Tôi... tôi không bao giờ quên được. Thỉnh thoảng tôi vẫn còn chiêm bao thấy lại cảnh tượng đó. Giữa đường là một cái hố khổng lồ, sâu đến nỗi làm bể cả ống cống bên dưới. Xác người vung vãi khắp mọi nơi. Dân Muggle thì gào khóc thảm thiết. Còn Black thì đứng đó mà cười, với cái có thể coi là di thể của Pettigrew trước mắt hắn... một mớ áo chùng đẫm máu và... và vài... mẩu vụn..."

Giọng ông Fudge ngừng ngang đột ngột. Có tiếng năm cái mũi được hỉ sồn sột. Rồi ông nói tiếp nghẹn ngào:

"Đấy, em đã nghe câu chuyện rồi đó, Rosmerta. Hai mươi nhân viên của đội Tuần tra Thi hành Luật pháp Pháp thuật đã giải Black đi. Còn Pettigrew thì được truy tặng Huy chương Merlin Đệ nhứt đẳng, điều này tôi nghĩ cũng là một niềm an ủi lớn cho bà mẹ của Pettigrew. Từ đó Black bị giam trong nhà ngục Azkaban cho tới..."

Bà Rosmerta thở ra một hơi dài.

"Thưa ông Bộ trưởng, có đúng là hắn điên không?"

Ông Fudge nói chậm rãi:

"Tôi ước gì tôi có thể nói là hắn điên. Tôi chắc chắn là thất bại của ông chủ của hắn đã làm cho hắn mất phương hướng một thời gian. Hành động giết Pettigrew và mười mấy thường dân Muggle là hành động của kẻ cùng đường tuyệt vọng – tàn bạo... vô nghĩa... Nhưng mà tôi có gặp hắn ở nhà ngục Azkaban trong lần mới đây nhứt khi tôi đi thanh tra nơi đó. Quí vị biết đấy, hầu hết tù nhân ở đó chỉ ngồi trong bóng tối mà rì rầm tự trò chuyện với mình, lũ chúng chẳng còn ý thức gì cả. Nhưng mà tôi kinh ngạc thấy Black vẫn tỏ ra *bình thường* biết bao. Hắn nói chuyện với tôi nghe ra sáng suốt tỉnh táo lắm. Thiệt là nản. Người ta cứ tưởng hắn chỉ buồn chán mà thôi. Hắn hỏi tôi đọc tờ báo xong chưa, rất là bình tĩnh và lịch sự, nói là hắn sót trò chơi ô chữ. Ừ, tôi rất kinh ngạc thấy rằng những viên giám ngục Azkaban dường như không có ảnh hưởng gì nhiều đối với hắn - và hắn bị giam ở một trong những nơi được canh giữ kỹ càng nhứt, như quí vị biết đấy. Bên ngoài cửa xà lim của hắn luôn có giám ngục, bất kể ngày hay đêm."

Bà Rosmerta lại hỏi:

"Nhưng mà ông Bộ trưởng à, hắn vượt ngục ra ngoài là để làm gì chứ?... Ôi, ghê quá, ông Bộ trưởng ơi, hắn có vượt ngục ra để hiệp lực với *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* không?"

Ông Fudge lảng tránh câu trả lời trực tiếp:

"Tôi dám nói đó là... ờ... kế hoạch sắp tới của hắn. Nhưng chúng tôi hy vọng sớm bắt được Sirius Black trước khi hắn thực hiện được mưu đồ. Tôi phải nói rằng khi *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* đơn độc không bạn bè là một chuyện... nhưng khi hắn tụ tập lại đám tay chân thân tín thì... tôi phát rùng mình khi nghĩ đến việc kẻ đó sẽ nhanh chóng nổi lên hùng mạnh như thế nào."

Có tiếng loảng xoảng trên sàn gỗ, ai đó đã làm rớt cái ly của mình. Giáo sư McGonagall nói:

"Ông biết đó, ông Fudge, nếu ông sắp dùng bữa ăn tối với ngài Hiệu trưởng thì chúng ta nên sớm quay trở về tòa lâu đài thôi."

Từng cặp giò một trước mắt Harry đứng lên để một lần nữa chống đỡ sức nặng cơ thể của chủ nhân chúng; những tà áo trùm phất qua mắt bọn trẻ, và đôi gót giày cao lóng lánh của bà Rosmerta khuất sau quầy bia. Cánh cửa của quán *Ba Cây Chổi Thần* lại mở ra, một luồng gió tuyết lại ùa vào phòng, rồi các thầy cô đi khuất.

"Harry ơi?"

Ron và Hermione thò đầu xuống dưới gầm bàn. Cả hai đứa tụi nó cùng chăm chú nhìn Harry, không thốt được một lời nào.

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

TIA CHỚP

Harry không có ý niệm rõ ràng về việc nó làm sao mà trở lại được hầm chứa đồ của tiệm *Công Tước Mật*, rồi đi xuyên địa đạo một lần nữa để trở về lâu đài. Nó chỉ biết là chuyến trở về hầu như không mất bao nhiêu thời gian, và nó khó mà nhận thức được những gì nó làm, bởi vì đầu óc vẫn còn vang lùng bùng câu chuyện mà nó đã nghe được.

Tại sao chưa từng một người nào nói với nó câu chuyện đó nhỉ? Cụ Dumbledore, lão Hagrid, ông Weasley, ông Fudge... Tại sao trước đây không một người nào nói đến sự kiện là ba má Harry chết vì bị người bạn thân nhứt của mình phản bội?

Ron và Hermione lo lắng quan sát Harry suốt bữa ăn tối, không dám bàn tán gì về những điều chúng nghe lóm được, bởi vì Percy đang ngồi ngay bên cạnh tụi nó. Khi tụi nó đi lên lầu, chui vào phòng sinh hoạt chung đông đúc, thì thấy Fred và George đã cho nổ một nửa tá Bom-phân trong cơn hứng của không khí phấn khởi cuối niên học. Không muốn bị Fred và George hỏi xem nó có đi chơi Hogsmeade không, Harry lặng lẽ lẻn lên phòng ngủ trống vắng và lầm lũi đi thẳng về giường ngủ của mình. Nó đẩy mớ sách vở qua một bên và nhanh chóng tìm được cái mà nó muốn tìm – cuốn an-bum hình ảnh lưu niệm bọc

da mà lão Hagrid đã tặng nó cách đây hai năm, trong đó có đầy hình phù thủy của ba má nó. Harry ngồi trên giường, kéo màn che chung quanh, rồi bắt đầu lật từng trang tìm kiếm, cho đến khi...

Harry dừng lại ở tấm hình ngày cưới của ba má nó. Đây là ba nó đang vẫy tay chào nó, tươi cười rạng rỡ, mái tóc đen rối bù mà Harry được thừa hưởng đang xù ra khắp các hướng. Đây là má nó, rạng rỡ với niềm hạnh phúc, tay trong tay với ba nó. Và đây... ắt hẳn là hắn. Phù rể trong đám cưới... Trước đây Harry chưa hề nghĩ tới hắn.

Nếu như không được biết trước rằng đây cũng chính là con người đó thì Harry sẽ không đời nào đoán ra được Black trong tấm hình cũ này. Gương mặt hắn không hóp sâu và trắng bệch như sáp, mà tươi tỉnh đẹp trai. Không biết khi chụp tấm hình này hắn đã trở thành tay sai của Voldemort chưa? Hắn đã lên kế hoạch giết chết những người đang đứng bên cạnh hắn chưa? Hắn có ý thức chăng rằng hắn sẽ ở tù mười hai năm trong nhà ngục Azkaban, và mười hai năm ấy sẽ khiến cho không ai có thể nhận ra hắn nữa?

"Nhưng mà những viên giám ngục Azkaban dường như không có ảnh hưởng gì nhiều đối với hắn", Harry suy nghĩ, mắt nhìn đăm đăm vào gương mặt đẹp trai tươi cười. *"Hắn không bị nghe tiếng gào khóc của mẹ ta mỗi khi bọn giám ngục đến quá gần"*.

Harry đóng ập quyển album lại, nhổm người lên, nhét nó trở vô ngăn tủ, cởi áo chùng và tháo mắt kiếng ra, rồi lên giường ngủ, yên chí là mấy tấm màn treo che khuất thế giới riêng của nó.

Cửa phòng ngủ mở ra. Giọng của Ron vang lên vẻ ngập ngừng:

"Harry ơi?"

Harry vẫn nằm im, giả đò như ngủ say rồi. Nó nghe tiếng Ron rời khỏi phòng. Nó lăn mình nằm ngửa, mở hai con mắt thao láo.

Một mối căm ghét đến như vậy, nó chưa từng bao giờ biết đến trước đây, bây giờ lại đang ngấm vào người nó như thuốc độc. Nó có thể nhìn thấy Black đang cười nhạo nó xuyên qua bóng tối, như thể ai đó vừa dán tấm hình trong cuốn an bum vô ngay tròng mắt nó. Nó nhìn, như thể ai đó vừa cho chiếu trước mắt nó một đoạn phim: Sirius Black làm nổ tung Pettigrew (người đó sao mà giống Neville Longbottom) thành ra cả ngàn mảnh vụn. Harry có thể nghe được giọng thì thầm trầm trầm đầy kích động (dù nó không biết giọng nói của Black như thế nào): *'Chuyện xảy ra rồi đó, thưa ông chủ... Potter đã chọn tôi làm Người giữ Bí mật...'* Và rồi một giọng khác cất tiếng cười ghê rợn, tiếng cười mà Harry đã nghe từ sâu thẳm trong tâm trí nó mỗi khi bọn giám ngục Azkaban đến gần...

* * *

"Harry ơi, ngó bồ đi... bồ thấy ghê quá."

Harry đã thao thức đến gần sáng. Khi nó thức dậy thì thấy phòng ngủ đã trống trơn. Nó mặc quần áo rồi đi xuống cái cầu thang xoắn để vào phòng sinh hoạt chung. Ở đó cũng gần như trống vắng hoàn toàn, ngoại trừ Ron đang ngồi ăn kẹo Cóc Bạc hà vừa xoa xoa cái bụng; và

Hermione vừa mới bày vở bài tập của cô bé lên đầy ba cái bàn. Harry hỏi:

"Mọi người đâu cả rồi?"

"Đi hết rồi! Không nhớ hôm nay là ngày đầu tiên của kỳ nghỉ lễ hả?"

Ron đáp, vừa chăm chú quan sát kỹ nét mặt của Harry.:

"Gần tới giờ ăn trưa rồi, mình định lên đánh thức bồ dậy đó chứ."

Harry ngồi thụp xuống một cái ghế bành đặt cạnh lò sưởi. Tuyết vẫn còn rơi bên ngoài cửa sổ. Con Crookshanks ườn mình nằm dài trước lò sưởi trông như một tấm thảm to màu hoe hoe.

Hermione săm soi gương mặt Harry một cách lo lắng:

"Bồ trông không được khỏe lắm, bồ biết không?"

Harry đáp:

"Mình khỏe mà!"

Hermione trao đổi ánh mắt với Ron, rồi nói với Harry:

"Harry, bồ nghe tụi mình nói nè, đành rằng bồ quả thực đã buồn khổ vô cùng về câu chuyện tụi mình nghe được hôm qua. Nhưng vấn đề là, bồ không được làm bất cứ điều gì ngu ngốc đấy nhé."

Harry hỏi:

"Như làm gì?"

Ron nói ngay:

"Như là đi tìm Black."

Harry có thể nói chắc là hai đứa bạn mình đã tổng dợt

cuộc chuyện trò này trong khi nó hãy còn ngủ say. Nó không ừ hử gì hết. Hermione khẩn khoản:

"Bồ sẽ không làm vậy phải không Harry?"

Ron tấn thêm:

"Bởi vì Black đâu đáng cho mình liều mạng."

Harry nhìn hai đứa bạn. Tụi nó dường như không hiểu gì cả.

"Các bạn có biết mình nghe thấy điều gì mỗi khi có một viên giám ngục Azkaban đến quá gần mình không?"

Cả Ron và Hermione đều lắc đầu, vẻ mặt kinh sợ. Harry nói tiếp:

"Mình có thể nghe tiếng má mình gào khóc và van xin Voldemort. Và nếu mà các bạn nghe tiếng má các bạn gào khóc như vậy, trước lúc bị giết, thì các bạn không thể nào mau chóng quên đi được. Và nếu mà các bạn biết được cái kẻ tưởng đâu là người bạn thân của má đã phản bội và chỉ điểm cho Voldemort tìm giết má..."

Hermione bị kích động mạnh:

"Bồ không làm được gì đâu Harry! Những viên giám ngục Azkaban sẽ bắt được Black và tống hắn trở vô nhà tù Azkaban và hắn sẽ đền tội nơi đó!"

"Bồ cũng nghe ông Fudge nói mà. Black không bị những viên giám ngục Azkaban ảnh hưởng như những người bình thường khác. Nhà ngục Azkaban không phải là một nơi để trừng phạt hắn như đối với những người khác. "

Ron tỏ ra căng thẳng hết sức:

"Vậy ý của bồ là sao? Bồ muốn... muốn giết Black hay làm gì?"

Hermione nạt Ron với giọng hoảng hốt:

"Đừng có ngớ ngẩn! Harry đâu có định giết ai, phải không Harry?"

Một lần nữa, Harry không trả lời. Nó không biết là nó muốn làm gì. Nó chỉ biết là trong khi Black còn tung hoành ngoài vòng pháp luật mà nó không làm gì hết thì nó không thể chịu đựng được. Nó đột ngột nói:

"Malfoy chắc biết hết chuyện này. Mấy bồ có nhớ nó nói gì với mình trong lớp Độc dược không? *'Nếu là tao thì tao sẽ đích thân truy lùng hắn... Tao muốn tự tay trả thù...'*"

Ron tức điên lên, nói:

"Bây giờ bồ nghe lời xúi bẩy của Malfoy chứ không thèm nghe lời khuyên của tụi này hả? Bồ nghe đây... Bồ có biết là má của Pettigrew nhận được gì sau khi Black thủ tiêu ổng không? Ba mình nói... Một tấm Huy chương Merlin Đệ nhứt đẳng, và một cái hộp đựng một ngón tay của Pettigrew. Đó là phần di thể bự nhứt của ổng mà người ta có thể góp nhặt lại được. Black là một gã điên, Harry ơi, hắn nguy hiểm lắm..."

Không đếm xỉa gì tới lời của Ron, Harry nói tiếp:

"Ba của Malfoy ắt là đã nói cho nó biết. Ổng nằm ngay trong vòng thân cận của Voldemort mà..."

Ron giận dữ ngắt lời:

"Bồ làm ơn nói *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* được không?"

"... cho nên hiển nhiên là Malfoy biết Black làm tay sai cho Voldemort ..."

"... và Malfoy khoái lắm lắm được nhìn thấy bồ nổ

tung thành một triệu mảnh vụn, như Pettigrew ấy. Thử nghĩ coi, Malfoy chỉ mong sao cho bồ tự lao vô chỗ chết trước khi nó phải đương đầu với bồ trong trận đấu Quidditch!"

Mắt Hermione giờ đã long lanh nước, cô bé nói:

"Harry ơi, *làm ơn, làm ơn* biết suy nghĩ một chút. Black đã làm một điều khủng khiếp, vô cùng khủng khiếp, nhưng bồ đừng lao mình vào nguy hiểm, chỉ vì đó là điều Black muốn... Ôi, Harry ơi, bồ sẽ lọt ngay vô tay Black nếu bồ đi tìm hắn. Ba má bồ đâu có muốn cho bồ bị hắn hại, đúng không? Ba má bồ không đời nào muốn cho bồ đi tìm Black đâu!"

Harry nói vắn tắt:

"Mình sẽ không bao giờ biết được ba má mình muốn gì, bởi vì, "nhờ" Black, mình đã không bao giờ còn được nói chuyện với ba má mình nữa."

Tất cả đều im lặng, thừa lúc này Crookshanks duỗi mình một cách đài các, uốn éo mấy cái chân đầy vuốt. Cái túi áo của Ron run lên bần bật.

Ron nhìn quanh, rõ ràng là để kiếm một đề tài khác nhằm thay đổi không khí:

"Coi nè, bây giờ đang kỳ nghỉ lễ, gần tới ngày Giáng sinh rồi. Hay là tụi mình... tụi mình đi xuống thăm bác Hagrid đi. Lâu quá rồi tụi mình không đi thăm bác ấy."

Hermione nói ngay:

"Không được! Harry không được phép ra khỏi tòa lâu đài mà Ron!"

Harry ngồi thẳng dậy nói:

"Ừ, tụi mình đi đi! Mình có thể hỏi bác ấy tại sao bác không nhắc gì đến Black khi kể mình nghe toàn bộ câu chuyện về ba má mình?"

Rõ ràng kéo dài cuộc bàn luận về Sirius Black không phải là ý định của Ron. Nó vội vàng nói:

"Hay là tụi mình chơi đánh cờ đi. Hay chơi bi Xì Bùm nha? Anh Percy để lại cho mình một bộ..."

Harry cương quyết:

"Không. Tụi mình đi thăm bác Hagrid đi!"

Vậy là cả ba đứa tụi nó về buồng ngủ lấy áo trùm rồi chui qua cái lỗ chân dung (*"Hãy đứng lại và chiến đấu, hỡi những con chó lai căng bụng vàng ệch!"*), rồi đi xuống, xuyên qua tòa lâu đài trống vắng, đi qua cánh cửa chính khổng lồ bằng gỗ sồi.

Tụi nó đi từ từ qua bãi cỏ, dấu chân tạo thành một rãnh sâu băng qua lớp tuyết xốp xộp lóng lánh, vớ và vạt áo trùm của tụi nó đều bị ngấm ướt và đông lạnh. Khu Rừng Cấm trông như thể đã bị ếm bùa, mỗi cái cây bị đắp lên từng mảng tuyết bạc, và căn chòi của lão Hagrid thì giống y như một cái bánh trét kem trắng.

Ron gõ cửa, nhưng không có tiếng trả lời.

Hermione run bần bật dưới tấm áo trùm, cô bé nói:

"Không lẽ bác ấy đi vắng?"

Ron áp tai vào cửa nghe ngóng. Nó nói:

"Có tiếng gì kỳ lạ lắm. Nghe thử coi..., có phải tiếng con Fang không?"

Harry và Hermione cũng áp tai vô cánh cửa. Từ bên trong căn chòi vọng ra tiếng rên rỉ thổn thức nho nhỏ.

Ron lo lắng nói:

"Tụi mình nên đi kêu người khác lại giúp mau!"

Harry đấm ình ình vào cánh cửa, gọi to:

"Bác Hagrid ơi, bác Hagrid! Bác có ở trong nhà không?"

Có tiếng chân bước nặng nề, rồi cánh cửa mở ra kêu một cái kẹt. Lão Hagrid đứng sừng sững với đôi mắt đỏ ké và sưng múp lên. Nước mắt rơi tung tóe xuống cái áo khoác bằng da. Thấy bọn trẻ, lão rống lên khóc và nhào tới ôm chầm lấy Harry:

"Con đã nghe hết rồi!"

Lão Hagrid to lớn ít nhất bằng hai người bình thường, cho nên cảnh tượng này không phải là chuyện đáng cười. Harry suýt sụm bà chè dưới sức nặng của lão Hagrid, may mà được Ron và Hermione cứu bằng cách mỗi đứa níu một cánh tay lão Hagrid và ra sức đỡ lão đứng lên, rồi cùng Harry giúp lão trở vô bên trong căn chòi.

Lão Hagrid cứ để yên cho bọn trẻ dẫn lão tới một cái ghế, ngồi thụp xuống và gục lên bàn, thổn thức nức nở không thể nào ngăn được. Mặt lão ướt đẫm, nước mắt rơi lã chã xuống chòm râu rối bời. Hermione hoảng hồn hỏi:

"Bác Hagrid ơi, có chuyện gì vậy?"

Harry để ý thấy một bức thư có vẻ như bức công văn đang nằm mở trên bàn.

"Cái gì đây, bác Hagrid?"

Lão Hagrid càng khóc dữ hơn, nhưng lão cũng đẩy bức thư về phía Harry. Nó cầm lên đọc to:

Thưa ông Hagrid,

Bổ túc cuộc điều tra của chúng tôi về cuộc tấn công của một con Bằng-Mã vào một học sinh trong lớp của ông, chúng tôi đã nhận được sự bảo đảm của giáo sư Dumbledore là ông không phải chịu trách nhiệm gì về sự cố đáng tiếc đó.

Ron vỗ lên vai Harry nói:

"Chà, vậy là ổn rồi, bác Hagrid!"

Nhưng lão Hagrid vẫn tiếp tục thổn thức, và phẩy một trong hai bàn tay kếch xù của lão ra hiệu cho Harry đọc tiếp:

Tuy nhiên, chúng tôi phải ghi nhận mối quan tâm của chúng tôi về vấn đề Bằng-Mã. Chúng tôi đã quyết định xem xét đến thư khiếu nại chính thức của ông Lucius Malfoy, và vì vậy vấn đề này sẽ được đưa ra Ủy ban Bài trừ Sinh vật Nguy hiểm. Phiên tòa sẽ diễn ra vào ngày 20 tháng tư và chúng tôi yêu cầu ông đích thân hiện diện cùng với con Bằng-Mã ở văn phòng của Ủy ban ở Luân Đôn vào ngày hẹn trên. Trong khi chờ tòa xử, con Bằng-Mã phải bị xích lại và cách ly.

Kính thư...

Cuối thư là một danh sách các Ủy viên Hội đồng Quản trị Nhà trường.

Ron nói:

"Ái chà! Nhưng mà bác nói con Buckbeak đâu phải là một con Bằng-Mã tồi tệ đâu, con cá là nó sẽ qua khỏi thôi..."

Lão Hagrid lắc đầu nuốt giận, quẹt nước mắt vô ống tay áo:

"Tại các con chưa biết bọn mặt thú ở cái Ủy ban Bài trừ Sinh vật Nguy hiểm đó! Họ toàn săn bắt vô đó những sinh vật thú vị!"

Một âm thanh đột ngột vang lên từ một góc căn chòi của lão Hagrid khiến Ron, Harry và Hermione cùng quay phắt lại. Con Bằng-Mã Buckbeak đang nằm ở một góc, miệng nhai rào rạo cái gì đó ứa máu ra khắp sàn nhà.

Lão Hagrid nấc nghẹn:

"Bác không thể nào để mặc nó bị trói ở ngoài kia trong băng tuyết. Một thân một mình! Mà lại đang mùa Giáng sinh!"

Harry, Ron và Hermione đưa mắt nhìn lẫn nhau. Tụi nó chưa bao giờ đồng ý với lão Hagrid về cái mà lão gọi là "những sinh vật thú vị" và người khác thì gọi là "những quái vật kinh hoàng". Mặt khác, chẳng có vẻ gì có mối nguy hiểm đặc biệt đối với con Buckbeak. Thực ra, theo tiêu chuẩn của lão Hagrid thì con Buckbeak tuyệt đối xinh xắn dễ thương.

Hermione ngồi xuống và đặt bàn tay nhỏ nhắn của mình lên cánh tay khổng lồ của lão Hagrid:

"Bác Hagrid, bác sẽ phải đưa ra chứng cứ để có được sự bào chữa hùng hồn. Con chắc là bác có thể chứng minh Buckbeak là vô hại."

Lão Hagrid vẫn thổn thức:

"Chẳng thay đổi được gì đâu! Lũ quỷ ở ban Bài trừ đó, lũ chúng đều đã ngậm miệng ăn tiền tên Lucius Malfoy

rồi! Sợ hắn quá mà! Mà nếu bác thua kiện, thì con Buckbeak..."

Lão Hagrid đưa một ngón tay cứa ngang cần cổ lão, rồi khóc thét lên và lắc lư cái đầu gục tới trước, vùi mặt vào hai cánh tay.

Harry hỏi:

"Thầy Dumbledore nói sao về vụ này hở bác Hagrid?"

Lão Hagrid than thở:

"Cụ ấy đã làm quá đủ cho bác rồi. Cụ cũng đã có quá đủ chuyện phiền toái với bọn giám ngục Azkaban chung quanh lâu đài rồi, và Sirius Black thì lại đang luẩn quẩn đâu đây..."

Ron và Hermione liếc nhanh sang Harry, như thể trông đợi nó mở miệng nhiếc móc lão Hagrid đã không nói cho nó biết sự thật về Sirius Black. Nhưng Harry không thể nào tự khơi mào chuyện đó, nhứt là lúc này khi nó đang chứng kiến nỗi sợ hãi và thảm sầu của lão Hagrid. Nó nói:

"Bác Hagrid à, bác đừng chịu thua. Hermione nói đúng đó, bác cần có một bản biện hộ thiệt hay. Bác có thể gọi tụi con ra làm nhân chứng..."

Hermione nói một cách chín chắn:

"Con nhớ chắc là con đã đọc về một vụ án trêu chọc Bằng-Mã mà con Bằng-Mã được trắng án. Con sẽ tra cứu vụ đó cho bác, bác Hagrid à, để coi chính xác chuyện gì đã xảy ra."

Lão Hagrid khóc rống lên còn to hơn trước. Harry và Hermione cùng nhìn Ron cầu cứu. Ron nói:

"Ơ... Cháu đi pha trà nha bác Hagrid?"

Harry trợn mắt nhìn Ron. Ron nhún vai, nói nhỏ:

"Đó là điều má mình làm mỗi khi có ai đó buồn khổ"

Cuối cùng, sau nhiều lời cam đoan giúp đỡ nhiều hơn nữa từ bọn trẻ, cùng với một tách trà bốc khói đặt trước mặt, lão Hagrid bắt đầu hỉ mũi vô một cái khăn tay có kích thước của một cái khăn trải bàn, rồi nói:

"Các cháu nói đúng. Bác không thể kham nổi sự bi lụy. Phải tự vực mình lên thôi..."

Con chó săn Fang rụt rè chui ra khỏi gầm bàn, đến đặt đầu nó lên đầu gối của lão Hagrid. Lão vỗ về con Fang bằng một bàn tay, còn tay kia thì quẹt nước mắt tèm lem trên mặt. Lão nói:

"Dạo gần đây bác không còn là chính mình nữa. Cứ lo lắng cho con Buckbeak. Và cái lớp học của bác, chẳng còn ai thích nữa..."

Hermione nói dối trắng trợn:

"Tụi con thích lắm chứ!"

Ron bắt tréo ngón tay làm dấu hiệu cầu may dưới gầm bàn, nói hùa theo:

"Đúng vậy, những bài học bác dạy hết sức hay! Ơ... Mấy con Nhu-trùng ra sao rồi hở bác?"

Lão Hagrid rầu rĩ nói:

"Chết rồi. Tại ăn nhiều rau xà lách quá."

Môi của Ron méo xẹo:

"Ôi, lẽ nào!"

Lão Hagrid nói tiếp:

"Và lũ giám ngục Azkaban làm cho bác thấy ghớm ghiếc

không chịu nổi, với đủ thứ chuyện khác. Mỗi lần bác muốn uống một ly bia ở quán *Ba Cây Chổi Thần* là lại phải đi ngang qua chúng... cứ như là bác bị tống trở vô ngục Azkaban một lần nữa..."

Lão chợt im lặng, hớp một ngụm trà. Harry, Ron và Hermione ngước nhìn lão nín thở. Tụi nó chưa từng nghe lão Hagrid kể về cái đận lão bị ở trong nhà tù Azkaban một thời gian ngắn trước đây. Sau một khoảnh khắc im lặng, Hermione rụt rè nói:

"Chắc là ở đó kinh khủng lắm hở bác Hagrid ?"

Lão Hagrid lặng lẽ nói:

"Các con không hình dung nổi đâu. Chưa bao giờ đến bất cứ nơi nào giống như chỗ đó. Cứ tưởng bác phát điên lên rồi chứ! Những điều khủng khiếp cứ lởn vởn trong đầu bác riết... cái ngày mà bác bị đuổi khỏi trường Hogwarts... ngày mà ba của bác qua đời... cái ngày mà bác phải để con Norbert ra đi..."

Đôi mắt lão Hagrid lại ứa đầy lệ. Norbert là một con rồng nhi đồng mà lão Hagrid từng có được nhờ thắng một ván bài.

"Chỉ vô nhà ngục Azkaban một thời gian là người ta không còn thực sự nhớ ra được mình là ai nữa. Và người ta không còn thấy ý nghĩa của cuộc sống nữa. Hồi bác ở đó bác thường chỉ hy vọng mình chết luôn trong lúc ngủ cho rồi... Khi họ thả bác ra, bác thấy như mình được tái sinh vậy, mọi thứ trào dâng trở lại trong người mình, thật là cảm xúc đẹp nhứt thế gian. Các con lưu ý, bọn giám ngục Azkaban không khoái thả bác ra đâu..."

Hermione nói:

"Nhưng bác vô tội mà!"

Lão Hagrid khịt mũi:

"Nghĩ coi điều đó thì nghĩa lý gì đối với chúng? Chúng cóc cần. Miễn sao là có vài trăm con người bị giam cầm với chúng trong đó để chúng cứ việc hút hết niềm vui của họ ra, chứ chúng thì bận tâm quái gì đến chuyện ai có tội hay ai vô tội."

Lão Hagrid lặng im một lát, đăm đăm nhìn tách trà của mình. Rồi lão nói nhỏ:

"Nghĩ tới chuyện phải để con Buckbeak ra đi... Thử làm cho nó bay trốn đi... nhưng làm sao mà giải thích cho một con Bằng-Mã là nó phải liệu hồn kiếm chỗ trốn đi? Mà... mà bác cũng sợ phạm luật ..."

Lão ngước nhìn ba đứa nhỏ, nước mắt lại ràn rụa lăn trên má:

"Bác không bao giờ muốn trở lại nhà ngục Azkaban."

* * *

Mặc dù chẳng vui vẻ gì, nhưng chuyến viếng thăm lão Hagrid hóa ra lại có cái hiệu quả mà cả Ron và Hermione đều không ngờ. Mặc dù Harry không cách gì quên được Sirius Black, nhưng nó cũng không thể cứ nghiền ngẫm ý tưởng trả thù hoài nếu nó muốn giúp lão Hagrid thắng vụ kiện chống lại Ủy ban Bài trừ Sinh vật Nguy hiểm. Hôm sau, Harry, Ron và Hermione cùng vô thư viện và trở về căn phòng sinh hoạt chung trống vắng với cả đống sách

nặng ịch mà tụi nó hy vọng có thể giúp ích trong việc soạn một bản bào chữa cho con Buckbeak. Ba đứa nó ngồi trước lò sưởi cháy bập bùng, từ tốn giở từng trang của những bộ sách phủ đầy bụi bặm viết lại những vụ kiện nổi tiếng về những con ác thú cướp bóc; thỉnh thoảng trao đổi vài câu khi tụi nó gặp được điều gì có vẻ có liên quan.

"Ở đây có cái này nè... Một vụ án vào năm 1722... nhưng mà con Bằng-Mã bị kết tội... Í ẹ, coi họ đã làm gì nó... thật là ghê tởm..."

"Cái này hổng chừng có ích đây, coi nè... Một con Manticore đã tấn công dã man một kẻ nào đó vào năm 1296, người ta đã để mặc con Manticore đó ra đi... ồ không, chẳng qua là vì người ta quá khiếp sợ, không ai dám tới gần bắt nó hết..."

Cùng lúc đó, ở những chỗ khác trong lâu đài, những món đồ trang hoàng Giáng sinh diễm lệ hằng năm đã được giăng lên, bất chấp thực tế là cũng chẳng còn mấy đứa học trò ở lại lâu đài để mà thưởng thức chúng. Những chuỗi giấy kim tuyến và nhánh cây tầm gửi treo dọc theo hành lang, ánh sáng huyền bí chiếu rọi ra từ bên trong mỗi bộ áo giáp và Đại Sảnh đường thì được trang hoàng như thông lệ bằng mười hai cây thông Noel lấp lánh những ngôi sao vàng. Mùi thức ăn ngon lành hấp dẫn tỏa khắp hành lang, và vào đúng đêm Giáng sinh, mùi thơm ngon đó bốc lên càng dữ tợn, đến nỗi con Scrabbers phải thò mõm ra khỏi nơi trú ẩn trong cái túi áo của Ron để hít hửi làn không khí thơm ngon một cách tràn trề hy vọng.

Vào buổi sáng ngày Giáng sinh, Ron đánh thức Harry bằng cách quăng vô đầu nó một cái gối:

"Ê! Quà nè!"

Harry vớ ngay cặp mắt kiếng đeo lên sống mũi, nhíu mắt nhìn xuyên qua khoảng không gian tranh tối tranh sáng để ngó thấy một đống nho nhỏ những gói quà đặt dưới chân giường mình. Còn Ron đã xé toạc lớp giấy gói những món quà phần của nó:

"Một cái áo len chui đầu nữa của má tặng... lại *màu rượu chát* nữa... bồ coi bồ có bị tặng một cái không?"

Harry cũng có một cái. Bà Weasley tặng cho nó một cái áo len chui đầu màu tía có đan hình một con sư tử Gryffindor trước ngực áo; một tá bánh nhưn thịt băm cây nhà lá vườn, vài cái bánh Giáng sinh và một hộp kẹo đậu phộng. Khi Harry đặt những món quà này qua một bên, nó ngó thấy một gói dài, ốm, nằm ở dưới cùng.

Ron chồm qua nhìn, tay vừa mới mở một gói quà có một đôi vớ cũng màu rượu chát. Nó hỏi:

"Cái gì vậy?"

"Hổng biết."

Harry xé bao bì cái gói của mình ra và há hốc miệng nín thở trước một cây chổi thần sáng loáng lộng lẫy vừa lăn xuống giường. Ron buông rơi đôi vớ và nhảy phóc ra khỏi giường nó để ngó cho gần hơn. Nó nói giọng khàn khàn:

"Mình không thể tin được!"

Đó chính là cây chổi thần hiệu Tia Chớp, y chang cây chổi thần trong mơ mà Harry đã từng ngày ngày ra đứng ngắm ở Hẻm Xéo. Cán chổi sáng lấp lánh khi Harry cầm lên. Cảm giác cán chổi đang rung lên, Harry bèn buông tay ra. Cán chổi cứ dựng đứng trong không trung không

cần ai giữ, ở một độ cao vừa phải chính xác cho Harry trèo lên cỡi. Mắt nó lướt từ số đăng ký bằng vàng ở đầu cán chổi xuống tới những nhánh cây dương trơn láng, thẳng tưng một cách hoàn hảo kết thành cái đuôi chổi.

Ron hỏi bằng một giọng chết lặng:

"Ai tặng bồ món quà này vậy?"

Harry nói:

"Để coi có gửi kèm theo một tấm thiệp không?"

Ron xé mớ bao bì của cây chổi thần Tia Chớp ra.

"Không có gì hết! Mèn ơi, ai mà tiêu cả đống vàng cho bồ như vậy chứ?"

Harry cảm thấy choáng váng:

"Ơ... mình cá là không phải của dì dượng Dursley đâu."

Ron bây giờ đi vòng quanh cây chổi thần Tia Chớp, ngắm nghía từng phân sáng chói của nó:

"Mình cá là quà của thầy Dumbledore đây. Có lần thầy đã gởi nặc danh cho bồ tấm áo tàng hình..."

Harry nói:

"Nhưng mà tấm áo tàng hình là quà của ba mình đó chứ. Thầy Dumbledore chỉ chuyển giao lại cho mình thôi. Thầy Dumbledore không thể tiêu hàng trăm đồng Galleon cho mình được. Thầy cũng không thể cho học trò một thứ như vầy..."

Ron nói:

"Thì chính vì vậy mà thầy không nói ra là của thầy tặng cho bồ! Để phòng trường hợp có những thằng như Malfoy phân bì bồ là *học trò cưng* của thầy. Ê, Harry... "

Ron bật ra một tràng cười giòn tan:

"Thằng *Malfoy!* Chờ đó cho đến khi nó nhìn thấy bồ cỡi cây chổi thần này! Nó sẽ phát bệnh như một con heo. Đây là một cây chổi thần *tiêu chuẩn quốc tế*, đúng vậy!"

Harry mơn trớn bàn tay dọc theo cán cây chổi thần, lẩm bẩm:

"Mình không thể nào tin được! *Ai nhỉ ?"*

Trong khi đó Ron đã lăn ra giường của Harry mà cười lộn ruột với ý nghĩ về Malfoy. Cố gắng tự kềm chế, Ron nói:

"Mình biết rồi! Mình biết có thể là ai rồi – thầy Lupin."

"Cái gì?"

Harry kêu lên và bắt đầu cười đến tức bụng :

"Thầy *Lupin* hả? Nghe nè, nếu mà thầy có nhiều vàng đến như vậy thì thầy đã có thể tự sắm cho thầy vài bộ áo chùng mới rồi."

Ron nói:

"Đúng vậy. Nhưng mà thầy thích bồ lắm. Lúc cây chổi thần Nimbus của bồ bị tiêu tùng thì thầy lại đi vắng; có lẽ thầy nghe nói lại và thầy quyết định đi tới Hẻm Xéo mua cho bồ cây Tia Chớp này."

Harry ngạc nhiên:

"Bồ nói thầy đi vắng là ý làm sao? Thầy bị bệnh khi mình đang thi đấu trong trận đó mà."

Ron nói:

"Ờ, thầy Lupin không có trong bệnh thất. Mình đã ở đó, cọ rửa mấy cái bô tiêu tiểu vì bị thầy Filch phạt cấm túc, bồ còn nhớ không?"

Harry chau mày nhìn Ron tư lự.

"Mình không nghĩ thầy Lupin lại đủ tiền mà sắm nổi một món đồ như vầy."

Hermione bước vào phòng, mặc đồ ngủ, hai tay bồng con Crookshanks, con mèo này tỏ ra cáu kỉnh hết sức với sợi dây kim tuyến cột vòng quanh cổ nó.

"Mấy bồ cười cái gì vậy?"

Ron vội vã chụp con Scrabbers tuốt dưới đáy giường và nhét con chuột già khụ ấy vô túi áo ngủ nó đang mặc. Ron la lên:

"Đừng đem cái con đó lại đây!"

Nhưng Hermione chẳng thèm nghe. Cô bé thả con Crookshanks xuống cái giường trống của Seamus và há hốc miệng trố mắt ngó cây chổi Tia Chớp.

"Ôi, *Harry*! Ai tặng cho bồ *cái đó* vậy?"

Harry nói:

"Ai mà biết! Chẳng có cái thiệp nào kèm theo hết."

Harry ngạc nhiên hết sức khi thấy Hermione không tỏ ra chút hồi hộp hay tò mò nào trước cái tin này. Ngược lại, mặt Hermione xịu xuống, và cô bé cắn môi. Ron hỏi:

"Bồ bị làm sao vậy?"

Hermione chậm rãi đáp:

"Mình không biết, nhưng có cái gì đó không ổn, đúng không? Ý mình là cái này chắc được coi là một cây chổi xịn, phải không?"

Ron thở ra một hơi dài, bực bội. Nó nói:

"Đây là cây chổi thần tốt nhứt trên đời, Hermione ơi!"

"Vậy thì nó phải mắc ghê lắm..."

Ron vui vẻ nói:

"Có thể mắc hơn tất cả những cây chổi của cả đội Slytherin gom lại."

Hermione nói:

"Vậy thì... ai đã gởi cho Harry một món đồ mắc tiền như vậy, mà thậm chí không cần cho Harry biết là ai gởi?"

Ron sốt ruột:

"Cóc cần biết. Ê, Harry, cho mình cỡi thử nó được không? Mình cỡi nha?"

Hermione hét lên the thé:

"Mình nghĩ tốt nhứt là không ai được cỡi lên cây chổi đó hết!"

Harry và Ron cùng nhìn Hermione. Ron nói:

"Vậy chứ bồ tính Harry làm gì với cây chổi đó? Đem quét sàn hả?"

Nhưng trước khi Hermione kịp mở miệng ra trả lời, thì con Crookshanks đã phóng từ trên giường của Seamus lên, nhắm ngay vô ngực áo của Ron.

Ron gào lên:

"ĐEM – NÓ – RA – KHỎI – ĐÂY!"

Móng vuốt của con Crookshanks đã cào rách túi áo ngủ của Ron và con Scrabbers cuống cuồng phóng vọt qua vai Ron để mà chạy trốn. Ron tóm được đuôi con Scrabbers và đá một cái vô con Crookshanks, không nhắm trước, nên con mèo bay một cái vèo đụng vô cái rương đặt ở chân giường Harry, khiến bản thân nó thì ngã vật xuống còn Ron thì nhảy

loi choi tai chỗ, hú lên vì đau do sái khớp chân.

Chùm đuôi của con Crookshanks bỗng dựng đứng lên. Một tiếng huýt sáo nhỏ xoáy óc vang lên khắp phòng. Đó là cái ống kính Mách lẻo Bỏ túi tự bật ra khỏi chiếc vớ của dượng Dursley và đang xoay tít, tỏa sáng trên sàn phòng.

Harry cúi xuống lượm cái ống kính Mách lẻo lên.

"Mình quên béng nó đi! Mình không đời nào mang đôi vớ đó trừ khi cùng bất đắc dĩ..."

Cái Ống kính Mách lẻo vẫn cứ xoay tít và rít lên trong lòng bàn tay của Harry. Crookshanks thì gừ gừ đe nẹt cái ống kính.

Ron giận sôi gan, ngồi trên giường Harry xoa bóp mấy ngón chân mình :

"Tốt nhứt là bồ đem con mèo đó ra khỏi đây đi, Hermione!"

Hermione ngoe nguẩy bỏ đi ra khỏi phòng, đôi mắt vàng khè của con Crookshanks vẫn nhìn Ron trừng trừng. Ron quay lại cự nự Harry:

"Bồ không thể nào làm cho cái đồ đó im được đi hay sao?"

Harry nhét cái Ống kính Mách lẻo trở vô chiếc vớ và quăng nó trở vô cái rương. Bây giờ tất cả âm thanh mà Harry còn có thể nghe thấy được chỉ là tiếng rên rỉ khó nhọc của Ron vì đau đớn và tức giận. Con chuột Scrabbers thì co rúm lại trong hai tay Ron. Cũng lâu rồi Harry mới thấy con chuột già ấy chịu ló ra khỏi túi áo của Ron. Harry ngạc nhiên một cách khó chịu khi thấy con Scrabbers một thời ú na ú núc mà bây giờ chỉ còn da bọc xương, đến

lông cũng đã rụng đi từng đốm lớn. Harry nói:

"Coi nó không được khỏe há?"

Ron nói:

"Nó bị căng thẳng quá! Nếu trái banh lông bự chảng ngu ngốc đó chịu để nó yên thì nó khỏe lại thôi!"

Nhưng Harry nhớ lại lời người bán hàng ở tiệm Động vật Huyền bí nói về chuột, rằng chúng chỉ sống lâu lắm là ba năm. Harry nghĩ, ắt là con Scrabbers này phải có những quyền năng mà nó chưa chịu bộc lộ ra, bằng không thì nó đang sống những tháng ngày cuối cùng của đời nó. Và mặc dù Ron luôn miệng phàn nàn là con Scrabbers hoàn toàn vô dụng và chán phèo, Harry chắc chắn là Ron sẽ buồn khổ ghê lắm nếu mà con Scrabbers chết đi!

Tinh thần lễ Giáng sinh rõ ràng là yếu ớt trong phòng sinh hoạt chung Gryffindor vào buổi sáng ấy. Hermione đã nhốt con Crookshanks trong phòng ngủ nữ, nhưng cô bé vẫn còn giận Ron lắm về chuyện Ron đá Crookshanks một cái chí mạng; trong khi Ron thì vẫn tức điên lên về vụ tấn công mới nhứt của con mèo Crookshanks nhắm vô con chuột Scrabbers. Harry chịu thua, không làm sao cho hai người đó nói chuyện lại với nhau được. Nó đành dồn tâm trí vô chuyện nghiên cứu cây chổi thần Tia Chớp mà nó xách theo xuống phòng sinh hoạt chung. Không hiểu vì lý do gì mà chuyện đó có vẻ làm cho Hermione càng thêm điên tiết. Cô bé chẳng thèm nói gì, nhưng cứ uất ức ngó chừng cây chổi, như thể cây chổi ấy cũng chê bai con mèo của cô bé.

Đến giờ ăn, cả ba đứa xuống đến Đại Sảnh đường thì thấy những bàn ăn của bốn nhà đã lại được treo hết lên tường, và ở giữa phòng chỉ có mỗi một bàn ăn duy nhứt, được sắp xếp chỗ ngồi cho mười hai người. Các giáo sư Dumbledore, McGonagall, Snape, Sprout, và Flitwick đã ngồi sẵn ở bàn, cùng với thầy giám thị Filch. Thầy Filch đã thay chiếc áo khoác màu nâu thường mặc hàng ngày bằng một cái áo khoác đuôi tôm trông còn mốc meo cũ kỹ hơn cả cái áo cũ. Ngoài nhóm Harry, Ron và Hermione ra, chỉ có ba học sinh khác: hai đứa năm thứ nhứt trông ra vẻ căng thẳng cực kỳ và một đứa năm thứ năm của nhà Slytherin có bộ mặt rầu rĩ vô cùng.

Thấy Harry, Ron và Hermione đi đến gần bàn, cụ Dumbledore nói:

"Chúc mừng Giáng sinh vui vẻ! Ngồi xuống, ngồi xuống đi các con! Chúng ta chỉ có ít người thôi nên bày biện hết bàn ăn của các nhà thì có vẻ hơi ngu..."

Harry, Ron và Hermione ngồi xuống bên cạnh nhau ở phía cuối bàn.

"Nổ pháo lên!"

Cụ Dumbledore phấn khởi hăng hái nói, rồi đưa thầy Snape cái ngòi của một viên pháo bạc to đùng. Thầy Snape cầm lấy với vẻ bất đắc dĩ rồi giật mạnh cái ngòi. Một tiếng nổ ĐÙNG vang lên như tiếng súng, viên pháo bay lên, tách ra, để lộ một cái nón phù thủy chóp nhọn to tướng, trên đỉnh lại có một con kền kền nhồi bông.

Harry nhớ ngay đến con Ông kẹ, liếc sang bắt gặp ánh mắt Ron, cả hai đứa nhe răng cười. Thầy Snape thì mím chặt đôi môi mỏng và đẩy cái nón về phía cụ Dumbledore,

cụ bèn đổi ngay cái nón pháp sư cụ đang đội trên đầu. Cụ rạng rỡ nhìn quanh bàn và khuyên mọi người:

"Chén thôi!"

Khi Harry đang lấy món khoai tây nướng cho mình thì cửa vào Đại Sảnh đường lại mở ra. Giáo sư Trelawney xuất hiện, lướt về phía mọi người như thể đang trượt trên những bánh xe. Bà đã khoác lên người một tấm áo màu xanh lá cây được trang trí bằng hột cườm nhân dịp lễ trọng đại này, khiến cho bà càng trông giống một con ruồi xanh bóng láng bự quá khổ hơn bao giờ hết.

Cụ Dumbledore đứng dậy:

"Đây đúng là một ngạc nhiên thú vị, cô Sybill à!"

Giáo sư Trelawney đáp bằng giọng xa xôi huyền bí nhứt của bà:

"Thưa ông Hiệu trưởng, tôi đã chiêm nghiệm quả cầu tiên tri và tôi ngạc nhiên nhận thấy mình từ bỏ bữa ăn trưa nhẹ của mình để đến gia nhập với quí vị. Tôi là ai mà dám cãi lại sự định đoạt của số phận nào? Vì vậy tôi lập tức vội vàng rời khỏi Tháp Ngà của tôi, và tôi xin quí vị hãy tha thứ cho tôi sự trễ nải này..."

Đôi mắt cụ Dumbledore nhấp nháy lấp láy:

"Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi! Để tôi kéo cho cô một cái ghế..."

Và cụ quả thực đã kéo một cái ghế từ không trung xuống bằng cây đũa phép của cụ. Cái ghế này vùng vằng vài giây trước khi rớt cái ạch xuống giữa giáo sư Snape và giáo sư McGonagall. Tuy nhiên, giáo sư Trelawney vẫn chưa chịu ngồi xuống; đôi mắt bự thô lố của bà đảo quanh bàn, và

rồi bà đột ngột thốt lên một tiếng kêu nghe như tiếng thét nho nhỏ:

"Thưa ông Hiệu trưởng, tôi không dám đâu! Nếu tôi tham gia bữa tiệc này thì tôi sẽ là người thứ mười ba! Không còn gì xui xẻo hơn được nữa! Đừng bao giờ quên rằng khi có mười ba người cùng ăn với nhau thì người đầu tiên đứng dậy sẽ là người đầu tiên qua đời!"

Giáo sư McGonagall sốt ruột:

"Chúng ta thử liều xem sao, cô Sybill! Cô làm ơn ngồi xuống cho, món gà tây sắp nguội như đá rồi."

Giáo sư Trelawney ngập ngừng, rồi an tọa trên cái ghế trống, mắt nhắm lại, miệng mím chặt, như thể cầu mong cho sấm sét đánh ngay vô cái bàn ăn. Giáo sư McGonagall thọc một cái muỗng bự chảng vô liễn đồ ăn gần nhứt, hỏi:

"Dùng món lòng bò không, cô Sybill?"

Giáo sư Trelawney phớt lờ giáo sư McGonagall. Bà lại mở mắt ra, nhìn quanh một lần nữa và nói:

"Nhưng còn giáo sư Lupin thân mến đâu rồi?"

Cụ Dumbledore vừa ra dấu cho mọi người cứ thoải mái ăn uống, vừa nói:

"Tôi e là ông giáo khốn khổ ấy lại phát bệnh mất rồi. Thiệt là không gì xui xẻo bằng khi bệnh ấy lại phát ra đúng vào ngày Giáng sinh."

Giáo sư McGonagall nhướn mày lên hỏi:

"Nhưng mà chắc cô đã tiên tri được việc đó trước rồi chứ hả, cô Sybill?"

Giáo sư Trelawney ném cho giáo sư McGonagall một cái nhìn lạnh lùng. Giọng bà đang lại:

"Đương nhiên là tôi biết trước chứ, chị Minerva. Nhưng người ta đâu có rêu rao cái thực tế là mình là Người-biết-tất-cả. Tôi thường cư xử như thể tôi không hề bị ám ảnh bởi Nội Nhãn, để khỏi khiến người khác phải hoảng hồn."

Giáo sư McGonagall đáp một cách chua chát:

"Ra vậy. Cái đó giải thích được nhiều điều đấy."

Giọng của giáo sư Trelawney đột ngột trở nên bớt đi rất nhiều sự mập mờ huyền bí:

"Chị Minerva, chị phải biết là tôi đã tiên đoán rằng giáo sư Lupin sẽ không ở lại với chúng ta lâu đâu. Chính bản thân ông ấy cũng ý thức rằng thời gian của ổng ngắn lắm. Khi tôi đưa cho ổng quả cầu pha lê, ổng đã tránh né một cách cực kỳ bối rối..."

Giáo sư McGonagall nói cộc lốc:

"Chỉ tưởng tượng!"

Cụ Dumbledore lên tiếng, nghe hồ hởi phấn khởi tuy cũng có hơi cao giọng một tí để chấm dứt câu chuyện giữa giáo sư McGonagall và giáo sư Trelawney:

"Tôi chắc chắn là giáo sư Lupin không bị mối hiểm nguy cấp thời nào đâu. Thầy Snape, thầy đã bào chế thêm thuốc đặc trị cho thầy Lupin rồi chứ?"

Thầy chủ nhiệm nhà Slytherin nói:

"Rồi, thưa ông Hiệu trưởng."

Cụ Dumbledore nói:

"Vậy là tốt! Rồi thầy ấy sẽ sớm bình phục thôi.... Kìa Derek, con đã thử qua món xúc xích Ăng-lê này chưa? Món này ngon hết xẩy!"

Được thầy Hiệu trưởng nói chuyện trực tiếp, thằng nhóc năm thứ nhứt đỏ bừng mặt như gấc chín. Nó đưa hai tay run lẩy bẩy nhận cái dĩa xúc xích cụ Dumbledore đưa.

Giáo sư Trelawney cư xử gần như bình thường cho đến cuối bữa tiệc kéo dài suốt hai tiếng đồng hồ. No nê đến bể bụng được sau bữa tiệc Giáng sinh, Harry và Ron cùng đứng dậy trước tiên và giáo sư Trelawney ré lên:

"Quỷ thần ơi! Đứa nào trong hai trò đứng dậy trước tiên hả? Đứa nào?"

Ron đáp, đưa mắt nhìn Harry vẻ khó chịu:

"Con không biết."

Giáo sư McGonagall lạnh lùng bảo:

"Tôi chắc chắn là ai đứng dậy trước cũng không có gì khác nhau. Trừ khi có một thằng điên vác búa đang đứng đợi ngoài cửa để làm thịt kẻ đầu tiên đi ra Tiền sảnh."

Đến Ron cũng bật cười. Giáo sư Trelawney tỏ ra bị xúc phạm ghê gớm.

Harry nói với Hermione:

"Đi chưa?"

Hermione làu bàu:

"Chưa. Mình có mấy lời cần thưa với giáo sư McGonagall."

Ron ngáp khi cùng đi với Harry ra Tiền sảnh, nơi tuyệt đối không có một thằng điên vác búa nào đứng chực sẵn. Ron nói:

"Chắc là con nhỏ đó tìm cách học thêm vài môn nữa."

Khi hai đứa đi tới cái lỗ chân dung thì thấy Ngài Cadogan vẫn còn đang vui vầy yến tiệc Giáng sinh với hai thầy tu

và nhiều vị Hiệu trưởng tiền nhiệm của trường Hogwarts cùng cả con lừa béo bệu của ngài nữa. Ngài đội mũ giáp, kéo tấm che mặt lại và bưng cả hũ rượu mật ong lên chúc mừng:

"Giáng sinh... híc... vui vẻ! Mật khẩu!"

Ron đáp:

"Chó điên"

Ngài Cadogan rống lên:

"Và xin chúc ngài điều tương tự!"

Tấm tranh lẳng qua một bên để cho Ron và Harry chui vô.

Harry đi thẳng lên phòng ngủ để lấy cây chổi thần Tia Chớp và bộ dụng cụ Bảo quản Chổi thần mà Hermione đã tặng nhân ngày sinh nhật của Harry, đem tất cả xuống lầu và thử kiếm chuyện gì đó để chăm chút cây chổi Tia Chớp. Tuy nhiên, chẳng có tới một cọng chổi rối để mà chải gỡ, và cán chổi thì đã sáng choang và bóng lộn đến nỗi không thể nào đánh bóng thêm được nữa. Harry và Ron chỉ còn cách ngồi mà ngắm nghía ngưỡng mộ từng góc của cây chổi, cho đến khi cái lỗ chân dung lại được mở ra và Hermione chui vào, theo sau là giáo sư McGonagall.

Mặc dù giáo sư McGonagall là giáo sư chủ nhiệm nhà Gryffindor, nhưng từ trước tới nay Harry chỉ thấy bà vô phòng sinh hoạt chung một lần mà thôi, và lần đó bà vô để thông báo một điều kinh khủng. Harry và Ron đều tròn mắt nhìn giáo sư McGonagall, tay Harry nắm chặt cán chổi Tia Chớp. Hermione đi vòng qua tụi nó, ngồi xuống, cầm cuốn sách gần nhứt lên và vùi đầu vô sách mà đọc.

Giáo sư McGonagall nói nhỏ nhẹ nhưng rõ từng tiếng một:

"Ra là nó đó?"

Giáo sư đi qua phía trước lò sưởi để đến gần ngắm cây chổi thần chăm chú:

"Hermione vừa mới báo cho cô biết là trò được gởi tặng một cây chổi thần, phải không Harry?"

Harry và Ron cùng ngoái đầu lại nhìn Hermione. Tụi nó có thể thấy bên trên cuốn sách bị cầm ngược, phần trán nhô lên của cô bé đang ửng đỏ.

Giáo sư McGonagall nói:

"Cô có thể xem được không?"

Nhưng bà không cần đợi câu trả lời đã kéo cây chổi ra khỏi tay hai đứa nhỏ. Bà cẩn thận kiểm tra từ đầu cán chổi đến tận mút đuôi chổi.

"Hừm! Không có thư hay thiệp gì kèm theo hết sao, Harry?"

Harry ngây ra đáp:

"Thưa cô, không ạ."

Giáo sư McGonagall nói:

"Cô hiểu... Thôi thì Harry à, cô e là cô phải tịch thu cây chổi này."

"Cái... cái... gì? Tại sao ạ?"

Harry suýt khuỵu chân té. Giáo sư McGonagall nói:

"Nó cần phải được kiểm tra bùa ếm ngải thư. Dĩ nhiên là cô không phải chuyên viên, nhưng cô dám nói là bà Hooch và giáo sư Flitwick sẽ trừ giải được nó."

"Trừ giải nó?"

Ron lập lại, như thể nó nghĩ giáo sư McGonagall điên rồi.

Giáo sư McGonagall nói tiếp:

"Chỉ trong vài tuần lễ là xong. Lúc đó trò có thể nhận lại cây chổi nếu kết quả kiểm tra chắc chắn là nó không bị ếm bùa hay thư ngải gì hết."

Harry nói, giọng hơi run:

"Thưa cô, thiệt tình... nó không có bị trù ếm gì đâu ạ."

Giáo sư McGonagall ân cần bảo:

"Con không thể biết chắc chắn điều đó đâu Harry! Chỉ tới khi nào con bị nổ tung ra, một cách dễ dàng. Cho nên cô e là cho đến khi chúng ta chưa biết chắc là nó có bị trù ếm hay không thì chúng ta vẫn không thể coi thường việc này được. Cô sẽ báo tin cho con biết tình hình cây chổi sau."

Giáo sư McGonagall xoay gót và đem cây chổi thần Tia Chớp theo, chui qua cái lỗ chân dung. Harry đứng sững nhìn theo bà, cái hộp xi đánh bóng Hoàn-tất-chất-lượng-cao vẫn còn nắm chặt trong tay. Nhưng Ron thì quay lại vặc Hermione:

"Trò méc cô McGonagall để làm gì hả?"

Hermione quẳng cuốn sách qua một bên. Mặt cô bé vẫn còn đỏ hồng, nhưng cô bé đứng thẳng, mặt đối mặt với Ron một cách thách thức:

"Bởi vì tôi nghĩ – và giáo sư McGonagall đồng ý với tôi – rằng cây chổi đó có thể do chính Sirius Black gởi cho Harry!"

CHƯƠNG MƯỜI HAI

THẦN HỘ MỆNH

Harry biết Hermione méc cô McGonagall về chuyện cây chổi thần Tia Chớp là có ý tốt cho nó, nhưng nó vẫn không thể không nổi sùng với cô bé. Nó chỉ mới làm chủ được cây chổi thần xịn nhứt thế giới trong vòng có mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi, thế mà giờ đây, chỉ tại vì Hermione xía vô, nó đã không thể biết là liệu nó có còn được nhìn thấy cây chổi đó một lần nữa hay không? Nó đoan chắc là cây chổi của nó chẳng hề bị trù ếm gì hết, nhưng một khi mà cây chổi bị đem đi giải-trừ bằng đủ các loại kiểm tra chống bùa ếm ngải thư thì liệu nó có còn ra hồn cây chổi thần nữa chăng?

Ron cũng giận điên lên với Hermione. Theo nó thì giải-trừ một cây chổi hàng hiệu Tia Chớp còn "gin" thì không khác gì phạm một tội ác hình sự. Hermione thì vẫn đinh ninh là mình đã làm điều tốt nhứt phải làm, nhưng cô bé tránh ngồi trong phòng sinh hoạt chung với Harry và Ron. Hai đứa này cho là cô bé đã tìm nơi ẩn náu trong thư viện, và tụi nó cũng không thèm thử dỗ cô bé quay trở lại phòng sinh hoạt chung làm gì. Thành ra cả ba đứa tụi nó đều vui mừng khi thấy tất cả học sinh khác cùng quay trở về trường sau ngày lễ Năm Mới, và tháp Gryffindor lại trở nên đông đúc, ồn ào.

Vào cái đêm trước khi học kỳ mới bắt đầu, Wood tìm Harry để nói chuyện:

"Giáng sinh vui không?"

Chẳng cần đợi Harry trả lời, Wood ngồi xuống, hạ thấp giọng:

"Anh đã suy nghĩ kỹ suốt lễ Giáng sinh, Harry à. Sau trận đấu lần trước, em biết đó... Nếu bọn giám ngục Azkaban lại kéo tới trận đấu kế... ý anh là... chúng ta không thể để cho em... Ờ..."

Wood đột nhiên ngừng lại, trông lúng ta lúng túng. Harry bèn nói nhanh:

"Em đang khắc phục chuyện đó. Giáo sư Lupin nói là thầy có thể dạy em cách xua đuổi bọn giám ngục Azkaban. Thầy sẽ bắt đầu dạy em từ tuần này; thầy nói thầy sẽ có thì giờ rảnh sau lễ Giáng sinh."

Wood kêu lên một tiếng "A!", vẻ mặt anh bớt căng thẳng thấy rõ.

"Vậy hả, nếu như vậy thì... Anh thực sự đâu có muốn mất một Tầm thủ như em đâu Harry. Mà em đã đặt mua một cây chổi mới chưa?"

Harry nói:

"Chưa."

"Cái gì? Em phải làm gấp lên đi chứ, em biết mà... em đâu có thể cỡi cây Sao xẹt mà đấu lại tụi nhà Ravenclaw!"

Ron chen vô:

"Nó mới được tặng một cây Tia Chớp hồi lễ Giáng sinh."

"Một cây *Tia Chớp?* Giỡn! Nói thiệt không đó? Một... một cây *Tia Chớp* thiệt hả?"

Harry rầu rĩ nói:

"Anh Oliver đừng háo hức quá. Em không còn được giữ nó nữa rồi. Nó đã bị tịch thu."

Rồi Harry giải thích toàn bộ câu chuyện tại sao và làm thế nào mà cây chổi thần Tia Chớp của nó đang bị giải-trừ bùa ếm ngải thư.

"Bùa ếm ngải thư hả? Làm sao cây chổi có thể bị thư ếm chứ?"

Harry đáp bằng một giọng yếu ớt:

"Sirius Black. Người ta cho là hắn đang săn đuổi em. Vì vậy cô McGonagall cho là rất có thể hắn gởi cái đó cho em."

Gạt qua một bên cái thông tin rằng có một tên sát nhân nổi tiếng đang săn đuổi Tầm thủ của mình, Wood nói:

"Nhưng Black không thể nào mua nổi một cây chổi thần Tia Chớp! Hắn đang bị truy nã mà! Cả nước này đang theo dõi rình bắt hắn! Làm sao hắn có thể bước vô một tiệm bán *Thiết bị Quidditch Chất lượng cao* mà mua một cây chổi thần?"

Harry nói:

"Em biết, nhưng cô McGonagall vẫn muốn giải-trừ cho cây chổi..."

Wood tái nhợt đi. Anh hứa:

"Anh sẽ đi thưa chuyện với cô. Anh sẽ làm cho cô hiểu ra lẽ... một cây Tia Chớp... một cây Tia Chớp thực sự... trong đội của chúng ta... Cô cũng muốn cho đội Gryffindor thắng y như chúng ta muốn vậy... anh sẽ làm cho cô hiểu ra lẽ... một cây *Tia Chớp* "

* * *

Hôm sau, những buổi học của học kỳ hai bắt đầu. Sáng tháng Giêng lạnh căm căm thì chỉ người nào không còn chuyện gì khác để làm mới cảm thấy thích ra sân trường để học môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí, nhưng lão Hagrid đã bày ra một đống lửa đầy những con kỳ nhông để mua vui cho bọn trẻ, nên tụi nhỏ được trải qua một buổi học vui vẻ khác thường: đi mót củi khô và lá khô để bỏ vô đống lửa cho cháy sáng thêm, trong khi mấy con vật mê lửa thuộc nòi giống thằn lằn ấy cứ khoái trá bò lên bò xuống mấy khúc củi vụn đến nóng phỏng da người.

Bài học Tiên tri của học kỳ mới thì lại không được vui bằng; giáo sư Trelawney bây giờ dạy qua tới môn Bói chỉ tay, và bà không phải mất thì giờ lâu lắc mới chỉ ra được cho Harry thấy là nó có đường Sinh đạo ngắn nhứt mà bà từng nhìn thấy lần đầu tiên trong đời.

Chỉ có lớp học Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám là nơi mà Harry hăng hái đi học nhứt. Sau buổi nói chuyện với Wood, Harry muốn bắt đầu học ngay cách phòng chống giám ngục Azkaban càng sớm càng tốt. Cuối buổi học, Harry nhắc giáo sư Lupin về lời hứa của thầy, thầy nói:

"Ờ phải, để thầy xem... Tám giờ tối thứ năm được không? Phòng học môn Lịch sử Pháp thuật chắc đủ rộng... Thầy sẽ suy nghĩ cẩn thận xem chúng ta sẽ dạy và học môn này như thế nào... Chúng ta không thể đem một viên giám ngục Azkaban vô trong tòa lâu đài để thực tập..."

Khi đi xuống hành lang để đến phòng ăn tối, Ron nói:

"Thầy có vẻ vẫn còn bệnh, phải không? Bồ nghĩ thầy bị gì vậy?"

Đằng sau hai đứa bỗng vang lên một tiếng chắt lưỡi

sốt ruột nghe rõ to. Đó chính là Hermione, cô bé đang ngồi dưới chân của một bộ áo giáp, sắp xếp lại cái cặp táp sút xổ của mình; cái cặp đầy nhóc sách đến nỗi không thể nào đóng lại được.

Ron nói với giọng cáu kỉnh:

"Trò chắt lưỡi với tụi này để làm gì vậy?"

"Chẳng để làm gì hết!"

Hermione đáp bằng giọng kiêu kỳ, lại quẳng cái cặp nặng ịch của cô bé lên vai.

Ron nói:

"Có đó chứ! Khi tụi này đang thắc mắc về bệnh của thầy Lupin thì trò chắt lưỡi..."

Với vẻ trịch thượng chọc người ta điên lên được, Hermione nói:

"Chà, chuyện đó chẳng quá *rõ ràng* sao?"

Ron đổ quạu:

"Nếu trò không muốn nói cho tụi này biết, thì khỏi nói."

"Tốt!"

Hermione kênh kiệu ngẩng cao đầu, bước đi một nước.

Ron tức tối ngó theo Hermione:

"Nó cũng chẳng biết gì hơn đâu. Nó chỉ giả bộ để bắt chuyện lại với tụi mình thôi."

* * *

Vào lúc tám giờ tối thứ năm, Harry rời phòng sinh hoạt chung Gryffindor để đến phòng học môn Lịch sử Pháp thuật.

Tới nơi, phòng học trống vắng và tối thui, Harry bèn dùng đũa phép thắp đèn sáng lên. Nó chỉ phải chờ chừng năm phút là thầy Lupin đến, xách theo một cái lồng thật to được bao bọc cẩn thận. Thầy nhấc cái lồng đặt lên trên bàn giáo sư Binn. Harry hỏi:

"Thưa thầy, cái gì vậy ạ?"

Thầy Lupin cởi áo khoác ra, đáp:

"Một Ông Kẹ khác. Thầy đã lùng sục khắp lâu đài từ hôm thứ ba, cũng may là thầy tóm được con này trốn trong một ngăn tủ hồ sơ của thầy Filch. Đây là thứ nhái theo giám ngục Azkaban gần giống nhứt rồi đó. Ông Kẹ sẽ biến thành một viên giám ngục Azkaban khi nó nhìn thấy con, thế nên con có thể thực hành chống cự lại nó. Khi nào không xài đến nó thì thầy nhốt nó trong phòng của thầy. Có một cái hộc tủ dưới gầm bàn làm việc của thầy mà chắc Ông Kẹ sẽ khoái lắm."

"Dạ, được."

Harry nói, cố gắng làm ra vẻ nó không hề sợ hãi chút xíu nào hết mà chỉ vui mừng là thầy Lupin đã tìm ra được một kẻ thế vai giám ngục Azkaban hay như vậy. Giáo sư Lupin rút ra cây đũa phép của thầy, ra dấu cho Harry làm theo, thầy nói:

"Vậy thì... Câu thần chú mà thầy sẽ thử đọc và dạy cho con là một pháp thuật cao cấp, Harry à..., cao cấp hơn hẳn Trình độ Phù thủy Thường đẳng. Nó được gọi là Bùa Hộ mệnh."

Harry lo lắng hỏi:

"Bùa linh nghiệm như thế nào hở thầy?"

Thầy Lupin nói:

"À, nếu bùa được xài đúng thì nó sẽ làm hiện ra một vị thần Hộ mệnh. Vị thần này là một loại thần bảo vệ – chống lại giám ngục Azkaban, thần sẽ che chắn giữa con và những giám ngục Azkaban."

Harry bỗng mường tượng hình ảnh mình khép nép phía sau một hình thù to kềnh càng như lão Hagrid tay cầm một cây gậy bự chảng. Giáo sư Lupin tiếp tục giảng giải:

"Thần Hộ mệnh là một loại sức mạnh tích cực, là hiện hình của chính những thứ mà giám ngục Azkaban đã ăn tươi nuốt sống: hy vọng, hạnh phúc, khát vọng sống còn – nhưng vì thần Hộ mệnh không bao giờ cảm thấy tuyệt vọng như con người thực, nên giám ngục Azkaban không bao giờ có thể làm hại được. Nhưng mà thầy phải lưu ý con, Harry à, rằng bùa Hộ mệnh là quá cao so với trình độ của con. Nhiều người đạt trình độ pháp sư mà còn thấy khó khăn khi xài tới bùa Hộ mệnh."

Harry tò mò:

"Thần Hộ mệnh trông ra làm sao hở thầy?"

"Tùy theo cách mỗi phù thủy làm hiện hình sức mạnh này mà thần Hộ mệnh của phù thủy ấy có hình dạng độc đáo riêng."

"Và làm sao thầy làm cho Thần Hộ mệnh hiện hình được?"

"Bằng cách niệm một câu thần chú, mà câu thần chú này chỉ linh nghiệm khi nào con hết sức tập trung tâm trí vào chỉ một kỷ niệm vô cùng hạnh phúc mà thôi."

Harry cố nhớ lại một kỷ niệm hạnh phúc. Chắc chắn

là không có gì xảy đến với nó suốt thời gian ở nhà dì dượng Dursley có thể coi là kỷ niệm hạnh phúc rồi. Cuối cùng nó quyết định chọn lúc hạnh phúc nhứt đời nó là lần đầu nó được cỡi lên cán một cây chổi thần. Nó cố gắng hết mình để nhớ chính xác cái cảm giác sung sướng trào dâng kỳ diệu trong lòng nó lúc đó. Nó nói:

"Thưa thầy, con chuẩn bị rồi ạ."

Thầy Lupin tằng hắng cổ họng:

"Câu thần chú như vầy... *Expecto patronum!*"[1]

Harry nín thở lập lại:

"Expecto patronum! Expecto patronum!"

"Con đã ra sức tập trung vô ký ức hạnh phúc của con chưa?"

"Ơ... dạ rồi ạ..."

Harry nhanh chóng buộc tất cả suy nghĩ của mình hướng về chuyến bay lượn đầu tiên trên cây chổi thần. Nó lẩm nhẩm:

"Expecto patrono... xí lộn *patronum.* Quên, làm lại, *expecto patronum! Expecto patronum!"*

Có cái gì đó thình lình xịt ra từ đầu cây đũa phép, trông giống như làn khí óng ánh bạc. Harry hồi hộp hỏi:

"Thầy có thấy cái đó không? Có cái gì đó mới xảy ra!"

Thầy Lupin mỉm cười:

"Giỏi lắm. Vậy thì ngay bây giờ... con chuẩn bị sẵn sàng để thử chống lại một giám ngục Azkaban chưa?"

---

1. Có nghĩa là: *"Hú hồn thần Hộ mệnh!"*

Harry nắm chặt cây đũa phép, đáp:

"Thưa thầy, sẵn sàng rồi ạ."

Harry bước ra đứng giữa phòng học trống trải. Nó cố gắng giữ cho đầu óc mình luôn nghĩ đến chuyện bay lượn, nhưng có một cái gì đó không hề được mời mọc, chờ đợi mà cứ xộc vô đầu nó... bây giờ cứ mỗi giây nó lại nghe thấy tiếng má nó gào khóc... nhưng nó đâu có nên nghĩ tới má nó lúc này? Hay nó *cứ* nghe lại tiếng khóc của má, dù nó không muốn... hay là sâu trong lòng nó vẫn muốn...?

Thầy Lupin nắm cái nắp của cái lồng và giở ra.

Một giám ngục Azkaban từ từ trồi lên từ cái lồng, hướng bộ mặt bịt kín của hắn về phía Harry, một bàn tay sứt sẹo đóng vẩy lấp lánh của hắn nắm chặt vạt áo trùm. Đèn đóm trong phòng học cháy bập bùng rồi tắt lịm. Tên giám ngục Azkaban bước ra khỏi cái lồng và bắt đầu lặng lẽ lướt về phía Harry, hít một hơi thở sâu phát ra âm thanh khò khè. Từ hắn toát ra một luồng khí lạnh ghê gớm phủ trùm Harry. Harry thét lên:

"Expecto patronum! Expecto patronum! Expecto..."

Nhưng cả lớp học lẫn tên giám ngục Azkaban đều nhòa đi, tan ra... Harry lại một lần nữa ngã xuống vùng sương trắng dày mịt, và giọng gào khóc của má nó lại vang lên, rõ rệt hơn bao giờ hết, vang vang ngay bên trong đầu nó:

"Đừng giết Harry! Đừng giết Harry! Làm ơn... Tôi sẽ làm bất cứ điều gì"

"Tránh ra... Tránh ra, con mụ kia "

"Harry!"

Harry tỉnh lại. Nó đang nằm ngửa trên sàn phòng học.

Đèn trong phòng đã được thắp sáng trở lại. Harry thấy không cần phải hỏi chuyện gì đã xảy ra. Nó ngồi dậy, cảm thấy mồ hôi lạnh rịn ra, lăn xuống sau cặp mắt kiếng. Nó nói nhỏ:

"Con xin lỗi thầy."

Thầy Lupin hỏi:

"Con có sao không?"

Harry vịn vô một cạnh bàn giấy gượng đứng lên rồi ngay lập tức lại dựa vào đó.

"Dạ..."

Thầy Lupin đưa cho nó một con nhái sôcôla :

"Đây... con ăn đi, rồi chúng ta thực tập lại lần nữa. Thầy không hề đòi hỏi con phải thành công ngay từ lần đầu. Thiệt tình thì thầy sẽ sửng sốt lắm đấy nếu như con chỉ làm một lần mà đạt kết quả ngay."

Harry cắn một miếng sôcôla, lẩm bẩm:

"Càng lúc càng tồi tệ hơn... Lần này con có thể nghe tiếng má con rõ hơn... và tiếng của hắn... Voldemort..."

Trông thầy Lupin còn xanh xao hơn cả mọi thường:

"Harry à, nếu con không muốn tiếp tục thì thầy không chỉ thông cảm mà còn..."

Harry nhét nốt phần còn lại của cục nhái sôcôla vô miệng, nói một cách quyết liệt:

"Con làm lại mà! Con phải làm cho được! Chứ nếu bọn giám ngục Azkaban lại xuất hiện ở trận đấu với đội Ravenclaw thì biết làm sao? Con không thể để cho mình té nhào lần nữa được. Nếu tụi con thua trận này thì tụi con mất luôn hy vọng giành cúp Quidditch!"

Thầy Lupin nói:

"Vậy thì được... Có lẽ con cần lựa lại một kỷ niệm hạnh phúc khác, ý thầy nói là con cần tập trung vào... Niềm hạnh phúc vừa rồi chưa đủ mạnh mẽ lớn lao để chống chọi..."

Harry suy nghĩ thật kỹ, và quyết định chọn lúc nhà Gryffindor giành được danh hiệu Vô địch Nhà vào năm ngoái là lúc mà nó vui sướng nhất. Lại nắm chặt cây đũa phép, Harry đứng vào vị trí của mình ở giữa phòng học. Thầy Lupin nắm lấy cái nắp lồng, hỏi:

"Sẵn sàng chưa?"

Harry đáp:

"Dạ, sẵn sàng rồi."

Nó cố gắng nhét đầy đầu óc bằng những ý tưởng vui tươi về chiến thắng của nhà Gryffindor, chứ không phải bằng những suy nghĩ u ám về cái điều sắp sửa xảy ra một khi cái nắp lồng được mở ra. Thầy Lupin giở nắp lồng, bảo:

"Bắt đầu!"

Căn phòng lại một lần nữa trở nên lạnh buốt và tối tăm. Tên giám ngục Azkaban lướt tới trước, rít lên hơi thở khò khè, một bàn tay lở lói vươn về phía Harry... Harry thét:

"Expecto patronum! Expecto patronum! Expecto pat..."

Sương trắng làm mờ mịt mọi giác quan của nó... Những hình thù to kềnh nhòa nhạt di chuyển chung quanh... rồi vang lên một giọng nói, giọng đàn ông, thét lên trong hoảng loạn...

"Lily, bồng Harry chạy đi! Chính là hắn! Đi đi! Chạy đi! Anh sẽ cầm chân hắn "

Tiếng của ai đó trượt ngã đổ xuống phòng... một cánh cửa mở bung ra... tiếng cười với âm sắc cao vang lên khanh khách...

"Harry! Harry... tỉnh dậy đi con..."

Thầy Lupin đang vỗ mạnh vào mặt Harry để lay tỉnh nó. Lần này, phải mất cả phút sau Harry mới hiểu được tại sao nó lại nằm sóng soài trên sàn lớp học bụi bặm. Nó lẩm bẩm:

"Con nghe tiếng của ba con! Lần đầu tiên con nghe được tiếng nói của ba con... Ba đã tự liều mình chiến đấu với Voldemort để cầm chân hắn cho má bồng con chạy trốn..."

Harry bỗng nhận ra trên gương mặt mình có cả nước mắt hòa quyện với mồ hôi. Nó cúi mặt thiệt thấp để chùi mặt vô tấm áo chùng, giả đò như đang cúi xuống để cột lại dây giày, để cho thầy Lupin khỏi nhìn thấy. Thầy Lupin nói bằng một giọng rất lạ:

"Con nghe tiếng anh James hả?"

Harry ngước gương mặt đã lau ráo lệ nhìn thầy Lupin ngạc nhiên:

"Dạ... Tại sao... thầy đâu có quen biết với ba của con hở thầy?"

Thầy Lupin nói:

"Có... Có chứ. Thực ra, thầy với ba con là bạn học ở trường Hogwarts. Harry à, con nghe đây... Có lẽ chúng ta nên dừng bài học tối nay ở đây. Bùa Hộ mệnh đúng là đòi hỏi phải cao tay ấn... Lẽ ra thầy không nên đẩy con vô tình trạng như thế này..."

"Không!"

Harry la lên. Nó lại ngồi bật dậy ngay.

"Con sẽ thực tập thêm một lần nữa! Có lẽ những kỷ niệm con nghĩ đến không đủ vui để át đi nỗi sợ... vì vậy cho nên... thầy chờ con một chút..."

Nó lục lọi trí nhớ. Một ký ức thực sự hạnh phúc... một hạnh phúc mà nó có thể dùng để biến thành một Thần Hộ mệnh đủ mạnh...

Chính là cái khoảnh khắc mà nó lần đầu tiên khám phá ra nó là một phù thủy và sẽ được rời nhà dượng Dursley để đi học ở trường Hogwarts! Nếu đó không phải là một ký ức hạnh phúc thì thiệt tình nó cũng không biết còn điều gì có thể làm cho nó vui sướng hơn... Vận hết sức tập trung nghĩ đến tâm trạng của nó vào cái lúc mà nó hiểu ra mình sẽ được rời khỏi ngôi nhà ở đường Privet Drive, Harry đứng lên và một lần nữa quay mặt về phía cái lồng.

Thầy Lupin hành động như thể ông đang làm một điều mà ông thấy là không nên làm chút nào:

"Sẵn sàng chưa? Tập trung hết sức chưa? Được, bắt đầu!"

Thầy giở nắp lồng ra lần thứ ba, và tên giám ngục Azkaban lại trồi ra khỏi lồng, căn phòng lại buốt giá và tối sầm...

Harry thét:

"EXPECTO PATRONUM! EXPECTO PATRONUM! EXPECTO PATRONUM!"

Tiếng gào thét bên trong đầu Harry cũng bắt đầu vang lên lần nữa... Nhưng lần này nó nghe như thể âm thanh ấy phát ra từ một cái máy phát thanh đã bị hư loa. Tiếng kêu nhỏ dần rồi lớn dần rồi lại nhỏ dần... Harry vẫn còn

có thể nhìn thấy tên giám ngục Azkaban... hắn đã đứng lại... và một cái bóng màu trắng bạc khổng lồ chợt tỏa ra từ đầu đũa phép của Harry rồi lừng lững án giữa Harry và tên giám ngục, và mặc dù chân cẳng đã nhũn ra như nước, Harry vẫn còn đứng được..., tuy nó cũng không biết là sẽ cầm cự được bao lâu...

Giáo sư Lupin lao tới trước, gầm lên:

"Riddikulus!"

Một tiếng nổ lớn vang lên, vị thần Hộ mệnh bằng mây của Harry biến mất cùng với tên giám ngục Azkaban. Harry ngồi thụp xuống một cái ghế, cảm thấy kiệt sức như vừa chạy cả một dặm đường, chân cẳng run lẩy bẩy. Harry liếc thấy giáo sư Lupin đang dùng đũa phép để tống Ông Kẹ trở vô cái lồng ràng rịt kín mít. Một lần nữa, Ông Kẹ đã lại biến thành một trái cầu bạc.

Thầy Lupin sải bước đến chỗ Harry đang ngồi, thầy nói:

"Xuất sắc! Giỏi lắm đó, Harry! Mới làm mà được như vậy là cừ lắm đó con!"

"Mình có thể thực hành một lần nữa không thầy? Một lần nữa mà thôi."

Thầy Lupin cương quyết:

"Bây giờ thì không được. Một buổi tối mà con học được nhiêu đó là đủ rồi. Đây..."

Thầy đưa cho Harry một phong sôcôla bự chảng loại ngon nhứt của tiệm *Công tước Mật*.

"Ăn hết đi con, chứ không thì bà Pomfrey lại nhằn thầy đến thấu xương luôn ấy. Tuần sau cũng giờ này nhé?"

Harry đáp :

"Dạ."

Nó cắn một miếng sôcôla thiệt bự rồi nhìn thầy Lupin tắt mấy ngọn đèn mà thầy đã thắp lại sau khi tên giám ngục Azkaban biến đi. Một ý tưởng chợt nảy ra trong trí Harry. Nó nói:

"Thưa thầy Lupin? Nếu như thầy biết ba con, thì ắt thầy cũng biết Sirius Black chứ?"

Thầy Lupin quay lại thật nhanh, giọng thầy nói sắc lẻm đến khó nghe:

"Sao con có ý nghĩ đó?"

"Chẳng có gì đâu ạ...Ý con nói, con chỉ biết rằng Sirius Black và ba con cùng là bạn ở trường Hogwarts..."

Gương mặt thầy Lupin dường như giãn ra. Thầy nói:

"Ừ, thầy có biết Black. Hoặc ít ra thầy nghĩ thầy có biết. Khuya rồi, con nên rời khỏi chỗ này thôi, Harry à."

Harry rời khỏi phòng học, đi dọc hành lang và vòng qua một góc tường, đoạn quay lại một khúc quanh sau một bộ giáp sắt rồi ngồi thụp xuống dưới chân bệ tượng mà nhai nuốt cho hết thỏi sôcôla, thầm trách mình phải chi lúc nãy đã không lỡ dại nhắc đến tên Black, bởi vì rõ ràng là thầy Lupin tỏ ra không thích đề tài đó cho lắm. Sau đó Harry lại vơ vẩn nghĩ đến ba và má nó...

Nó cảm thấy như nó bị khô kiệt và trống rỗng lạ lùng, mặc dù mới ăn đầy một bụng sôcôla. Thiệt là khủng khiếp khi nghe thấy những giây phút cuối cùng của ba má được diễn lại trong đầu nó, nhưng đó là những lần duy nhứt mà Harry được nghe tiếng nói của họ, kể từ hồi nó còn nhỏ xíu. Nó vẫn nửa muốn nghe lại tiếng nói của ba má

nó, nhưng nếu vậy nó sẽ không bao giờ có thể gọi lên được một vị thần Hộ mệnh thích hợp... Nó tự nghiêm khắc nói với mình:

"Ba má đã mất rồi. Ba má đã chết rồi thì dù mình có nghe lại vọng âm của ba má cũng không thể làm cho họ sống lại được. Mình phải biết tự kiềm chế nếu mình muốn giành được cúp Quidditch."

Harry đứng dậy, nuốt luôn miếng sôcôla cuối cùng trong miệng rồi hướng về tháp Gryffindor.

* * *

Một tuần sau khi học kỳ hai bắt đầu thì đội Ravenclaw đấu với đội Slytherin. Đội Slytherin thắng, mặc dù rất sít sao. Theo Wood thì đây chính là tin lành đối với Gryffindor vì nếu Gryffindor mà thắng được Ravenclaw thì sẽ được đứng nhì bảng. Vì vậy Wood tăng số buổi tập của đội nhà lên năm buổi một tuần. Điều này có nghĩa là, tính luôn buổi học chống giám ngục Azkaban của giáo sư Lupin (mà buổi học này còn hao tổn sức lực hơn cả sáu buổi tập Quidditch), thì Harry chỉ còn đúng một buổi tối trong tuần để làm tất cả những bài tập của mình. Cho dù vậy, Harry cũng không đến nỗi tỏ ra căng thẳng như Hermione, khối bài tập khổng lồ của cô bé này dường như cuối cùng cũng làm oằn vai cô bé. Mỗi tối, không sai chạy đi đâu hết, Hermione luôn luôn ngồi ở một góc phòng sinh hoạt chung, kê nhiều cái bàn lại với nhau để bày kín lên các thứ sách vở bài tập, đồ thị số học, tự điển cổ ngữ Rune, họa đồ các vật thể nặng nhất lên được của dân Muggle, và hàng đống tập

vở ghi chép thêm. Cô bé hầu như không nói chuyện với ai, và ai mà quấy rầy việc học của cô bé là thể nào cũng bị càu nhàu.

Một buổi tối, khi Harry đang ngồi làm cho xong bài luận văn khó nuốt về món *Độc dược Không thể Phát hiện được* của giáo sư Snape, thì Ron rù rì nói với nó:

"Làm sao mà nó làm được vậy nhỉ?"

Harry ngẩng đầu lên. Hermione hầu như khuất sau một đống sách cao ngất nghểu chỉ chực đổ ập xuống. Harry hỏi:

"Làm cái gì?"

Ron nói:

"Dự được hết tất cả các lớp học của nó! Hồi sáng này mình nghe nó nói chuyện với giáo sư Vector, bà phù thủy toán số. Hai người nói chuyện về bài học ngày hôm qua, nhưng mà Hermione không thể nào có mặt trong lớp toán đó được, bởi vì nó học chung lớp Chăm sóc Sinh vật Huyền bí với tụi mình vào giờ đó mà! Lại còn Ernie McMillan nói với mình là Hermione không hề vắng mặt buổi học nào của môn Muggle học, nhưng mà một nửa số buổi học của môn đó trùng với giờ học môn Tiên tri, mà tụi mình có thấy nó vắng buổi học Tiên tri nào đâu!".

Lúc này Harry không có thì giờ đâu để mà đào sâu vào bí mật của cái thời khóa biểu bất khả thi của Hermione; nó thực sự cần phải tiếp tục làm cho xong bài luận do thầy Snape giao. Nhưng chỉ hai giây sau là công việc của nó lại bị gián đoạn, lần này là do Wood.

"Tin xấu rồi Harry ơi. Anh vừa đến gặp giáo sư McGonagall về vụ cây chổi thần Tia Chớp của em. Cổ...

ơ... nổi trận lôi đình với anh. Cổ nói anh đã đặt sai các ưu tiên của anh rồi. Làm như anh coi trọng việc giành cúp Quidditch hơn là lo lắng đến chuyện em sống sót ấy. Cũng tại vì anh lỡ nói với cổ là nếu mà em bắt được trái banh Snitch trước thì anh cũng chẳng cần lo tới chuyện cây chổi có quẳng em xuống đất hay không."

Wood lắc đầu với vẻ không tin được:

"Thiệt tình mà nói, cái kiểu mà cổ quát vào mặt anh... khiến em mà nghe thì có thể tưởng là anh vừa nói điều gì tệ hại khủng khiếp lắm ấy. Rồi anh hỏi cổ vậy chứ cổ sẽ giữ cây chổi đó lại trong bao lâu nữa..."

Wood nhăn mặt lại và nhại giọng nói nghiêm trang của giáo sư McGonagall:

"Trong thời gian cần thiết, Wood à."

Rồi anh đổi lại giọng, nói với Harry:

"Anh cho rằng đã đến lúc em nên đặt mua một cây chổi mới rồi đó Harry. Có một phiếu đặt hàng ở đằng sau cuốn *Chổi Thần Nào*, em có thể mua một cây chổi thần Nimbus 2001, giống như cây chổi của Malfoy ấy."

Harry thẳng thừng gạt đi:

"Em không đời nào đi mua bất cứ thứ gì mà Malfoy cho là xịn."

* * *

Tháng giêng chuyển sang tháng hai một cách mơ hồ khó mà nhận biết được, bởi vì chẳng có chút đổi thay gì trong thời tiết lạnh giá độc địa. Trận đấu của đội Gryffindor với

đội Ravenclaw đang ngày một gần kề, nhưng Harry vẫn chưa chịu đặt mua một cây chổi thần mới. Cứ sau mỗi buổi học môn Biến là Harry lại đến hỏi thăm giáo sư McGonagall về tin tức của cây Tia Chớp. Ron luôn đứng sát vai Harry một cách chứa chan hy vọng, còn Hermione thì bước vội qua chúng với gương mặt ngoảnh đi chỗ khác.

Khi hoạt cảnh này diễn ra tới lần thứ mười hai thì giáo sư McGonagall nói, trước khi Harry kịp mở miệng:

"Chưa được, Harry à, con chưa thể nhận lại cây chổi đó đâu. Các thầy cô đã kiểm tra hầu như toàn bộ các bùa ếm ngải thư thông thường rồi, nhưng giáo sư Flitwick tin là cây chổi đó có thể giấu một Bùa Phóng. Cô sẽ *báo* cho con biết ngay khi các thầy cô kiểm tra nó xong xuôi. Còn bây giờ thì làm ơn đừng có quấy rầy cô nữa."

Tình hình càng thêm tồi tệ hơn vì những buổi học chống giám ngục Azkaban của Harry không diễn ra suôn sẻ hoàn toàn như nó trông mong. Sau nhiều buổi học, Harry giờ đã có thể tạo ra một cái bóng trắng bạc lờ mờ mỗi khi Ông Kẹ – giám ngục Azkaban tiến đến gần nó, nhưng vị thần Hộ mệnh của nó còn quá mong manh không đủ sức xua đuổi tên giám ngục đi. Tất cả những gì mà vị thần Hộ mệnh này làm được là lờ lững như một đám mây bảng lảng, làm cạn kiệt năng lực của Harry khi nó cố chiến đấu để giữ cho vị thần Hộ mệnh ở lại đó. Harry cảm thấy giận dữ với chính mình, và cảm thấy có lỗi vì vẫn còn âm thầm khao khát được nghe lại tiếng nói của ba má nó.

Đến buổi tập tuần thứ tư, giáo sư Lupin nói một cách nghiêm khắc:

"Con tự đòi hỏi ở con nhiều quá đấy. Đối với một phù

thủy mười ba tuổi thì gọi lên được, thậm chí chỉ lờ mờ, một vị thần Hộ mệnh cũng được kể là thành tích lớn rồi. Bây giờ con đâu còn ngất xỉu nữa, đúng không?"

Harry chán nản nói:

"Con tưởng một thần Hộ mệnh sẽ... đuổi bọn giám ngục Azkaban đi hay là làm gì đó... làm cho chúng biến mất..."

Giáo sư Lupin nói:

"Một thần Hộ mệnh chân chính mới làm được điều đó. Nhưng mà con cũng đã tiến bộ và đạt được rất nhiều chỉ trong một thời gian ngắn rồi mà. Nếu lũ giám ngục Azkaban lại xuất hiện trong trận đấu Quidditch sắp tới của con thì chắc chắn con đã đủ sức để có thể khống chế không cho chúng lại gần, trong một thời gian khá lâu, đủ để con đáp xuống mặt đất an toàn."

Harry hỏi:

"Thầy nói nếu mà chúng kéo đến nhiều thì càng khó khăn hơn à?"

Thầy Lupin mỉm cười:

"Thầy hoàn toàn tin tưởng ở con. Đây, con đáng được uống một ly. Món này mua từ tiệm *Ba Cây Chổi Thần*, chắc trước giờ con chưa từng được nếm thử đâu..."

Thầy lấy từ cặp của thầy ra hai cái chai. Harry vuột miệng nói mà không kịp suy nghĩ:

"Bia bơ! Dạ, con khoái món đó lắm!"

Thầy Lupin nhướn một bên chân mày lên. Harry mau miệng nói dối:

" Ơ... Ron với Hermione từng đem từ Hogsmeade về cho con một chút cái đó."

Thầy Lupin nói "Thầy hiểu", mặc dù thầy vẫn nhìn Harry với một thoáng nghi ngờ.

"Nào, chúng ta hãy uống mừng Gryffindor chiến thắng Ravenclaw!"

Nhưng thầy vội nói thêm:

"Vậy không hẳn là thầy đứng về một phe nào đâu nhá, vì là thầy giáo thì không được thiên vị..."

Hai người uống bia bơ trong im lặng cho đến khi Harry chợt nói ra cái điều nó đã thắc mắc một thời gian khá lâu:

"Dưới cái nón trùm đầu bịt mặt kín mít của giám ngục Azkaban có cái gì vậy thầy?"

Giáo sư Lupin hạ chai bia xuống với vẻ trầm ngâm:

"Hừm... Chà, những người duy nhứt thực sự biết được lại là những người không còn trong tình trạng có thể nói cho chúng ta biết được nữa. Con hiểu không, những giám ngục Azkaban chỉ hạ thấp cái nón trùm đầu bịt mặt xuống khi muốn sử dụng đến vũ khí cuối cùng của chúng và cũng là vũ khí tồi tệ nhứt."

"Là cái gì hở thầy?"

Với một nụ cười méo xệch, thầy Lupin đáp:

"Người ta gọi đó là Cái Hôn của Giám ngục Azkaban. Đó là điều mà bọn giám ngục Azkaban làm đối với những ai mà chúng muốn tiêu diệt đến tận cùng. Thầy cho là dưới lớp nón trùm đầu bịt mặt đó chắc là có một cái gì đó tương tự như miệng, bởi vì bọn giám ngục Azkaban gắn chặt mồm chúng vào miệng nạn nhân rồi hút cạn linh hồn của kẻ xấu số."

Harry sặc ngay một ngụm bia bơ.

"Cái gì...? Họ giết...?"

Thầy Lupin vội nói:

"À, không. Còn tệ hơn giết chết rất nhiều. Con biết đó, một khi mà não và tim người ta vẫn hoạt động thì người ta có thể vẫn sống dù không có linh hồn. Nhưng người ta sẽ không còn có ý thức về chính mình nữa, không còn ký ức... không còn gì hết. Không có cơ may hồi phục nào hết. Người ta chỉ tồn tại vậy thôi. Như một cái vỏ ốc rỗng. Và linh hồn người ta vĩnh viễn thất lạc, vĩnh viễn mất đi."

Thầy Lupin uống thêm một ngụm bia bơ nữa rồi nói tiếp:

"Đó là số phận đang chờ đợi Sirius Black. Tờ *Nhật báo Tiên tri* vừa đăng tin sáng nay. Bộ Pháp thuật đã cho phép giám ngục Azkaban thực hiện điều đó một khi tìm bắt được Sirius Black."

Ý tưởng về một người nào đó bị hút hết linh hồn qua cửa miệng khiến Harry ngồi sững sờ trong chốc lát. Nhưng rồi nó nghĩ đến Black. Nó đột ngột nói:

"Hắn xứng đáng bị như vậy."

Thầy Lupin nhẹ nhàng hỏi:

"Con nghĩ như vậy à? Con có thực sự nghĩ là có kẻ xứng đáng bị như vậy không?"

Harry bướng bỉnh nói:

"Dạ, bởi vì... bởi vì những điều... "

Harry muốn kể cho thầy Lupin nghe câu chuyện về Black mà nó nghe lóm trong quán *Ba Cây Chổi Thần* - chuyện Black đã phản bội ba má nó. Nhưng mà làm vậy thì sẽ dẫn đến việc bại lộ chuyện nó trốn đi thăm làng Hogsmeade

không có giấy phép, và Harry biết là thầy Lupin sẽ không có ấn tượng tốt lắm về chuyện đó. Cho nên nó uống cho xong chai bia bơ của mình, cám ơn thầy Lupin, rồi rời khỏi phòng học Lịch sử Pháp thuật.

Harry hơi hối tiếc nghĩ phải chi nó đừng hỏi xem dưới cái nón trùm đầu bịt mặt là cái gì. Câu trả lời thiệt là khủng khiếp, và nó bị hoang mang với những ý nghĩ khó chịu không biết người ta sẽ cảm thấy thế nào một khi đã bị hút hết linh hồn, đến nỗi nó đâm sầm cả vào giáo sư McGonagall ở giữa chừng cầu thang.

"Phải ngó chừng coi mình đang đi đâu chứ, Potter!"

"Dạ, con xin lỗi cô..."

"Cô vừa mới đi tìm con ở phòng sinh hoạt chung Gryffindor. À, nó đây... Các thầy cô đã kiểm tra mọi thứ mà thầy cô có thể nghĩ đến và thấy không có gì tỏ vẻ có vấn đề cả. Con có một người bạn rất tốt đó, Potter à."

Hàm dưới của Harry xệ xuống. Giáo sư McGonagall đang đưa nó cây Tia Chớp, và cây chổi thần trông vẫn đẹp lộng lẫy như trước giờ. Harry nói giọng yếu ớt:

"Con có thể nhận nó lại à? Thiệt hả cô?"

Giáo sư McGonagall nói, thậm chí cô còn mỉm cười nữa:

"Thiệt mà. Cô dám nói là con sẽ cần đến nó để làm quen với nó trước trận đấu vào hôm thứ bảy, đúng không? Và Potter nè, *hãy* cố gắng mà thắng, nghe con! Nếu không thì chúng ta sẽ bị loại khỏi cuộc đua vì suốt tám năm liền không giành được cúp nào hết, đúng như thầy Snape đã tử tế nhắc khéo cô mới hồi tối hôm qua..."

Không thốt nên lời, Harry xách cây chổi trở lên cầu thang

đi về phía tháp Gryffindor. Lúc quẹo ở góc tường, Harry thấy Ron đang lao về phía nó, miệng cười toét đến mang tai:

"Cổ đưa trả chổi cho bồ rồi phải không? Tuyệt cú mèo! Ê, nghe nè, mình còn được cỡi thử nó không? Ngày mai nha?"

Suốt cả tháng bây giờ lòng mới nhẹ nhõm, Harry nói:

"Ừ... sao cũng được... Bồ biết gì không? Tụi mình nên làm hòa với Hermione đi... thiệt tình thì bạn ấy cũng chỉ muốn giúp..."

Ron nói:

"Ừ, cũng được thôi... bây giờ nó đang ở trong phòng sinh hoạt chung ấy... làm bài tập, để thay đổi không khí ấy mà."

Hai đứa quẹo vô hành lang dẫn vào Tháp Gryffindor thì thấy Neville Longbottom đang nài nỉ ngài Cadogan. Ông Hiệp sĩ hình như không chịu cho Neville vô cửa. Neville ràn rụa nước mắt, ỏn ẻ:

"Con đã ghi ra để nhớ mà. Nhưng chắc là con làm rớt đâu mất rồi."

Ngài Cadogan gầm lên:

"Chuyện nghe xạo quá sức!"

Vừa lúc ấy ngài Cadogan nhìn thấy Harry và Ron:

"Chào các kỵ binh nghĩa dũng hào hiệp của ta. Hãy mau lại đây tóm cổ thằng điên này nhốt vô cũi sắt, nó cứ nằng nặc đòi chui vô bên trong!"

"Thôi đi mà!"

Ron nói khi nó và Harry đi tới bên Neville để cùng đứng thành một phe. Neville rầu rĩ nói với hai đứa nó:

"Mình làm mất mật khẩu rồi! Mình đã bảo ông ấy nói cho mình biết mật khẩu mà ổng sẽ xài trong tuần này, bởi vì ổng cứ thay đổi mật khẩu xoành xoạch, bây giờ mình không nhớ mình đã làm gì với mớ mật khẩu đó nữa."

Harry nói với ngài Cadogan:

"Oddsbodikins"[1]

Ngài Cadogan tỏ ra cực kỳ thất vọng và bất đắc dĩ đu mình tới trước để cho tụi nó chui vào phòng sinh hoạt chung. Chỉ một chớp mắt sau là khắp phòng vang lên tiếng rì rầm xuýt xoa khi mọi cái đầu cùng quay lại nhìn cây chổi thần trên tay Harry. Người ta xúm quanh Harry bày tỏ sự ngưỡng mộ cây Tia Chớp:

"Bồ kiếm ở đâu ra vậy Harry?"

"Bồ cho mình mượn cỡi thử nha?"

"Bồ cỡi nó lần nào chưa Harry?"

"Phen này đội Ravenclaw đừng hòng có được cơ hội nào, tất cả tụi nó chỉ cỡi chổi Cleansweep 7 thôi mà."

"Mình có thể *cầm* nó một chút không Harry?"

Trong khoảng mười phút hay cỡ đó, cây Tia Chớp được chuyền tay chung quanh và được trầm trồ thưởng ngoạn từ mọi góc độ. Sau đó đám đông giải tán và Ron cùng Harry có thể nhìn thấy rõ Hermione là người duy nhứt đã không lao về phía tụi nó mà cứ cặm cụi làm bài, cẩn thận tránh nhìn vào mắt tụi nó. Cuối cùng, khi Harry và Ron đến gần cái bàn Hermione đang ngồi, cô bé ngước nhìn lên.

---

1. Có nghĩa là: *"Họ hàng thân thể chông chênh"*

Harry giơ cây chổi Tia Chớp lên nhe răng cười với Hermione:

"Mình nhận lại nó rồi nè!"

Ron nói thêm:

"Thấy hông, Hermione? Nó không có bị bùa ếm ngải thư gì hết."

Hermione nói:

"Ờ... Nhưng mà biết đâu nó *có thể* bị! Ý mình nói là, ít nhứt thì bây giờ bồ đã biết là nó an toàn."

Harry nói:

"Ừ, đúng vậy. Thôi, có lẽ mình nên đem nó lên lầu cất đi..."

Ron hăng hái nói:

"Để mình đem cất cho. Đằng nào mình cũng đi cho con Scrabbers uống thuốc Bổ Chuột."

Ron cầm lấy cây Tia Chớp và nâng nó lên như thể cây chổi làm bằng pha lê, rồi mang lên cầu thang dẫn về phòng ngủ của tụi con trai.

Harry hỏi Hermione:

"Mình ngồi xuống đây được không?"

Hermione bê một đống giấy da ra khỏi một cái ghế, nói:

"Cũng được."

Harry nhìn quanh cái bàn đầy nhóc sách vở, ngó từ bài luận văn Toán số đài thòng còn chưa ráo mực, tới bài luận văn môn Muggle học (đề: *"Hãy giải thích tại sao dân Muggle cần điện"*) và rồi ngó tới bản dịch cổ ngữ Rune mà Hermione đang miệt mài làm. Harry hỏi Hermione:

"Làm sao mà bồ làm hết được ngần ấy thứ cơ chứ?"

Hermione nói:

"Ờ... Thì... bồ biết mà... siêng năng cần cù."

Nhìn gần, Harry nhận thấy Hermione lộ vẻ mệt mỏi gần giống như vẻ mệt mỏi của thầy Lupin. Harry nhìn Hermione giở các quyển sách lên để tìm kiếm cuốn tự điển cổ ngữ Rune. Nó hỏi:

"Tại sao bồ không bỏ bớt đi vài môn?"

Hermione nói, có vẻ như bị xúc phạm:

"Mình không thể làm như vậy!"

Harry cầm lên một biểu đồ các con số trông hết sức phức tạp:

"Số học ngó thấy ghê quá."

Hermione nhiệt thành nói:

"Không, không, nó tuyệt vời lắm chứ. Đó là môn học mình thích nhứt, nó là..."

Nhưng Harry không bao giờ phát hiện ra chính xác điều tuyệt vời về môn Số học, bởi vì đúng ngay lúc đó một tiếng thét nghẹn ngào vọng xuống từ phía trên cầu thang của tụi con trai. Cả phòng sinh hoạt chung đột ngột im lặng, như hóa đá, trừng trừng mắt nhìn ra cửa. Rồi có tiếng bước chân vội vã vang lên càng lúc càng lớn... và rồi Ron nhảy xổ ra trước mắt mọi người, tay kéo theo tấm khăn trải giường. Nó sải bước đến bàn của Hermione, gào lên:

"COI NÈ!"

Ron hét tướng lên, tay phất phất tấm khăn trải giường trước mặt Hermione:

"COI NÈ!"

"Ron, chuyện gì vậy?"

"SCABBERS! COI NÈ! SCABBERS!"

Hermione ngã người ra né Ron, vẻ hoang mang bối rối cực kỳ. Harry ngó xuống tấm trải Ron đang cầm, trên tấm trải có cái gì đó đo đỏ. Cái gì đó trông ghê rợn như...

"MÁU!"

Ron hét tướng lên trong căn phòng yên lặng sững sờ:

"NÓ TIÊU RỒI! VÀ TRÒ CÓ BIẾT TRÊN SÀN PHÒNG CÓ CÁI GÌ KHÔNG?"

Hermione run giọng đáp:

"Kh... khô... không!"

Ron quăng cái gì đó xuống bài dịch cổ ngữ Rune của Hermione. Hermione và Harry cùng chồm tới trước để xem. Nằm ngay trên những hình dạng gai góc kỳ quái là một mớ lông mèo dài màu hung hung.

CHƯƠNG MƯỜI BA

GRYFFINDOR ĐẤU VỚI RAVENCLAW

Có vẻ như đó là kết thúc của tình bạn giữa Hermione và Ron. Người này tức giận với người kia đến nỗi Harry không thể biết làm sao mà họ có thể làm hòa với nhau được nữa.

Ron thì tức điên lên vì Hermione không hề chịu coi chuyện con mèo Crookshanks tìm cách ăn con chuột Scrabbers là chuyện nghiêm trọng, không hề bận tâm gì đến chuyện để mất ngó chừng con mèo, và cho tới bây giờ vẫn còn cố làm bộ như thể con mèo Crookshanks vô tội, bằng cách đề nghị Ron hãy đi tìm con Scrabbers dưới tất cả các gầm giường của tụi con trai. Trong khi đó, Hermione một mực cãi là Ron không có chứng cứ gì để buộc tội con mèo Crookshanks đã ăn con chuột Scrabbers, mấy cái lông hung hung đó có thể còn lưu lại từ hồi Giáng sinh tới giờ, và rằng thật ra Ron đã có thành kiến với con mèo của cô bé từ hồi Crookshanks nhảy xuống vồ trúng đầu Ron ở tiệm *Cầm Thú Huyền Bí*.

Riêng Harry, nó tin chắc là Crookshanks đã ăn mất con Scrabbers. Nhưng khi Harry cố chứng minh cho Hermione thấy là mọi bằng cớ đều dẫn tới kết luận đó, thì Hermione nổi khùng với Harry luôn. Cô bé ré lên the thé:

"Được rồi, tôi biết là trò về phe với Ron mà. Lần trước là vụ cây chổi Tia Chớp, bây giờ là vụ Scrabbers, vụ nào

cũng là lỗi của tôi hết chứ gì! Làm ơn để cho tôi yên, Harry à, tôi còn có nhiều bài tập phải làm lắm!"

Ron thiệt tình rất đau khổ về chuyện mất con chuột cưng của nó. Fred nói giọng an ủi:

"Thôi đi, Ron, chẳng phải em luôn miệng kêu ca là con Scrabbers chán phèo hay sao? Mà nó cũng đã xuống sắc lâu nay rồi, nó đang chết mòn đó thôi. Có lẽ để nó tới số mau chóng như vậy mà tốt hơn. Chỉ một cái nuốt ực... có lẽ nó cũng không cảm thấy gì đâu."

Ginny phẫn nộ thét:

"Anh Fred!"

George nói:

"Chính em đã nói mà Ron, là nó chẳng làm được tích sự gì cả ngoài chuyện ăn và ngủ."

Ron đau khổ nói:

"Nhưng có lần nó đã vì tụi mình mà cắn Goyle. Bồ nhớ không, Harry?"

Harry nói:

"Ừ, đúng vậy."

Fred không thể giữ nổi vẻ mặt nín cười:

"Đó là giờ phút bảnh nhứt của đời nó. Chúng ta hãy để cho vết thẹo trên ngón tay Goyle trở thành dấu tích tưởng niệm trường cửu. Còn Ron, ối, Ron ơi, thôi mà, chỉ việc vác thân em xuống làng Hogsmeade mà mua một con chuột mới. Mắc gì mà rầu rĩ thê lương như vậy chứ?"

Trong nỗ lực cuối cùng làm cho Ron phấn khởi lên, Harry dỗ dành nó cùng đi đến buổi tập Quidditch cuối

của đội nhà Gryffindor trước trận đấu với đội Ravenclaw, để sau buổi tập, Ron có thể cỡi cây chổi thần Tia Chớp ngao du chơi. Điều này có vẻ khiến cho Ron quên con Scrabbers trong chốc lát. (*"Tuyệt trần ai! Mình có thể sút thử vài cú gôn trên cây chổi đó."*) Vậy là hai đứa cùng đi ra sân đấu bóng với nhau.

Bà Hooch, người vẫn làm nhiệm vụ giám sát những buổi luyện tập của đội Gryffindor để trông chừng Harry, cũng có ấn tượng mạnh với cây chổi thần Tia Chớp giống như bất cứ người nào khác. Bà cầm cây chổi ngắm nghía và cho tụi nó những lời khuyên chuyên môn hữu ích trước khi tụi nó cỡi chổi bay lên luyện tập:

"Trò xem sự thăng bằng của nó nè! Nếu như loạt chổi Nimbus có một khuyết điểm, thì đó chính là chúng hơi bị nghiêng về phía cuối đuôi chổi; nên chỉ sau vài năm là trò sẽ nhận thấy chổi hơi bị kéo lê. Người ta cũng đã cập nhật cái cán chổi rồi nè: nó hơi mảnh mai hơn kiểu chổi Cleansweep, khiến tôi nhớ lại cây chổi Mũi Tên Bạc cũ, thật tiếc là bây giờ người ta không sản xuất ra kiểu chổi đó nữa. Hồi xưa tôi học bay trên cây chổi Mũi Tên Bạc, nó cũng là một cây chổi xưa rất đẹp..."

Bà tiếp tục theo mạch hồi tưởng này một lát, cho đến khi Wood nói:

"Ơ... Thưa cô Hooch, Harry nhận lại cây Tia Chớp của nó được chưa ạ? Chẳng là tụi con cần phải luyện tập..."

Bà Hooch vội nói:

"Ờ... được chứ... đây nè, cầm lấy đi Harry. Cô sẽ ngồi đây với Ron..."

Bà Hooch và Ron rời khỏi sân đấu lên ngồi trên khán đài. Cả đội Gryffindor tập họp chung quanh Wood để nghe bài huấn thị cuối cùng của anh trước trận đấu ngày mai:

"Harry, anh đã tìm ra ai là Tầm thủ mới của đội Ravenclaw rồi. Đó là Cho Chang. Cô bé này đang học năm thứ tư, giỏi lắm... Thiệt tình thì anh chỉ mong cho cô bé đó không thi đấu được, cô ta bị vài trục trặc liên quan đến các vết thương..."

Wood tiếp tục càu nhàu về chuyện anh không vui vẻ lắm khi Cho Chang đã bình phục hoàn toàn, rồi anh nói:

"Mặt khác, cô bé đó cỡi một chiếc Sao Chổi 260, nếu so với chiếc Tia Chớp thì chẳng khác gì một trò đùa."

Wood đưa mắt nhìn cây chổi thần mới toanh của Harry với sự ngưỡng mộ nhiệt thành. Rồi anh nói:

"Nào, tất cả chú ý: chúng ta bắt đầu..."

Và mãi cuối cùng, Harry mới được trèo lên cây Tia Chớp, đạp xuống đất một cái để khởi động. Cây chổi này còn tuyệt hơn cả giấc mơ của nó. Tia Chớp chỉ cần chạm nhẹ là có thể xoay chuyển; như thể nó biết tuân theo những ý nghĩ của Harry chứ không chỉ đợi bàn tay Harry điều khiển. Tia Chớp lướt ngang qua sân đấu với một tốc độ mà khán đài trở nên một cảnh vật lờ mờ xanh và xám. Harry xoay cây Tia Chớp ngặt đến nỗi Alicia phải thét lên, rồi Harry lao xuống với một sự điều khiển hoàn hảo, ngón chân nó chạm nhẹ nhàng vô lớp cỏ của sân đấu trước khi nó lại vọt trở lên không trung, đạt tới độ cao mười thước, mười ba thước, rồi mười sáu thước...

Wood gọi:

"Harry, anh sắp thả trái Snitch ra đây!"

Harry quay ngoắt lại, phóng đua với một trái Bludger về phía mấy cây cột gôn; nó vượt qua trái banh dễ dàng, và nhận thấy trái Snitch đang vọt ra từ phía sau Wood. Chỉ trong vòng mười giây, Harry đã bắt gọn trái Snitch trong lòng bàn tay nắm chặt.

Cả đội hoan hô Harry như điên như cuồng. Harry lại thả trái Snitch ra, chấp nó bay trước một phút, rồi xé không khí lao theo, len lỏi giữa các cầu thủ khác trong đội. Nhận ra trái banh Snitch đang lẩn quẩn bên đầu gối của Katie, Harry bay vòng quanh cô bé và chụp lại trái banh một cách dễ dàng.

Đó là buổi luyện tập hay nhứt từ xưa đến nay. Cả đội banh Gryffindor được sự hiện diện đầy cổ vũ của Tia Chớp đã thực hiện những động tác gần như hoàn hảo, và khi cả đội đáp trở xuống mặt đất, Wood không có một lời phê bình còn con nào để thốt ra. Điều này, theo như George nhận xét, là lần đầu tiên mới thấy. Wood nói:

"Anh không thấy điều gì có thể cản trở chiến thắng của chúng ta vào ngày mai. Không thể có điều gì cả, ngoại trừ... Harry, em đã giải quyết xong nỗi ám ảnh giám ngục Azkaban của em rồi, phải không?"

"Dạ."

Harry nghĩ đến vị thần Hộ mệnh mong manh của mình, ước sao cho nó mạnh mẽ thêm chút nữa. Fred nói một cách tin tưởng:

"Lũ giám ngục Azkaban không thể nào tái xuất hiện đâu anh Oliver, thầy Dumbledore đã nổi cơn tam bành lên rồi còn gì."

Wood nói:

"Vậy thì cứ hy vọng là chúng sẽ không đến. Dù sao đi nữa, mọi người đã luyện tập tốt. Chúng ta cùng trở về Tháp Gryffindor thôi... sáng mai tập hợp sớm đấy..."

Harry nói với Wood:

"Em ở lại thêm một chút, Ron muốn cỡi thử cây Tia Chớp"

Khi những thành viên khác trong đội đi về phía phòng thay đồ, Harry sải bước về phía Ron. Ron đã nhảy qua hàng rào ngăn khán đài với sân đấu để chạy đến gặp Harry. Bà Hooch thì đã ngồi ngủ gục tại chỗ. Harry đưa cây chổi Tia Chớp cho Ron:

"Đây, bồ cứ việc cỡi!"

Với vẻ mặt ngây ngất mê ly, Ron trèo lên cây chổi và phóng lên không trung, lượn vòng trong bóng tối càng lúc càng dày kịt trong khi Harry đi quanh viền sân đấu trông chừng nó. Khi bà Hooch giật mình chợt tỉnh giấc nồng thì đêm đã xuống. Bà rầy Harry và Ron đã không chịu đánh thức bà, khăng khăng bảo chúng phải trở về tòa lâu đài ngay.

Harry vác cây chổi Tia Chớp trên vai cùng với Ron bước ra khỏi sân vận động đã tối om om. Hai đứa nói chuyện sôi nổi về chuyển động siêu êm của cây Tia Chớp, tính gia tốc phi thường và khả năng quẹo gấp của nó. Tụi nó đang đi được nửa đường về lâu đài thì Harry chợt liếc sang bên trái, nhìn thấy một thứ làm cho tim nó lộn ngược: một đôi mắt, long lanh nhìn nó từ trong bóng tối.

Harry đứng khựng lại, chết trân, tim nó đánh bình bình trong lồng ngực. Ron hỏi:

"Có chuyện gì vậy?"

Harry chỉ. Ron rút cây đũa phép của nó ra, lẩm nhẩm: *"Lumos!"*

Một tia sáng rọi xuyên qua bãi cỏ, soi vào một gốc cây, rồi chiếu sáng các cành nhánh; và kìa, thậm thụt ẩn núp trong đám lá non chính là con Crookshanks!

Ron gầm lên:

"Cút ngay!"

Ron cúi xuống lượm một hòn đá trên bãi cỏ, nhưng trước khi nó chọi hay làm được điều gì khác thì con mèo đã ngoe nguẩy cái đuôi dài màu hung hung mà biến mất.

Ron quăng hòn đá đi, giận dữ nói:

"Thấy hông? Cô ả cứ để cho nó đi lêu bêu bất cứ chỗ nào nó muốn... có lẽ nó đang tiêu hóa con Scrabbers và bây giờ thì tráng miệng bằng vài con chim nhỏ..."

Harry không nói gì. Nó hít sâu một hơi khi nỗi sợ hãi đã được giải tỏa và cảm giác yên tâm đang lan tràn khắp người. Hồi nãy Harry đã tin tưởng như đinh đóng cột rằng đó chính là đôi mắt của Hung tinh nhìn nó. Hai đứa lại đi tiếp về tòa lâu đài. Harry hơi ngượng về cơn hốt hoảng của mình nên không nói gì với Ron hết. Nó cũng không nhìn sang trái hay nhìn sang phải nữa cho đến khi tới được Tiền sảnh sáng rực ánh đèn.

* * *

Sáng hôm sau Harry đi xuống ăn điểm tâm cùng với tất cả tụi con trai trong cùng ký túc xá. Tất cả tụi nó đều có vẻ như cho là cây chổi thần Tia Chớp xứng đáng với một sự dàn chào danh dự như vậy. Khi Harry bước chân vào Đại Sảnh đường, bao nhiêu cái đầu cùng quay về phía cây chổi thần Tia Chớp, và tiếng xuýt xoa trỗi lên khắp nơi. Harry nhận thấy, với sự khoái trá khôn cùng, rằng cả dám nhà Slytherin sửng sốt như bị sét đánh. Ron hớn hở vừa ngoái nhìn Malfoy vừa hỏi Harry:

"Bồ có thấy cái bộ mặt của nó không? Nó không thể nào tin được! Thiệt là đã hết chỗ nói!"

Wood cũng rạng rỡ ké dưới vầng hào quang của cây Tia Chớp.

"Đặt nó ở đây nè Harry!"

Anh ta đặt cây chổi ở giữa bàn, cẩn thận xoay trở cho cái nhãn hiệu của cây chổi phơi bày ra lấp lánh. Chẳng mấy chốc mọi người từ các bàn ăn của nhà Ravenclaw và Hufflepuff cùng xúm xít lại ngắm nghía. Cedric Diggory cũng đến để chúc mừng Harry có được một cây siêu chổi tuyệt vời để thay thế cho cây Nimbus, và bồ của Percy là Penelope nhà Ravenclaw cũng đến để hỏi xem liệu chị có thể được tận tay cầm lấy cây chổi Tia Chớp một cái hay không?

Trong khi Penelope xem xét Tia Chớp một cách tỷ mỷ, thì Percy hăng hái bảo:

"Thôi, thôi, Penny, đừng có ngầm phá hoại nó nha."

Percy giải thích với đội banh:

"Penelope và anh đánh cá với nhau. Mười Galleon cho kết quả trận đấu đấy!"

Penelope đặt cây chổi thần Tia Chớp xuống, cám ơn Harry và đi trở lại bàn ăn của nhà Ravenclaw. Percy khẩn thiết thì thầm với Harry:

"Harry, nhứt định là em phải thắng nha! *Anh không có mười Galleon để chung cá đâu!* Ơi, anh đến đây, Penny!"

Và anh ta lật đật vọt đi sang bên ấy để cùng ăn với Penelope một miếng bánh mì nướng.

Một giọng nhừa nhựa lạnh lùng vang lên:

"Mày có chắc là biết cỡi cây chổi đó không, Harry?"

Draco Malfoy cũng đến gần để ngắm cây chổi Tia Chớp, cùng với hai thằng bạn Crabbe và Goyle đi kè sau lưng. Harry đáp, giọng tỉnh queo:

"Ờ, nhắm được mà."

Ánh mắt của Malfoy ánh lên vẻ nham hiểm:

"Nó có nhiều đặc tính độc đáo hén? Đáng tiếc là nó không kèm theo dù... để phòng trường hợp mày đến gần một giám ngục Azkaban."

Crabbe và Goyle cười hinh hích. Harry nói:

"Còn mày, Malfoy, cũng đáng tiếc là không có gắn thêm một cánh tay xơ cua để nó bắt trái banh Snitch dùm mày."

Đám học sinh nhà Gryffindor phá ra cười lớn. Đôi mắt nhợt nhạt của Malfoy nheo lại, nó lỉnh đi chỗ khác ngay. Đám nhà Gryffindor nhìn theo Malfoy về nhập bọn với đám nhà Slytherin. Tụi nó chụm đầu với nhau, hẳn nhiên là để hỏi Malfoy xem cây chổi thần của Harry có đúng thực là một cây Tia Chớp không?

Lúc mười một giờ thiếu mười lăm, đội Gryffindor bắt đầu đi đến phòng thay đồ. Thời tiết so với lúc tụi nó đấu với đội Hufflepuff thì thiệt là khác biệt một trời một vực. Trời hôm nay mát mẻ, trong veo, thoảng chút gió nhẹ. Phen này không thể có chuyện tầm nhìn bị hạn chế nữa, và Harry mặc dầu căng thẳng, cũng bắt đầu cảm nhận nỗi hồi hộp phấn khích mà chỉ có một trận đấu Quidditch mới đem lại được cho người ta. Tụi nó có thể nghe thấy cả trường đang kéo nhau đến sân vận động. Harry cởi tấm áo chùng đen đồng phục của trường ra, rút cây đũa phép ra khỏi túi áo chùng và nhét vô bên trong chiếc áo thun mà nó mặc bên dưới tấm áo chùng đồng phục đội bóng Quidditch. Nó những mong sao cho nó khỏi phải xài đến cây đũa phép trong trận đấu này. Và nó bỗng nhiên thắc mắc không biết giáo sư Lupin có mặt trong đám đông để quan sát nó hay không.

Khi tụi nó chuẩn bị rời phòng thay đồ, Wood nói:

"Các em biết chúng ta phải làm gì rồi đó. Nếu chúng ta thua trận này, chúng ta sẽ bị loại khỏi cuộc đua. Chỉ cần... chỉ cần bay như chúng ta luyện tập hôm qua là chúng ta sẽ chiến thắng!"

Tụi nó đi vào sân đấu giữa tiếng vỗ tay vang rần. Đội Ravenclaw mặc đồng phục màu xanh lơ đã đứng sẵn giữa sân đấu rồi. Tầm thủ của họ là Cho Chang, nữ cầu thủ duy nhứt của đội Ravenclaw. Cô bé thấp hơn Harry gần một cái đầu, và mặc dù Harry hết sức căng thẳng, nó vẫn không thể không nhận thấy cô bé cực kỳ xinh đẹp. Khi hai đội đứng đối diện nhau đằng sau đội trưởng của họ, cô bé mỉm cười với Harry, và Harry cảm thấy một cái thót

nhẹ đâu đó trong bụng mà nó thấy hoàn toàn không phải do lo lắng mà có.

Bà Hooch nói nhanh:

"Wood, Davies, hãy bắt tay nhau."

Wood bắt tay đội trưởng đội Ravenclaw.

"Trèo lên chổi... chờ tiếng còi của tôi... ba... hai... một..."

Harry phóng vọt lên không trung và cây chổi thần Tia Chớp lượn vòng càng lúc càng cao hơn nhanh hơn bất kỳ một cây chổi thần nào khác. Harry lao quanh sân vận động và nheo mắt tìm kiếm trái banh Snitch, lắng nghe tất cả những lời bình luận của Lee Jordan - bạn thân của hai anh em Fred và George.

"Các cầu thủ đã bay lên rồi, và niềm phấn khích lớn lao của trận đấu này chính là cây chổi thần Tia Chớp mà Harry Potter đang cỡi để thi đấu cho đội Gryffindor. Theo như sách hướng dẫn Chổi Thần Nào thì Tia Chớp sẽ là hiệu chổi thần được chọn cho đội tuyển quốc gia ở cuộc thi đấu Quidditch Vô địch thế giới năm nay..."

Giọng của giáo sư McGonagall cắt ngang:

"Jordan, em làm ơn thuật cho chúng tôi biết chuyện gì đang xảy ra trong trận đấu đi chứ!"

"Dạ, xin vâng lời giáo sư... chỉ là cung cấp một tý thông tin nền thôi mà. Nhân tiện nói luôn, chổi thần Tia Chớp có Thắng-tự-động thiết-kế-bên-trong và..."

"Jordan!"

"Dạ, dạ, đội Gryffindor đang lấn sân, Katie Bell của đội Gryffindor đang nhắm tới khung thành..."

Harry vượt qua mặt Katie theo hướng ngược lại, chăm chú nhìn quanh tìm kiếm một tia lấp lánh của trái banh vàng. Nó nhận thấy Cho Chang đang theo sát đuôi nó. Chắc chắn cô bé này bay rất giỏi, cứ cắt ngang đường bay của Harry, buộc Harry phải đổi hướng. Fred quát to khi lướt vụt qua Harry để truy đuổi trái Bludger đang nhắm tấn công Alicia:

"Cho cô ta thấy khả năng tăng tốc của Tia Chớp đi Harry!"

Harry thúc cây Tia Chớp tới trước khi nó bay vòng vòng phía trên mấy cột gôn của đội Ravenclaw khiến Cho Chang bị tụt lại phía sau. Vừa khi Katie ném thành công và ghi bàn đầu tiên của trận đấu rồi đám Gryffindor ở cuối sân đấu đang mừng vui như điên thì Harry nhìn thấy: trái banh Snitch là là gần sát mặt đất, nhẹ nhàng bay lượn bên một cái rào chắn.

Harry lao xuống. Cho Chang nhìn thấy Harry đang làm gì, lập tức bám sát theo. Harry tăng tốc độ tối đa, máu nó sôi lên hồi hộp, lao xuống kiểu này là ngón nghề đặc biệt của Harry. Nó chỉ còn cách mặt đất ba thước...

Bỗng nhiên một trái Bludger bị cầu thủ đội Ravenclaw tống cho một đấm, bèn bay vụt loạn xạ, Harry phải xoay mình, lệch hướng bay để né trái Bludger tông vô nó trong đường tơ kẽ tóc; và chỉ trong mấy giây quan trọng đó, trái Snitch lại biến mất. Từ đám cổ động viên của đội Gryffindor vang lên tiếng rú "ÔÔÔÔÔÔiiiii!" đầy thất vọng, nhưng từ bên đám cổ động viên của đội Ravenclaw thì rộ tiếng vỗ tay rào rào hoan hô Tấn thủ của họ. George làm hả cơn giận của mình bằng cách đấm trái Bludger thứ hai thẳng vào Tấn thủ của đội đối phương, khiến anh chàng kia phải lộn mèo trên không trung để né.

"Gryffindor đang dẫn trước 80 – 0, và hãy xem cây chổi thần Tia Chớp kìa! Bây giờ thì Harry đã thực sự khai thác triệt để tính năng của Tia Chớp. Hãy nhìn nó đổi hướng kìa... Cây Sao Chổi của Chang thiệt tình không thể coi là đối thủ của nó được. Sự thăng bằng chính xác của nó thiệt là đáng chú ý trong những cuộc..."

"JORDAN! TRÒ ĐƯỢC MƯỚN ĐỂ QUẢNG CÁO CHO HÃNG CHỔI TIA CHỚP HẢ? CÓ TIẾP TỤC BÌNH LUẬN KHÔNG?"

Đội Ravenclaw đã lùi về phòng thủ, họ mới vừa ghi được thêm ba bàn, khiến cho đội Gryffindor chỉ còn dẫn trước năm mươi điểm. Nếu Cho bắt được trái Snitch trước Harry thì Ravenclaw sẽ thắng. Harry hạ xuống thấp hơn nữa, né được trong gang tấc Truy thủ của đội Ravenclaw, dáo dác nhìn khắp sân đấu để tìm kiếm như điên trái banh Snitch. Một ánh vàng lấp lánh lóe lên, một cái chấp chới của đôi cánh vàng... Trái banh Snitch đang lượn quanh phía trên cột gôn của đội Gryffindor....

Harry tăng tốc, đôi mắt dán chặt vô ánh vàng trước mặt... nhưng chỉ một giây sau, Cho xuất hiện, không biết từ xó xỉnh nào trong không trung, ngáng đường Harry. Wood gầm lên:

"HARRY! ĐÂY KHÔNG PHẢI LÀ LÚC LÀM NGƯỜI HÀO HOA PHONG NHÃ! CỨ HẤT NÓ RA KHỎI CHỔI NẾU CẦN PHẢI LÀM NHƯ VẬY!"

Harry bay lệch đi để tránh va chạm. Nó quay đầu lại nhìn và bắt gặp ánh mắt của Cho, cô bé đang nhoẻn miệng cười. Trái banh Snitch lại biến mất một lần nữa. Harry xoay cây

Tia Chớp hướng lên và vọt lên cao hơn chỗ đang diễn ra trận đấu đến bảy thước. Nó liếc mắt ra sau thấy Cho vẫn bám sát theo... Cô bé này đã quyết định bám theo Harry thay vì truy tìm trái banh Snitch. Vậy thì... nếu cô bé muốn bám theo đuôi Harry thì cô ta phải lãnh lấy cái hậu quả vậy..."

Harry lại lao xuống một lần nữa, và Cho, tưởng là Harry lại phát hiện ra trái banh Snitch, bèn phóng theo thật sát. Đang lao xuống, Harry đột ngột phóng vọt trở lên, còn cô bé cứ chới với theo đà lao xuống. Một lần nữa Harry lại phóng vọt lên nhanh như một viên đạn, và rồi Harry nhìn thấy nó lần thứ ba: trái banh Snitch đang chấp chới bay lóng lánh phía trên sân đấu phía sân của đội Ravenclaw.

Harry tăng tốc, và phía dưới nó mấy thước, Cho cũng tăng tốc. Harry sắp chiến thắng, sắp giành được trái banh Snitch trong tích tắc nữa mà thôi. Bỗng dưng...

"Ối!"

Cho kêu lên, chỉ tay xuống dưới sân cỏ. Harry bị Cho chi phối tâm trí, cũng nhìn xuống.

Ba giám ngục Azkaban, ba giám ngục Azkaban trùm áo đen, đội nón trùm đầu bịt mặt, đang ngước nhìn lên Harry.

Harry không ngừng lại để suy nghĩ. Thọc một bàn tay vô cổ áo của tấm áo chùng, nó rút ra cây đũa phép và gầm lên:

"Expecto Patronum!"

Một cái gì đó màu trắng bạc, một cái gì đó khổng lồ, bùng ra từ đầu cây đũa phép. Harry biết Thần Hộ mệnh của nó phóng thẳng vào lũ giám ngục Azkaban, nhưng nó không dừng lại giây nào để xem kết quả, đầu óc vẫn tỉnh

táo một cách kỳ diệu, nó cứ nhìn thẳng tới trước... và nó sắp đạt tới rồi. Nó vươn ra bàn tay hãy còn nắm chặt cây đũa phép và chỉ cần khép mấy ngón tay quanh trái Snitch nhỏ xíu đang ra sức vùng vẫy.

Tiếng còi kết thúc trận đấu của bà Hooch vang lên. Harry quay lại giữa không trung và thấy sáu cái bóng màu tía lao tới nhào lên mình nó. Tích tắc ngay sau đó, Harry bị cả đội Gryffindor ôm chầm, siết mạnh, hôn hít nồng nhiệt đến nỗi nó suýt bị lôi ra khỏi cây chổi thần của mình. Phía dưới kia, nó nghe tiếng hoan hô dậy rân đất trời của đám Gryffindor trong đám đông. Wood vẫn còn hò hét:

"Đáng mặt nam nhi!"

Alicia, Angelina và Katie đều nhào vô hôn Harry, và Fred câu cổ Harry chặt đến nỗi nó có cảm tưởng như đầu nó sắp sút ra. Trong cơn hỗn loạn ấy, cả đội cũng tìm được cách đáp trở xuống mặt đất. Harry trèo xuống cây chổi thần và nhìn lên để thấy cả một rừng cổ động viên Gryffindor đang rần rần chạy qua sân đấu, dẫn đầu là Ron. Trước khi nó kịp phản ứng thì nó đã bị nhấn chìm dưới dưới sự hồ hởi phấn khởi của đám đông. Ron cứ kéo cánh tay của Harry đưa lên trời mà hét:

"Dô! Dô! Dô!"

Percy tỏ ra vui sướng lắm:

"Giỏi lắm, Harry! Mười Galleon đã thuộc về anh! Phải đi tìm Penelope mới được! Xin lỗi nha..."

Seamus Finnigan cũng rống lên:

"Xuất sắc lắm, Harry!"

Lão Hagrid xuất hiện, trùm bóng lên cả đám Gryffindor đang tươi cười:

"Xuất sắc hết chỗ nói!"

Chợt lọt vào tai Harry một giọng nói:

"Đó mới đúng là thần Hộ mệnh."

Harry quay lại và nhìn thấy giáo sư Lupin, trông thầy vừa run rẩy vừa hài lòng. Harry sôi nổi nói:

"Bọn giám ngục Azkaban không ảnh hưởng gì đến con cả! Con chẳng cảm thấy chút gì cả!"

Giáo sư nói:

"Là bởi vì chúng nó... ờ... tụi nó không phải là giám ngục Azkaban. Con tới mà coi..."

Thầy dẫn Harry đi ra khỏi đám đông cho tới khi hai người nhìn thấy rìa sân đấu. Thầy Lupin nói:

"Con làm cho Malfoy bị một phen sợ hú hồn!"

Harry tròn mắt ngó. Trên sân là một đống bèo nhèo nào là Malfoy, Crabbe, Goyle và Marcus Flints, đội trưởng đội banh Quidditch nhà Slytherin, đang vất vả lột bỏ những tấm áo trùm dài màu đen và nón trùm đầu bịt mặt. Trông có vẻ như Goyle vừa công kênh Malfoy trên vai nó để đóng giả một tên giám ngục Azkaban cao lớn. Đứng trùm bên trên bọn Malfoy là giáo sư McGonagall với vẻ mặt biểu lộ một cơn giận cực kỳ khủng khiếp. Bà thét:

"Một trò đùa đáng khinh! Một cố gắng hèn nhát và đê tiện nhằm ám hại Tầm thủ của đội Gryffindor! Phạt cấm túc tất cả các trò, và trừ nhà Slytherin năm mươi điểm! Tôi sẽ trình việc này lên giáo sư Dumbledore, không có nhầm lẫn gì hết! A, trò ấy đến kìa!"

Nếu có thể đóng một con dấu lên chiến thắng của đội Gryffindor, thì chính là lúc này đây. Ron chen lấn để mở đường đến sát bên cạnh Harry, nó cười lớn gấp đôi khi nhìn Malfoy đang vất vả thoát ra khỏi bộ áo ngụy trang, trong khi cái đầu của Goyle vẫn còn kẹt trong đám bùng nhùng đó.

George cũng chen lấn đám đông tới được bên Harry:

"Thôi đi, Harry! Mở yến tiệc! Trở về phòng sinh hoạt chung Gryffindor mau lên!"

Harry cảm thấy sung sướng hơn bao giờ hết:

"Đúng đó!"

Nó và những cầu thủ khác trong đội Gryffindor kéo nhau đi, vẫn còn mặc nguyên bộ áo chùng màu đỏ tía, ra khỏi sân vận động và trở về tòa lâu đài.

* * *

Làm như thể tụi nó đã giành được cúp Quidditch ấy, đám nhà Gryffindor kéo dài bữa tiệc mừng suốt từ sáng đến tận khuya. Fred và George biến mất mấy tiếng đồng hồ rồi xuất hiện với cả két chai bia bơ, nước giải khát bí rợ, và nhiều bao kẹo Công tước Mật. Khi George bắt đầu thảy kẹo cóc bạc hà cho đám đông thì Angelina Johnson ré lên:

"Bồ làm cách nào tài vậy?"

Fred thì thầm vào tai Harry:

"Đó là nhờ một chút giúp đỡ của Mơ Mộng, Ngớ Ngẩn, Đuôi Trùn, Chân Nhồi Bông và Gạc Nai"

Chỉ có một người không tham gia vào cuộc vui nhộn nhạo này. Hermione, thiệt là không thể tin nổi, vẫn ngồi lỳ ở một góc phòng, cố gắng đọc một cuốn sách vĩ đại có tựa là *Đời Sống Gia Đình Và Tập Quán Xã Hội Của Dân Muggle Ăng-Lê*. Harry rời khỏi cái bàn nơi mà George và Fred đã bắt đầu tung hứng mấy chai bia bơ, để đi tới bên Hermione. Nó hỏi cô bé:

"Bồ không thèm đi coi cả trận đấu à?"

Hermione không nhìn lên, đáp bằng một giọng với âm sắc cao nghe rất lạ tai:

"Đương nhiên là tôi có đi. Và tôi rất mừng là chúng ta đã thắng, và tôi nghĩ là bạn chơi hay lắm, nhưng tôi cần đọc xong cuốn sách này vào thứ hai."

Harry nhìn về phía Ron, tự hỏi liệu Ron có đang đủ cao hứng để dẹp bỏ đi mối hiềm khích hay không. Harry nói:

"Đi mà, Hermione, lại đây chơi và ăn một cái gì nha."

Hermione nói, nghe giọng đã hơi khích động:

"Tôi không thể, Harry à. Tôi còn tới bốn trăm hai mươi hai trang phải đọc. Với lại..."

Hermione liếc mắt sang chỗ Ron.

"... *bạn ấy* đâu có muốn tôi tham gia."

Điều này thì khỏi cần bàn cãi, vì Ron đã chọn đúng lúc này để nói oang oang:

"Nếu mà con Scrabbers không bị *đớp* mất, nó có thể thưởng thức món Ruồi Kẹo mật này; hồi trước nó khoái món này lắm..."

Hermione oà khóc. Không đợi Harry nói hay làm cái gì,

cô bé gập cuốn sách vĩ đại lại, kẹp vô nách, và vừa thổn thức vừa chạy lên cầu thang để về phòng ngủ dành cho nữ sinh, rồi biến mất.

Harry hỏi nhỏ Ron: "Bồ không tha thứ cho Hermione được sao?".

Ron trả lời thẳng thừng: "Không. Thà bạn ấy tỏ ra hối lỗi. Nhưng đằng này bạn ấy vẫn không chịu nhận là mình sai. Hermione vẫn hành động như thể con Scabbers đang đi nghỉ mát hay gì đó."

Cuộc liên hoan của nhà Gryffindor chỉ chịu kết thúc khi giáo sư McGonagall xuất hiện trong bộ áo ngủ ca rô và tấm lưới trùm tóc vào lúc một giờ sáng, để nhấn mạnh là tất cả bọn trẻ phải đi ngủ. Harry và Ron trèo lên cầu thang về phòng ngủ của tụi nó, vẫn còn bình luận về trận đấu. Cuối cùng, quá sức mệt, Harry chui vô giường nó, kéo bốn tấm màn quây kín chỗ nằm để che chắn ánh trăng rọi vào. Nó nằm vật ngửa ra, và lập tức cảm thấy trôi lờ lững vào giấc ngủ...

Nó mơ thấy một giấc mơ lạ lùng. Nó đang đi xuyên qua một khu rừng, vác cây chổi thần Tia Chớp trên vai, theo sau một cái gì đó màu trắng bạc. Cái màu trắng bạc đó đi ngoằn ngoèo xuyên qua rừng cây trước mặt, và Harry chỉ có thể thấy nó thấp thoáng qua lá cây. Lo lắng đi cho kịp cái đó, Harry bước nhanh hơn, nhưng nó càng bước nhanh lên thì cái bóng phía trước nó càng tăng tốc độ. Harry bèn chạy và phía trước nó, có tiếng vó ngựa càng lúc càng nhanh hơn. Giờ đây nó chạy hết tốc lực và nó nghe phía trước nó tiếng vó phi nước đại. Rồi nó quẹo qua một góc rừng, nhìn thấy một trảng trống và...

"AAAAAAAÁÁÁ! ĐĐĐĐĐƯỪỪỪỪNGG!"

Harry giật mình thức dậy như thể nó vừa bị đấm vô ngay giữa mặt. Hoang mang trong bóng tối hoàn toàn, nó lóng ngóng kéo mấy tấm màn quanh giường ra. Nó có thể nghe tiếng người chộn rộn chung quanh, và rồi giọng của Seamus vang lên từ đầu kia căn phòng ngủ:

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Harry nghĩ là hình như nó vừa nghe tiếng cánh cửa phòng ngủ sập mạnh. Cuối cùng, tìm được mép màn, Harry vạch ra và cùng lúc đó nó thấy Seamus thắp đèn lên.

Ron đang ngồi trên giường, một tấm màn bị xé toạc còn treo lủng lẳng một bên giường, trên gương mặt còn đọng nét kinh hoàng khiếp đảm.

"Black! Sirius Black! Hắn có con dao!"

"Cái gì?"

"Ở đây nè! Mới tức thì nè! Rạch nát tấm màn! Đánh thức mình dậy!"

"Bồ có chắc là bồ không nằm mơ đó chứ, Ron?"

"Nhìn tấm màn kìa! Mình nói với mấy bồ là hắn đã ở đây mà!"

Tất cả tụi nó hè nhau nhảy ra khỏi giường. Harry chạy tới cánh cửa phòng ngủ trước tiên, và tụi nó đua nhau phóng vọt xuống cầu thang. Cánh cửa những phòng ngủ khác mở ra sau lưng tụi nó và những giọng ngái ngủ hỏi với theo:

"Ai la hét đó?"

"Tụi bây đang làm cái trò gì vậy?"

Phòng sinh hoạt chung chỉ được chiếu sáng bằng ngọn lửa đang tàn lụi trong lò sưởi, cho thấy cảnh ngổn ngang rác rưởi và tàn dư của bữa tiệc. Ngoài ra, căn phòng hoàn toàn trống vắng.

"Bồ chắc chắn là bồ không nằm mơ chứ hả, Ron?"

"Mình nói với mấy bồ là mình đã thấy hắn mà."

"Chuyện gì mà ồn ào vậy?"

"Giáo sư McGonagall đã bảo chúng ta đi ngủ rồi mà!"

Vài nữ sinh đã đi xuống cầu thang, mặc áo ngủ và ngáp. Tụi con trai cũng lại xuất hiện. Fred hớn hở hỏi:

"Hay lắm! Tụi mình lại chơi tiếp nha!"

Nhưng Percy vội vã xông vào phòng sinh hoạt chung, vừa gài cái huy hiệu Thủ lĩnh Nam sinh lên áo ngủ, vừa nói:

"Mọi người lên lầu ngay!"

Ron nói giọng yếu ớt:

"Anh Percy... Sirius Black! Hắn ở trong phòng ngủ tụi em! Hắn có dao! Hắn đánh thức em dậy!"

Phòng sinh hoạt chung chợt im lặng rợn người. Percy trông có vẻ sửng sốt:

"Tầm bậy! Chắc là tại em ăn nhiều quá đó Ron... bị ác mộng..."

"Em nói với anh là..."

"Thôi, anh nói đủ rồi là đủ rồi!"

Giáo sư McGonagall đã trở lại. Bà đóng mạnh tấm chân dung đằng sau lưng khi bước vào phòng sinh hoạt chung và nhìn quanh giận dữ:

"Tôi rất vui mừng là Gryffindor đã thắng trận đấu, nhưng mà như vầy thì quá lố bịch! Percy, tôi đã trông mong nơi trò nhiều hơn kia!"

Percy đứng thẳng lên một cách phẫn nộ và nói:

"Thưa cô, con chắc chắn là không cho phép chuyện này rồi. Con vừa mới bảo các em về phòng ngủ! Em trai của con bị một cơn ác mộng..."

Nhưng Ron thét vang:

"KHÔNG PHẢI ÁC MỘNG! THƯA CÔ, CON THỨC DẬY VÀ SIRIUS BLACK ĐỨNG BÊN GIƯỜNG CON, CẦM MỘT CON DAO!"

Giáo sư chăm chú nhìn Ron:

"Đừng nói nhảm nhí, Ron. Làm sao mà hắn có thể qua được lỗ chân dung chứ?"

Ron giơ ngón tay run rẩy của nó về phía lưng của bức tranh Ngài Cadogan:

"Hỏi ổng! Hỏi coi ổng có thấy..."

Giáo sư McGonagall nhìn Ron đăm đăm bán tín bán nghi, rồi bà đẩy tấm chân dung mở ra và chui qua bên ngoài. Cả phòng sinh hoạt chung nín thở lắng nghe:

"Ngài Cadogan, có phải ngài vừa để cho một người đàn ông vào tháp Gryffindor không?"

Ngài Cadogan kêu lên:

"Đúng như vậy, thưa quí nương!"

Bên trong và bên ngoài phòng sinh hoạt chung cùng im lặng sững sờ. Tiếng của giáo sư McGonagall lại vang lên:

"Ngài... ngài *đã* cho vào à? Nhưng... nhưng còn mật khẩu?"

Ngài Cadogan đáp một cách tự hào:

"Hắn có mật khẩu mà. Hắn có mật khẩu của cả tuần luôn ấy, thưa quí nương. Hắn cứ đọc vanh vách từ một mẩu giấy nhỏ!"

Giáo sư McGonagall lại chui qua lỗ chân dung để đứng đối diện với đám học trò còn đang choáng váng. Trông cô trắng bệch như vôi. Giọng cô run lên:

"Kẻ nào, kẻ cực kỳ ngu xuẩn nào đã viết ra giấy mật khẩu của tuần này rồi để tờ giấy bay lung tung hả?"

Sự im lặng nghẹt thở bị phá vỡ bởi một tiếng rít lí nhí hãi hùng. Và Neville Longbottom, run rẩy từ đầu cho tới mấy ngón chân mang dép bông, từ từ giơ tay lên.

CHƯƠNG MƯỜI BỐN

MỐI ÁC CẢM CỦA THẦY SNAPE

Đêm đó không ai trong tháp Gryffindor ngủ được. Tụi nó biết là tòa lâu đài đang bị lục soát một lần nữa, và cả nhà Gryffindor đều thức trong phòng sinh hoạt chung, chờ nghe xem Black có bị bắt không? Rạng ngày, giáo sư McGonagall trở lại báo cho tụi nhỏ biết là Black lại trốn thoát một lần nữa.

Ngày hôm sau, tụi nó đi tới chỗ nào trong tòa lâu đài cũng thấy dấu hiệu kiểm soát an ninh chặt chẽ. Người ta thấy giáo sư Flitwick đang dạy cho những cánh cửa khổng lồ nhận diện một bức tranh to vẽ hình Sirius Black. Thầy giám thị Filch thì đột nhiên xông lên xông xuống các hành lang, bít kín mọi thứ từ kẽ hở trên tường đến lỗ chuột chui. Ngài Cadogan thì bị đuổi việc. Bức tranh của ngài bị đem đi tuốt ở một xó xỉnh hẻo lánh trên tầng lầu bảy, và Bà Béo lại trở về vị trí cũ. Bức chân dung của bà đã được phục hồi một cách hết sức điêu luyện, nhưng bà cũng vẫn còn cực kỳ căng thẳng, và chỉ chấp nhận trở lại công việc với điều kiện là phải có thêm sự bảo vệ cho bà. Người ta đành phải mướn một bọn quỷ lùn cáu kỉnh làm bảo vệ. Lũ quỷ này đi rảo từng nhóm đầy vẻ dọa nạt, nói chuyện với nhau bằng những tiếng cẳn nhẳn càu nhàu, và so đọ dùi cui với nhau coi của đứa nào lớn hơn.

Harry không thể nào không để ý thấy bức tường mụ

phù thủy một mắt trên lầu ba vẫn không khóa và không được canh gác. Có vẻ như George và Fred nói đúng khi cho là chỉ có hai đứa nó, và bây giờ có thêm Harry, Ron và Hermione, là những người hiếm hoi biết về lối đi bí mật giấu bên trong bức tượng.

Harry hỏi Ron:

"Bồ thấy tụi mình có nên nói cho người nào biết không?"

Ron đáp cho qua:

"Tụi mình biết là hắn không thể nào đi qua tiệm *Công tước Mật* được mà. Tụi mình đâu có nghe nói về vụ đột nhập tiệm *Công tước Mật* nào đâu!"

Harry cũng mừng là Ron nhìn nhận sự việc theo quan điểm này. Nếu mà mụ phù thủy một mắt cũng bị bít kín thì nó sẽ chẳng còn có dịp nào đi chơi Hogsmeade nữa.

Ron đã bỗng chốc trở thành người nổi tiếng. Lần đầu tiên trong đời nó, người ta chú ý đến nó hơn là chú ý đến Harry, và rõ ràng là Ron rất khoái trải qua cái kinh nghiệm này. Mặc dù vẫn còn bị xúc động mạnh về biến cố đêm đó, Ron vẫn vui vẻ kể lại cho bất cứ người nào hỏi thăm về chuyện gì đã xảy ra, kèm theo cả đống chi tiết:

"... tôi đang ngủ, và tôi nghe tiếng vật gì bị xé rách toạc, tôi cứ ngỡ mình đang chiêm bao, hiểu không? Nhưng rồi một cơn gió lùa qua... tôi thức dậy và thấy màn treo bên giường tôi đã bị giật xuống... tôi lăn qua... và tôi thấy hắn đứng bên giường tôi... trông như một bộ xương cách trí, với tóc tai rối nùi... cầm một con dao dài, chắc là cỡ ba tấc... và hắn nhìn tôi, tôi nhìn hắn, và rồi tôi thét lên, thế là hắn chuồn thẳng."

Khi đám nữ sinh năm thứ hai đã lắng nghe xong câu chuyện của Ron và kéo nhau đi, Ron quay sang nói với Harry:

"Mà tại sao? Tại sao hắn lại chuồn mất?"

Harry cũng đã thắc mắc điều đó. Tại sao Black, sau khi nhầm giường, đã không bịt miệng Ron rồi tiếp tục thanh toán Harry? Cách đây mười hai năm, Black đã từng chứng tỏ là hắn không ngại gì chuyện giết người vô tội, vậy mà lần này đối diện với năm đứa con trai không vũ khí, bốn đứa lại đang ngủ say, thì mắc gì hắn phải chuồn?

Harry suy diễn:

"Chắc là hắn biết hắn sẽ phải vất vả khi quay trở ra khỏi tòa lâu đài một khi bồ hét lên và đánh thức mọi người dậy. Lúc đó hắn sẽ phải giết hết mọi người trong nhà này mới chui ra được cái lỗ chân dung... rồi lại phải đương đầu với các thầy cô..."

Neville sa vào tình cảnh nhục nhã vô cùng. Giáo sư McGonagall giận nó đến nỗi cấm nó từ nay trở đi không được đi thăm làng Hogsmeade nữa. Bà còn phạt cấm túc nó và cấm luôn bất kỳ ai nói cho nó biết mật khẩu vô tháp Gryffindor. Neville khốn khổ đành phải kẹt bên ngoài phòng sinh hoạt chung mỗi tối, để chờ ai đó cho nó vô ké, trong khi mấy con quỷ lùn bảo vệ cứ đi lên đi xuống liếc ngó nó hết sức khó chịu. Tuy nhiên không có hình phạt nào trong số đó có thể so sánh được với cái mà bà nó dành sẵn cho nó. Hai ngày sau vụ Black đột nhập, bà của Neville gởi cho nó cái thư khủng khiếp nhứt mà học sinh Hogwarts có thể nhận được vào bữa điểm tâm – một bức Thư Sấm.

Những con cú của trường Hogwarts túa vào Đại Sảnh đường, mang theo thư từ như thông thường, và Neville nín thở khi thấy một con cú vườn bự tổ chảng đáp xuống trước mặt nó với một phong bì đỏ tía ngậm trong mỏ. Harry và Ron đang ngồi đối diện với Neville nhận ra ngay tức thì lá thư đó là một lá Thư Sấm – Ron đã từng nhận được một lá thư như vậy do má nó gởi hồi năm ngoái. Ron khuyên Neville:

"Cầm nó chạy đi Neville."

Neville không đợi nhắc đến lần thứ hai. Nó cầm lá thư và giơ lá thư ra phía trước như đang cầm một trái bom, nó chạy thục mạng ra khỏi Đại Sảnh đường, trong khi cả đám nhà Slytherin nổ ra một trận cười như sấm trước vẻ mặt của Neville. Mọi người nghe tiếng bức thư Sấm vang lên trong Tiền sảnh – giọng bà của Neville được tăng âm bằng pháp thuật, vang lớn gấp trăm lần bình thường, đang rít lên the thé là làm sao mà Neville có thể đem lại cho cả gia đình một nỗi nhục nhã như thế!

Harry bận áy náy cho tình cảnh Neville quá đến nỗi không nhận thấy ngay là nó cũng có một lá thư. Hedwig bèn mổ một cái đau điếng lên cổ tay nó để lưu ý. Harry kêu lên:

"Ui da! Ủa... Cám ơn nha Hedwig."

Harry xé lá thư ra xem trong khi con Hedwig tự phục vụ nó món bánh bắp của Neville bỏ lại. Bức thư gởi cho Harry viết:

Harry và Ron thân mến,

Hai cháu có muốn dùng trà với bác vào khoảng sáu giờ chiều nay không? Bác sẽ vô tòa lâu đài đón các cháu. HÃY CHỜ

BÁC Ở TRONG TIỀN SẢNH, CÁC CHÁU KHÔNG ĐƯỢC PHÉP RA NGOÀI MỘT MÌNH.

Vui lên nghe!

Bác Hagrid.

Ron nói:

"Có lẽ bác Hagrid muốn nghe hết mọi chuyện về Black!"

Vì vậy vào khoảng sáu giờ chiều, Harry và Ron rời phòng sinh hoạt chung ở tháp Gryffindor, chạy thiệt lẹ qua đám quỷ lùn bảo vệ, rồi đi xuống Tiền sảnh. Lão Hagrid đã đứng đợi sẵn ở đó. Ron nói:

"Bác Hagrid, khoẻ rồi! Chắc là bác muốn nghe chuyện xảy ra hôm thứ bảy phải không?"

Lão Hagrid mở cánh cửa trước dẫn hai đứa nhỏ ra ngoài:

"Bác đã nghe hết ráo cái chuyện đó rồi."

"Vậy hả?"

Trông Ron có vẻ hơi cụt hứng.

Khi bước chân vào căn chòi của lão Hagrid, cái mà hai đứa nhỏ nhìn thấy trước tiên là con Bằng-Mã Buckbeak. Nó đang nằm dài trên tấm chăn bông chắp vá của lão Hagrid, đôi cánh bành ki tô của nó xếp lại bên mình, và nó đang thưởng thức một dĩa to tướng đựng món chồn sương ngoẻo. Ngoảnh nhìn sang chỗ khác để khỏi phải thấy cảnh tượng chẳng mấy thú vị đó, Harry lại nhìn thấy bộ com-lê vĩ đại màu nâu đầy lông và cái cà vạt màu vàng và cam khủng khiếp được treo trên đầu cánh cửa tủ áo của lão Hagrid. Harry hỏi:

"Bộ đồ vía đó để làm gì vậy bác Hagrid?"

Lão Hagrid nói:

"Vụ án của Buckbeak kháng lại Ủy ban Giải trừ Sinh vật Nguy hiểm sẽ ra tòa vào thứ sáu này. Nó với bác phải cùng đi Luân Đôn với nhau. Bác đã đặt mua hai vé trên chuyến xe đò Hiệp sĩ..."

Harry cảm thấy thắt lòng một mặc cảm tội lỗi. Nó hầu như quên béng đi rằng vụ án Buckbeak đã cận kề, và căn cứ vào vẻ mặt khổ sở của Ron, nó biết chắc Ron cũng đang có cảm giác như nó. Hai đứa nó đã quên mất lời hứa giúp lão Hagrid chuẩn bị biện hộ cho Buckbeak; vụ cây chổi thần Tia Chớp đã xóa sạch vụ Buckbeak ra khỏi đầu tụi nó.

Lão Hagrid rót trà và đưa mời tụi nó một dĩa bánh, nhưng mà tụi nó biết rằng tốt nhứt là đừng có ăn; tụi nó đã có quá nhiều kinh nghiệm về tài nấu ăn của lão Hagrid.

Tự mình ngồi giữa hai đứa nhỏ. Lão Hagrid trông ra vẻ nghiêm túc một cách chẳng phù hợp chút nào với tính cách của lão.

"Bác có đôi điều muốn bàn bạc với hai cháu."

Harry hỏi:

"Điều gì vậy bác?"

Lão Hagrid nói:

"Hermione."

Ron hỏi:

"Hermione thì mắc mớ gì tới tụi cháu chứ?"

"Cô bé ấy đúng mực đàng hoàng, đó là chuyện bác muốn nói. Từ hồi Giáng sinh tới giờ cô bé ấy thường xuống đây

thăm bác lắm, nó rất cô đơn. Ban đầu thì vì cây chổi thần Tia Chớp mà hai đứa cháu không nói chuyện với nó, sau đó cũng không nói chuyện với nó chỉ tại vì con mèo..."

Ron tức giận chen ngang:

"... ăn mất con Scrabbers!"

Lão Hagrid vẫn bướng bỉnh nói tiếp:

"Tại vì con mèo của Hermione hành động như mọi con mèo khác. Nó đã khóc nhiều lần, các cháu biết không? Hiện giờ nó đang trải qua một giai đoạn rất khó khăn. Nếu mà các cháu hỏi thì bác nói cho mà nghe, Hermione đã ôm đồm quá nhiều môn, với bao nhiêu bài tập mà nó cố gắng làm, nó vẫn kiếm ra thì giờ để giúp bác vụ con Buckbeak.... Nó kiếm thiệt nhiều tài liệu bổ ích cho bác... nói là bây giờ bác sẽ có nhiều cơ may thắng kiện... "

Harry lúng túng mở miệng:

"Bác Hagrid à... Lẽ ra tụi cháu cũng phải giúp đỡ bác... tụi cháu xin lỗi bác..."

Lão Hagrid phẩy tay gạt lời xin lỗi của Harry qua một bên:

"Bác không trách cháu chuyện đó. Thượng đế biết cháu có đủ chuyện phải giải quyết. Bác đã xem cháu luyện tập Quidditch từng giờ từng ngày từng đêm. Nhưng mà bác phải nói với cháu là bác nghĩ hai cháu nên coi trọng một người bạn hơn cây chổi và con chuột. Bác nói nhiêu đó thôi."

Harry và Ron khổ sở nhìn nhau. Lão Hagrid nói tiếp:

"Khi Black suýt nữa đâm cháu, Ron à, Hermione buồn khổ lo lắng lắm. Nó biết đặt trái tim nó đúng chỗ, mà hai đứa tụi bây thì không thèm nói chuyện với nó..."

Ron giận dỗi nói:

"Nếu Hermione chịu bỏ con mèo đó đi thì cháu sẽ chịu nói chuyện lại với bạn ấy. Nhưng mà bạn ấy thì cứ khăng khăng bênh vực nó! Nó là một con mèo điên, mà bạn ấy thì không chịu nghe một lời nào đụng đến con mèo đó..."

"Ờ... thì... người ta có thể hơi ngu một chút về những con vật cưng của mình."

Lão Hagrid nói nghe thông thái lắm. Nhưng đằng sau, con Buckbeak đang nhè ra mấy miếng xương chồn lên cái gối của lão.

Ba bác cháu dành phần cuối của buổi viếng thăm để bình luận về cơ hội đã được tăng thêm của đội Gryffindor trong cuộc đua giành Cúp Quidditch. Lúc chín giờ tối, lão Hagrid đưa hai đứa nhỏ trở về tòa lâu đài.

Khi tụi nó về tới phòng sinh hoạt chung thì thấy đám đông đang xúm xít chen chúc nhau bu quanh cái bảng thông báo. Ron nhóng cổ qua đầu mấy đứa khác để đọc cái thông báo mới rồi la lên:

"Đi thăm làng Hogsmeade vào tuần tới!"

Lúc hai đứa ngồi xuống rồi, Ron hỏi nhỏ Harry:

"Bồ tính sao?"

Harry nói, giọng còn nhỏ hơn nữa:

"Ờ... thầy Filch chưa làm gì cái lối đi dẫn tới tiệm *Công tước Mật*... mà..."

"Harry!"

Một giọng nói vang ngay bên tai nó. Harry giật mình ngoái đầu nhìn Hermione. Cô bé đang ngồi ở cái bàn ngay

sau lưng hai đứa nó và đang dọn bớt một đống sách mà rõ ràng là lúc nãy đã che khuất cô bé. Hermione nói:

"Harry, nếu mà bạn đi Hogsmeade một lần nữa... tôi sẽ thưa với cô McGonagall về tấm bản đồ đó!"

Ron không thèm nhìn Hermione, lầu bầu:

"Harry, bồ có nghe ai đang nói đó không?"

"Ron, sao trò có thể rủ Harry đi với trò được chứ? Sau những gì mà Sirius Black suýt làm đối với *trò*. Tôi nói thiệt đó, tôi sẽ thưa cô..."

Ron nổi khùng:

"Vậy là bây giờ trò đang tìm cách cho Harry bị đuổi học chứ gì! Niên học này trò chưa gây đủ tai họa cho người khác hay sao chứ?"

Hermione mở miệng ra toan trả lời, nhưng một tiếng rít nhỏ chợt vang lên và con Crookshanks phóng ngay lên đùi cô bé. Hermione hơi hoảng hốt nhìn cái vẻ mặt kinh dị của Ron. Cô bé vội vàng bê con Crookshanks vội vã đi lên phòng ngủ của nữ sinh.

Ron quay lại nói tiếp với Harry như thể câu chuyện không hề bị Hermione xía ngang:

"Vậy chuyện đó tính sao? Đi đi, lần trước bồ tới đó chưa kịp đi xem cái gì hết. Bồ còn chưa vô trong *Tiệm Giỡn của Zonko* nữa mà!"

Harry ngó quanh để yên chí là Hermione đã ở xa ngoài tầm nghe lén rồi. Nó nói:

"Đi. Nhưng lần này mình sẽ đem theo tấm áo Tàng hình."

* * *

Vào sáng thứ bảy, Harry gói ghém tấm áo Tàng hình bỏ vô cặp, nhét tấm Bản đồ của Đạo tặc vô túi áo rồi đi xuống ăn điểm tâm với mọi người. Hermione cứ hướng cái nhìn ngờ vực về phía Harry ở cuối bàn, nhưng Harry tránh ánh mắt cô bé và còn cẩn thận để cho cô bé nhìn thấy nó đi ngược trở lên cầu thang cẩm thạch để trở vào Tiền Sảnh khi những người khác đều tiến bước về phía cổng chính. Harry vẫy tay chào Ron:

"Tạm biệt! Hẹn gặp lại khi nào bồ trở về nha!"

Ron nhe răng cười và nháy mắt.

Harry vội vã đi lên tầng lầu thứ ba, vừa đi vừa móc tấm Bản đồ của Đạo tặc ra xem. Núp sau bức tượng của mụ phù thủy một mắt, Harry vuốt thẳng tấm bản đồ. Một cái chấm nhỏ xíu đang di chuyển về phía nó. Harry nheo mắt nhìn cái chấm đó. Hàng chữ nhỏ li ti bám theo cái chấm nhỏ đó ghi rõ "Neville Longbottom".

Harry vội vàng rút cây đũa phép ra, lẩm bẩm:

"Dissendium!"

... rồi quăng cái cặp của nó vô trong bức tượng, nhưng trước khi nó có thể leo vô theo thì Neville đã đi tới góc hành lang.

"Harry! Mình quên béng là bồ cũng không được đi chơi làng Hogsmeade!"

Harry nhanh nhẹn bước tránh xa bức tượng và nhét tấm bản đồ trở vô túi áo.

"Chào Neville! Bây giờ bồ định làm gì?"

Neville nhún vai:

"Chẳng làm gì cả! Bồ có muốn chơi Bài Nổ không?"

"Ơ... bây giờ thì không... mình đang đi đến thư viện và làm cái bài luận về ma cà rồng cho thầy Lupin."

Mặt mày Neville rạng rỡ:

"Vậy mình sẽ cùng đi với bồ! Mình cũng chưa làm bài đó."

"Ơ... khoan đã... Ừ phải rồi, mình quên mất tiêu, mình đã làm xong bài đó tối hôm qua."

Gương mặt tròn vo của Neville có vẻ lo âu:

"Xuất sắc thiệt! Bồ giúp mình với nghe! Mình chẳng hiểu chút xíu gì hết về cái món tỏi đó... hổng biết họ phải ăn hay là..."

Neville bỏ giữa chừng câu nói, há hốc miệng ra nhìn qua vai của Harry. Nó thấy thầy Snape. Neville lật đật chạy ra núp sau lưng Harry. Thầy Snape đi tới gần rồi dừng lại, nhìn hết đứa này tới đứa khác.

"Hai trò làm gì ở chỗ này hả? Lựa chỗ kỳ cục mà hẹn hò..."

Trước vẻ lo lắng quá cỡ của Harry, thầy Snape đảo đôi mắt đen về phía những cánh cửa ở hai đầu hành lang, và rồi thầy ngó tới bức tượng mụ phù thủy chột mắt. Harry ấp úng:

"Chúng con... đâu có... hẹn hò ở đây. Chúng con... chỉ... gặp nhau ở đây."

Thầy Snape nói:

"Vậy sao? Trò có thói quen lẩn quẩn ở những chỗ bất ngờ nhứt đó, Potter, mà trò hiếm khi nào xuất hiện ở những chỗ đó mà không có lý do... Ta cho là hai trò nên trở về tháp Gryffindor ngay, đó mới là chỗ của các trò."

Harry và Neville vội lỉnh đi ngay không cần phân bua thêm một lời nào. Khi quẹo qua góc hành lang, Harry ngoái đầu nhìn lại. Nó thấy thầy Snape đang đưa một bàn tay lên đầu mụ phù thủy chột mắt để rà soát xem xét một cách kỹ lưỡng.

Harry tìm cách bứt khỏi Neville ở cái lỗ chân dung Bà Béo bằng cách tiết lộ cho nó mật khẩu, rồi giả bộ nói nó bỏ quên bài luận văn về ma cà rồng trong thư viện, phải quay trở lại lấy. Harry đi khuất mắt mấy con quỷ lùn bảo vệ an ninh, rút tấm bản đồ ra lần nữa, dí sát vô mũi mình.

Hành lang tầng lầu ba có vẻ vắng lặng. Harry cẩn thận rà cái bản đồ và thấy cái chấm tí ti đeo bảng tên "Severus Snape" bây giờ đã yên vị trong văn phòng của ông. Nó thở phào nhẹ nhõm.

Harry chạy như bay trở lại chỗ mụ phù thủy chột mắt, giở cái bướu trên lưng của mụ ra, đu người lên và chui tọt vào bên trong, đụng phải cái cặp của nó ở cuối dốc trượt bằng đá bên trong bức tượng. Nó đọc thần chú cho tấm bản đồ trống trơn như trước rồi co giò chạy.

* * *

Hoàn toàn ẩn tích dưới tấm áo tàng hình, Harry bước ra trong ánh nắng bên ngoài tiệm *Công tước Mật* và chọc vô lưng Ron. Nó thì thầm:

"Mình đây!"

Ron huýt sáo:

"Sao lâu lắc vậy?"

"Thầy Snape cứ lởn vởn quanh..."

Hai đứa kéo nhau lên đường lớn. Ron vẫn tiếp tục nói rù rì qua khóe miệng:

"Bồ ở đâu? Bồ vẫn còn đó chứ? Cảm giác này kỳ thiệt..."

Hai đứa đi vô bưu điện; Ron giả đò nghiên cứu giá cả một cú gởi tới Ai Cập cho anh Bill, để Harry có thể nhân lúc đó mà ngắm nghía chung quanh. Mấy con cú cứ đậu trên cao mà rúc lên khe khẽ, ít nhứt có đến ba trăm con; từ những con Xám Vĩ đại cho đến những con cú Nhí (chỉ phát chuyển địa phương mà thôi), những con nhí này nhỏ đến nỗi có thể ngồi gọn trong lòng bàn tay của Harry.

Sau đó hai đứa vô *Tiệm Giỡn Zonko* lúc đó đã đầy nhóc tụi học trò, Harry phải hết sức cẩn thận để khỏi dẫm phải chân đứa nào kẻo chúng bị hoảng loạn. Trong tiệm có đủ trò quậy và trò bịp dư sức làm mê mẩn cả những bậc siêu quậy như Fred và George. Harry thì thầm vô tai Ron biểu nó mua cái này hay cái kia và lòn cho nó mấy đồng vàng dưới tấm áo Tàng hình. Khi tụi nó rời *Tiệm Giỡn Zonko* thì túi tiền của tụi nó đã nhẹ đi đáng kể so với lúc mới bước vào, nhưng túi áo thì căng phồng những Bom-phân, Kẹo-nấc-cục, Xà-bông-nòng-nọc, và mỗi đứa một cái tách uống trà Cấn-mũi.

Trời hôm ấy đẹp, gió hiu hiu, cả hai đứa đều không muốn chui rúc trong mấy cái tiệm, nên tụi nó đi qua quán *Ba Cây Chổi Thần*, trèo lên một cái dốc để tới thăm *Lều Hét*, nơi bị nhiều ma ám nhứt nước Anh. Nó nằm trên cao, hơi tách ra khỏi làng một đỗi đường, và mặc dù giữa ban ngày ban mặt, trông căn nhà cũng hơi âm u, với những cánh cửa sổ bằng gỗ đóng kín khuất trong khu vườn rậm rạp ẩm lạnh.

Khi hai đứa đứng dựa hàng rào nhìn lên, Harry nói:

"Ngay cả mấy con ma Hogwarts cũng tránh xa chỗ đó. Mình từng hỏi Nick-Suýt-mất-đầu... ổng nói ổng có nghe đâu như có một đám đông hung hăng lắm trú trong đó. Chưa từng có người nào vô trỏng được. Anh George với anh Fred hiển nhiên là đã thử tìm cách đột nhập, nhưng mọi lối vào đều bị đóng kín, niêm phong..."

Harry cảm thấy nóng lên sau khi leo dốc, đang cân nhắc xem có nên cởi tấm áo Tàng hình ra một lát hay không, thì nghe có tiếng người gần đó. Ai đó cũng đang trèo lên bên kia dốc đồi hướng về phía căn nhà. Một lát sau, Malfoy xuất hiện, theo sát bên hông nó là Crabbe và Goyle. Malfoy đang nói oang oang:

"... giờ này lẽ ra đã có cú của ba tao gởi tới. Ổng đã tới phiên tòa để trình tòa về vụ cánh tay của tao... rằng tao đã không thể xài cánh tay của tao suốt ba tháng..."

Crabbe và Goyle cười hinh hích.

"Tao thiệt tình ước chi tao có thể nghe lão khổng lồ đần độn và lông lá ấy tự bào chữa... *'Nó đâu có... nguy hiểm, thiệt mà'*, cái con Bằng-Mã đó giống như đồ chết rồi..."

Bỗng dưng Malfoy nhìn thấy Ron. Gương mặt nhợt nhạt của nó toét ra một nụ cười nham hiểm độc địa:

"Mày làm gì đó hả, Weasley?"

Malfoy nhìn ngôi nhà hoang tàn đằng sau Ron:

"Chắc là mày khoái sống ở đây lắm hả Weasley? Chắc là đang mơ màng có được một phòng ngủ riêng hả? Tao nghe nói cả nhà mày đều ngủ chung với nhau trong một phòng, đúng không mậy?"

Harry nắm lưng áo Ron để ngăn nó nhảy xổ vô Malfoy. Nó nói nhỏ bên tai Ron:

"Để thằng đó cho mình."

Cơ hội ngàn vàng này đâu có thể nào bỏ qua được. Harry lặng lẽ bò vòng ra sau Malfoy, Crabbe và Goyle, cúi xuống xúc một bụm bùn bên đường.

Malfoy vẫn cao giọng với Ron:

"Tụi tao vừa mới bàn luận về lão Hagrid bạn mày. Chỉ thử tưởng tượng xem lão nói gì với Ủy ban Bài trừ Sinh vật Nguy hiểm. Mày nghĩ coi lão có khóc hu hu không, khi cái con Bằng-Mã đó bị cắt cổ..."

"BỊCH!"

Malfoy bị chúi tới trước khi cục sình bay trúng chóc vô đầu nó, mái tóc vàng ánh của nó bỗng bê bết nhễu nhão bùn.

"Cái gì...?"

Ron phải níu chặt lấy hàng rào để cố đứng được, chứ không sẽ lăn quay ra vì cười quá xá đã. Malfoy, Crabbe và Goyle ngốc nghếch xoay quanh tại chỗ, hoảng hốt nhìn dáo dác xung quanh, Malfoy cố gắng vuốt bùn sình khỏi mái tóc.

"Cái gì vậy? Ai làm hả?"

Với cái vẻ bàng quan của một người bình luận thời tiết, Ron nói:

"Cái nhà đó có nhiều ma ám lắm mà, đúng không?"

Crabbe và Goyle có vẻ hoảng sợ, những cơ bắp nổi cuộn lên của tụi nó đâu có chơi nổi với ma. Malfoy thì điên tiết ngó trừng trừng cảnh vật vắng vẻ chung quanh. Harry

rón rén đi dọc lối mòn, tới một vũng nước cống lầy nhầy màu xanh bốc mùi thúi hoắc.

BỘP! BỘP! BỘP!

Phen này thì cả Crabbe và Goyle cũng bị văng trúng. Goyle tức giận nhảy loi choi tại chỗ, cố quẹt nước cống khỏi đôi mắt ti hí lờ đờ. Malfoy thì vừa chùi mặt vừa ngó chằm chằm vào một chỗ cách Harry gần hai thước về bên trái. Nó nói:

"Nó xuất phát từ chỗ đó!"

Crabbe xông tới trước, hai cánh tay dài giơ ra, nó đi như một con quỷ nhập tràng. Harry né quanh Crabbe, lượm một cây gậy, quất vô lưng Crabbe một cái đích đáng. Harry gập đôi người lại để nén tiếng cười. Crabbe thì xoay vòng vòng để coi ai là thủ phạm. Bởi vì chỉ thấy người duy nhứt là Ron nên Crabbe bèn nhắm vô Ron để trả đũa, nhưng Harry đã khoèo chân nó làm nó té chổng kềnh. Và khi Crabbe chổng cẳng lăn quay thì cái chân bè tổ bố của nó vướng vào vạt áo choàng của Harry. Tấm áo bị trì mạnh một cái và Harry cảm thấy nó tuột khỏi mặt mình. Trong một tích tắc, Malfoy trợn trừng mắt ngó Harry. Rồi nó chỉ vào cái đầu Harry, hét:

"AAAÁÁÁÁ!"

Đoạn nó quay đít lại, vắt giò lên cổ, chạy như điên xuống dốc đồi; Crabbe và Goyle bám theo sau nó.

Harry che cái áo Tàng hình lại, nhưng mà thiệt hại đã xảy ra rồi.

Ron nhào tới, ngó chăm chăm một cách vô vọng vào chỗ mà Harry vừa biến mất:

"Harry! Bồ chỉ còn nước chạy lẹ lên thôi! Nếu Malfoy đem kể cho người nào khác biết... thì tốt nhứt là bồ nên chạy thiệt lẹ về lâu đài, mau lên..."

"Vậy gặp lại bồ sau."

Vừa nói dứt câu, không cần thêm một lời nào nữa, Harry phóng chạy ngược xuống con đường trở lại làng Hogsmeade.

Liệu Malfoy có tin vào cái mà nó thấy không? Liệu có ai tin Malfoy không? Không ai biết về tấm áo Tàng hình cả – không ai, ngoại trừ cụ Dumbledore. Ruột gan Harry đảo lộn tùng phèo – Cụ Dumbledore nhất định sẽ biết ngay chuyện gì đã xảy ra, nếu mà Malfoy hé lộ bất cứ điều gì...

Chạy về tới tiệm Công tước Mật, chạy xuống cầu thang dẫn xuống hầm chứa đồ, băng qua sàn đá, chui qua cửa sập... Harry mới cởi tấm áo tàng hình ra, kẹp dưới nách, và cắm đầu chạy tiếp, chạy thục mạng, suốt địa đạo... Malfoy sẽ về tới trường trước nó... Malfoy mất bao nhiêu thời gian để kiếm ra một giáo viên để méc? Thở hổn hà hổn hển, và đau lói một bên sườn, Harry vẫn không giảm tốc độ, chạy một mạch đến tận chân dốc trượt bằng đá. Nó sẽ phải đem giấu tấm áo tàng hình ở đây, sợ rằng nếu Malfoy mà đi méc với một giáo viên nào đó, rồi tấm áo quí báu như vầy mà bị tịch thu thì thiệt là quá đáng. Harry giấu tấm áo sau một góc khuất, rồi bắt đầu trèo lên, cố nhanh hết sức mình, hai bàn tay ướt đẫm mồ hôi trượt trên thành của cái cầu thang tuột. Khi Harry tới được bên trong cái lưng gù của mụ phù thủy, nó gõ cây đũa phép để mở cái bướu, thò đầu ra rồi đu người lên để chui ra. Cái bướu đóng ngay

lại, và Harry vừa nhảy ra đằng sau bức tượng thì nghe có tiếng bước chân đang bước gấp đến gần.

Chính là thầy Snape. Ông đi thật nhanh đến bên Harry, vạt áo chùng đen vờn bay lất phất, rồi đứng lại trước mặt nó. Ông nói:

"Thì ra!..."

Trong mắt ông lộ ánh nhìn chiến thắng đang kìm nén. Harry cố gắng tỏ ra ngây thơ vô tội, dù dư biết cái bộ mặt đầm đìa mồ hôi và hai bàn tay dính đầy bùn sình đã tố cáo mình quá rõ; nó vội đút hai bàn tay vô túi áo chùng để giấu đi. Thầy Snape bảo:

"Potter, trò đi theo tôi!"

Harry đi theo thầy xuống cầu thang, vừa đi vừa chùi tay bên trong cái túi áo chùng để thầy Snape không nhìn thấy. Hai người đi xuống hết bậc cầu thang, đến tầng hầm rồi vào văn phòng thầy Snape.

Trước đây Harry chỉ đến văn phòng thầy Snape có một lần, mà lần đó cũng ở trong tình trạng vô cùng khốn đốn. Kể từ lần đó đến nay, thầy Snape đã sưu tầm thêm được một mớ đồ bầy nhầy khủng khiếp đựng trong mấy cái hũ. Cả lũ hũ lọ đứng dài dài trên cái kệ đằng sau bàn giấy, phản chiếu lấp lánh ánh lửa lò sưởi, tăng thêm vẻ ghê sợ trong bầu không khí đầy đe dọa. Thầy Snape bảo:

"Ngồi xuống!"

Harry ngồi xuống. Tuy nhiên, thầy Snape vẫn đứng. Thầy nói:

"Cậu Malfoy vừa mới gặp tôi để trình một câu chuyện rất lạ, Potter à."

Harry không nói lời nào.

"Cậu ấy thưa với tôi là cậu ấy đang đi lên gần đến căn Lều Hét thì cậu ấy tình cờ gặp Weasley – rõ ràng là chỉ có một mình."

Harry vẫn không mở miệng nói lời nào.

"Cậu Malfoy trình bày rằng cậu ấy đang đứng nói chuyện với Weasley thì một khối sinh to quăng trúng ngay sau ót của cậu ấy. Trò nghĩ coi chuyện như vậy làm sao có thể xảy ra? "

Harry cố gắng tạo ra vẻ mặt hơi ngạc nhiên:

"Thưa thầy, con không biết."

Đôi mắt của thầy Snape nhìn soi mói vào mắt Harry. Tình cảnh y hệt như ông ta đang trừng đuổi một con Bằng-Mã. Harry cố gắng không chớp mắt.

"Lúc đó cậu Malfoy nhìn thấy một sự xuất hiện lạ thường. Trò có thể tưởng tượng ra đó là cái gì không, Potter?"

Harry đáp với giọng cố làm ra vẻ tò mò một cách ngây thơ.

"Thưa thầy không ạ."

"Đó chính là cái đầu của trò đó, Potter! Một cái đầu lơ lửng giữa không trung."

Harry im lặng một lúc lâu rồi nói:

"Có lẽ bạn ấy nên đến gặp bà Pomfrey để khám bệnh. Nếu mà bạn ấy nhìn thấy hình ảnh hoang đường như vậy..."

Thầy Snape nhẹ nhàng hỏi:

"Cái đầu của trò làm gì ở Hogsmeade hả Potter? Cái đầu của trò đâu có được phép lang thang ở Hogsmeade.

Và không có một bộ phận nào của thân thể trò được phép xuất hiện ở Hogsmeade hết!"

Harry cố gắng giữ cho bộ mặt của mình không lộ vẻ tội lỗi hay sợ hãi:

"Thưa thầy, con biết điều đó. Nhưng mà nghe có vẻ như Malfoy bị ảo..."

"Malfoy không hề bị ảo giác."

Thầy Snape nhe răng gầm gừ. Ông cúi mình xuống, hai tay ông chống trên hai tay vịn của cái ghế Harry đang ngồi, để cho gương mặt của ông chỉ còn cách mặt Harry chừng ba tấc:

"Nếu cái đầu của trò ở Hogsmeade thì toàn bộ phần còn lại của thân thể trò cũng ở Hogsmeade."

Harry chống chế:

"Con ở trong tháp Gryffindor từ hồi sáng đến giờ, như lời thầy biểu..."

"Có ai chắc được điều đó không?"

Harry không thể nói gì được. Cái miệng mỏng dính của thầy Snape cong lên thành một nụ cười kinh khủng. Ông đứng thẳng trở lại và nói:

"Vậy đó. Mọi người, từ Bộ trưởng Bộ Pháp thuật trở xuống, đều ra sức gìn giữ cho Harry Potter lừng danh khỏi hiểm họa Sirius Black. Nhưng Harry Potter nổi tiếng chơi luật riêng của mình. Cứ mặc xác cho những con người tầm thường lo lắng về sự an toàn của mình! Harry Potter lừng lẫy cứ đi bất cứ đâu mình muốn, không cần nghĩ ngợi gì tới hậu quả hết!"

Harry vẫn lặng im. Thầy Snape đang cố tìm cách khiêu khích cho nó phải xì ra sự thật. Nó sẽ không đời nào mắc bẫy. Thầy Snape đâu có bằng chứng gì... Chưa có bằng chứng gì cả.

Bỗng nhiên thầy Snape nói:

"Trò cực kỳ giống cha của trò, Potter à."

Hai mắt của thầy Snape long lanh:

"Cha của trò cũng vậy, cực kỳ ngạo mạn. Một tí tài năng trên sân Quidditch đã làm cho y chảnh, tưởng y siêu hơn hết thảy tụi này, đi vênh váo khắp trường cùng lũ bạn và đám thần phục... Hai cha con trò không khác nhau một chút nào hết."

Harry la lên, không kịp tự kiềm chế mình:

"Ba của con không đi *vênh váo*. Mà con cũng không hề..."

Thầy Snape cứ nói tiếp, tận dụng lợi thế của ông, gương mặt thỏn mỏn đầy nham hiểm:

"Cha của trò cũng chẳng thèm tuân thủ luật lệ gì hết. Luật là để ràng buộc bọn phàm nhân kém cỏi, chứ đâu phải dành cho những kẻ giành được cúp Quidditch hả? Cái đầu của cha trò cứ phình bốc lên..."

"THÔI ĐI!"

Harry đột ngột đứng dậy. Một cơn giận khủng khiếp bốc lên, một cơn giận mà từ khi rời ngôi nhà ở đường Privet Drive đến nay Harry mới cảm thấy lại sôi trào ùng ục. Nó không thèm bận tâm đến gương mặt đang đanh lại của thầy Snape, hay đôi mắt đen của thầy đang lóe sáng một cách giận dữ.

"Trò vừa nói với tôi cái gì, Potter?"

Harry la lên:

"Con nói thầy đừng bôi bác ba của con nữa. Con biết sự thật mà. Ba con đã từng cứu mạng thầy! Thầy Dumbledore đã nói cho con biết! Nếu mà không nhờ ba của con thì thầy đừng có hòng mà còn đứng ở đây."

Làn da vàng ủng của thầy Snape gần như đổi thành màu sữa chua. Ông thì thào:

"Vậy chứ ông Hiệu trưởng có nói cho trò biết cái tình huống mà cha của trò cứu được tính mạng của tôi không? Hay là ông ấy cho là những chi tiết đó quá chướng đối với cái lỗ tai tinh tế của cậu Potter quí báu?"

Harry cắn môi. Nó không biết điều gì đã xảy ra và nó cũng không muốn nhìn nhận việc gì đã xảy ra – nhưng xem ra thầy Snape biết rõ sự thật. Ông nói với một cái cười gằn làm méo mó cả gương mặt:

"Ta ghét cái điệu trò hí hửng đinh ninh với những ý tưởng sai lầm về cha trò. Chắc là lâu nay trò tưởng tượng đó là một hành động anh hùng vẻ vang gì đó hả? Để ta chỉnh lại suy nghĩ của trò đã: người cha thánh thiện của trò cùng lũ bạn đã bày một trò đùa cực kỳ vui để chơi ta và khiến ta có thể chết như chơi nếu vào phút chót cha của trò không bị sợ đến lạnh cẳng. Chẳng có gì là anh hùng mã thượng trong hành động của y hết. Y cứu mạng ta chỉ là để cứu lấy chính cái mạng của y. Nếu mà trò đùa của y thành công thì y chắc chắn bị đuổi khỏi trường Hogwarts."

Hàm răng vàng khè và lởm chởm của thầy Snape nhe ra. Thầy thình lình quát:

"Lộn trái túi áo ra, Potter!"

Harry không nhúc nhích. Nó nghe tiếng lùng bùng trong lỗ tai.

"Lộn trái hết các túi của trò ra, nếu không chúng ta sẽ phải đi thẳng đến phòng thầy Hiệu trưởng. Potter! Móc hết túi ra!"

Lạnh tê vì sợ, Harry từ từ móc trong túi ra một gói mẹo lừa của tiệm giỡn Zonko và tấm bản đồ của Đạo tặc.

Thầy Snape chụp ngay cái túi mẹo lừa Zonko. Harry vội nói, vừa cầu nguyện sao cho nó có thể mượn Ron để đánh lạc hướng:

"Cái đó của Ron cho con... Nó... mua về từ chuyến đi Hogsmeade lần trước..."

"Thật sao? Và trò đã bỏ trong túi mang theo mình từ đó cho tới giờ? Cảm động biết chừng nào... và cái gì đây?"

Thầy Snape cầm tới tấm bản đồ. Harry cố gắng hết sức giữ cho nét mặt của mình được bình thản. Nó nhún vai:

"Thưa thầy, chỉ là một miếng giấy da thừa mà thôi."

Thầy Snape lật qua lật lại tấm bản đồ, mắt dò xét Harry:

"Chắc chắn là trò đâu cần xài tới một miếng giấy da *cũ rích* này, đúng không? Sao trò không... quẳng nó đi cho rồi?"

Thầy Snape đưa tay lại gần lò sưởi. Harry hấp tấp nói:

"Đừng!"

Cái mũi dài ngoằng của thầy Snape giựt giựt:

"Thì ra! Chắc đây cũng lại là một món quà quí báu của cậu Weasley hả? Hay nó là... cái gì khác nữa? Không chừng là một lá thư viết bằng mực vô hình? Hay... hướng dẫn cách đi tới Hogsmeade mà không cần phải ngang qua các giám ngục Azkaban?"

Harry chớp mắt, và mắt thầy Snape lóe sáng lên. Ông rút cây đũa phép ra, vuốt thẳng tấm giấy trên bàn làm việc của mình, lẩm bẩm:

"Để ta xem... để ta xem... Hãy tiết lộ bí mật của mi!"

Thầy Snape gõ đũa phép lên tấm giấy da. Chẳng có chuyện gì xảy ra. Harry nắm chặt hai bàn tay lại để cho bớt run.

Thầy Snape lại gõ đũa phép lên tấm giấy da, nói:

"Hãy tự lộ ra!"

Tấm giấy da vẫn trống trơn. Harry hít những hơi thở sâu, bình thản.

Thầy Snape lại gõ mạnh lên tấm giấy da, cất cao giọng:

"Giáo sư Severus Snape, bậc thầy ở trường Hogwarts, ra lệnh cho mi tiết lộ những thông tin mà mi đang giữ!"

Như thể có một bàn tay vô hình viết trên trang giấy da, những dòng chữ lần lượt hiện ra trên bề mặt phẳng phiu của tấm bản đồ Đạo tặc.

"Ông Mơ Mộng Ngớ Ngẩn có lời khen giáo sư Snape, và xin ông ta hãy thôi chõ cái mũi to đùng quái dị của ông vô công chuyện của người khác."

Thầy Snape đứng chết trân. Harry trợn trừng mắt ngó, cũng ngạc nhiên đến chết trân trước những lời lẽ đó. Nhưng tấm bản đồ không chịu ngừng bức thư ở đó. Dưới dòng thứ nhứt tiếp tục xuất hiện những dòng chữ khác:

"Ông Gạc Nai đồng ý với ông Mơ Mộng Ngớ Ngẩn, và muốn nói thêm rằng giáo sư Snape là một lão già xấu xí khó ưa."

Nếu mà tình huống của Harry lúc đó không cực kỳ căng

thẳng thì chuyện đang diễn ra quả là tức cười. Lại thêm những dòng chữ mới xuất hiện:

"Ông Chân Nhồi Bông muốn được bày tỏ nỗi ngạc nhiên rằng một đồ ngốc như vậy mà cũng trở thành giáo sư được."

Harry nhắm mắt lại trong nỗi kinh sợ điếng hồn. Khi nó mở mắt ra thì thấy tấm bản đồ của Đạo tặc đã dứt lời cuối cùng:

"Ông Đuôi Trùn chúc giáo sư Snape một ngày tốt lành, và khuyên ông đi gội đầu đi, đồ ở dơ rít rịt!"

Harry chờ đợi tai họa giáng xuống đầu. Nhưng thầy Snape nói một cách êm ái:

"Thì ra... Chúng ta sẽ giải quyết cái trò này..."

Thầy sải bước đến bên lò sưởi, hốt một nắm bột óng ánh trong cái hũ đặt trên bệ lò sưởi, quăng chúng vào ngọn lửa bùng cháy. Thầy Snape gọi qua ngọn lửa:

"Lupin! Tôi muốn nói chuyện."

Harry ngó đăm đăm vào ngọn lửa, cực kỳ ngơ ngác. Từ trong lò sưởi hiện ra một hình thù to tướng đang xoay tít cực nhanh. Vài giây sau, giáo sư Lupin trèo ra khỏi lò sưởi, tay phủi phủi bụi tro bám trên bộ áo chùng nhếch nhác của mình. Thầy ôn tồn nói:

"Anh gọi tôi à, anh Severus?"

Thầy Snape bước dài trở lại bàn giấy, gương mặt cau có méo mó đi vì quá giận dữ.

"Đúng, tôi mới gọi. Tôi vừa bảo Potter lộn trái túi áo của nó. Đây là cái nó giấu trong túi."

Thầy Snape chỉ vào tấm giấy da vẫn còn rành rành hiện

rõ mấy dòng chữ của các quí ông Mơ Mộng Ngớ Ngẩn, Đuôi Trùn, Chân Nhồi Bông, và Gạc Nai. Một cảm xúc kỳ lạ bị giấu nhẹm hiện ra trên gương mặt thầy Lupin. Thầy Snape hỏi:

"Sao?"

Thầy Lupin vẫn nhìn đăm đăm tấm bản đồ. Harry có cảm tưởng là thầy Lupin đang suy tính rất nhanh. Thầy Snape lại hỏi lần nữa:

"Sao? Tấm giấy da này rõ ràng là chứa đầy ma thuật Hắc ám. Kể như thuộc lãnh vực chuyên môn của thầy đó, Lupin. Anh thử tưởng tượng coi Potter kiếm đâu ra một thứ như vầy?"

Thầy Lupin ngước nhìn lên, với nửa cái liếc mắt sang hướng Harry cảnh cáo nó đừng xía vô câu chuyện. Thầy Lupin ôn tồn lập lại mấy lời của thầy Snape:

"Đầy ma thuật Hắc ám à? Thực lòng anh tin như vậy sao, anh Severus? Theo tôi thấy thì đó chỉ là một tấm giấy da biết sỉ nhục bất cứ ai tìm cách đọc nó. Một trò trẻ con, nhưng chắc chắn là không nguy hiểm. Tôi đoán là Harry vớ được cái này ở một tiệm giỡn..."

"Thật à?"

Thầy Snape hỏi lại. Hàm của ông cứng đơ ra vì tức giận.

"Anh cho là một cái tiệm giỡn có thể bán cho trò ấy một thứ như vầy sao? Anh không nghĩ là trò ấy *nhận trực tiếp từ những người chế tạo* thì nghe có lý hơn sao?"

Harry không hiểu thầy Snape đang nói về điều gì. Mà có vẻ như thầy Lupin cũng không hiểu. Thầy nói:

"Anh muốn nói là từ ông Đuôi Trùn hay một người nào

đó trong số những người này à? Harry, trò có biết ai trong số các ông này không?"

Harry nhanh nhẩu đáp:

"Thưa thầy, không ạ."

Thầy Lupin quay lại nói với thầy Snape:

"Thấy không, anh Severus? Theo tôi thì chỉ là một món đồ chơi của tiệm giỡn Zonko..."

Đúng lúc đó, Ron chạy ào vô văn phòng thầy Snape. Nó gần như đứt hơi, dừng lại sát bàn giấy của thầy Snape, xoa cơn đau nhói trên ngực và cố gắng nói:

"Con... đã đưa... cái đó... cho... Harry. Con... mua... nó... ở tiệm... Zonko... từ... lâu... rồi..."

"Vậy đó!"

Thầy Lupin vỗ hai tay vào nhau và nhìn quanh phấn khởi:

"Vậy là coi như rõ ràng rồi! Anh Severus à, tôi lấy lại tấm giấy da này được không?"

Thầy xếp tấm bản đồ lại, nhét nó vô túi trong của tấm áo chùng.

"Harry, Ron, hai trò đi theo tôi, tôi cần nói đôi lời với hai trò về bài luận ma cà rồng. Xin thầy tha lỗi cho chúng tôi nhé, thầy Snape?"

Harry không dám nhìn thầy Snape khi nó rời văn phòng của thầy. Nó cùng Ron im lặng bước theo thầy Lupin suốt quãng đường trở lại tiền sảnh. Tới đó Harry mới quay qua nói với thầy Lupin:

"Thưa thầy, con..."

Thầy Lupin nói ngắn gọn:

"Thầy không muốn nghe một lời giải thích nào cả."

Thầy liếc nhìn quanh tiền sảnh trống vắng và hạ thấp giọng, nói:

"Thầy tình cờ biết là tấm bản đồ này đã bị thầy Filch tịch thu từ nhiều năm nay rồi. Ừ, thầy biết nó là một tấm bản đồ."

Harry và Ron tỏ ra hết sức kinh ngạc. Thầy Lupin vẫn nói tiếp:

"Thầy không muốn biết làm cách nào mà nó lại lọt vô tay con. Tuy nhiên, thầy *sửng sốt* vì các con đã không đem nộp lại nó. Đặc biệt là sau chuyện xảy ra vừa rồi khi một học sinh để rơi rớt đâu đó thông tin về tòa lâu đài. Thầy không thể trả lại con tấm bản đồ này đâu, Harry à."

Harry không bất ngờ về quyết định đó, và nó quá tha thiết muốn được giải đáp những điều đang thắc mắc đến nỗi nó không buồn kháng cự lại quyết định tịch thu tấm bản đồ của thầy Lupin.

"Thưa thầy, tại sao thầy Snape nghĩ là con lấy tấm bản đồ từ những người chế tạo?"

Thầy Lupin ngập ngừng:

"Bởi vì... bởi vì những người chế tạo tấm bản đồ này muốn dụ dỗ con ra khỏi trường. Họ cho là như vậy mới cực kỳ thú vị."

Harry hỏi, giọng kích động:

"Thầy có *biết* những người đó không?"

"Thầy có gặp họ rồi."

Thầy Lupin đáp gọn và nhìn Harry một cách nghiêm nghị hơn bao giờ hết:

"Harry à, con đừng trông mong lần sau thầy lại bao che cho con nữa đấy. Thầy không thể làm cho con quan trọng hóa chuyện Sirius Black. Nhưng thầy cứ tưởng rằng những gì mà con nghe được mỗi khi các giám ngục Azkaban đến gần con đã có tác động đến con nhiều hơn chứ. Ba má của con đã liều mạng mình để cho con được sống sót, Harry à. Con đền đáp họ như vầy thì tệ bạc quá... đem đánh đổi sự hy sinh của họ để lấy một bịch mẹo đùa!"

Thầy bước đi, để lại Harry trong tâm trạng còn tệ hơn là khi nó bị thầy Snape kêu vô văn phòng ổng. Nó và Ron chậm rãi leo lên cầu thang cẩm thạch. Khi Harry đi ngang qua bức tượng mụ phù thủy chột mắt, nó sực nhớ ra tấm áo tàng hình: tấm áo vẫn còn ở dưới đó, nhưng bây giờ nó không dám xuống đó lấy lại.

Ron đột ngột mở lời:

"Đó là lỗi của mình. Mình đã xúi bồ đi. Thầy Lupin nói đúng. Làm vậy thì thiệt là ngu. Lẽ ra tụi mình không nên làm vậy..."

Nó ngừng ngang; tụi nó đã đi tới hành lang nơi đám quỷ lùn an ninh đang tuần tra canh gác, và Hermione đang đi về phía tụi nó. Chỉ ngó mặt cô bé một cái cũng đủ cho Harry biết chắc là Hermione đã nghe được chuyện gì xảy ra rồi. Trái tim nó nặng chịch như hóa thành chì. Không biết cô nàng đã đi méc với giáo sư McGonagall chưa?

Khi Hermione dừng bước trước mặt hai đứa nó, Ron nói một cách tàn nhẫn:

"Tới coi cho đã mắt hả? Hay là trò vừa mới đi méc tụi này xong?"

"Không!"

Hermione đang siết chặt một lá thư trong tay và môi cô bé run run:

"Tôi chỉ nghĩ là các bạn cũng nên biết... Bác Hagrid thua kiện rồi. Con Bằng-Mã Buckbeak sắp bị xử tử!"

CHƯƠNG MƯỜI LĂM

CHUNG KẾT QUIDDITCH

Hermione giơ lá thư ra, nói:

"Bác ấy gởi cho tôi cái này."

Harry cầm lấy lá thư. Tấm giấy da ẩm ướt và những giọt nước mắt tổ chảng làm lem đấu mực nhòe nhoẹt ở nhiều chỗ đến nỗi thiệt là khó mà đọc được lá thư.

Cháu Hermione yêu quí,

Chúng ta thua kiện rồi. Bác được phép đem nó về Hogwarts. Ngày xử tử đã được ấn định.

Beaky khoái Luân Đôn lắm.

Bác sẽ không bao giờ quên sự giúp đỡ mà cháu đã giành cho bác.

Hagrid.

Harry kêu lên:

"Họ không thể làm điều đó. Không thể nào! Buckbeak đâu có nguy hiểm chút nào đâu?"

Hermione quẹt nước mắt, nói:

"Ba của Malfoy đã dọa ép Ủy ban trong chuyện này.

CHƯƠNG MƯỜI LĂM

CHUNG KẾT QUIDDITCH

Hermione giơ lá thư ra, nói:

"Bác ấy gởi cho tôi cái này."

Harry cầm lấy lá thư. Tấm giấy da ẩm ướt và những giọt nước mắt tổ chảng làm lem dấu mực nhòe nhoẹt ở nhiều chỗ đến nỗi thiệt là khó mà đọc được lá thư.

Cháu Hermione yêu quí,

Chúng ta thua kiện rồi. Bác được phép đem nó về Hogwarts. Ngày xử tử đã được ấn định.

Beaky khoái Luân Đôn lắm.

Bác sẽ không bao giờ quên sự giúp đỡ mà cháu đã giành cho bác.

Hagrid.

Harry kêu lên:

"Họ không thể làm điều đó. Không thể nào! Buckbeak đâu có nguy hiểm chút nào đâu?"

Hermione quẹt nước mắt, nói:

"Ba của Malfoy đã dọa ép Ủy ban trong chuyện này.

Các bạn biết ổng là người như thế nào mà. Cái Ủy ban đó gồm toàn một đám ngốc già nhát cáy, và họ sợ ba Malfoy chết khiếp. Nhưng dù sao thì vẫn còn có thể xin kháng án, tòa luôn luôn có vụ đó mà. Chỉ có điều là mình chẳng thấy có chút hy vọng gì hết... sẽ chẳng có gì thay đổi đâu."

Ron hùng hổ nói:

"Có chứ, sẽ thay đổi chứ. Bồ sẽ không còn phải đơn độc đấu tranh nữa, Hermione à. Mình sẽ giúp bồ."

"Ôi, Ron!"

Hermione vòng hai tay ôm chầm cổ Ron và oà khóc nức nở. Ron, với vẻ kinh hoàng, vỗ nhè nhẹ lên đầu Hermione để an ủi cô bé một cách hết sức vụng về. Cuối cùng Hermione buông Ron ra. Cô bé thổn thức:

" Ron ơi, mình thiệt tình, thiệt tình xin lỗi về vụ con Scabbers..."

"Ôi... thì... nó cũng già rồi."

Ron có vẻ mừng rỡ là được Hermione buông ra. Nó nói:

"Với lại nó cũng hơi vô tích sự. Mà biết chừng đâu ba má mình sẽ mua cho mình một con cú!"

Những biện pháp an ninh áp đặt cho tất cả học sinh từ lần đột nhập thứ hai của Black khiến cho Harry, Ron và Hermione không thể nào đi thăm lão Hagrid vào buổi tối nữa. Cơ hội duy nhứt để tụi nó có thể nói chuyện với lão là trong giờ học môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí.

Phán quyết của Ủy ban làm cho lão bị sốc đến nỗi chết điếng luôn.

"Lỗi tại bác hết. Miệng lưỡi cứ líu lại. Tất cả họ đều ngồi đầy ra đấy, trong những bộ áo chùng đen, mà bác thì cứ làm rớt tờ giấy rồi lại quên béng hết những ngày tháng mà cháu đã tra cứu cho bác, Hermione à. Và rồi ông Lucius Malfoy đứng dậy nói lời buộc tội của ổng, rồi cái Ủy ban làm đúng y chang những gì ổng biểu họ làm..."

Ron hung hăng nói:

"Còn xin kháng án được mà! Bác đừng vội bỏ cuộc, tụi cháu cũng đang tìm cách đây!"

Ba đứa cùng trở về tòa lâu đài với những đứa học trò khác. Tụi nó có thể nhìn thấy Malfoy đi đằng trước, vừa nói chuyện với Crabbe và Goyle, vừa ngoái đầu nhìn ba đứa tụi nó đi đằng sau mà cười nhạo báng.

Khi đến tòa lâu đài, lão Hagrid buồn bã nói:

"Chẳng được tích sự gì đâu, Ron à. Cái Ủy ban đó có khác gì món đồ trong túi của Lucius Malfoy đâu. Bác chỉ còn nước cố gắng làm cho những ngày cuối cùng của Buckbeak trở thành những ngày hạnh phúc nhứt trong đời nó. Bác nợ nó điều đó..."

Lão Hagrid quay đi, vội vã bước trở lại căn chòi của lão, giấu mặt trong chiếc khăn tay.

Malfoy, Crabbe và Goyle đã đứng rình bên trong cánh cửa tòa lâu đài lắng nghe:

"Ngó lão già bù lu bù loa kìa!"

Malfoy nói:

"Tụi bây có bao giờ trông thấy cái giống gì thảm thương cỡ này chưa? Vậy mà cái đồ tèm lem đó lại được coi như thầy của tụi mình!"

Harry và Ron đều tức giận sấn tới trước mặt Malfoy, nhưng Hermione đã ra tay trước hơn hết thảy – CHÁT!

Cô bé thẳng cánh tay dồn hết sức tát thiệt mạnh vô mặt Malfoy. Malfoy lảo đảo. Cả Harry, Ron, Crabbe lẫn Goyle đều đứng chết trân vì sửng sốt khi Hermione lại giơ cánh tay lên một lần nữa.

"Mi dám gọi bác Hagrid là đồ thảm thương, còn mi là đồ thối tha, đồ ác độc..."

Ron chụp cánh tay của Hermione, can ngăn một cách yếu ớt:

"Hermione!"

Hermione vùng mạnh để thoát ra:

"Tránh ra, Ron!"

Hermione rút cây đũa phép của cô bé ra. Malfoy bước thụt lùi lại. Crabbe và Goyle lộ vẻ hoang mang hết sức, ngó Malfoy chờ đợi chỉ thị. Malfoy lầm bầm:

"Đi!"

Trong nháy mắt, cả ba đứa biến mất trong hành lang dẫn xuống tầng hầm.

Ron lập lại *"Hermione!"* với giọng vừa kinh ngạc vừa cảm kích. Hermione rít lên:

"Harry, bồ phải đánh bại nó trong trận chung kết Quidditch mới được! Bồ phải thắng, bởi vì mình sẽ không thể nào chịu đựng nổi nếu Slytherin thắng."

Ron vẫn lồi mắt ra mà nhìn Hermione, nhưng nó bảo:

"Tụi mình tới giờ học Bùa chú rồi."

Bọn trẻ vội vã đi lên cầu thang cẩm thạch hướng về phòng học của giáo sư Flitwick.

Khi Harry mở cửa phòng học thì thầy Flitwick khiển trách:

"Các trò trễ rồi đó! Mau về chỗ ngồi, lấy đũa phép ra. Vào buổi học hôm nay chúng ta sẽ thí nghiệm Bùa Hưng phấn. Các trò khác đã chia thành từng đôi..."

. Harry và Ron vội vàng về chỗ ngồi ở cuối lớp và mở cặp ra. Ron ngoảnh nhìn ra sau lưng:

"Hermione đâu rồi?"

Harry cũng nhìn quanh. Hermione không hề bước vô lớp học, mặc dù Harry đoan chắc là cô bé còn ở ngay bên cạnh nó khi nó mở cánh cửa phòng học ra. Harry trợn mắt ngó Ron:

"Sao kỳ lạ vậy? Có lẽ... có lẽ bạn ấy ghé vô nhà vệ sinh hay đâu đó?"

Nhưng suốt buổi học hôm đó vẫn không thấy Hermione trở vào lớp. Khi cả lớp tan học để đi ăn trưa, ai cũng cười toe toét. Ron nói:

"Lẽ ra Hermione cũng có thể làm một bùa Hưng phấn cho chính mình."

Bùa Hưng phấn đã khiến cho tụi nó có cảm giác rất ư cao hứng phấn khởi.

Nhưng mà Hermione cũng không có mặt ở phòng ăn trưa. Khi tụi nó ăn tới món bánh táo tráng miệng, cái "hậu vị" của Bùa Hưng phấn rã dần, Harry và Ron mới bắt đầu hơi hơi lo lắng.

Lúc hai đứa vội vàng trèo lên cầu thang xoắn về tháp Gryffindor, Ron lo âu nói:

"Bồ nghĩ coi, hay là Malfoy đã làm gì Hermione?"

Hai đứa đi ngang qua đám quỷ lùn an ninh, đọc mật

khẩu cho Bà Béo (*'Flibbertigibbet'*[1]) - rồi chen nhau chui qua cái lỗ chân dung vô trong phòng sinh hoạt chung.

Hermione đang ngồi ngủ say sưa cạnh một cái bàn, đầu đặt trên cuốn sách Số học để mở. Harry và Ron ngồi xuống hai bên Hermione, chọc cô bé thức dậy.

Hermione giật mình, bừng thức giấc, ngơ ngác nhìn đăm đăm chung quanh:

"Ca... cái... cái... gì? Tới giờ học rồi hả? Bây giờ tụi mình học tới môn gì rồi?"

Harry nói:

"Môn Tiên tri, nhưng còn hai mươi phút nữa mới lên lớp. Hermione à, sao bồ không vô lớp học Bùa chú?"

Hermione ré lên:

"Cái... gì? Ôi, thôi rồi! Mình quên béng đi lớp Bùa chú!"

Harry lấy làm lạ:

"Làm sao bồ có thể quên béng đi được? Bồ đi cùng với tụi này tới tận cửa phòng học mà!"

Hermione rên rỉ:

"Mình không thể nào tin được! Giáo sư Flitwick có giận lắm không? Ôi, chính là tại Malfoy, mình cứ nghĩ tới nó mà quên hết mọi thứ!"

Ron ngó xuống cuốn sách Số học to đùng mà Hermione đã dùng để kê đầu như một cái gối:

"Bồ biết không, Hermione? Mình thấy bồ kiệt sức tới nơi rồi. Bồ cố gắng làm nhiều quá sức mình đó!"

---

1. Có nghĩa là: *"Đồ ngồi lê đôi mách"*

"Đâu có! Mình hổng kiệt sức đâu!"

Hermione kêu lên, vừa vuốt mớ tóc khỏi xòa xuống mắt, vừa nhìn quanh một cách vô vọng để kiếm cái cặp của mình:

"Chẳng qua là mình chỉ nhầm lẫn chút xíu, vậy thôi. Mình nên đi gặp giáo sư Flitwick để xin lỗi thì tốt hơn. Hẹn gặp lại mấy bồ trong lớp Tiên tri nha!"

Hai mươi phút sau Hermione nhập bọn với Harry và Ron ở chân cầu thang dẫn lên lớp học của giáo sư Trelawney, trông vẻ mặt cực kỳ rầu rĩ:

"Mình không thể nào tin được là mình lại bỏ lỡ mất bài Bùa Hưng phấn! Mình dám cá là khi thi thế nào cũng ra bài đó. Giáo sư Flitwick đã nói xa nói gần là sẽ có thể thi bài đó!"

Ba đứa cùng nhau leo lên cầu thang dẫn tới căn phòng âm u cheo leo tuốt trên đỉnh tháp. Trên mỗi cái bàn nhỏ là một trái cầu pha lê lóng lánh đầy sương trắng màu ngọc trai. Harry, Ron và Hermione cùng ngồi chung với nhau quanh một cái bàn con ọp ẹp. Ron đảo một con mắt cảnh giác nhìn chung quanh để canh giáo sư Trelawney, đề phòng trường hợp bà lảng vảng gần đó. Nó làu bàu:

"Mình tưởng tới học kỳ sau tụi mình mới phải học môn bói cầu pha lê chứ!"

Harry cũng thì thầm đáp lại:

"Đừng có phàn nàn nữa, như vầy có nghĩa là tụi mình đã xong môn bói chỉ tay rồi. Mình đã phát chán cái kiểu co rúm người hãi sợ của cổ mỗi lần cổ ngó vô bàn tay của mình rồi."

"Chúc các trò một ngày tốt lành!"

Giọng nói huyền bí quen thuộc vang lên, và giáo sư Trelawney từ trong bóng tối hiện ra một cách bất ngờ đầy kịch tính như thường lệ. Parvati và Lavender run lên vì hồi hộp, gương mặt hai đứa này được rọi sáng bằng ánh phản chiếu đùng đục của trái cầu pha lê.

Giáo sư Trelawney tự mình ngồi xuống một cái ghế quay lưng lại lò sưởi, đưa mắt nhìn chung quanh:

"Tôi đã quyết định giới thiệu môn bói cầu pha lê hơi sớm hơn dự định một tý. Định mệnh đã chỉ dẫn cho tôi biết rằng kỳ thi vào tháng sáu của các trò sẽ có môn bói cầu, và tôi phải lo cho các trò được thực hành đầy đủ."

Hermione khụt khịt mũi. Cô bé nói mà không cần bận tâm hạ thấp giọng xuống:

"Chà, thiệt tình mà nói... cái gọi là 'định mệnh đã chỉ dẫn'... Ai ra đề thi? Cô giáo chứ ai! Sự tiên đoán của cổ sao mà hay thiệt!"

Khó mà nói được là giáo sư Trelawney có nghe lọt tai lời của Hermione không, bởi vì gương mặt của bà ẩn khuất trong bóng tối. Tuy nhiên bà vẫn tiếp tục như thể bà không hề nghe thấy gì hết. Bà nói giọng mơ màng:

"Bói cầu pha lê là một nghệ thuật đặc biệt tinh túy. Tôi không trông mong bất cứ ai trong số các trò *Thấy* khi mới lần đầu soi nhìn vào chiều sâu vô tận của trái cầu pha lê. Chúng ta sẽ bắt đầu bằng cách thực hành thư giãn ý thức và ngoại nhãn..."

Ron bắt đầu cười khúc khích không cách nào nhịn được, và nó phải nhét cả nắm tay vô họng để bịt tiếng cười lại.

"... để làm trong sáng Nội Nhãn và siêu thức. Có thể, nếu chúng ta may mắn, một số các trò sẽ được *Thấy* trước khi kết thúc buổi học."

Và thế là mọi người bắt đầu. Ít nhứt thì Harry cũng thấy cực kỳ ngu ngốc khi trơ mắt nhìn chăm chăm một trái cầu pha lê, nó cố gắng giữ cho đầu óc mình trống rỗng khi những ý nghĩ như "trò này ngu thiệt..." lướt qua đầu óc. Cũng chẳng được tích sự gì khi Ron cứ xì ra những tiếng khúc khích nín không được, còn Hermione thì cứ tắc lưỡi không ngừng.

Sau chừng mười lăm phút ráng yên lặng ngó chằm chằm trái cầu pha lê, Harry hỏi hai bạn:

"Thấy cái gì chưa?"

Ron chỉ tay, nói:

"Thấy, có một vết cháy xém trên cái bàn này, chắc là ai đó đã làm ngã cây đèn cầy."

Hermione rít giọng:

"Cái trò này thiệt là mất thì giờ. Lẽ ra mình có thể thực hành cái khác hữu ích hơn. Đáng ra mình đã có thể bắt kịp bài Bùa Hưng phấn..."

Giáo sư Trelawney sột soạt đi ngang qua chỗ ba đứa. Bà nói rì rầm trong tiếng va chạm leng keng của mấy cái vòng đeo tay:

"Có ai muốn tôi giải thích giúp những điềm báo lờ mờ trong trái cầu pha lê của mình không?"

Ron lẩm bẩm:

"Mình khỏi cần giúp. Cái điềm này nghĩa là gì thì quá rõ ấy chứ: tối nay trời sẽ đầy sương mù."

Cả Harry và Hermione đều bật cười to.

Mọi cái đầu đều quay về hướng tụi nó. Parvati và Lavender tỏ ra bị xúc phạm ghê gớm. Giáo sư Trelawney thì nói:

"Đó, thiệt tình! Các trò đang phạm đến làn sóng tiên tri!"

Bà đến gần cái bàn của tụi nó và xăm soi nhìn vào trái cầu pha lê. Harry cảm thấy trái tim mình chùng xuống. Nó đoan chắc là nó biết tỏng điều gì sắp sửa xảy ra...

Giáo sư Trelawney kề cái mặt sát trái cầu, để cho trái cầu phản chiếu thành hai trong đôi tròng kiếng khổng lồ của bà và thì thầm:

"Có cái gì đó ở đây! Cái gì đó đang di chuyển... nhưng mà cái gì thế nhỉ?"

Harry chuẩn bị sẵn sàng đem đánh cược bất cứ thứ gì nó đang có, kể cả cây chổi thần Tia Chớp, rằng "cái gì đó" chắc chắn không phải là một tin lành, cho dù là tin gì đi nữa. Mà đúng như vậy...

Giáo sư Trelawney thở ra, ngước lên chăm chú nhìn Harry:

"Trò ơi... nó hiện ra đây nè, rõ ràng hơn bao giờ hết... Ôi, nó đang lén lút săn đuổi trò, đang đến gần trò hơn bao giờ hết... cái Hung..."

Hermione vuột miệng nói to:

"Ôi, trời đất quỷ thần ơi, xin đừng lập lại cái Hung tinh nhảm nhí đó nữa!"

Giáo sư Trelawney nhướn đôi mắt to lồ lộ của bà nhìn vào mặt Hermione. Parvati thì thào điều gì đó với Lavender, rồi cả hai đứa cùng trừng mắt ngó Hermione. Giáo sư

Trelawney đứng thẳng lên, dò xét Hermione với một cơn giận không thể nhầm lẫn vô đâu được.

"Ta rất tiếc phải nói rằng từ giờ phút trò bước vào lớp học này, *trò yêu dấu* ạ, ta đã thấy rõ là trò không hề có những phẩm chất qui định mà bộ môn nghệ thuật tiên tri cao quí đòi hỏi. Thực vậy, ta không thể nhớ được là ta có từng gặp một học sinh nào mà đầu óc trần tục một cách vô vọng như thế này chưa."

Một khoảnh khắc yên lặng nặng nề. Bỗng nhiên...

"Tốt!"

Hermione đột ngột nói, đứng dậy và nhét cuốn sách *Vén Màn Tương Lai* vô trong cặp của mình. Cô bé lập lại:

"Tốt thôi!"

Quẳng cái cặp qua vai và đụng Ron suýt té bật ngửa ra khỏi ghế, Hermione nói:

"Mình bỏ cuộc thôi! Mình đi đây!"

Và trước sự kinh ngạc của cả lớp, Hermione bước dài ngang qua lớp học tới cánh cửa như cái bẫy sập, đá nó bật mở ra, trèo xuống cầu thang, và đi khuất mắt.

Đến mấy phút sau lớp học mới ổn định. Giáo sư Trelawney có vẻ quên mất tiêu cái Hung tinh. Bà thình lình xoay về hướng bàn của Harry và Ron, vừa thở hổn hển vừa kéo mạnh cái khăn choàng thật sát vô người.

Lavender thình lình thét lên khiến ai nấy đều giật mình:

"ÔÔÔÔÔI! Ôi thưa giáo sư Trelawney, con vừa mới nhớ ra! Cô thấy bạn ấy đã rời bỏ lớp học, đúng không? Đúng không thưa giáo sư? *Vào khoảng lễ Phục sinh, một trong số chúng ta sẽ rời bỏ chúng ta vĩnh viễn!* Giáo sư đã nói điều

đó *từ lâu rồi*, phải không giáo sư?"

Giáo sư Trelawney nở một nụ cười với Lavender, một nụ cười mát như đẫm sương.

"Đúng vậy, trò thân yêu ạ, tôi quả thực biết trước rằng trò Granger sẽ rời bỏ chúng ta. Tuy nhiên người ta vẫn hy vọng là người ta có thể nhầm lẫn về các dấu hiệu... Các trò biết đấy, Nội Nhãn có thể là một gánh nặng..."

Lavender và Parvati tỏ ra xúc động sâu sắc và ngồi nhích qua một bên để giáo sư Trelawney có thể nhập vô bàn của hai đứa.

Ron có vẻ kinh hoảng, rù rì với Harry:

"Ê, một ngày thiệt tệ hại cho Hermione há!"

"Ừ."

Harry liếc nhìn vô trái cầu pha lê, nhưng không thấy gì hết ngoài một làn sương mù trắng đục xoáy tít. Không biết có đúng thật là giáo sư Trelawney đã nhìn thấy Hung tinh lần nữa hay không? Còn nó, nó có nhìn thấy không? Nếu vậy, nó chỉ còn có thiếu một tai nạn "sém chết" nữa là đủ, mà trận chung kết Quidditch thì ngày một gần kề.

*
* *

Những ngày lễ Phục sinh mà bọn trẻ cũng không được xả hơi hoàn toàn. Mấy đứa học năm thứ ba chưa bao giờ bị tống cho nhiều bài tập đến như vậy. Neville Longbottom chỉ còn chút xíu nữa là suy sụp thần kinh, mà nó không phải là đứa duy nhứt.

Một buổi trưa, Seamus Finnigan gầm lên trong phòng sinh hoạt chung:

"Như vầy mà gọi là nghỉ lễ hả? Còn cả tỉ năm mới tới kỳ thi, họ chơi trò gì vậy?"

Nhưng mà chẳng có ai phải làm nhiều bài tập như Hermione cả. Thậm chí bỏ đi môn Tiên tri, cô bé vẫn còn học nhiều môn hơn hết thẩy những đứa khác. Hermione thường thường là người cuối cùng rời phòng sinh hoạt chung vào buổi tối, và là người đầu tiên vào thư viện của trường vào buổi sáng hôm sau. Hai mắt cô bé có quầng thâm viền bên dưới, y như mắt thầy Lupin vậy, và có vẻ như sắp trào nước mắt đến nơi.

Ron đã lãnh lấy trách nhiệm về vụ xin kháng cáo cho con Buckbeak. Những khi không phải làm bài tập của mình, Ron chúi mũi vô những pho sách đồ sộ có tựa đại khái như *Sổ Tay Về Tâm Lý Bằng-Mã* và *Chim Hay Quỷ? Một Nghiên Cứu Về Tính Hung Ác Của Bằng-Mã.* Nó bị cuốn hút vô đề tài đó đến nỗi quên cả đối xử tệ bạc với con Crookshanks.

Trong lúc đó, Harry phải thu xếp làm bài tập sao cho có thì giờ để luyện tập Quidditch mỗi ngày, chưa kể đến những buổi thảo luận chiến thuật dài vô tận với Wood. Trận đấu giữa đội Slytherin và Gryffindor sẽ diễn ra vào ngày thứ bảy đầu tiên sau lễ Phục sinh. Đội Slytherin hiện đang đứng đầu bảng với đúng hai trăm điểm trội hơn. Điều này có nghĩa là (như Wood thường xuyên nhắc nhở đội nhà) đội Gryffindor cần phải thắng trận này với số điểm cao hơn hai trăm điểm mới giành được cúp Quidditch. Cũng có nghĩa là Harry phải gánh trên vai cái trách nhiệm chiến

thắng, bởi vì bắt được trái banh Snitch thì được thưởng một trăm năm chục điểm. Wood cứ đều đều bảo Harry:

"Thành ra em *chỉ* bắt trái banh Snitch khi nào đội mình đã thắng ít nhất năm chục điểm. Chỉ với điều kiện là chúng ta dẫn trước hơn năm mươi điểm, nhớ nghe Harry, chứ nếu không thì dù chúng ta có thắng trận đấu thì cũng không thể giành được cúp Quidditch. Em biết điều đó chứ, Harry? Em chỉ được bắt trái banh Snitch nếu chúng ta dẫn trước..."

Harry hét:

"EM BIẾT MÀ ANH OLIVER!"

Cả nhà Gryffindor đều bị trận đấu sắp tới ám ảnh. Từ sau thời Tầm thủ huyền thoại Charlie Weasley (anh thứ hai của Ron) đến tận bây giờ, nhà Gryffindor chưa hề giành được cúp Quidditch lần nào nữa. Nhưng Harry tin chắc là không ai trong nhà Gryffindor, kể cả Wood, lại tha thiết muốn tranh cúp Quidditch như chính nó, Harry. Mối cừu thù giữa Harry và Malfoy đã lên tới đỉnh điểm rồi. Malfoy vẫn còn ghim trong lòng vụ Harry quăng sình vô nó ở làng Hogsmeade, và nó còn điên tiết hơn nữa khi thấy Harry luồn lách sao đó mà thoát khỏi bị trừng phạt. Harry cũng chưa quên vụ Malfoy tìm cách ngầm hại nó trong trận đấu với đội Ravenclaw, nhưng chính vụ Buckbeak mới khiến cho Harry thêm quyết tâm đánh bại Malfoy trước cả trường.

Theo như mọi người nhớ thì chưa bao giờ có một trận đấu nào mà gần đến ngày thi không khí lại căng thẳng như vậy. Khi mà những ngày lễ đã trôi qua, sự căng thẳng giữa hai đội và hai nhà đã tới mức bùng nổ. Vài cuộc hỗn chiến nho nhỏ đã xảy ra trong hành lang, mà trận gay cấn nhứt đã đưa tới hậu quả là một đứa năm thứ tư

của nhà Gryffindor và một đứa năm thứ sáu bên nhà Slytherin bị đưa vô bệnh thất với những lỗ tai cứ mọc lỉa chỉa ra những cây tỏi tây.

Đây là thời gian đặc biệt tồi tệ đối với Harry. Nó không thể nào đi tới lớp học mà không bị bọn Slytherin khoèo chân ngáng cẳng hay tìm cách làm cho sẩy chân té ngã. Nó đi tới chỗ nào cũng bị Crabbe và Goyle rình rập nhảy xổ ra rồi xụ xuống bỏ đi trong thất vọng khi thấy chung quanh Harry luôn có một đám đông vây kín. Wood đã chỉ thị rằng Harry phải luôn luôn có người đi kèm theo ở mọi nơi, để phòng trường hợp bọn Slytherin âm mưu loại Harry ra khỏi cuộc đấu. Cả nhà Gryffindor hè nhau thực hiện nhiệm vụ đó một cách quá ư sốt sắng, đến nỗi Harry không thể nào đến lớp đúng giờ được nữa, bởi vì nó cứ bị kẹt giữa một đám đông lúc nhúc chí choé không ngừng. Bản thân Harry thì lo lắng nhiều về cây chổi thần Tia Chớp của nó hơn là lo cho bản thân mình. Khi nào không cỡi cây chổi thần, nó khóa kỹ cây chổi trong rương, rồi thường xuyên phóng về tháp Gryffindor vào những giờ ra chơi để kiểm tra cho chắc là cây chổi thần Tia Chớp vẫn còn đó.

* * *

Vào buổi tối trước trận đấu, trong phòng sinh hoạt chung nhà Gryffindor không ai chuyên chú vào việc riêng như thường ngày được. Ngay cả Hermione cũng phải bỏ sách xuống. Cô bé nói một cách lo âu:

"Mình không thể nào học bài được. Mình không thể nào tập trung được."

Trong phòng rất ồn ào. Fred và George bị căng thẳng quá nên quậy ầm ĩ và tưng bừng hơn bao giờ hết. Wood thì cứ lom khom trên cái mô hình sân bóng Quidditch ở một góc phòng, dùng cây đũa phép của mình mà chọc mấy hình nộm be bé trên sân đấu, rồi lẩm bẩm với chính mình. Angelina, Alicia và Katie thì cười ngặt nghẽo vì những trò đùa của Fred và George. Harry thì ngồi với Ron và Hermione, tách ra khỏi cái trung tâm náo nhiệt đó, cố gắng không nghĩ ngợi gì đến ngày hôm sau, bởi vì cứ mỗi lần nghĩ đến là nó có cảm giác khủng khiếp là có cái món gì đó bự chảng đang cồn cào trong bao tử đòi ọc ra.

Trông Hermione cũng hãi hùng lắm, nhưng cô bé cố nói:

"Bồ sẽ không sao đâu."

Ron nhấn mạnh:

"Bồ có cây chổi thần *Tia Chớp* mà!"

Bao tử Harry quặn lại, nó nói:

"Ừ..."

Thiệt là nhẹ nhõm khi Wood bỗng nhiên đứng dậy và gào to:

"Toàn đội chú ý! Đi ngủ!"

* * *

Harry ngủ chập chờn đầy mộng mị. Ban đầu nó chiêm bao thấy nó ngủ quên, bị Wood hét gọi:

"Mày đâu rồi? Tụi tao phải dùng thằng Neville thế chỗ mày thôi!"

Rồi nó mơ thấy Malfoy và những người khác trong đội Slytherin cỡi rồng bay đến sân đấu. Nó đang bay thiệt nhanh bằng một tốc độ có thể làm gãy cổ như chơi, cố gắng né tránh những ngọn lửa phun ra từ miệng của con rồng chiến mà Malfoy đang cỡi. Bỗng nhiên nó nhận ra rằng nó bỏ quên mất cây chổi thần Tia Chớp, thế là nó bèn té thẳng từ trên không trung xuống và giật mình thức giấc.

Mất mấy giây định thần Harry mới nhớ ra rằng trận đấu vẫn chưa diễn ra, rằng nó vẫn nằm an toàn trên giường, và rằng đội Slytherin chắc chắn là không được phép cỡi rồng thi đấu Quidditch. Nó cảm thấy khát khô cổ họng. Hết sức lặng lẽ, Harry ra khỏi giường và đi rót cho mình một ly nước từ cái bình nước bằng bạc đặt dưới cửa sổ.

Sân trường vẫn yên tĩnh và vắng ngắt. Không một làn gió thoảng hay hơi thở nào làm lay động những tán cây trong khu Rừng Cấm. Cây Liễu Roi cũng bất động và trông có vẻ ngây thơ ra phết. Mọi việc đều có vẻ như thể những điều kiện để trận đấu diễn ra rất ư hoàn hảo.

Harry đặt cái ly của nó xuống và sắp quay trở lại giường thì mắt nó bỗng bắt gặp một cái gì, một con gì đó đang bò ngang qua bãi cỏ ánh bạc trong đêm. Harry phóng ngay lại chiếc bàn nhỏ bên cạnh giường ngủ của nó, chụp vội cặp mắt kiếng đeo vào mắt, rồi hối hả quay trở lại bên cửa sổ. Không lẽ nào là Hung tinh – Không, không phải lúc này – không thể ngay trước trận đấu như vầy!

Harry lại chăm chú soi mói ngó xuống sân trường, và sau một phút căng mắt tìm kiếm, nó tìm thấy cái đó. Hiện giờ cái đó đang đi men theo bìa rừng... nó không phải là Hung tinh... nó là một con mèo... Harry níu tay vào gờ

cửa sổ thở phào khi nó nhận ra cái đuôi xù như cây chổi súc chai. Cái con đó chỉ có thể là con Crookshanks mà thôi...

Mà có phải chỉ có một mình con Crookshanks không? Harry nheo mắt chăm chú nhìn, mũi in dẹp lép vô lớp cửa kính. Crookshanks dường như đang đứng lại. Harry tin chắc là con mèo cũng đang nhìn thấy vật gì đó di chuyển trong bóng cây.

Chỉ lát sau, vật đó hiện ra: một con chó đen vĩ đại lông lá bờm xờm đang len lén đi ngang qua bãi cỏ, Crookshanks lon ton chạy theo bên cạnh. Harry trừng mắt ngó trân trân. Như vậy nghĩa là sao? Nếu Crookshanks cũng nhìn thấy con chó thì làm sao mà con chó đó có thể là điềm báo trước cái chết của Harry? Nó rít lên khe khẽ:

"Ron! Dậy đi, Ron!"

"Hả?"

"Mình cần bồ nói cho mình biết xem bồ có thấy cái này không?"

Giọng Ron lè nhè ngái ngủ:

"Trời còn tối thui mà Harry. Bồ thức dậy làm gì...?"

"Tới đây đi..."

Harry quay lại nhìn thật nhanh về phía cửa sổ. Crookshanks và con chó đã biến mất. Harry trèo cả lên bệ cửa sổ để cố nhìn vào vùng bóng râm của tòa lâu đài, nhưng cả hai con vật đều không có ở đó. Hai con vật đó đã đi đâu rồi?

Một tiếng ngáy to vang lên báo cho Harry biết là Ron đã lại chìm sâu vào giấc ngủ say sưa.

* * *

Harry và những người khác trong đội Gryffindor bước vào Đại Sảnh đường vào sáng ngày hôm sau trong tiếng vỗ tay hoan hô vang rền. Harry không thể nào đừng cười toe toét khi nhìn thấy cả những học sinh của hai bàn Ravenclaw và Hufflepuff cũng hè nhau vỗ tay cổ vũ tụi nó. Đám học sinh bên nhà Slytherin thì rít lên the thé khi tụi nó đi ngang qua bàn chúng. Harry để ý thấy Malfoy có vẻ tái mét hơn cả ngày thường.

Wood bỏ cả buổi điểm tâm để khuyên bảo mọi người hãy cố ăn, trong khi bản thân anh thì không đụng tới một món ăn nào. Để rồi khi mà chưa ai ăn xong, anh đã lật đật lùa mọi người ra sân đấu, để cho cả đội có thể có một ý niệm về các điều kiện thi đấu. Khi cả đội rời Đại Sảnh đường, mọi người lại vỗ tay hoan hô lần nữa. Cho Chang hét:

"Chúc may mắn nha Harry!"

Harry cảm thấy mình mắc cỡ đỏ mặt. Wood vừa bước nhanh trên sân đấu, với đội Gryffindor bước theo sau lưng, vừa nhìn quanh, vừa nói:

"Ô-kê... gió không đáng kể... mặt trời hơi chói, điều này có thể hạn chế tầm nhìn của tụi em, hãy chú ý cẩn thận... mặt đất hơi cứng, tốt, nó giúp chúng ta bật lên được nhanh..."

Cuối cùng Wood nhìn thấy cánh cửa tòa lâu đài mở ra ở phía xa xa, và toàn thể trường Hogwarts túa ra hướng về sân vận động. Wood bèn ra lệnh cụt ngủn:

"Phòng thay đồ!"

Chẳng ai nói năng gì khi cả đội mặc vào những tấm áo chùng màu tía. Harry không biết những người kia có cảm thấy như nó đang cảm thấy không: như thể nó vừa điểm tâm xong một mớ con gì bò quằn quại. Và hầu như chưa kịp gì hết thì đã nghe tiếng Wood giục:

"Được rồi, đã tới giờ, chúng ta đi thôi..."

Đội Gryffindor bước vào sân đấu trong tiếng hò reo rộ lên như sóng trào. Ba phần tư đám đông đeo phù hiệu hoa hồng tía, vẫy những lá cờ tía có huy hiệu sư tử Gryffindor hay phất những biểu ngữ ghi những khẩu hiệu như: "ỦNG HỘ ĐỘI GRYFFINDOR!" và "SƯ TỬ GIÀNH CÚP!"

Tuy nhiên đằng sau các cột gôn của đội Slytherin là hai trăm người mặc áo xanh lá cây, biểu tượng con rắn Slytherin lóng lánh trên những lá cờ của nhà này, và giáo sư Snape ngồi ngay hàng ghế đầu, mặc áo màu xanh như những người khác, trên môi thầy đang nở một nụ cười nham hiểm.

Như thường lệ, Lee Jordan đóng vai bình luận viên trận đấu. Nó đang rao lên:

"Và đây đội Gryffindors! Potter, Bell, Johnson, Spinnet, Weasley, Weasley và Wood. Họ được dư luận công nhận là đội hay nhứt Hogwarts mà người ta được xem trong vài năm gần đây..."

Lời bình của Lee Jordan bị chìm lỉm trong tiếng la ó phản đối vang lên từ đám đông bên phía nhà Slytherin.

"Và bây giờ là đội Slytherin, do đội trưởng Flint dẫn đầu. Flint đã tạo ra một số thay đổi trong đội hình và có vẻ chuộng kích thước hơn là kỹ xảo..."

Đám đông nhà Slytherin lại rộ lên la ó. Tuy nhiên, Harry thấy Jordan cũng có lý. Malfoy có lẽ là đứa gọn ghẽ nhứt trong đội Slytherin, chứ còn những đứa khác, đứa nào đứa nấy như ông khổng lồ.

Bà Hooch hô:

"Hai đội trưởng hãy bắt tay nhau!"

Flint và Wood cùng tiến lại gần nhau và người này chụp tay người kia bóp thật chặt; trông như thể người này đang cố bẻ gãy mấy ngón tay người kia cho rồi.

Bà Hooch lại ra lệnh:

"Trèo lên chổi! Ba... Hai... Một..."

Tiếng còi của bà vừa hoét lên đã lạc mất trong tiếng gầm của đám đông khi mười bốn cây chổi thần cùng vọt lên không trung. Harry cảm thấy tóc tai mình bay ngược hết ra sau, sự lo âu đã nhường chỗ cho sự hào hứng được bay trên cây Tia Chớp; liếc nhìn chung quanh, thấy Malfoy đang bám sau đuôi, nó bèn tăng tốc độ vọt tới để tìm trái banh Snitch.

"Và bây giờ đội Gryffindor đang giữ banh, Alicia của nhà Gryffindor cùng với trái Quaffle đang nhắm thẳng đến cột gôn của đội Slytherin. Được đó, Alicia! Ôi... không được rồi... trái Quaffle đã bị Warrington chặn lại, Warrington của nhà Slytherin đang bứt lên cao trên sân đấu... ẦM! Chà, George chơi một trái Bludger ngoạn mục, Warrington làm rớt trái Quaffle rồi, nó lập tức bị Johnson bắt lại, Johnson nhà Gryffindor đã lại có banh, cố lên, Angelina... một cú xoay mình né Montague hết xẩy... Ê, thụp xuống, Angelina, có một trái Bludger đang bay tới... ANGELINA ĐÃ LÀM BÀN! 10 – 0, ĐIỂM CHO ĐỘI GRYFFINDOR!"

Angelina thụi vào không khí khi cô bé bay vút đến cuối sân đấu vòng lại, biển người màu tía phía đó gào lên đầy vui sướng...

"Ối!"

Angelina suýt nữa bị bật ra khỏi cây chổi mình đang cỡi vì bị Marcus Flint đâm sầm vào. Đám đông bên dưới rống lên la ó, Flint nói:

"Xin lỗi! Xin lỗi, tôi không trông thấy cô ta..."

Ngay sau đó, Fred Weasley phang nguyên cây gậy của Tấn thủ vô sau đầu Flint. Mũi của Flint đập dập vô cán chổi của nó, chảy máu đầm đìa.

Bà Hooch bay phóng tới giữa hai đứa, rít lên:

"Phạm lỗi! Một cú phạt đền cho nhà Gryffindor vì một cú tấn công không có khiêu khích vào Truy thủ của họ! Một cú phạt đền cho Slytherin vì gây thiệt hại có tính toán cho Truy thủ *của họ*!"

Fred hét lên:

"Thôi mà cô!"

Nhưng bà Hooch đã thổi còi cái hoét và Alicia lao thẳng tới trước để thực hiện cú phạt đền.

"Cố lên, Alicia!"

Lee gào trong sự im lặng lắng xuống giữa đám đông ở cầu trường.

"VÔ! ALICIA ĐÃ ĐÁNH BẠI THỦ QUÂN! 20 – 0, ĐIỂM CHO ĐỘI GRYFFINDOR!"

Harry quay ngoắt cây chổi thần Tia Chớp lại, quan sát Flint đang bay tới để thực hiện cú phạt đền cho đội Slytherin,

lúc đó mũi anh ta vẫn còn chảy máu ròng ròng. Wood đang bay lượn phía trước cột gôn của đội Gryffindor, quai hàm anh nghiến trẹo lại.

Lee Jordan thuyết minh với đám đông:

"Dĩ nhiên Wood là một siêu thủ quân! Xuất sắc! Rất khó vượt qua... thiệt là khó... RA! TÔI KHÔNG THỂ NÀO TIN ĐƯỢC! WOOD ĐÃ BẮT ĐƯỢC BANH!"

Harry nhẹ nhõm quay ra, lại chăm chú nhìn chung quanh để tìm kiếm trái banh Snitch, nhưng vẫn để lọt vào tai tất cả những lời bình luận của Lee Jordan. Điều quan trọng đối với Harry lúc này là làm sao kèm Malfoy cho nó không bắt được trái banh Snitch cho đến khi đội Gryffindor có được số điểm trên năm mươi.

"Gryffindor lại được banh... Ồ, không, đội Slytherin lấy được banh rồi... không!... Gryffindor vừa giành lại banh và chính Katie Bell, Katie Bell của nhà Gryffindor đang giữ trái Quaffle, cô đang xẹt qua đấu trường... HÀNH ĐỘNG QUẢ LÀ CÓ CÂN NHẮC!"

Truy thủ của đội Slytherin là Montague cắt đường bay ngay phía trước Katie, và thay vì giựt trái Quaffle, nó lại chụp ngay đầu cô bé. Katie nhào lộn trong không trung, cố gắng giữ thăng bằng trên cây chổi của mình, nhưng làm rớt mất trái Quaffle.

Tiếng còi bà Hooch lại vang lên lần nữa khi bà phóng vọt lên phía trên Montague và lên tiếng quát thét nó. Một phút sau, Katie đã đẩy được thêm một trái phạt đền nữa qua khỏi Thủ quân của đội Slytherin.

"BA MƯƠI – KHÔNG! ĐÁNG ĐỜI ĐỒ CHƠI BẨN, CHƠI MÁNH..."

"Jordan, nếu trò không thể ngưng bình luận một cách thiên vị như vậy thì..."

"Thưa giáo sư, con tường thuật đúng y như trận đấu đang diễn ra mà!"

Harry cảm thấy một cơn phấn khích dâng trào. Nó vừa nhác thấy trái Snitch – trái banh đang xoay tít dưới chân một trong những cây cột gôn của đội Gryffindor. Nhưng mà nó chưa thể bắt trái banh Snitch lúc này. Và nếu mà Malfoy nhìn thấy trái banh...

Ngụy tạo một vẻ mặt đột nhiên chăm chú tập trung, Harry kéo cán chổi thần Tia Chớp của nó quay vòng lại, tăng tốc độ hướng về phía các cột gôn nhà Slytherin. Trò này tỏ ra rất hiệu nghiệm. Malfoy lập tức bám sát theo sau lưng Harry, hiển nhiên là nó tưởng Harry đã nhìn thấy trái banh Snitch ở phía đó...

VUUÚÚÚT!

Một trong hai trái Bludger xẹt ngang mang tai của Harry, tống thẳng vô Derrick, tay Tấn thủ bành ki tô của đội Slytherin. Liền sau đó...

VUUUÚÚÚT!

Trái Bludger thứ hai bay xướt qua cùi chỏ Harry. Một Tấn thủ khác - Bole của nhà Slytherin - đang kè sát bên hông nó.

Harry liếc nhanh, thấy Bole và Derrick đang lao về phía nó, gậy giơ cao lăm lăm. Harry canh đúng vào giây phút chót mới phóng vọt lên cao, khiến Bole và Derrick đâm sầm vào nhau một cú kêu cái rốp dễ sợ.

Lee Jordan cười ha hả khi hai Tấn thủ của đội Slytherin

lảo đảo tách ra khỏi nhau, tay ôm đầu choáng váng.

"Tệ quá, các con ơi! Muốn đánh bại một cây chổi thần Tia Chớp thì các con phải ráng dậy sớm hơn tý nữa! Và bây giờ đội Gryffindor lại có được banh, Johnson đang giữ trái Quaffle... Flint đang bám sát cô bé... chọc vô mắt hắn đi, Angelina! Con giỡn một chút mà, thưa giáo sư! Chỉ là đùa thôi mà! Ối, không! Flint giành được trái Quaffle rồi, Flint đang bay thẳng về phía cột gôn của nhà Gryffindor, cố lên Wood, hãy bảo vệ..."

Nhưng Flint đã làm bàn! Từ phía đám đông cổ động viên nhà Slytherin bùng nổ một trận hò reo inh ỏi và Lee chửi thề bậy bạ đến nỗi giáo sư McGonagall tìm cách đẩy chệch cái loa phù thủy xa ra khỏi nó.

"Dạ thưa giáo sư, con xin lỗi! Chuyện đó sẽ không xảy ra nữa đâu! Thế là đội Gryffindor đang dẫn đầu 30 – 10, và đội Gryffindor lại đang giữ banh..."

Trận đấu này hóa ra là trận đấu có nhiều pha chơi xấu nhứt mà Harry từng tham dự. Giận điên lên vì bị Gryffindor dẫn điểm trước, các cầu thủ đội Slytherin nhanh chóng sử dụng bất cứ phương tiện nào để giành cho được trái Quaffle. Bole nện Alicia bằng cây gậy của nó rồi làm bộ biện bạch là nó tưởng cô bé là trái Bludger. George Weasley bèn trả đũa bằng cách thúc cùi chỏ vô ngay giữa mặt Bole. Bà Hooch bèn thưởng cho mỗi đội một trái phạt đền, và Wood lập lại một cú chụp banh ngoạn mục khác, nâng tỷ số điểm nghiêng về phía Gryffindor là 40 – 10.

Trái banh Snitch lại biến đi đâu mất tăm. Malfoy vẫn cứ bám sát Harry mỗi khi nó bay vút lên cao phía trên trận đấu, nhìn quanh quẩn tìm kiếm trái banh – Một khi mà đội Gryffindor dẫn trước được năm mươi điểm....

Katie ghi thêm một bàn thắng. 50 – 10 rồi. Fred và George đang lượn quanh cô bé, gậy giơ cao sẵn sàng, đề phòng bất cứ tên Slytherin nào có ý đồ rửa hận. Nhưng lợi dụng lúc Fred và George bận bịu bảo vệ Katie, Bole và Derrick nhắm cả hai trái Bludger vô Wood. Lần lượt trái trước trái sau, cả hai tống thẳng vô bụng Wood, và anh chàng phải lộn mèo trong không trung, bám chặt lấy cán chổi, đau đớn đứt hơi luôn.

Bà Hooch giận điên lên. Giọng bà quát Bole và Derrick nghe the thé:

"Các trò không được tấn công Thủ quân trừ trường hợp trái Quaffle đang ở trong vùng cấm địa! Phạt đền cho đội Gryffindor."

Và Angelina làm bàn gọn đẹp. 60 – 10! Một lát sau, Fred Weasley đánh loạn xạ một trái Bludger vào Warrington, làm trật trái Quaffle khỏi tay nó; Alicia lập tức chụp lấy và thảy vô gôn đội Slytherin: 70 – 10!

Đám đông cổ động viên của đội Gryffindor hò reo đến khản cả tiếng. Đội Gryffindor đã dẫn trước sáu mươi điểm, và nếu bây giờ Harry bắt được trái banh vàng Snitch, thì cúp Quidditch sẽ thuộc về Gryffindor. Harry hầu như có thể cảm nhận được hàng trăm con mắt dõi theo nó khi nó bay vút lên vòng quanh sân đấu, cao bên trên tất cả những cầu thủ khác, với Malfoy tăng tốc độ bám sát sau đuôi.

Và rồi Harry nhìn thấy trái banh Snitch. Nó đang lấp lánh phía trên Harry cách chừng bảy thước.

Harry bèn tăng vọt tốc lực, gió rít ù ù bên tai; nó duỗi dài tay ra, nhưng đột nhiên, cây chổi thần Tia Chớp bị hãm lại...

Kinh hoàng, Harry nhìn quanh. Malfoy đã tự lao mình tới trước, nắm chặt đuôi cây chổi thần Tia Chớp và ra sức kéo nó lại.

"Trò..."

Harry giận đến nỗi sẵn sàng đấm vào mặt Malfoy, nhưng nó không thể đấm tới. Malfoy thở hổn hển vì ra sức giữ chặt đuôi chổi thần Tia Chớp, nhưng mất nó lóe sáng một cách nham hiểm. Nó đã đạt được cái mà nó muốn: trái banh Snitch đã lại biến mất tăm.

Bà Hooch lao tới nơi thì Malfoy đã chuồi trở lại trên chổi thần Nimbus 2001 của nó. Bà Hooch kêu thất thanh:

"Phạt đền! Phạt đền cho đội Gryffindor! Ta chưa bao giờ thấy một chiến thuật nào như vậy!"

Nhảy xổng khỏi tầm tay của giáo sư McGonagall, Lee Jordan hú vang qua cái loa phóng thanh phù thủy:

"ĐỒ CẶN BÃ BỊP BỢM! ĐỒ THỐI THA LỪA ĐẢO..."

Ngay cả giáo sư McGonagall bây giờ cũng không thèm chỉnh lời Lee Jordan nữa. Bà dứ dứ nắm đấm về phía Malfoy; cái nón của bà rơi xuống, và bà nữa, cũng la hét giận dữ.

Alicia thực hiện cú phạt đền cho đội Gryffindor, nhưng cô bé đang cơn tức giận nên trật mục tiêu cả thước. Đội Gryffindor bị mất tập trung còn đội Slytherin - vui mừng với hành động chơi xấu kinh tởm của Malfoy - lại phấn chấn lên tinh thần.

Lee Jordan rên rỉ:

"Đội Slytherin đang giữ banh, Slytherin đang nhắm vô gôn... Montague làm bàn! 70 – 20!"

Bây giờ thì Harry lại bám thật sát Malfoy, đến nỗi đầu

gối của tụi nó cứ đụng nhau hoài. Harry sẽ không đời nào để cho Malfoy tiếp cận với trái banh Snitch ở bất cứ đâu...

Khi Malfoy xoay mình lại và thấy Harry chặn đường mình, nó nổi điên lên quát:

"Tránh ra, Potter!"

"Angelina đang giữ được trái banh Quaffle cho đội Gryffindor, cố lên, Angelina, CỐ LÊN!"

Harry nhìn quanh. Ngoại trừ Malfoy, tất cả cầu thủ Slytherin, kể cả Thủ quân, đang lao vút qua sân đấu, hướng về phía Angelina – tất cả bọn chúng đều lao vô chặn đường Angelina.

Harry kéo mạnh cây chổi thần Tia Chớp, cúi người thật thấp đến nỗi thân nó gần nằm sát dọc theo cán chổi, và nó đá mạnh để lao vọt tới trước. Nó bấn mình vô đám Slytherin y như một viên đạn.

"AAAÁÁÁÁ!"

Cả đám nhà Slytherin dạt ra tứ tán khi cây chổi thần Tia Chớp lao vào chúng. Đường tiến công của Alicia đã được mở ra quang đãng.

"ALICIA GHI ĐIỂM! ALICIA ĐÃ LÀM BÀN! Đội Gryffindor đã dẫn trước 80 - 20!"

Harry xém một tí là lao đầu thẳng vô khán đài, cố thắng mình lại giữa lưng chừng trời, quay lại và lượn vòng ở khoảng giữa sân đấu.

Và bỗng nhiên nó nhìn thấy một điều làm tim nó ngừng đập. Malfoy đang lao xuống với vẻ hớn hở chiến thắng lồ lộ trên nét mặt – Kìa kìa, bên dưới cách mặt cỏ chừng một thước, là trái banh bé tí tẹo bằng vàng lóng la lóng

lánh. Harry thúc cây chổi thần Tia Chớp lao xuống, nhưng Malfoy đã lao trước nó rất xa.

"Mau lên! Mau lên! Mau lên!"

Harry khẩn thiết giục cây chổi của nó. Khoảng cách giữa nó và Malfoy đang ngắn lại... Harry cúi mọp sát cán chổi để né tránh khi Bole tống vô nó một trái Bludger... Nó đã theo kịp tới mắt cá của Malfoy... nó đã bay ngang với Malfoy...

Nhoài người tới trước, Harry buông cả hai tay khỏi cán chổi. Harry gạt phắt cánh tay Malfoy ra và...

"THẮNG RỒI!"

Harry ngóc lên với hai cánh tay giơ cao trong không trung, và cả sân vận động bùng nổ. Harry phóng vọt lên bên trên đám đông, trong tai nó lùng bùng những tiếng reo kỳ cục. Trái banh vàng tí teo được nắm chặt trong bàn tay nó, đang đập cánh chống chọi mấy ngón tay của Harry một cách vô vọng.

Thế rồi Wood phóng như điên về phía Harry, nước mắt ràn rụa đến nỗi không nhìn thấy rõ nữa. Anh ta cặp cổ Harry thổn thức trên vai nó, không cách gì ngăn nổi niềm xúc cảm dâng trào. Harry cảm nhận được hai quả thụi đích đáng của Fred và George; rồi đến giọng nói của Angelina, Alicia và Katie:

"Chúng ta đã đoạt cúp! Chúng ta đã đoạt cúp!"

Rối beng trong những vòng tay ồm chầm và siết chặt, và la hét đến khản giọng, cả đội Gryffindor cùng đáp xuống mặt đất.

Hết đợt này đến đợt cổ động viên khác trong màu đỏ

tía tuôn qua hàng rào chắn đổ vào sân đấu. Những bàn tay cứ như mưa vỗ trên lưng tụi nó liên tục. Harry có một cảm giác rất hoang mang với tất cả những sự ồn ào chung quanh và những thân thể ép sát vào nó. Sau đó, Harry và cả đội nhà Gryffindor được công kênh trên vai đám đông. Xô đẩy một lát ra tới vùng sáng, Harry nhìn thấy lão Hagrid, mình mẩy đính đầy những nơ hoa hồng đỏ tía.

"Con đã đánh gục chúng, Harry, con đã hạ gục chúng! Bác sẽ kể cho Buckbeak nghe, chờ đó!"

Còn kia là huynh trưởng Percy, nhảy loi choi như một thằng điên, quên tuốt mọi vẻ chững chạc tôn nghiêm. Giáo sư McGonagall thì khóc nức nở còn hơn cả Wood, bà phải dùng tới lá cờ vĩ đại của đội Gryffindor để mà lau nước mắt. Và kìa, Ron và Hermione đang chen lấn len lỏi để tìm cách đến gần Harry. Tụi nó chẳng thể nói nên lời. Tụi nó chỉ đơn giản nhìn nhau tươi cười rạng rỡ, khi Harry được công kênh về phía khán đài, nơi cụ Dumbledore đang đứng đợi với một cái cúp Quidditch vĩ đại.

Giá mà lúc này có bọn giám ngục Azkaban quanh đây... Khi anh chàng Wood đang thổn thức chuyền tay cho Harry cái cúp, khi nó nâng cái cúp đưa lên cao, Harry cảm thấy nó có thể tạo ra được vị thần Hộ mệnh ngon lành nhất thế giới.

CHƯƠNG MƯỜI SÁU

TIÊN ĐOÁN CỦA GIÁO SƯ TRELAWNEY

Tâm trạng ngất ngây say men chiến thắng cúp Quidditch của Harry kéo dài ít nhứt cả một tuần lễ. Ngay cả thời tiết cũng có vẻ ăn mừng; tháng sáu đến gần, trời trở nên trong hơn và oi bức hơn; và điều mà bất cứ ai cũng cảm thấy muốn làm là tản bộ dạo chơi trong sân trường rồi nằm la liệt trên bãi cỏ với thiệt nhiều chai nước bí rợ ướp đá, xong có thể chơi một trò đánh Bi Xì Bùm ngẫu hứng hay ngó mấy con mực ống mơ màng bơi thụt lùi ngang qua mặt hồ.

Nhưng bọn trẻ không thể nhàn hạ như vậy. Kỳ thi hầu như đổ ập xuống tụi nó, và thay vì nhong nhong chơi ở ngoài, tụi nó phải ở lỳ trong tòa lâu đài, tìm cách o ép bộ não tập trung, trong khi hương sắc hấp dẫn của mùa hè cứ tràn qua cửa sổ khêu gợi tụi nó. Người ta nhìn thấy ngay cả Fred và George cũng cắm đầu học bài; hai đứa tụi nó sắp phải thi lấy bằng B.P.T.T.Đ. (Bằng Phù thủy Thường đẳng). Percy thì chuẩn bị sẵn sàng cho kỳ sát hạch K.T.P.T.T.S. (Kiểm tra Pháp thuật Tận Sức), trình độ cao nhứt ở trường Hogwarts. Bởi vì Percy hy vọng được tuyển vào Bộ Pháp thuật, anh ta phải cố sức đứng hạng đầu. Càng ngày anh ta càng tỏ ra cáu kỉnh, phạt thẳng tay bất cứ ai gây ra ồn ào trong phòng sinh hoạt chung vào những buổi tối. Thật

ra chỉ có một người có vẻ lo lắng về chuyện học hành thi cử hơn Percy, đó là Hermione.

Harry và Ron đã thôi hạch hỏi Hermione làm thế nào mà cô bé xoay sở để cùng một lúc lại theo học được nhiều môn như vậy? Nhưng khi nhìn lịch thi mà cô bé tự vạch ra cho mình, thì Ron và Harry không thể nào tự kiềm chế được. Cột thứ nhứt của lịch thi này ghi:

THỨ HAI

9 giờ, môn Số học

9 giờ, thuật Biến

Ăn trưa

1 giờ, Bùa chú

1 giờ, Cổ ngữ Rune

Mấy ngày nay cô bé căng thẳng đến mức có thể nổ đùng bất cứ lúc nào bị quấy rầy. Ron dè dặt hỏi:

"Hermione? Bồ có chắc là bồ ghi đúng lịch thi của bồ không?"

Hermione cầm lịch thi lên xem xét và cự ngay:

"Cái gì? Ừ, dĩ nhiên là mình chép đúng."

Harry nói:

"Không biết có nên hỏi bồ không, là làm sao bồ có thể cùng một lúc ngồi ở hai phòng thi khác nhau?"

Hermione đáp gọn:

"Không nên hỏi. Trong hai bồ, có người nào nhìn thấy cuốn *Thuật Số Và Ngữ Pháp* của mình không?"

Ron đáp, giọng nhỏ nhẹ:

"Ờ, có. Mình mượn nó đọc để ru ngủ khi lên giường."

Hermione bắt đầu xốc cái đống sách vở giấy da chung quanh trên bàn của cô bé, tìm kiếm cuốn sách. Đúng lúc đó thì có tiếng xào xạc bên cửa sổ và Hedwig vỗ cánh bay vào, mỏ ngậm một bức thư.

Harry mở lá thư ra nói:

"Thư của bác Hagrid. Vụ xử Buckbeak – ngày được ấn định là ngày 6."

Hermione vẫn nhìn quanh tìm kiếm cuốn sách Số học, nhận xét:

"Ngày hôm đó là ngày tụi mình thi cử xong hết."

Harry vẫn đọc lá thư:

"Và người ta sẽ đến đây để thi hành án. Một cán bộ của Bộ Pháp thuật và... và một tay đao phủ."

Hermione ngước nhìn lên, kinh ngạc:

"Cử một đao phủ đến một cuộc xét ân xá hả? Như vậy thì cầm như họ đã có phán quyết rồi còn gì?"

Harry chậm rãi nói:

"Ừ, đúng như vậy."

Ron rống lên:

"Không thể nào như vậy được! Mình đã bỏ ra hàng đống thì giờ để đọc cả đống tài liệu về vụ này, họ không thể nào không đếm xỉa gì tới nó hết!"

Nhưng Harry có một cảm giác khủng khiếp là cái Ủy ban Bài trừ Sinh vật Nguy hiểm đã bị ông Malfoy thao túng và buộc phải ra quyết định rồi. Draco Malfoy, kẻ bị thua

cuộc sau khi Gryffindor giành được cúp Quidditch, đã lấy lại vẻ khệnh khạng vênh váo trong mấy ngày gần đây. Qua những lời bình phẩm nhạo báng Harry nghe được, Malfoy chắc chắn Buckbeak sắp bị giết, và dường như nó hoàn toàn hài lòng với chính mình vì đã gây ra cớ sự đó. Những lúc như vậy, Harry chỉ muốn bắt chước Hermione đấm vô giữa mặt Malfoy, nhưng mà nó phải ráng hết sức tự kiềm chế. Điều khổ tâm nhứt bây giờ đối với Harry, Ron và Hermione là tụi nó không có chút thời gian hay cơ hội nào để đi thăm lão Hagrid. Biện pháp an ninh mới rất nghiêm ngặt vẫn chưa được bãi bỏ, và Harry thì không dám liều đi lấy lại tấm áo tàng hình của nó còn nằm bên dưới mụ phù thủy chột mắt.

* * *

Tuần lễ thi cử bắt đầu và cả tòa lâu đài bỗng nhiên chìm trong im lặng một cách khác thường. Bọn học sinh năm thứ ba túa ra từ phòng thi môn Biến vào giờ ăn trưa hôm thứ hai, tay chân xụi lơ, mặt mày trắng xác như tro, vừa so sánh đáp số của nhau, vừa kêu ca than vãn bài thi khó, rằng tụi nó chưa từng bị làm bài nào khó như vậy, cái bài thi đó bao gồm cả phần biến một cái ấm trà thành một con ba ba. Hermione làm cho những thí sinh khác đổ quạu vì sự bấng nhấng nhặng xị của cô bé về chuyện con ba ba của cô nàng trông giống con rùa hơn, mà điều đó thì ai hơi đâu mà bận tâm.

"Con ba ba của mình vẫn còn cái đuôi là cái vòi ấm, thiệt là ác mộng..."

"Không biết mấy con ba ba có phải thở ra hơi nước như cái ấm không?"

"Con ba ba của mình có cái mai vẫn còn màu men xanh của cái ấm sứ, không biết vậy mình có bị mất điểm không?"

Rồi sau đó, sau một bữa ăn trưa vội vã, bọn trẻ đi trở ngay lên cầu thang đến phòng thi môn Bùa chú. Hermione hóa ra dự đoán đúng: giáo sư Flitwick quả thực cho tụi nó thi đúng bài Bùa Hưng phấn. Harry do quá căng thẳng nên làm bài hơi quá liều, khiến Ron, đứa thi cặp với Harry, lãnh đủ một tràng cười nắc nẻ như phát điên, đến nỗi nó phải được đưa qua một phòng yên tĩnh khác định thần lại cả giờ, rồi mới có thể sẵn sàng làm bài của chính nó.

Sau bữa ăn tối, học sinh lại vội vã trở về phòng sinh hoạt chung, không phải để xả hơi, mà để bắt đầu ôn các môn Chăm sóc Sinh vật Huyền bí, Độc dược, và Thiên văn học.

Lão Hagrid chủ trì kỳ thi Chăm sóc Sinh vật Huyền bí vào buổi sáng hôm sau với một tâm trạng lo âu không khác gì thí sinh, thật vậy. Thần hồn thần trí của lão không có vẻ gì đang ở trong thân xác lão. Lão đưa ra một ống Nhu trùng tươi rói cho cả lớp và bảo với các thí sinh rằng tụi nó sẽ thi đậu nếu chăm sóc sao cho lũ Nhu trùng ấy vẫn còn sống nhăn sau một giờ thi. Bởi vì Nhu trùng sống khỏe mạnh tốt tươi nhứt khi chúng được để mặc ý xoay sở theo cách của chúng, nên đây là bài thi dễ nhứt mà lũ học trò từng thi; và cũng nhờ đó mà Harry, Ron và Hermione có được nhiều dịp mà nói chuyện với lão Hagrid.

Lão cúi xuống sát Harry, giả vờ như kiểm tra mấy con Nhu trùng vẫn còn sống nhăn của Harry, nói với nó:

"Beaky đang hơi bị buồn rầu... bị nhốt lâu quá mà. Nhưng dù vậy... chúng ta đã biết là ngày mốt... cách này hoặc cách khác."

Trưa hôm đó tụi nó thi môn Độc dược, thiệt là một tai họa hoàn toàn. Dù Harry cố gắng cách mấy nó vẫn không thể làm cho món Thuốc Rối đặc lại, và thầy Snape cứ đứng đó mà nhìn với vẻ khoái trá đầy thù hận, rồi vẽ nguệch ngoạc cái gì đó trông rất đáng ngờ là một cái trứng ngỗng vô trong sổ tay của ổng, trước khi bước đi qua chỗ học sinh khác.

Vào lúc nửa đêm thì tụi nó thi tới môn Thiên văn học, tuốt trên tháp cao nhứt của tòa lâu đài. Môn Lịch sử Pháp thuật thi vào sáng hôm thứ tư, trong bữa thi này Harry cố gắng nguệch ngoạc viết ra hết tất cả những gì mà Florean Fortescue từng nói với nó về những cuộc săn lùng phù thủy ở thời Trung cổ, trong khi nó ao ước giá mà có được bên cạnh một ly kem súc cù là rắc đậu phọng rang trong căn phòng thi ngột ngạt căng thẳng này.

Trưa thứ tư là buổi thi môn Dược thảo học, trong căn nhà kiếng dưới sức nóng như nung của mặt trời. Rồi trở về phòng sinh hoạt chung một lần nữa, với cổ và lưng bị rám nắng phồng rộp, cầu mong cho đến ngày mai lè lẹ, để thi nốt những môn cuối cùng cho xong, cho qua chặng đường khổ ải này.

Bài thi áp cuối của tụi nó vào sáng thứ năm là môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám. Giáo sư Lupin đã ra một cái đề thi khác thường nhứt mà bọn học trò từng làm: một dạng chạy đua vượt chướng ngại vật ở ngoài trời, ở đó tụi nó phải lội qua những ao sâu nước tù đọng chứa đầy

những con thủy quái Grindylow, rồi băng qua một loạt những hố sâu đầy Chóp Đỏ, rồi bì bõm tự bươn qua một bãi lầy, bất kể sự chỉ vẽ phương hướng trật lất của những con ma đầm lầy Hinkypunk, rồi trèo vô một cái rương cũ và đánh nhau với một Ông Kẹ mới.

Khi Harry trèo ra khỏi cái rương nhe răng cười, thầy Lupin nói khẽ:

"Xuất sắc, Harry ạ. Điểm tối đa."

Hí hửng với thành công này, Harry đứng quẩn quanh đó để xem Hermione và Ron thi. Ron vượt qua được các chặng một cách tốt đẹp cho đến khi tới chỗ con Hinkypunk. Con này đã thành công trong việc tung hoả mù làm lạc hướng Ron, khiến nó bị lún sâu tới eo trong bãi lầy. Hermione thì thực hiện mọi thứ đều cực kỳ hoàn hảo, cho tới khi cô bé tới cái rương cũ có Ông Kẹ trong đó. Sau một phút chui vào trong rương, Hermione vọt trở ra, gào khóc.

Thầy Lupin ngạc nhiên quá:

"Hermione! Có chuyện gì vậy?"

Hermione há hốc miệng, tay chỉ vào cái rương:

"GiGiGi...giáo... sư McGonagall! Cô nói môn nào con cũng thi rớt hết!"

Phải mất một lúc mới dỗ cho Hermione yên tâm lại được. Cuối cùng, khi cô bé lấy lại được sự tự chủ thì cả ba, Harry, Ron và Hermione, cùng bước trở lại tòa lâu đài. Ron vẫn còn cố gắng lắm mới nhịn được cười về vụ Ông Kẹ của Hermione, nhưng cái cảnh tượng mà tụi nó nhìn thấy trên bậc thềm của tòa lâu đài làm đảo lộn mọi tranh cãi của tụi nó.

Trên đó, ông Cornelius Fudge, hơi toát mồ hôi trong bộ áo trùm sọc, đang đứng nhìn đăm đăm ra sân. Ông nhìn thấy Harry và nói:

"Chào cháu, Harry! Ta đoán cháu vừa thi xong hả? Sắp xong hết chưa?"

Harry đáp:

"Dạ, sắp."

Hermione và Ron không được hân hạnh trò chuyện với ngài Bộ trưởng Bộ Pháp thuật, nên lúng túng chàng ràng ở phía sau. Ông Fudge đưa mắt nhìn qua mặt hồ, nói:

"Một ngày đẹp trời... Thật là đáng tiếc... đáng tiếc..."

Ông thở một hơi thiệt dài rồi nhìn xuống Harry:

"Harry à, ta đến đây vì một nhiệm vụ chẳng thú vị chút nào. Ủy ban Bài trừ Sinh vật Nguy hiểm đòi hỏi phải có người chứng kiến cuộc hành hình một con Bằng-Mã điên. Và bởi vì ta cũng cần phải đến Hogwarts kiểm tra tình trạng Sirius Black, nên ta bị yêu cầu tham dự vụ này."

Ron bước tới trước, nói chen vô:

"Vậy có nghĩa là việc xét ân xá đã làm rồi?"

Ông Fudge nhìn Ron với vẻ tò mò, đáp:

"Không, không, việc đó trưa nay mới tiến hành."

Ron bèn quả quyết nói:

"Vậy thì ông có lẽ không cần phải chứng kiến vụ hành hình nào cả! Con Bằng-Mã có thể sẽ được ân xá!"

Ông Fudge chưa kịp trả lời Ron thì từ cánh cửa tòa lâu đài phía sau ông xuất hiện hai pháp sư. Một vị trông cổ xưa đến nỗi ông ta có vẻ không đáng kể trong mắt của bọn

trẻ; còn người kia thì cao to lực lưỡng, có bộ ria mép mỏng màu đen. Harry đoán họ là đại diện của Ủy ban Bài trừ Sinh vật Nguy hiểm, bởi vì lão pháp sư cổ quái liếc về phía căn chòi của lão Hagrid và nói với giọng yếu ớt:

"Ôi... hỡi ôi... tôi đã già như vầy mà còn phải làm cái việc này... Lúc hai giờ hả, ông Fudge?"

Người đàn ông có ria mép đen dùng ngón tay lần tìm cái gì đó trong thắt lưng của y. Harry nhìn và thấy ngón tay cái to bè của y miết dọc lưỡi búa bén sáng loáng. Ron mở miệng định nói điều gì đó, nhưng Hermione đã véo mạnh vô hông nó và hất đầu ra hiệu đi về phía tiền sảnh.

Khi tụi nó đi vào Đại Sảnh đường để ăn trưa, Ron tức giận cự nự:

"Tại sao bồ cản tôi? Bồ không thấy họ như thế nào à? Họ thậm chí đã mài lưỡi búa sẵn sàng rồi! Chuyện này thiệt là bất công!"

Hermione cũng tỏ ra bực tức buồn rầu hết sức, nhưng cô bé nói:

"Ron à, ba của bồ làm việc ở Bộ Pháp thuật. Bồ không thể nói chuyện đó bằng cái giọng như vậy với ông sếp của ba bồ. Lần xét xử này, cho đến khi nào mà bác Hagrid còn ngẩng cao đầu đấu tranh và biện luận đúng đắn, thì họ không thể nào hành hình Buckbeak được..."

Nhưng Harry có thể thấy là chính Hermione cũng không thực sự tin tưởng vào điều cô bé nói. Chung quanh tụi nó, mọi người đang hào hứng vừa ăn vừa trò chuyện, sung sướng thấy trước kỳ thi sẽ kết thúc vào trưa nay, nhưng Harry, Ron và Hermione thì chìm đắm trong nỗi lo buồn về lão Hagrid và con Buckbeak, nên cũng chẳng buồn dự phần.

Bài thi cuối của Ron và Harry là môn Tiên tri, còn Hermione thì thi môn Muggle học. Cả ba đứa cùng đi lên cầu thang cẩm thạch với nhau. Đến lầu một thì Hermione tách ra, chỉ còn Ron và Harry đi tiếp lên lầu bảy, ở đó rất nhiều đứa trong lớp đang ngồi sẵn trên các bậc cầu thang cheo leo dẫn lên phòng học của giáo sư Trelawney, cố gắng gạo bài đến giây phút chót.

Khi Harry và Ron ngồi xuống bên cạnh Neville, nó thông báo:

"Cô sẽ gặp riêng từng đứa."

Neville đang để mở cuốn sách *Vén Màn Tương Lai* trên đùi ở trang nói về chiêm nghiệm trái cầu pha lê. Nó hỏi hai bạn với vẻ rầu rĩ:

"Mấy bồ có bao giờ nhìn thấy *bất cứ cái gì* trong trái cầu pha lê chưa?"

"Không hề!"

Ron đáp với một cái giọng lơ đễnh. Nó cứ ngó chừng cái đồng hồ đeo tay. Harry biết Ron đang đếm từng phút tới giờ xét phúc thẩm con Buckbeak.

Dòng người sắp hàng bên ngoài lớp học ngắn dần một cách chậm chạp. Mỗi khi có đứa nào trèo xuống cái cầu thang bạc, là cả đám còn lại léo nhéo hỏi:

"Cô hỏi cái gì? Trả lời được không?"

Nhưng tất cả đều không chịu tiết lộ điều gì hết.

Khi Neville trèo xuống thang đi tới chỗ Harry và Ron đang ngồi, nó rít lên the thé:

"Cổ nói với mình là trái cầu pha lê nói cho cổ biết, nếu mình kể cho bồ nghe, mình sẽ bị một tai nạn khủng khiếp!"

Ron và Harry lúc này đã nhích tới trên đầu cầu thang rồi. Ron khịt mũi:

"Tiện quá há! Bồ biết không, mình bắt đầu nghĩ là Hermione nói đúng về bà ấy (nó chỉ chỉ ngón tay cái về phía cái cửa bẫy sập phía trên đầu). Bả đúng là một mụ già bịp bợm."

Harry nhìn đồng hồ của nó, bây giờ đã hai giờ, nó tán đồng:

"Ừ. Cầu cho bả lẹ lẹ lên giùm..."

Parvati trèo xuống cầu thang với vẻ mặt kiêu hãnh. Cô bé nói với Harry và Ron:

"Cô nói tôi có tất cả những dấu hiệu của một Chân Kiến. Tôi nhìn thấy rất nhiều thứ... Ờ thôi, chúc may mắn nghe!"

Cô bé vội vàng trèo xuống cầu thang đi tới chỗ Lavender.

Từ trên đầu tụi nó vọng xuống giọng nói huyền bí quen thuộc:

"Ronald Weasley!"

Ron nhăn mặt với Harry rồi trèo lên cầu thang bạc và khuất mất. Bây giờ chỉ còn Harry là người cuối cùng chờ để vào thi. Nó ngồi xuống sàn, tựa lưng vào tường, lắng nghe tiếng một con ruồi vo ve bên cửa sổ đầy nắng, tâm trí nó băng qua sân trường chạy đến với lão Hagrid.

Cuối cùng, sau hai mươi phút, bàn chân to tướng của Ron lại xuất hiện trên bậc cầu thang. Harry đứng dậy hỏi bạn:

"Sao?"

Ron đáp:

"Rác rưởi! Mình chẳng thấy cái khỉ khô gì hết, cho nên mình bịa ra. Nhưng mà không biết bả có tin không..."

Giáo sư Trelawney gọi:

"Harry Potter!"

Harry thì thầm với Ron:

"Hẹn gặp lại bồ trong phòng sinh hoạt chung."

Căn phòng trên đỉnh tháp nóng bức hơn bao giờ hết; những tấm màn cửa đều được kéo khép lại, lửa trong lò cháy bừng bừng, và cái mùi khó chịu mọi khi khiến cho Harry phát ho khi nó vấp phải mấy cái ghế bàn để tùm lum trên lối đi dẫn đến chỗ giáo sư Trelawney - bà đang ngồi đợi nó trước một trái cầu pha lê bự chảng. Bà nói êm ái:

"Chào trò! Trò hãy vui lòng nhìn vào trái cầu pha lê này... Bây giờ cứ thong thả... rồi nói cho tôi biết trò thấy gì trong đó..."

Harry cúi xuống gần trái cầu và chăm chú nhìn, nhìn đăm đăm bằng tất cả sự tập trung mà nó có thể có được, cầu cho trái cầu chỉ cho nó thấy cái gì khác hơn là những vẩn sương mù đùng đục, nhưng mà chẳng có gì xảy ra hết.

Giáo sư Trelawney hối thúc một cách nhẹ nhàng tế nhị:

"Sao? Trò thấy cái gì?"

Sức nóng áp đảo Harry và cái mũi nó cứ nhồn nhột vì làn khói đẫm mùi nước hoa tỏa ra từ lò sưởi bên cạnh hai thầy trò. Harry nghĩ đến những gì Ron vừa nói, và quyết định xạo. Nó nói:

"Ơ... một hình dạng u tối... âm..."

Giáo sư Trelawney thì thào:

"Nó giống cái gì? Bây giờ thử nghĩ xem..."

Harry lục lọi đầu óc mình và bắt gặp con Buckbeak. Nó nói giọng chắc chắn:

"Một con Bằng-Mã."

Giáo sư hăng hái viết nguệch ngoạc lên tờ giấy da để mở trên đầu gối, bà thì thầm:

"Đúng vậy! Con trai ta ạ, có lẽ con sẽ sớm thấy chung cuộc chuyện rắc rối của lão Hagrid với Bộ Pháp thuật! Hãy nhìn gần hơn... con Bằng-Mã có hiện ra nữa không?... Đầu nó còn không?..."

Harry khẳng định:

"Dạ, còn!"

Giáo sư Trelawney thuyết phục:

"Trò có chắc không? Có chắc không đó, cưng? Con không thấy nó quằn quại trên mặt đất, có thể, và một cái bóng giơ cao lưỡi búa đằng sau nó sao?"

"Dạ, không!"

Harry bắt đầu cảm thấy muốn bệnh rồi. Giáo sư Trelawney vẫn tiếp tục:

"Không có máu à? Không thấy lão Hagrid khóc lóc à?"

"Không!"

Harry lại khăng khăng nói không, trong lòng mong muốn hơn bao giờ hết là được ra khỏi căn phòng này và thoát được sức nóng này.

"Con Bằng-Mã không sao cả... nó... bay đi..."

Giáo sư Trelawney thở dài:

"Thôi được, cưng à, cô nghĩ chúng ta tạm ngừng ở đó...

hơi thất vọng một tý... nhưng ta cho là con đã cố gắng hết sức."

Harry thở phào nhẹ nhõm và đứng dậy, xách cặp lên và quay lưng định đi, nhưng bỗng nhiên một giọng nói lớn chói tai vang lên đằng sau nó:

"Chuyện đó sẽ xảy ra đêm nay."

Harry quay ngoắt người lại. Giáo sư Trelawney đã trở nên cứng đờ trong chiếc ghế bành của bà; hai mắt bà láo liên và miệng bà xệ xuống. Harry nói:

"Thưa cô?"

Nhưng giáo sư Trelawney không có vẻ gì là có nghe Harry nói cả. Hai mắt của bà bắt đầu đảo vòng tròn. Harry đứng sững đó trong kinh hoảng. Trông bà khủng khiếp như thể bà đang trong cơn động kinh. Harry bối rối quá, nghĩ ngay đến việc chạy xuống bệnh thất để cầu cứu... nhưng giáo sư Trelawney lúc ấy lại nói, cũng bằng cái giọng chói lói lỗ tai, không giống giọng nói bình thường của bà chút nào:

"Chúa tể Hắc ám đang nằm một mình cô độc không bạn bè, bị đệ tử của mình bỏ rơi. Kẻ thuộc hạ của ngài đã bị xiềng xích mười hai năm nay. Đêm nay, trước lúc nửa đêm, kẻ thuộc hạ của ngài sẽ được tự do và sẽ tìm đến ngài xin thần phục lại. Chúa tể Hắc ám sẽ lại trỗi dậy cùng với sự hỗ trợ của thuộc hạ, sẽ vĩ đại hơn và khủng khiếp hơn bao giờ hết. Đêm nay... Trước nửa đêm... kẻ thuộc hạ... sẽ thoát ra... xin thần phục lại Ông Chủ."

Đầu của giáo sư Trelawney gục xuống trước ngực. Bà phát ra âm thanh lạ nghe như tiếng ủn ỉn. Rồi, bất thình lình, đầu bà lại ngẩng phắt lên.

Giáo sư Trelawney nói mơ màng:

"Xin lỗi nghe cưng. Sức nóng ban ngày, trò biết đó... ta chợp mắt đi một lát..."

Harry đứng đó, vẫn trợn mắt ngó.

"Có chuyện gì không ổn sao, cưng?"

"Cô... cô vừa mới nói với con là... Chúa tể Hắc ám sắp sửa trỗi dậy lần nữa... thuộc hạ của hắn sẽ trở lại phò tá hắn..."

Giáo sư Trelawney tỏ ra hoàn toàn kinh ngạc:

"Chúa tể Hắc ám à? *Kẻ-mà-chớ-gọi-tên-ra* ấy à? Cưng ơi, chuyện đó không thuộc loại chuyện đùa được đâu... trỗi dậy, thực ư?..."

"Nhưng mà cô vừa nói như vậy! Cô nói là Chúa tể Hắc ám..."

"Ta nghĩ có lẽ trò cũng đã chợp mắt một chút rồi đó, cưng à. Ta chắc chắn không dám mạo muội tiên đoán một điều quá sức tưởng tượng như *điều đó đâu!*"

Harry trèo xuống cái thang dây và cầu thang xoắn, hoang mang tự hỏi... Có phải nó vừa nghe giáo sư Trelawney thốt ra một điều tiên tri thực sự? Hay đó là sáng kiến của bà về một cách kết thúc bài thi đầy ấn tượng?

Năm phút sau, Harry đi nhanh qua đám quỷ lùn an ninh canh gác bên ngoài lối vào tháp Gryffindor, những lời nói của giáo sư Trelawney vẫn còn ong ong trong đầu nó. Những học sinh khác đang lướt nhanh qua nó về hướng ngược lại, nói cười, đùa giỡn, túa ra sân, háo hức với cái tự do mà tụi nó trông mong lâu nay. Khi Harry tới trước bức chân dung Bà Béo và chui vào phòng sinh hoạt chung, thì căn phòng hầu như trống vắng. Ở một góc phòng, chỉ

có Ron và Hermione ngồi đó. Harry thở hổn hển nói với hai bạn:

"Giáo sư Trelawney vừa mới nói với mình..."

Nhưng nó ngừng tức thì khi nhìn thấy vẻ mặt của Ron và Hermione. Ron nói yếu ớt:

"Buckbeak thua rồi. Bác Hagrid vừa gởi đến cái này."

Lá thư lần này của lão Hagrid khô queo, không tèm lem nước mắt như thư trước, nhưng có lẽ tay lão run ghê lắm khi viết, đến nỗi chữ viết của lão thật khó mà đọc được:

Không được ân xá. Họ sẽ hành hình vào lúc hoàng hôn. Các cháu không thể làm gì cả. Đừng xuống đây. Bác không muốn nhìn thấy cảnh đó.

Bác Hagrid.

Harry nói ngay:

"Chúng ta phải hành động. Bác ấy không thể nào ngồi đó một mình mà chờ đao phủ đến!"

Ron nhìn đăm đăm qua cửa sổ với vẻ thẫn thờ.

"Dù sao thì... hoàng hôn... Tụi mình không đời nào được phép... đặc biệt là bồ, Harry à..."

Harry gục đầu vào hai tay, suy nghĩ:

"Giá mà chúng ta có tấm áo khoác tàng hình..."

Hermione hỏi:

"Nó ở đâu?"

Harry thuật cho cô bé biết chuyện nó đã giấu tấm áo tàng hình ở hành lang bên dưới mụ phù thủy chột mắt. Nó nói nốt:

"... nếu thầy Snape thấy mình lảng vảng gần đó một lần nữa, thế nào mình cũng bị rắc rối to."

Hermione đứng lên, nói:

"Đúng vậy. Nếu thầy Snape thấy bồ... Làm sao bồ mở được cái bướu trên lưng mụ phù thủy?"

Harry nói:

"Bồ... chỉ cần gõ lên nó và nói: *Dissendium*. Nhưng..."

Hermione không cần đợi Harry nói dứt câu; cô bé đã quày quả băng ngang qua căn phòng, đẩy bức chân dung Bà Béo ra, rồi biến mất.

Ron ngó theo Hermione, nói:

"Chẳng lẽ Hermione đi lấy tấm áo tàng hình à?"

Đúng vậy. Mười lăm phút sau Hermione trở về với tấm áo khoác óng ánh bạc được xếp cẩn thận giấu bên trong áo chùng của cô bé.

Ron sững sờ nói:

"Hermione, mình không biết dạo sau này chuyện gì đã xảy ra cho bồ! Ban đầu bồ tát Malfoy, rồi sau bồ bỏ ra khỏi lớp học của giáo sư Trelawney..."

Hermione có vẻ như được tâng bốc lên mây.

* * *

Ba đứa nhỏ đi xuống Đại Sảnh đường ăn tối như mọi

người khác, nhưng sau đó tụi nó không trở về tháp Gryffindor. Harry giấu tấm áo tàng hình ngay bên dưới vạt trước của áo chùng nó đang mặc, rồi cứ khoanh tay lại để che chỗ áo độn nổi cộm lên. Tụi nó lẻn vô một gian phòng trống phía ngoài tiền sảnh, lắng nghe động tĩnh, cho đến khi chắc chắn là tiền sảnh vắng vẻ. Tụi nó nghe tiếng vài người cuối cùng vội vã đi ngang qua, rồi có tiếng cánh cửa đóng mạnh. Hermione thò đầu ra cửa nhìn quanh. Cô bé thì thầm:

"Được rồi. Không có ai ngoài này... Khoác áo vô..."

Bước sát bên nhau để cho không ai có thể nhìn thấy, ba đứa nhón gót dưới tấm áo choàng đi qua tiền sảnh, rồi bước xuống những bậc thềm đá, đi qua sân. Mặt trời đã lặn sau khu Rừng Cấm, những chóp cành tán cây cao còn vương chút nắng vàng.

Ba đứa tới trước cửa căn chòi của lão Hagrid và gõ. Một phút sau lão Hagrid mới mở cửa, và khi mở cửa ra, lão nhìn quanh tìm người khách đã gõ cửa với vẻ mặt tái ngắt và toàn thân run rẩy.

Harry nói nhỏ:

"Tụi cháu đây mà. Tụi cháu đang mặc áo tàng hình. Bác cho tụi cháu vô nhà để tụi cháu cởi áo khoác ra."

Lão Hagrid làu bàu:

"Lẽ ra các cháu không nên đến đây!"

Nói vậy nhưng lão cũng lùi lại tránh lối, và tụi nó bước vào trong nhà. Lão Hagrid đóng vội cánh cửa lại và Harry cởi áo khoác tàng hình ra.

Lão Hagrid không khóc lóc, cũng không nhào vô ôm chầm

lấy tụi nó. Trông lão giống như một người đàn ông không biết mình đang ở đâu, không biết phải làm gì. Sự bơ vơ bất lực này còn bi thảm hơn cả nước mắt nữa.

Lão hỏi:

"Uống chút trà nha?"

Hai bàn tay khổng lồ của lão run bần bật khi đưa ra cầm lấy cái ấm trà.

Hermione ngập ngừng hỏi:

"Buckbeak đâu rồi bác?"

Lão Hagrid làm đổ cả sữa ra mặt bàn khi rót đầy cái bình. Lão nói:

"Bác... bác đưa nó ra ngoài chơi. Nó được cột trong vườn bí rợ của bác. Bác nghĩ nó nên nhìn thấy cây rừng và... hít thở không khí trong lành... trước khi..."

Bàn tay của lão Hagrid run dữ dội đến nỗi cái bình sữa tuột khỏi tay lão mà vỡ tứ tung trên sàn nhà. Lão ngồi xuống, đưa tay áo lên chùi trán.

"Còn bình sữa khác trong tủ ấy."

Hermione vội nói:

"Để cháu làm cho, bác Hagrid."

Cô bé nhanh nhẩu cúi xuống dọn mớ miểng chai.

Harry liếc nhìn Ron, Ron đưa mắt nhìn lại một cách vô vọng. Harry ngồi xuống bên cạnh lão, tha thiết hỏi:

"Chẳng lẽ không còn cách nào khác nữa sao, bác Hagrid? Cụ Dumbledore..."

Lão Hagrid nói:

"Cụ đã cố gắng rồi. Cụ không có quyền hành chi phối

được cái Ủy ban đó. Cụ đã bảo với họ là con Buckbeak không sao hết, nhưng họ sợ... các cháu biết Lucius Malfoy là hạng người như thế nào mà... hắn hù doạ họ, bác chắc vậy... tay đao phủ, thằng Macnair, là một thằng bạn cũ của Malfoy... nhưng thằng đó làm cũng nhanh và gọn... và bác sẽ ở bên cạnh nó..."

Lão Hagrid nuốt ực một cái. Mắt lão đảo láo liên khắp căn chòi, như thể tìm kiếm một tý ti hy vọng hay niềm an ủi nào đó.

"Cụ Dumbledore sẽ xuống đây khi chuyện đó... chuyện đó xảy ra. Cụ viết thư cho bác hồi sáng này, nói là cụ muốn... muốn ở bên cạnh bác. Cụ Dumbledore thiệt là một con người vĩ đại."

Hermione nãy giờ lục lọi tủ chén của lão Hagrid để tìm một bình sữa khác, để vuột ra một tiếng nấc nghẹn ngào ngắn và nhỏ. Cô bé tìm thấy cái bình sữa mới, đứng thẳng lưng lên, gắng gượng nén dòng nước mắt. Cô bé nói:

"Tụi cháu cũng sẽ ở bên cạnh bác, bác Hagrid à."

Nhưng lão Hagrid lúc lắc cái đầu bờm xờm của lão:

"Các cháu phải trở về tòa lâu đài. Bác đã nói với các cháu rồi, bác không muốn các cháu nhìn thấy. Mà đằng nào thì các cháu cũng đâu có được phép xuống đây... Nếu ông Fudge và cụ Dumbledore bắt gặp các cháu ra khỏi tòa lâu đài mà không xin phép, thì Harry à, cháu sẽ bị rắc rối to."

Nước mắt bây giờ cứ lặng lẽ tuôn trào trên gương mặt Hermione, nhưng cô bé cố giấu lão Hagrid bằng cách lăng xăng pha trà. Bỗng nhiên, khi đang lấy một chai sữa để rót vô bình, cô bé hét toáng lên:

"Ron! Mình... mình... không thể nào tin được... con *Scabbers* đây nè!"

Ron há hốc miệng ra nhìn Hermione:

"Bồ đang nói cái gì vậy?"

Hermione đem cái bình sữa mới đến bàn và úp ngược nó xuống. Với tiếng kêu chít chít hoảng loạn và nỗ lực cuống cuồng trèo trở vô trong, con chuột Scabbers vẫn bị trượt rớt ra khỏi mặt bàn. Ron ngây ra kêu lên:

"Scabbers! Scabbers! Mày làm gì ở đây?"

Ron chụp bắt con chuột đang ra sức vùng vẫy rồi đưa nó ra vùng ánh sáng để ngó cho kỹ. Con Scabbers trông thiệt là kinh khiếp. Nó ốm nhom hơn bao giờ hết, từng túm lông lớn đã rụng để lộ ra những mảng hói, và nó vùng vẫy trong tay Ron như đang cố gắng tuyệt vọng tự giải thoát mình.

Ron vỗ về:

"Không sao đâu, Scabbers! Không có mèo đâu! Ở đây không có cái gì hại mày hết!"

Lão Hagrid đột ngột đứng bật dậy, dồn hai con mắt nhìn qua cửa sổ. Gương mặt vốn hồng hào bình thường của lão bỗng trở nên xám ngoét như một tấm giấy da cũ.

"Họ đang đến..."

Harry, Ron và Hermione chạy vụt tới đứng quanh lão Hagrid. Một nhóm đàn ông đang bước xuống những bậc thềm đá của tòa lâu đài ở đằng xa. Đi đầu là cụ Dumbledore, bộ râu bạc của cụ phản chiếu ánh sáng yếu ớt của mặt trời đang lặn. Lon ton bên cạnh cụ là ông Cornelius Fudge. Đằng sau họ là ông Ủy viên nhu nhược và tay đao phủ Macnair.

Mỗi ly mỗi phân nhỏ trên toàn thân lão Hagrid đều run lên, lão nói với ba đứa nhỏ:

"Các cháu phải đi ngay. Không nên để họ gặp các cháu ở đây... Đi ngay bây giờ đi..."

Ron nhét con chuột Scabbers vô túi áo nó và Hermione thì cầm tấm áo khoác tàng hình lên. Lão Hagrid nói:

"Để bác dẫn các cháu đi ra lối sau."

Tụi nó đi theo lão đi qua cánh cửa mở ra khu vườn. Harry có một cảm giác không thực rất lạ lùng, và nó càng cảm thấy hư ảo hơn nữa khi nhìn thấy con Buckbeak cách đó vài thước, bị cột vô một cái cây đằng sau vườn bí rợ của lão Hagrid. Buckbeak dường như cũng biết chuyện gì đó đang xảy ra. Nó cứ xoay cái đầu nhọn của nó hết sang bên này đến bên kia, và dẫm chân xuống đất một cách lo lắng. Lão Hagrid nói dịu dàng:

"Không sao đâu, Beaky. Không sao đâu..."

Lão quay sang Harry, Ron và Hermione bảo:

"Đi đi. Đi mau đi."

Nhưng cả ba đứa đều không nhúc nhích.

"Bác Hagrid, tụi cháu không thể..."

"Tụi cháu sẽ nói với họ điều gì đã thực sự xảy ra..."

"Họ không thể nào giết nó..."

Lão Hagrid trở nên dữ dội:

"Đi! Không có tụi bây và các thứ rắc rối thì sự việc cũng đã đủ tồi tệ lắm rồi!"

Ba đứa nhỏ không còn lựa chọn nào khác. Khi Hermione tung chiếc áo khoác tàng hình lên phủ trùm qua Ron và

Harry, tụi nó nghe thấy tiếng người vang lên ở cửa trước của căn chòi. Lão Hagrid ngó vô chỗ mà tụi nó vừa mới tàng hình biến mất. Lão nói khàn khàn:

"Đi mau đi. Đừng có mà nghe lén..."

Và lão sải bước chân trở vào căn chòi khi có tiếng ai đó gõ vào cánh cửa trước.

Chậm rãi, như trong trạng thái thôi miên, cả Harry, Ron và Hermione lặng lẽ đi quanh căn chòi của lão Hagrid. Khi tụi nó đi vòng tới phía trước của căn chòi thì cánh cửa trước đã đóng ập lại.

Hermione thì thầm:

"Làm ơn đi mau lên, mình không thể chịu nổi nữa, không thể nào chịu đựng..."

Tụi nó bắt đầu đi lên dốc của bãi cỏ, hướng về phía tòa lâu đài. Lúc này mặt trời đang lặn xuống rất nhanh, bầu trời đã chuyển thành một màu xám nhẹ phơn phớt tím, nhưng phía tây đã dậy ráng chiều đỏ au.

Ron chợt đứng chết trân, Hermione năn nỉ:

"Ôi, Ron ơi, làm ơn..."

"Con Scabbers ấy mà! Nó không chịu... nằm yên nào..."

Ron cúi xuống, cố gắng giữ Scabbers trong túi áo, nhưng con chuột đang trở nên cáu tiết, kêu chít chít như điên, quằn mình, bật ra, tìm cách ngoạm sâu hàm răng vô tay Ron. Ron ré lên:

"Scabbers! Tao đây mà! Đồ ngu, tao là Ron đây!"

Cánh cửa sau lưng tụi nó mở ra, và tiếng người cũng vọng ra. Hermione thổn thức:

"Ôi Ron ơi, làm ơn đi đi mà. Họ sắp hành hình rồi, mình không thể nào chịu đựng nổi đâu!"

"Ừ thì đi! Scabbers, nằm yên coi..."

Tụi nó đi tới trước; Harry, cũng như Hermione, cố gắng không nghe những tiếng om sòm vọng ra đằng sau chúng. Nhưng Ron lại đứng lại lần nữa.

"Mình không thể nào giữ được nó... Scabbers, im đi, mọi người sẽ nghe thấy chúng ta đó!"

Con chuột vẫn kêu chít chít như điên, nhưng cũng không đủ to để át tiếng người xao xác vọng từ khu vườn của lão Hagrid. Từ đó trỗi lên một mớ bòng bong những giọng nói đàn ông mơ hồ, rồi sự yên lặng và rồi, không báo trước gì hết, vang lên một tiếng vút rồi một tiếng uỵch của cây búa.

Hermione lảo đảo ngã tại chỗ. Cô bé thì thầm với Harry:

"Họ đã làm điều đó! Mình... mình không thể nào tin được... họ lại làm điều đó."

CHƯƠNG MƯỜI BẢY

MÈO, CHUỘT VÀ CHÓ

Đầu óc Harry ngây dại đi vì cơn xúc động quá mạnh. Cả ba đứa nhỏ đứng chết lặng vì kinh hoàng dưới tấm áo khoác tàng hình. Những tia nắng cuối cùng của vầng thái dương đang lặn loang trên mặt đất râm những vệt sáng sẫm màu như máu. Và rồi, bọn trẻ nghe vọng từ đằng sau chúng một tiếng hú hoang dại.

"Bác Hagrid!"

Harry lẩm bẩm. Và không một giây cân nhắc xem mình đang làm gì, Harry quay phắt lại, nhưng cả Ron và Hermione đều đã giữ chặt cánh tay nó.

Mặt Ron đã trắng bệch như tờ giấy, bảo:

"Chúng ta không thể làm gì được đâu. Nếu họ biết là tụi mình đã đi gặp bác ấy thì bác ấy chỉ gặp thêm rắc rối mà thôi..."

Hơi thở của Hermione vừa ngắn vừa đứt đoạn. Cô bé nghẹn ngào:

"Làm... sao... mà... họ... có thể....? Làm sao họ lại *có thể* làm điều đó chứ?"

Ron vỗ về, răng đánh lập cập:

"Thôi, nguôi đi mà Hermione."

Tụi nó quay trở về tòa lâu đài, bước chầm chậm bên nhau để được che kín dưới tấm áo tàng hình. Ánh hoàng

hôn bây giờ tất rất nhanh. Khi tụi nó ra tới khoảng sân trống thì bóng tối đã phủ xuống khắp chung quanh.

Ron bụm một tay trước ngực áo, rít lên:

"Scabbers! Nằm yên coi! "

Con chuột vẫn vùng vẫy điên cuồng. Ron đột ngột dừng bước, cố hết sức nhét con chuột vô sâu trong túi áo:

"Mày mắc chứng gì vậy hả, con chuột ngu ngốc? Mày có nằm yên không? UI DA! Nó cắn tui!"

Hermione khẩn khoản bảo:

"Ron ơi, khe khẽ giùm với! Ông Fudge sẽ tới ngay bây giờ đây nè..."

"Nó không chịu... nằm yên..."

Rõ ràng là con Scabbers hoảng sợ. Nó đang vùng vẫy bằng tất cả sức lực để thoát ra khỏi bàn tay túm chặt của Ron.

"Nó *mắc chứng* gì vậy?"

Nhưng vừa lúc đó Harry nhìn thấy Crookshanks – thân mình ép sát mặt đất, hai mắt vàng khè to cộ lóng lánh một cách kỳ lạ trong bóng tối, con vật đang lẩn lút tiến về phía tụi nó. Harry không thể biết được là con mèo đó có thể nhìn thấy tụi nó không, hay là chỉ lần theo tiếng chút chít của con Scabbers.

Hermione rên rỉ:

"Crookshanks ơi! Không được đâu, đi chỗ khác đi, Crookshanks! Đi đi!"

Nhưng con mèo đang tiến tới gần...

"Scabbers! ĐỪNG!"

Quá trễ. Con chuột đã vuột ra khỏi những ngón tay nắm chặt của Ron, rớt xuống đất rồi cuống cuồng chạy trốn. Chỉ với một cú nhảy vọt, Crookshanks phóng sát theo sau con chuột, và trước khi Hermione hay Harry có thể ngăn chặn kịp, thì Ron đã quẳng tấm áo tàng hình ra khỏi mình để chạy thục mạng vào trong bóng đêm.

Hermione rên rỉ:

"*Ron* ơi là Ron !"

Cô bé và Harry nhìn nhau, rồi chạy nước rút theo Ron. Trùm tấm áo tàng hình thì không thể nào chạy nhanh được; hai đứa đành cởi phăng ra, và tấm áo cứ bay phất phơ phía sau tụi nó như một lá cờ. Tụi nó có thể nghe tiếng chân huỳnh huỵch chạy đằng trước và tiếng Ron quát thét con Crookshanks:

"Tránh xa nó ra... đi chỗ khác... Scabbers, quay lại đây."

Một tiếng uỵch vang lên rõ to.

"*Bắt được mày rồi nè!* Tránh ra, con mèo mắc dịch..."

Harry và Hermione suýt ngã nhào lên người Ron. Tụi nó kịp thắng lại ngay trước mặt Ron. Ron đang bò lổm cổm trên mặt đất, nhưng cũng đã bắt được con Scabbers cho vô túi. Hai tay nó giữ rịt lấy cái cục run lẩy bẩy trong túi áo.

Hermione thở hổn hển:

"Ron, thôi đi... mau chui trở vô tấm áo tàng hình. Thầy Dumbledore... ông bộ trưởng... họ sắp trở ra trong chốc lát nữa thôi..."

Nhưng trước khi tụi nó kịp trùm kín lại, chưa kịp thở lấy hơi, thì cả đám đã nghe tiếng dậm bước rầm rập của

những cái chân có vuốt khổng lồ. Có cái gì đó đang hướng về tụi nó trong bóng đêm: một con chó khổng lồ đen nhánh, với đôi mắt xanh xám.

Harry rút cây đũa phép của nó ra, nhưng quá trễ rồi. Con chó đã phóng một cú nhảy vĩ đại và vuốt trước của nó đã chụp trúng ngực Harry. Harry ngã ngửa ra sau dưới một đám lông quăn tít, cảm thấy được hơi thở nóng hổi của con chó và những cái răng dài tới hai phân...

Nhưng sức mạnh của cú nhảy đã khiến con chó bị quá đà, nó xô Harry té lăn quay. Sửng sốt và cảm thấy như thể đã bị gãy hết mấy cái be sườn, Harry cố gắng đứng dậy; nghe tiếng con chó gầm gừ như thể nó đang vờn quanh chuẩn bị một cú tấn công khác.

Ron đã đứng dậy. Khi con chó phóng trở lại về phía chúng, Ron đẩy Harry qua một bên; do vậy con chó tạp lấy cánh tay Ron đang duỗi ra. Harry nhào tới, nắm được một túm lông của con thú, nhưng con thú vẫn lôi Ron đi dễ dàng như thể lôi một con búp bê bằng giẻ rách.

Thế rồi, chẳng biết từ đâu ra, một cái gì đó quật ngang mặt Harry mạnh đến nỗi nó lại bị vật ngã chổng kềnh xuống đất. Nó nghe tiếng Hermione rít lên đau đớn và cũng bị té ngã như nó. Harry mò mẫm tìm cây đũa phép, vừa chớp mắt cho máu chảy ra khỏi mi, nó vừa thì thào:

"Lumos!"

Ánh sáng của đầu đũa phép giúp Harry nhìn thấy cái thân tổ chảng của một cây cổ thụ. Thì ra tụi nó đã rượt con Scabbers chạy tuốt vô tán cây Liễu Roi và cành nhánh của của cây này đang kêu kọt kẹt như trong cơn giông bão; quất tới, quật ngược để không cho tụi nó tới gần hơn.

Và kìa, ở ngay dưới gốc cây là con chó, nó đang kéo lê Ron giật lùi vô một lỗ hổng to trong đám rễ cây – Ron kháng cự dữ dội, nhưng đầu và thân nó vẫn lần lần trượt khuất khỏi tầm mắt Harry.

"Ron!"

Harry hét gọi, tìm cách bươn theo, nhưng mấy cành cây to nặng ịch cứ quất chí mạng trong không trung buộc Harry phải lùi lại.

Bây giờ Harry và Hermione chỉ còn thấy một chân của Ron còn thò ra. Ron đã móc cái chân đó vô một cái rễ cây trong nỗ lực chống chọi lại con chó để không bị nó lôi tuột xuống lòng đất. Chợt một tiếng rắc vang lên nghe như tiếng súng nổ; chân của Ron bị gãy, và chỉ một nháy mắt sau đó, bàn chân của Ron cũng biến mất luôn.

Hermione gào khóc:

"Harry! Tụi mình phải đi kêu cứu!"

Cô bé cũng đã bị chảy máu, cây Liễu Roi đã quất tét vai cô bé. Harry nói:

"Không kịp! Không còn đủ thì giờ đâu, Ron sẽ bị nuốt chửng ngay bây giờ...

"Nhưng nếu không có người giúp thì tụi mình cũng không làm gì được..."

Một cành cây khác lại quật xuống hai đứa nhỏ, những cành nhỏ của nó ghì chặt như những khớp nắm tay. Harry né bên này tránh bên kia, thở hổn hển và nói:

"Nếu con chó đó vô lọt thì tụi mình cũng có thể vô lọt."

Nó cố tìm cách len lách qua những cành cây hung tợn

cứ quật đập túi bụi, nhưng nó không thể tiến được tới gần rễ cây thêm một tý nào mà lại không bị những đòn chí mạng của những cành cây đánh văng ra.

Hermione bấn loạn nhảy loi choi tại chỗ, thì thào như điên:

"Ôi... cứu... cứu... Làm ơn... cứu..."

Con mèo Crookshanks phóng tới trước. Nó uốn éo như một con rắn, lách mình qua những cành cây đang quật đập liên hồi, rồi đặt chân trước lên một cái mấu của thân cây.

Ngay lập tức, toàn thể cái cây như bị hóa thành cẩm thạch, ngừng cử động ngay. Ngay cả một cái lá cũng không thèm nhúc nhích.

Hermione ngờ ngợ thì thào:

"Crookshanks!"

Giờ thì cô bé níu lấy cánh tay Harry, níu chặt đến phát đau:

"Làm sao mà nó biết...?"

Harry khẳng định:

"Nó là bạn của con chó đó. Mình đã nhìn thấy tụi nó đi với nhau. Đi thôi, bồ cầm sẵn đũa phép trong tay nha..."

Tụi nó chỉ mất vài giây để chạy tới đám rễ cây, nhưng trước khi tụi nó tới được miệng cái lỗ, thì con Crookshanks đã ngoắt chùm đuôi xù như cái chổi cọ rửa chai của nó một cái, và chui tọt vô trong. Harry chui theo ngay. Nó bò tới trước, đầu thò vô trước, tuột xuống một cái dốc bằng đất đến tận đáy của một đường hầm rất thấp. Crookshanks ở cách nó một chút, hai mắt lóe lên ánh sáng của ngọn lửa phát từ đầu cây đũa phép của Harry. Vài giây sau,

Hermione cũng tuột xuống bên cạnh Harry. Cô bé thì thầm với giọng hoảng sợ:

"Ron ở đâu?"

Harry cúi lom khom đi theo con Crookshanks, trả lời Hermione:

"Đi theo lối này."

Hermione theo đằng sau Harry, vẫn hụt hơi hỏi tiếp:

"Đường hầm này dẫn tới đâu?"

"Mình không biết... Nó được đánh dấu trong tấm bản đồ của Đạo tặc, nhưng anh Fred và anh George nói chưa từng có ai vô được. Nó mất hút ở mép tấm bản đồ, nhưng có vẻ như nó dẫn tới làng Hogsmeade..."

Tụi nó cố đi nhanh hết sức, gần như gập đôi thân mình lại, đằng trước tụi nó là cái đuôi của con Crookshanks khi ẩn khi hiện. Con đường hầm cứ dài ra dài ra mãi, Harry cảm thấy ít nhứt nó cũng dài bằng con đường hầm dẫn tới tiệm *Công tước Mật*. Giờ đây, trong đầu Harry chỉ có Ron, rằng con chó kia có thể làm gì Ron... Harry co giò chạy nước rút, hớp từng hơi thở ngắn trong từng cơn hụt hơi đau đến thấu ngực...

Và rồi con đường hầm bắt đầu dốc cao lên, một lát sau con đường ngoằn ngoèo uốn khúc, và Crookshanks biến đâu mất. Thay vì con mèo phía trước, Harry nhìn thấy một vạt sáng mờ mờ xuyên qua một khe hở nhỏ.

Nó và Hermione dừng lại, há họng mà thở, rồi mon men đi tới trước. Cả hai đều giơ cao cây đũa phép để coi cái gì nằm ở đằng kia.

Đó là một căn phòng, một căn phòng bừa bộn và bụi

bặm hết biết. Giấy dán tường bị tróc hết ra, khắp trên sàn vương vãi cáu bẩn rác rến, mọi thứ bàn ghế và đồ nội thất đều bị bể gãy, như thể đã bị kẻ nào đập phá. Còn tất cả cửa sổ thì đều bị đóng ván bịt kín.

Harry liếc nhìn Hermione, cô bé trông có vẻ đã sợ đến chết khiếp, nhưng cũng gật đầu.

Harry bèn chun qua cái lỗ, mở to mắt nhìn quanh. Căn phòng trống vắng, nhưng cánh cửa bên phải tụi nó để mở, dẫn đến một hành lang âm u. Một lần nữa, Hermione đột ngột chụp lấy cánh tay Harry. Đôi mắt mở to của cô bé đang đảo quanh khung cửa sổ bị bít kín bằng ván. Cô bé thì thầm:

"Harry, mình nghĩ là tụi mình đang ở trong căn Lều Hét."

Harry nhìn quanh. Mắt nó gặp phải cái ghế gỗ nằm gần đó. Nhiều thanh gỗ đã bị bẻ gãy và một cái chân ghế bị sút ra hoàn toàn. Harry chậm rãi nói:

"Ma không thể nào làm điều đó được!"

Ngay lúc đó, phía trên đầu tụi nó vang lên một tiếng rắc. Có cái gì đó di chuyển lên lầu. Cả hai đứa cùng ngước nhìn lên trần. Bàn tay Hermione bấu cánh tay Harry chặt đến nỗi Harry không còn nghe cảm giác gì nữa ở mấy ngón tay. Nó nhướn chân mày nhìn Hermione, cô bé lại gật đầu và buông tay ra.

Hết sức lặng lẽ, tụi nó bò vào hành lang, rồi trèo lên một cái cầu thang gần như đổ nát. Mọi thứ đều bị phủ một lớp bụi dày, ngoại trừ sàn nhà. Trên sàn có một vệt khá rộng sạch bụi vừa được tạo ra bằng một cái gì đó bị kéo lết lên cầu thang.

Hai đứa lần tới đầu cầu thang tối tối.

"Nox"[1]

Hai đứa cùng thì thầm với nhau, và ánh sáng ở đầu cây đũa phép của tụi nó tắt đi. Chỉ có một cánh cửa mở ra. Khi bò tới cánh cửa mở đó, tụi nhỏ nghe thấy có cái gì đó đang chuyển động ở đằng sau cánh cửa. Một tiếng rên trầm trầm, rồi một tiếng gừ gừ to và sâu. Hai đứa trao đổi với nhau cái nhìn dọ ý cuối cùng và cái gật đầu nhất trí sau chót.

Cầm chắc cây đũa phép trong tay, Harry đá mạnh cho cánh cửa bật mở ra.

Trên một cái giường tráng lệ có bốn cọc mùng với những rèm treo đầy bụi bặm, Crookshanks nằm dài, ngó thấy tụi nó thì gừ gừ to tiếng. Bên cạnh đó, nằm trên sàn, ôm chặt cái chân đã bị gãy lọi tạo thành một góc kỳ dị, chính là Ron.

Harry và Hermione lao ngang phòng, đến bên Ron:

"Ron... Bồ có sao không?"

"Con chó đâu rồi?"

Ron nghiến răng lại vì đau đớn, nó rên rỉ:

"Không phải chó. Harry ơi, đó là một cái mẹo lừa..."

"Cái gì?"

"Con chó là hắn, hắn chính là một Phù thủy Hóa Thú"

Mắt Ron ngó trừng trừng qua vai của Harry. Harry xoay phắt người lại. Bằng một tiếng cạch, người đàn ông trong bóng tối đóng lại cánh cửa đằng sau lưng tụi nó.

Chùm lông rối nùi, bẩn thỉu, toòng teng trên hai cùi chỏ của y. Nếu đôi mắt y không lóe sáng trong hai hốc mắt

1. Có nghĩa là: *"Tốt đen"*

sâu u tối, thì có thể tưởng y chỉ là một cái xác không hồn. Làn da y trông như sáp, căng trên bộ xương mặt, giống hệt một cái đầu lâu. Và mấy cái răng vàng của y đang nhe ra thành một nụ cười. Y chính là Sirius Black.

Black chĩa cây đũa phép của Ron về phía bọn trẻ, giọng ồm ồm:

"Expelliarmus!"

Đũa phép của Harry và Hermione đều văng ra khỏi tay tụi nó, bay vèo lên không trung, và bị Black bắt gọn. Bấy giờ Black bước tới một bước gần hơn. Mắt y đăm đăm nhìn Harry. Y nói khào khào:

"Tôi đã nghĩ là con thể nào cũng phải đến đây để giúp bạn mình."

Giọng của hắn nghe như từ lâu rồi hắn không có thói quen xài tiếng nói nữa.

"Ba của con cũng từng làm như vậy vì tôi. Con thuộc nòi dũng cảm, không chạy đi méc thầy cô giáo. Tôi rất biết ơn... Điều này sẽ làm cho mọi việc dễ hơn nhiều..."

Những lời bình phẩm về cha nó vang ong ong trong tai của Harry, như thể Black gầm thét bên tai. Lòng căm ghét sôi sục nổ trào trong lồng ngực nó, khiến bên trong nó không còn chỗ nào cho sự sợ hãi ẩn núp nữa. Lần đầu tiên trong đời, Harry muốn nắm lại cây đũa phép trong tay, không phải để tự vệ, mà để tấn công..., để giết.

Không ý thức mình đang làm gì, Harry nhào tới trước, nhưng bất thình lình bên cạnh nó một người vùng lên, và hai cánh tay túm chặt lấy nó, lôi kéo nó lại.

"Đừng, Harry!"

Hermione hoảng hốt thì thầm. Tuy nhiên, Ron nói với Black:

"Nếu ông muốn giết Harry, thì ông cũng nên giết luôn cả hai đứa tôi!"

Giọng nói của Ron rất mạnh mẽ, mặc dù việc cố gắng đứng lên càng khiến nó thêm nhợt nhạt, và đầu óc nó quay mòng mòng trong khi mở miệng nói.

Có cái gì đó bùng cháy trong đôi mắt u uẩn của Black. Y dịu dàng nói với Ron:

"Nằm xuống đi. Cậu sẽ làm cho vết thương ở chân tệ thêm đó."

Ron vẫn bám vào vai Harry một cách đau đớn để cố ngồi thẳng lên, nó nói bằng giọng yếu ớt:

"Ông có nghe không? Ông sẽ phải giết cả ba đứa tụi tôi."

Nhưng Black toét miệng cười, nói:

"Đêm nay ở đây sẽ chỉ có một người bị giết thôi."

"Tại sao vậy?"

Harry khạc ra mấy lời khinh miệt, nó vẫn cố sức vùng vẫy để thoát khỏi sự kềm giữ của Ron và Hermione:

"Lần trước ông đâu có bận tâm về số người bị giết, hả? Ông đâu có chùn tay tàn sát tất cả những người Muggle đó để giết cho được Pettigrew... Ông mắc chứng gì rồi sao, ngục Azkaban làm ông dễ mủi lòng rồi hả?"

Hermione nói một cách run rẩy:

"Harry, im đi."

Harry rống lên:

"HẮN ĐÃ GIẾT BA MÁ TÔI!"

Với một sự cố gắng phi thường, Harry vùng thoát được sự kềm cặp của Ron và Hermione, lao thẳng tới trước...

Nó quên mất tiêu khả năng pháp thuật của nó chỉ có bao nhiêu... nó quên béng là nó ốm nhom, nhỏ con, và mới mười ba tuổi, trong khi Black là một người đàn ông cao lớn. Nó chỉ cần biết là nó muốn làm cho Black bị tổn thương thiệt nặng nề mà nó bất kể là về phần nó, nó có thể bị y hại như thế nào...

Có lẽ vì xúc động trước việc Harry toan hành động quá ngu ngốc, hoặc vì lẽ gì đó không biết, mà Black không giơ cây đũa phép lên ngay lúc đó. Một bàn tay của Harry chụp được cổ tay vô dụng của Black, buộc đầu đũa phép chĩa trệch đi, bàn tay nắm chặt còn lại của Harry đấm vô màng tang của Black và cả hai ngã nhào ra sau, đụng vào bức tường...

Hermione gào lên, Ron thét lớn; một ánh sáng chói lòa nháng lên khi mấy cây đũa phép trong tay Black bắn vào không trung một chùm tia lửa, xước qua mặt Harry trong đường tơ kẽ tóc. Harry cảm thấy cánh tay quắt queo giữa những ngón tay của nó đang vùng vẫy như điên, nhưng nó cố níu lấy, còn tay kia thì nó thụi nó đấm bất cứ chỗ nào trên thân thể Black mà nó đấm được.

Chợt bàn tay kia của Black đã túm được cổ họng của Harry. Y rít lên:

"Không. Ta đã chờ đợi quá lâu..."

Những ngón tay siết chặt lại, Harry ngẹt thở, cặp kiếng của nó lệch qua một bên.

Thế rồi nó nhìn thấy một bàn chân của Hermione không biết từ đâu phóng tới. Black hự lên một tiếng đau đớn, buông Harry ra. Ron cũng nhào vô bàn tay cầm đũa phép của Black và Harry nghe một tiếng lách cách nho nhỏ...

Nó cố trồi lên khỏi đống thân người hỗn độn và nhìn thấy cây đũa phép của mình đang lăn lông lốc trên sàn. Nó phóng mình về phía cây đũa phép, nhưng...

"AAÁÁÁ!"

Crookshanks cũng xía vô cuộc ẩu đả, hai chân trước đầy móng vuốt của con mèo bự chảng này bấu sâu vào cánh tay Harry. Harry lẳng nó ra, nhưng con Crookshanks bây giờ lại phóng tới chỗ cây đũa phép của Harry.

Harry rống lên:

"MÀY KHÔNG ĐƯỢC LẤY!"

Nó nhắm một cú đá vô con Crookshanks làm con mèo này văng qua một bên, gừ lên thảm thiết. Harry chụp ngay lấy cây đũa phép, quay lại. Nó hét bảo Ron và Hermione:

"Tránh xa ra!"

Hai đứa kia không đợi bảo lần thứ hai. Hermione, miệng há hốc ra để thở, môi dập chảy máu, lồm cồm bò qua một bên, chụp lại cây đũa phép của mình và Ron. Ron thì bò tới cái giường và đổ nhào lên đó, thở hổn hển, gương mặt trắng bệch của nó bây giờ nhuốm màu xanh tái, cả hai tay ôm ghì lấy cái chân gãy.

Black thì nằm sóng xoài dưới chân tường. Bộ ngực lép xẹp của y phập phồng gấp gáp khi nhìn Harry từ từ bước tới gần, cây đũa phép của Harry chĩa ngay vào trái tim của Black. Black thì thào:

"Con sắp giết tôi ư, Harry?"

Harry đứng lại ngay phía trên người Black. Cây đũa phép của nó vẫn chĩa vào ngực Black, và nó nhìn xuống Black. Một vết thương thâm tím đang hiện ra quanh hốc mắt trái của y và mũi y thì đang chảy máu.

Harry nói bằng giọng hơi run, nhưng vẫn nắm chắc cây đũa phép trong tay:

"Ông đã giết ba má tôi."

Black đăm đăm nhìn Harry bằng đôi mắt hũng sâu. Y nói, rất lặng lẽ:

"Tôi không chối điều đó. Nhưng nếu con biết toàn bộ câu chuyện..."

Lỗ tai Harry lại ầm ầm tiếng phẫn nộ, nó lập lại:

"Toàn bộ câu chuyện à? Tôi chỉ cần biết ông là người đã bán đứng ba má tôi cho Voldemort!"

Black nói, trong giọng y lúc này có sự khẩn khoản:

"Con hãy nghe tôi nói. Con sẽ hối hận nếu con không nghe... con không hiểu..."

"Tôi hiểu nhiều hơn là ông tưởng."

Harry nói, giọng nó bây giờ run hơn bao giờ hết:

"Ông chưa bao giờ nghe má tôi van xin hả? Má tôi... cố sức ngăn Voldemort giết tôi... mà ông đâu biết cho... ông đã bán đứng ba má tôi..."

Cả hai chưa kịp nói thêm lời nào thì có cái gì đó màu cam phóng ngang qua Harry. Đó là con mèo Crookshanks đã nhảy lên ngực Black và cứ ngồi lỳ ở đó, ngay chỗ vị

trí trái tim của Black. Y chớp mắt cúi xuống nhìn con mèo. Y cố đẩy Crookshanks ra, rù rì với nó:

"Tránh ra đi!"

Nhưng Crookshanks vẫn bấu chặt vuốt vô tấm áo chùng của Black, không chịu nhúc nhích. Con mèo đưa bộ mặt xấu xí bèn bẹt về phía Harry, ngước đôi mắt to cộ vàng khè nhìn nó. Đứng bên cạnh Harry, Hermione bật lên tiếng nức nở.

Harry cúi xuống nhìn chằm chằm Black và con Crookshanks, tay nó xiết chặt cây đũa phép. Nếu nó giết luôn cả con mèo thì sao? Con mèo cùng phe với Black mà... Nếu Crookshanks vì tìm cách bảo vệ Black mà bị chết lây thì đó không phải là việc của Harry... Nếu Black muốn cứu lấy con mèo, thì chỉ có nghĩa là hắn lo cho mạng sống con mèo hơn cả mạng sống của ba má Harry...

Harry giơ cây đũa phép lên. Bây giờ đây là lúc lấy lại lẽ công bằng. Bây giờ đây là lúc trả thù cho ba má. Nó sắp sửa giết Black. Nó phải giết Black. Đây là cơ hội cho nó trả thù...

Những giây đó sao mà dài đằng đẵng, và Harry vẫn cứ đứng trân ra đó như đóng băng, cây đũa phép giơ ra sẵn sàng, và Black đăm đăm nhìn nó, còn Crookshanks thì chễm chệ trên ngực Black. Từ phía chiếc giường, Ron thở ra những hơi thở rời rạc. Hermione hoàn toàn nín lặng.

Bỗng nhiên nổi lên một tiếng động mới...

Những bước chân gấp gáp đang vang vọng xuyên qua sàn nhà – có ai đó đang bước ở dưới nhà.

Hermione thình lình gào thét:

"CHÚNG TÔI Ở ĐÂY! CHÚNG TÔI Ở ĐÂY NÈ – CÓ SIRIUS BLACK – MAU LÊN!"

Black làm một động tác giật mình suýt hất con mèo Crookshanks văng xuống đất. Harry nắm chặt cây đũa phép, tay run bần bật. Một giọng nói trong đầu nó vang lên:

"Phải hành động ngay bây giờ!"

Nhưng những bước chân đã vang lên rầm rập trên cầu thang, mà Harry vẫn chưa hành động.

Cánh cửa phòng mở tung ra trong một trận mưa tia lửa đỏ. Harry quay ngoắt người lại khi giáo sư Lupin xông vào phòng, gương mặt cắt không còn một giọt máu, cây đũa phép giơ ra sẵn sàng. Ông đưa mắt nhìn, từ Ron đang nằm trên sàn, đến Hermione đang nép mình bên cánh cửa, rồi đến Harry đứng đó với cây đũa phép chĩa vào Black, và rồi đến chính Black đang ngã gục và đổ máu dưới chân Harry. Giáo sư Lupin la to:

"Expelliarmus!"

Cây đũa phép của Harry một lần nữa lại bay vuột khỏi tay nó; hai cây đũa phép trong tay Hermione cũng vậy. Thầy Lupin khéo léo bắt gọn tất, rồi bước hẳn vào phòng, nhìn chằm chằm Black, kẻ vẫn đang được con mèo Crookshanks bám ngang ngực để bảo vệ.

Harry đứng đó, bỗng nhiên cảm thấy trống rỗng. Nó đã không làm được điều đó. Nó không có đủ khí phách. Black vậy là sẽ bị giao nộp cho các viên giám ngục Azkaban.

Rồi thầy Lupin lên tiếng, bằng một giọng kỳ lạ, một giọng run run những cảm xúc bị đè nén:

"Hắn đâu, Sirius ấy?"

Harry lập tức đưa mắt nhìn thầy. Nó không hiểu thầy Lupin định nói gì? Thầy Lupin đang nói về ai? Nó lại quay qua nhìn Black.

Gương mặt Black hầu như không còn cảm xúc. Y cũng không cục cựa trong mấy giây. Rồi, rất chậm rãi, Black giơ một bàn tay không lền, và chỉ thẳng vào Ron. Hết sức hoang mang, Harry liếc nhìn Ron, Ron cũng ngơ ngác chẳng hiểu mô tê gì.

Thầy Lupin vẫn nhìn Black chằm chằm với sự chăm chú lạ lùng như thể muốn đọc thấu ý nghĩ của y:

"Nhưng mà vậy thì... tại sao từ trước tới giờ hắn không lộ ra? Trừ khi ... "

Đôi mắt của thầy Lupin chợt nở lớn, như thể thầy vừa nhìn thấy điều gì đó ở đằng sau Black, điều gì đó mà những người khác trong phòng không thể nhìn thấy:

"... trừ khi *hắn* chính là kẻ... trừ khi tụi bay đổi vai... mà không nói cho tao biết?"

Đôi mắt hũng sâu của Black vẫn không rời khỏi gương mặt thầy Lupin, rất chậm rãi, y gật đầu.

Harry chen vô nói to:

"Thưa giáo sư Lupin, cái gì đang...?"

Nhưng nó không bao giờ nói nốt ra câu hỏi, bởi vì cái điều nó nhìn thấy làm cho giọng nói của nó tắc nghẹn trong cổ họng. Thầy Lupin hạ cây đũa phép xuống. Sau đó, đi đến bên cạnh Black, thầy nắm chặt tay y, kéo y đứng lền, khiến cho con Crookshanks rớt bịch xuống sàn, rồi thầy ôm chầm lấy Black như ôm người anh em của mình.

Harry có cảm giác như thể ruột gan lộn tùng phèo.

Hermione la lớn:

"TÔI KHÔNG TIN NỔI!"

Thầy Lupin buông Black ra và quay lại phía cô bé. Hermione cũng đã tự đứng lên và chỉ thẳng tay vào thầy Lupin, hai mắt man dại, cô bé lắp bắp:

"Thầy... thầy..."

"Hermione..."

"Thầy... và hắn..."

"Hermione, bình tĩnh lại nào..."

Hermione rên lên:

"Vậy mà tôi đã không nói cho ai biết... vậy mà tôi đã giữ kín cho thầy bấy lâu nay..."

Thầy Lupin kêu to:

"Hermione, làm ơn nghe thầy nói đã! Thầy có thể giải thích..."

Harry cảm thấy toàn thân nó run lên, không phải vì sợ hãi, mà vì một đợt sóng phẫn nộ mới vừa trào dâng. Nó hét vào mặt thầy Lupin, giọng nó run lên không kiềm chế được:

"Tôi đã tin cậy thầy! Vậy mà lâu nay thầy đánh bạn với hắn!"

Thầy Lupin nói:

"Con hiểu lầm rồi. Thầy không đánh bạn với Sirius suốt mười hai năm nay, nhưng bây giờ thầy... hãy để cho thầy giải thích..."

"ĐỪNG!"

Hermione gào lên:

"Harry, đừng tin ổng, lâu nay ổng đã giúp cho Black đột nhập lâu đài, ổng cũng muốn cho bồ chết luôn... *Ổng là một người sói!*"

Một sự im lặng kéo dài. Ánh mắt mọi người giờ đây hướng cả vào thầy Lupin, thầy vẫn vô cùng bình thản, tuy có nhợt nhạt đi đôi chút. Thầy nói:

"Hermione à, không phải mọi thứ đều đâu ra đó như tiêu chuẩn thông thường của con đâu. Thầy e là chỉ chừng một phần ba điều con nói là đúng thôi. Thầy không hề giúp Sirius đột nhập tòa lâu đài, và thầy chắc chắn không hề muốn cho Harry chết..."

Một cơn rùng mình kỳ lạ lướt qua mặt thầy:

"Nhưng thầy không chối rằng thầy là một người sói."

Ron một lần nữa cố gắng một cách can đảm để ngồi dậy, nhưng lại ngã vật xuống với một tiếng rên đau đớn. Thầy Lupin tiến gần đến bên nó, tỏ ra lo lắng, nhưng Ron hổn hển bảo:

"Tránh xa tôi ra, đồ người sói!"

Thầy Lupin đứng chết lặng. Rồi, với một sự cố gắng rõ rệt, thầy quay lại Hermione và nói:

"Con biết điều đó bao lâu rồi?"

Hermione thì thào:

"Lâu rồi. Từ lúc mà tôi viết bài luận mà giáo sư Snape yêu cầu..."

Thầy Lupin nói bình thản:

"Thầy Snape sẽ hài lòng lắm. Thầy ấy ra cái đề luận đó với hy vọng sẽ có người nhận ra các triệu chứng bệnh

của tôi. Vậy con có kiểm tra chu kỳ mặt trăng để nhận thấy là tôi luôn luôn bệnh vào những lúc trăng tròn không? Hay là con đã nhận thấy Ông Kẹ biến thành vầng trăng mỗi khi nó thấy tôi?"

Hermione lặng lẽ đáp:

"Cả hai."

Thầy Lupin bật cười:

"Con là phù thủy thông minh nhứt ở lứa tuổi của con mà thầy từng gặp, Hermione à."

Hermione thì thầm:

"Tôi không xứng đáng với lời khen đó. Nếu tôi mà thông minh hơn một tý xíu thôi, thì tôi đã nói cho mọi người biết thầy là ai rồi."

Thầy Lupin nói:

"Nhưng mà mọi người biết cả rồi. Ít nhứt thì hội đồng giáo viên đều biết."

Ron thở hào hển:

"Cụ Dumbledore biết ông là người sói mà cũng nhận ông về trường à? Cụ ấy điên sao chứ?"

Thầy Lupin nói:

"Một số giáo viên cũng nghĩ vậy. Cụ ấy cũng khó khăn lắm mới thuyết phục được một số giáo viên là tôi đáng tin cậy..."

Harry gào lên:

"VÀ CỤ ẤY ĐÃ LẦM! ÔNG ĐÃ LUÔN LUÔN TRỢ GIÚP HẮN!"

Nó chỉ tay vào Black. Y đã lết tới cái giường và nằm

lên đó, úp mặt vào hai bàn tay run lẩy bẩy. Crookshanks nhảy lên theo và nằm bên cạnh Black, gác chân lên đùi y, gừ gừ. Ron lê cái chân gãy của nó nhích xa ra khỏi Black và con mèo.

Thầy Lupin nói:

"Thầy không hề trợ giúp Sirius lâu nay. Nếu con cho thầy một cơ hội, thầy sẽ giải thích. Coi đây này..."

Thầy tách những cây đũa phép của ba đứa nhỏ ra và quăng trả từng cây về cho chủ nhân. Harry chụp lại cây đũa phép của nó, sững sờ.

Thầy Lupin nhét cây đũa của thầy vô thắt lưng.

"Đó! Bây giờ các con có vũ trang, còn bọn tôi thì không. Vậy các con chịu nghe chưa ?"

Harry không biết nên nghĩ gì nữa. Có phải là một trò bịp không đây? Nó liếc một cái nhìn giận dữ về phía Black và nói:

"Nếu như thầy không hề trợ giúp gì hắn, thì làm sao thầy biết được hắn ở đây?"

Thầy Lupin đáp:

"Nhờ tấm bản đồ! Tấm bản đồ của Đạo tặc ấy. Thầy đang ngồi trong văn phòng của thầy xem xét tấm bản đồ..."

Harry ngờ vực hỏi:

"Thầy biết cách sử dụng nó à?"

Thầy Lupin phất tay một cách nóng nảy:

"Dĩ nhiên là thầy biết sử dụng rồi. Thầy đã góp phần viết ra nó mà. Thầy là Mơ Mộng Ngớ Ngẩn – đó là biệt danh bạn bè đặt cho thầy hồi còn đi học."

"Thầy *đã viết ?*"

"Chuyện quan trọng là, hồi chiều thầy đang xem xét tỉ mỉ tấm bản đồ, bởi vì thầy có ý nghĩ là con, Ron và Hermione có thể tìm cách lẻn ra khỏi tòa lâu đài để đến thăm lão Hagrid trước khi con Bằng Mã bị hành hình. Và thầy đã đoán đúng, phải không nào?"

Thầy Lupin đã bắt đầu đi qua đi lại, mắt nhìn bọn trẻ, từng mảng bụi bốc lên theo bước chân thầy.

"Harry à, có thể con đã khoác tấm áo khoác cũ của ba con..."

"Làm sao thầy biết về tấm áo khoác của ba con?"

Thầy Lupin lại sốt ruột phất tay một lần nữa:

"Vô số lần thầy đã nhìn thấy James biến mất dưới tấm áo đó... Vấn đề là cho dù con có mặc áo khoác tàng hình thì con vẫn hiện ra trên tấm bản đồ của Đạo tặc! Thầy đã quan sát các con đi băng qua sân trường và đi vào căn chòi của bác Hagrid. Hai mươi phút sau, các con rời khỏi nhà bác Hagrid, đi trở về tòa lâu đài. Nhưng mà các con có thêm một kẻ tháp tùng."

Harry kêu lên:

"Cái gì? Không, đâu có thêm ai tháp tùng đâu!"

Thầy Lupin vẫn đi qua đi lại, không lý tới lời nói chen ngang của Harry, thầy nói tiếp:

"Thầy không thể nào tin vào mắt thầy được. Thầy tưởng tấm bản đồ bị trục trặc kỹ thuật. Làm sao mà hắn có thể đi cùng với các con chứ?"

Harry nói:

"Không có ai đi cùng với chúng con cả!"

"Và rồi thầy nhìn thấy một chấm khác, di chuyển rất nhanh về phía các con, mang tên Sirius Black... Thầy thấy y đụng độ với các con, rồi y lôi hai người trong số các con vô trong hang dưới cây Liễu Roi..."

Ron tức giận cải chính:

"Một người mà thôi!"

Thầy Lupin nói:

"Không, Ron à, hai người."

Thầy đã ngừng bước, đưa mắt nhìn Ron. Thầy điềm đạm nói:

"Con có đồng ý cho thầy xem con chuột một chút không?"

Ron kêu lên:

"Cái gì? Con chuột Scabbers thì mắc mớ gì tới chuyện này?"

Thầy Lupin nói:

"Mắc mớ tới mọi thứ! Con vui lòng cho thầy xem nó một chút."

Ron ngập ngừng, rồi thò một tay vô trong áo chùng. Con Scabbers hiện ra, vùng vẫy một cách tuyệt vọng. Ron phải nắm chặt cái đuôi trụi lủi của con chuột để không cho nó chạy trốn. Crookshanks đứng dựng lên trên đùi của Black, phát ra một tiếng rít nho nhỏ.

Thầy Lupin bước đến gần Ron hơn. Dường như thầy nín cả thở khi chăm chú nhìn đăm đăm vào con Scabbers. Ron nắm chặt con Scabbers và thu nó về gần mình hơn, có vẻ sợ hãi. Ron lại hỏi:

"Sao? Con chuột của tôi thì mắc mớ gì trong chuyện này chứ?"

Sirius Black thình lình lên tiếng, giọng ồm ồm:

"Nó không phải là một con chuột."

"Ông muốn nói gì? Dĩ nhiên nó là một con chuột..."

Thầy Lupin bình thản nói:

"Không, nó không phải là chuột. Nó là một phù thủy."

Black nói thêm:

"Một Hóa Thú Sư, một phù thủy trá hình thú vật, có tên là Peter Pettigrew."

CHƯƠNG MƯỜI TÁM

MƠ MỘNG NGỚ NGẨN, ĐUÔI TRÙN, CHÂN NHỒI BÔNG, VÀ GẠC NAI

Phải mất mấy giây sau, sự vô lý của lời nói ấy mới ngấm được vô tai bọn trẻ. Rồi Ron thốt lên điều mà Harry đang nghĩ:

"Cả hai ông đều tâm thần rồi!"

Hermione nói yếu ớt:

"Khôi hài!"

Harry nói:

"Peter Pettigrew đã chết rồi! Mười hai năm trước hắn đã giết ông ta."

Harry chỉ vào Black, mặt y co giật dữ dội. Y gầm gừ với hàm răng vàng nhe ra:

"Ta đã định làm vậy. Nhưng Pettigrew đã cao tay hơn ta một chút... Dù vậy, lần này thì khác!"

Và Crookshanks bị Black quẳng xuống sàn khi y nhào vô con Scabbers, Ron hét lên đau điếng khi sức nặng của Black đè lên cái chân gãy của nó.

Thầy Lupin hét:

"Sirius, ĐỪNG!"

Thầy lao mình tới trước và một lần nữa kéo Black ra khỏi Ron.

"HÃY CHỜ! Anh không thể hành động như vậy. Bọn trẻ cần phải hiểu... Chúng ta phải giải thích..."

Black tìm cách vùng thoát ra khỏi tay thầy Lupin, càu nhàu:

"Chúng ta có thể giải thích sau!"

Một tay của Black vẫn còn quơ quào trong không khí như cố tìm cách chụp con Scabbers. Con chuột này kêu ré lên vì sợ hãi, nghe eng éc như tiếng heo con, và quào mặt quào cổ Ron để tìm cách thoát thân.

Thầy Lupin vẫn cố kềm giữ Black, và nói trong hơi thở gấp:

"Bọn - trẻ - có - quyền – được – biết – mọi - thứ! Ron đã nuôi nó như một con vật cưng bấy lâu nay! Và có những phần của câu chuyện mà chính tôi đây cũng chưa hiểu! Còn Harry nữa – anh nợ Harry một sự thật, Sirius à."

Black ngừng vùng vẫy, mặc dù đôi mắt sâu hoắm của y vẫn ngó chằm chằm con Scabbers, con vật khốn khổ ấy bị bàn tay bị cấn trầy trụa và chảy máu của Ron kẹp chặt. Black nói, mắt vẫn không rời khỏi Scabbers:

"Thôi được. Cứ nói cho chúng biết bất cứ điều gì anh thích nói. Nhưng mà làm lẹ lên đi, anh Remus. Tôi muốn thực hiện vụ giết người đã khiến tôi bị cầm tù suốt..."

Ron đưa mắt nhìn quanh tìm sự ủng hộ của Harry và Hermione, run giọng nói:

"Các ông đều là đồ điên. Tôi thấy cái trò này vầy là đủ rồi. Tôi đi đây."

Nó cố gắng nhấc mình lên cái chân không bị gãy, nhưng thầy Lupin đã lại giơ cây đũa phép lên và chĩa đầu đũa vào con Scabbers. Thầy thản nhiên bảo:

"Trò sẽ phải nghe cho rõ câu chuyện, Ron à. Chỉ cần nắm chặt Peter khi con lắng nghe."

Ron gào lên:

"NÓ KHÔNG PHẢI LÀ PETER, NÓ LÀ SCABBERS!"

Ron cố gắng nhét con chuột trở vô trong túi áo trước ngực nó, nhưng con Scabbers vẫn cố kháng cự dữ dội. Ron lảo đảo và mất thăng bằng, Harry phải chụp đỡ nó và ấn nó ngồi trở xuống giường. Rồi, Harry quay về phía thầy Lupin, không thèm ngó tới Black.

"Có nhiều nhân chứng đã nhìn thấy Pettigrew chết. Cả một con đường đầy người..."

Black hung hăng cắt lời, mắt vẫn canh chừng con Scabbers chòi đạp trong tay Ron:

"Người ta không hề thấy cái điều mà họ tưởng là họ thấy."

Thầy Lupin gật đầu:

"Mọi người đều tưởng Sirius giết Pettigrew. Chính tôi cũng tin như vậy... cho đến khi tôi nhìn tấm bản đồ hồi chiều tối này. Bởi vì tấm bản đồ của Đạo tặc không lừa dối bao giờ... Peter vẫn còn sống. Và Ron đang giữ nó, Harry à."

Harry nhìn Ron, mắt tụi nó gặp nhau và tụi nó đồng ý với nhau, một cách âm thầm: cả thầy Lupin và Black đều phát điên hết rồi. Câu chuyện của họ thiệt là vô lý hết chỗ nói. Làm sao mà Scabbers có thể là Pettigrew được chứ? Nhà tù Azkaban có lẽ cuối cùng đã làm cho Black khùng rồi, nhưng mà tại sao thầy Lupin lại hùa theo hắn?

Bỗng nhiên Hermione nói, bằng một giọng run run và cố gắng giữ bình tĩnh, như thể cô nàng đang cố làm cho thầy Lupin nói năng cho ra đầu ra đũa:

"Nhưng mà thưa giáo sư Lupin... Scabbers không thể nào là Pettigrew được... Điều đó không đúng, thầy biết là điều đó không thể nào đúng được..."

"Tại sao không thể nào đúng được?"

Thầy Lupin hỏi lại bằng giọng điềm đạm, nghe như thể hai thầy trò này đang thảo luận bài giảng trong lớp học, và Hermione vừa mới nêu ra một vấn đề trong cuộc thí nghiệm với con Grindylows.

"Bởi vì... bởi vì người ta phải biết chứ, nếu như Pettigrew là một Phù thủy Hóa thú. Tụi con đã thực hành môn Biến hình thành thú vật ở trong lớp với giáo sư McGonagall. Và con đã tra cứu khi con làm bài tập... Bộ Pháp thuật lập hồ sơ theo dõi những phù thủy và pháp sư nào có thể biến hình thành thú vật. Có một hồ sơ ghi rõ họ biến thành con thú gì và dấu vết riêng và những đặc điểm... Con bèn tra cứu tiếp để xem hồ sơ giáo sư McGonagall ở phần đăng ký hộ tịch, thì con thấy trong cả thế kỷ này chỉ có bảy phù thủy biến hình thành thú, và trong danh sách đó không hề có tên Pettigrew."

Harry thiệt tình không còn thì giờ để mà ngạc nhiên một cách thầm kín về nỗ lực của Hermione đã đổ vào bài làm của cô bé. Nhưng thầy Lupin bắt đầu cười to:

"Hermione! Trò lại đúng nữa đó! Nhưng Bộ Pháp thuật không bao giờ biết là đã từng có ba Phù thủy Hóa Thú không hề đăng ký căn cước vẫn thường chạy loanh quanh khắp trường Hogwarts."

Black vẫn theo dõi từng cử động tuyệt vọng của con Scabbers, cằn nhằn:

"Remus à, nếu anh định kể cho tụi nó nghe cả câu chuyện thì kể lẹ lên đi. Tôi đã chờ đợi mười hai năm rồi, tôi sẽ không thể chờ đợi lâu hơn được nữa đâu."

Thầy Lupin nói:

"Được rồi, Sirius... Nhưng anh cũng cần phải giúp tôi. Tôi chỉ biết chuyện bắt đầu như thế nào mà thôi..."

Thầy Lupin đột ngột dừng lại. Có một tiếng rắc to vang lên sau lưng ông. Cánh cửa phòng ngủ đã tự mở ra. Cả năm người trong phòng đều ngó trừng trừng ra cửa. Rồi thầy Lupin sải bước dài về phía cửa và ngó xuống đầu cầu thang.

"Không có ai cả..."

Ron nói:

"Chỗ này bị ma ám mà."

Thầy Lupin vẫn nhìn cánh cửa một cách hoang mang. Thầy nói:

"Không có ma nào ám cả. Cái Lều Hét này không hề bị ma ám... Tiếng kêu gào và tiếng hú mà trước đây dân làng thường nghe thấy là từ tôi mà ra."

Thầy Lupin hất mấy lọn tóc xám để chúng khỏi che khuất đôi mắt ông, suy nghĩ một lát rồi nói:

"Đó là chỗ bắt đầu của toàn bộ câu chuyện này... bắt đầu từ chỗ tôi trở thành một người sói. Nếu mà tôi không bị người sói cắn thì câu chuyện này sẽ không xảy ra... và nếu mà tôi không liều mạng đến như thế..."

Trông thầy có vẻ điềm tĩnh lại và hơi mệt nhọc. Ron định chen vô nói gì đó, nhưng Hermione đã kịp "suỵt" nó im đi. Cô bé đang quan sát thầy Lupin hết sức chăm chú.

"Lúc tôi bị người sói cắn, tôi hãy còn là một đứa bé. Ba má tôi đã tìm mọi cách cứu chữa, nhưng vào thời đó không có cách điều trị nào cả. Món thuốc mà thầy Snape bào chế cho tôi là một phát minh gần đây thôi. Các con cũng nên hiểu rằng thuốc đó giúp cho tôi không thành nguy hiểm. Miễn là tôi uống thuốc khoảng một tuần trước khi trăng tròn thì tôi có thể giữ được sáng suốt và bình tĩnh khi biến hình... Tôi có thể chỉ cần cuộn mình lại trong văn phòng của mình, trong hình hài một con sói vô hại, chờ cho đến khi trăng khuyết lại. Tuy nhiên, trước thời món thuốc Kháng-Sói được sáng chế, mỗi tháng một lần tôi lại hóa thành một con quái vật đầy đủ thú tính. Hồi đó gần như chắc chắn tôi không thể nào được nhận vào trường Hogwarts. Cha mẹ những đứa trẻ khác có vẻ không muốn cho con cái của họ tiếp xúc với tôi. Nhưng rồi cụ Dumbledore trở thành Hiệu trưởng, và cụ rất thông cảm. Cụ nói rằng, nếu chúng ta có một số biện pháp phòng ngừa thì chẳng có lý do gì mà tôi lại không được đi đến trường..."

Thầy Lupin thở dài. Rồi thầy nhìn thẳng vào Harry:

"Cách đây nhiều tháng, thầy đã nói với con rằng cây Liễu Roi được trồng vào đúng cái năm mà thầy đến trường Hogwarts. Sự thật là cây đó được trồng *bởi vì* thầy đến trường Hogwarts. Căn nhà này..."

Thầy Lupin nhìn quanh căn phòng một cách sầu thảm.

"... con đường hầm dẫn đến đây... người ta xây dựng là để cho tôi xử dụng. Mỗi tháng một lần, tôi phải lẻn ra

khỏi tòa lâu đài, đến chỗ này, để biến hình thành sói. Cây được trồng ngay ở cửa vào đường hầm để ngăn chặn bất cứ ai gặp phải tôi nhằm lúc tôi đang trở nên nguy hiểm."

Harry không thể hiểu câu chuyện này sẽ dẫn tới đâu, nhưng nó vẫn luôn chăm chú lắng nghe. Ngoài giọng kể chuyện của thầy Lupin lúc này trong phòng chỉ có tiếng chuột rúc chít chít đầy kinh hoảng.

"Việc biến hình của tôi vào thời đó thiệt là... thiệt là khủng khiếp. Biến hình thành một người sói rất là đau đớn. Tôi bị cách ly khỏi con người để không cắn họ, thay vì vậy, tôi đành phải tự cào cấu và cắn chính mình. Dân làng Hogsmeade nghe được sự ồn ào và tiếng gào thét, tưởng là họ nghe tiếng những hồn ma cực kỳ quậy. Cụ Dumbledore còn khuyến khích cho câu chuyện đồn đại đó lan tràn... Ngay đến bây giờ, khi ngôi nhà đã trở nên yên tĩnh hàng nhiều năm, dân làng vẫn không dám đến gần nó...

Nhưng mà ngoại trừ chuyện bị biến hình thành người sói, thì những ngày ấy là thời tôi sung sướng hạnh phúc hơn bất cứ giai đoạn nào khác trong đời. Bởi vì lần đầu tiên trong đời tôi có bạn bè, ba người bạn vĩ đại. Sirius Black... Peter Pettigrew... và dĩ nhiên người thứ ba là James Potter, ba của con đó, Harry à.

Thế rồi ba người bạn của tôi không thể nào không nhận thấy rằng mỗi tháng tôi lại biến mất một lần. Tôi bịa ra đủ thứ chuyện. Tôi nói với họ là má tôi bệnh, rằng tôi phải về nhà thăm má... Tôi hãi hùng với ý nghĩ là bạn bè sẽ xa lánh tôi ngay khi biết được tôi là ai. Nhưng mà, dĩ nhiên, họ cũng giống như con vậy, Hermione, họ cũng phát giác ra sự thật...

Và họ không hề xa lánh tôi chút nào. Ngược lại, họ còn làm một điều giúp tôi, khiến cho sự biến hình của tôi không chỉ dễ chịu đựng hơn mà còn là lúc sung sướng nhứt đời tôi: họ cũng biến hình thành thú vật luôn."

Harry sửng sốt:

"Kể cả ba con?"

Thầy Lupin nói:

"Ừ, đúng vậy. Họ dành phần lớn thời gian tuyệt nhứt trong ba năm để tìm hiểu xem làm cách nào để biến hình được. Ba của con và chú Sirius đây là những học sinh thông minh nhứt trường. Và họ cũng may mắn nữa. Bởi vì biến hình thành thú vật có thể hóa ra tệ hại khủng khiếp – đó cũng là một trong những lý do mà Bộ Pháp thuật phải kiểm soát chặt chẽ các âm mưu thử nghiệm biến hình. Peter thì cần phải có trợ giúp từ Sirius và James. Cuối cùng, vào năm học thứ năm, các bạn của tôi đã thành công. Mỗi người trong đám có thể biến thành một con thú tùy theo ý thích."

Hermione hỏi, giọng ngờ vực:

"Nhưng mà chuyện đó giúp thầy như thế nào?"

Thầy Lupin nói:

"Các bạn tôi không thể ở bên cạnh tôi dưới lốt con người, thì họ bầu bạn với tôi dưới lốt con thú. Một người sói thì chỉ nguy hiểm đối với con người. Các bạn của tôi lẻn ra khỏi tòa lâu đài mỗi tháng một lần, núp dưới tấm áo tàng hình của James. Họ biến hình... Peter là người nhỏ con nhứt, có thể luồn lách qua những cành cây Liễu Roi hung hăng ưa đánh đập để tới được thân cây mà vặn cái mấu "điểm

huyệt" cái cây. Rồi họ trườn xuống đường hầm và đến đây sum vầy với tôi. Nhờ ảnh hưởng của họ, tôi trở nên bớt nguy hiểm. Thân thể của tôi vẫn lang sói, nhưng có bạn bè bên cạnh nên đầu óc tôi bớt dã man."

Black vẫn chằm chằm ngó con Scabbers với một vẻ hau háu dễ sợ trên gương mặt. Hắn càu nhàu:

"Lẹ lên đi Remus."

"Tôi sắp nói tới đó rồi, Sirius à, tới rồi. Ờ... thế là những khả năng cực kỳ lý thú mở ra khi tất cả chúng tôi đều có thể biến hình. Chẳng bao lâu sau, chúng tôi không chỉ trốn trong căn Lều Hét nữa, mà đi lang thang khắp sân trường và trong làng vào ban đêm. Sirius và James biến hình thành những con thú bự chảng để họ có thể kiểm soát, kiềm chế con người sói của tôi. Tôi dám nói là chưa có học sinh Hogwarts nào từng khám phá được nhiều điều về phạm vi trường học và làng Hogsmeade hơn là bọn chúng tôi đã từng làm... Và từ đó mà chúng tôi có thể bắt tay vào làm tấm bản đồ của Đạo tặc, rồi ký vào đó bằng biệt danh của mình. Sirius là Chân Nhồi Bông. Peter là Đuôi Trùn. James là Gạc Nai."

"Loại thú gì mà..."

Harry vừa bắt đầu hỏi đã bị Hermione ngắt lời.

"Như vậy cũng vẫn còn rất nguy hiểm! Đi lung tung trong đêm với một người sói! Chuyện gì sẽ xảy ra nếu thầy thoát khỏi vòng kiểm soát và lỡ cắn nhầm ai đó?"

Thầy Lupin nặng nề đáp:

"Một ý nghĩ cứ ám ảnh tôi mãi. Nhiều người suýt bị cắn, mà sau đó chúng tôi lại chỉ lấy đó làm chuyện cười

đùa. Chúng tôi còn trẻ dại, vô tâm cạn nghĩ... bị mê mải với sự tinh khôn của mình."

"Dĩ nhiên, đôi khi tôi cảm thấy có lỗi là đã phụ bạc lòng tin của cụ Dumbledore... Cụ đã nhận tôi vào trường Hogwarts khi mà không một ông hiệu trưởng nào khác chịu làm như vậy. Và cụ không hay biết gì chuyện tôi đã vi phạm những luật lệ mà cụ đã đặt ra vì chính sự an toàn của tôi và của những người khác. Cụ không hề biết là tôi đã mở đường cho ba người bạn biến hình thành thú một cách bất hợp pháp. Nhưng cứ mỗi lần chúng tôi xúm lại bàn kế hoạch cho cuộc phiêu lưu vào tháng tới thì tôi lại tìm cách quên đi cảm giác tội lỗi của mình. Và tôi vẫn không thay đổi..."

Gương mặt của thầy Lupin rắn đanh lại, và trong giọng nói của thầy như có sự ghét bỏ chính mình:

"Cả năm nay, tôi đã luôn đấu tranh với chính mình, tự hỏi không biết tôi có nên nói cho cụ Dumbledore biết rằng Sirius là một Phù thủy Hóa Thú không. Nhưng mà tôi đã chẳng làm được điều đó. Tại sao? Bởi vì tôi quá hèn nhát. Làm như vậy thì có nghĩa là thú nhận tôi đã phụ lòng tin của cụ hồi còn đi học, thú nhận tôi đã rủ rê những người khác theo tôi. Mà lòng tin của cụ Dumbledore có nghĩa là tất cả đối với tôi. Cụ đã để cho tôi vô trường Hogwarts học khi tôi còn nhỏ, rồi cụ cho tôi việc làm, khi mà tôi đã bị xa lánh suốt cuộc đời trưởng thành, không kiếm nổi một việc làm ăn lương chỉ vì chứng bệnh mà mình mắc phải. Và vì vậy tôi tự thuyết phục mình là Sirius Black đột nhập vào trường học là nhờ sử dụng Nghệ thuật Hắc ám mà hắn học được ở Voldemort, chứ còn việc là một Phù thủy Hóa Thú thì chẳng dính líu gì tới việc này... Thành

ra, nói một cách nào đó, thầy Snape nói gì về tôi thì cũng phải lắm."

Black đưa mắt khỏi con Scabbers lần đầu tiên sau mấy phút liền ngó chằm chằm nó, để ngước nhìn lên thầy Lupin, hỏi giọng cay nghiệt:

"Thầy Snape hả? Thầy Snape thì mắc mớ gì tới chuyện này?"

Thầy Lupin nặng nề đáp lại:

"Thầy Snape ở đây, Sirius à. Ông ấy cũng dạy ở trường này."

Thầy Lupin nhìn Harry, Ron và Hermione rồi nói tiếp:

"Giáo sư Snape đã ở trường này cùng thời với chúng tôi. Ảnh đã chống đối dữ dội chuyện bổ nhiệm tôi làm giáo viên môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám. Ảnh đã nói với cụ Dumbledore suốt cả năm là tôi không đáng tin tưởng. Ảnh có lý do của ảnh... Các con biết không, Sirius từng chơi khăm thầy Snape một phen khiến thầy suýt chết, mà trò bịp đó cũng có tôi góp vô một tay..."

Black khì ra một giọng nhạo báng. Y châm chọc:

"Cho đáng đời y. Ai biểu y cứ rình rập, tìm cách phát hiện coi tụi mình âm mưu cái gì... những mong cho tụi mình bị đuổi học..."

Thầy Lupin lại tiếp tục nói với Harry, Ron và Hermione:

"Anh Severus rất chú ý tới chuyện tôi đi đâu mỗi tháng. Bọn tôi học cùng một năm, các con cũng biết đó, và bọn tôi... ờ... không ưa nhau cho lắm. Ảnh đặc biệt không ưa James. Tôi nghĩ chỉ vì tài năng của James trên sân đấu Quidditch... Dù sao đi nữa, có một buổi chiều Snape nhìn

thấy bà Pomfrey dẫn tôi băng ngang qua sân trường về hướng cây Liễu Roi để tôi hóa dạng. Sirius nghĩ sẽ thú vị biết mấy nếu ảnh nói với Snape là ảnh chỉ cần dùng một cây gậy dài nhấn lên cái mấu trên thân cái cây là ảnh có thể đi theo tôi. Thế thôi, dĩ nhiên là Snape thử... Nếu mà lúc đó ảnh đi xa quá ngôi nhà này thì ảnh sẽ gặp một người sói hiện hình toàn vẹn... nhưng mà ba của con, khi nghe biết chuyện Sirius đã làm, liền vội vàng chạy theo Snape, kéo ảnh trở lại, mặc dù làm như vậy thì đúng là liều mạng... Dù sao thì Snape cũng đã nhìn thấy tôi ở cuối đường hầm. Cụ Dumbledore cấm ảnh tiết lộ điều đó cho bất cứ ai, nhưng từ lúc đó trở đi thì ảnh cũng đã biết tôi là..."

Harry chậm rãi lên tiếng:

"Vậy ra đó là lý do thầy Snape không ưa thầy? Thầy Snape tưởng thầy tham gia trò chơi khăm đó?"

"Đúng vậy!"

Một giọng nói lạnh lùng khinh bỉ vang lên từ bức tường đằng sau thầy Lupin.

Giáo sư Snape cởi tấm áo tàng hình ra, cây đũa phép của ông chĩa thẳng vào thầy Lupin.

CHƯƠNG MƯỜI CHÍN

ĐẦY TỚ CỦA CHÚA TỂ VOLDERMORT

Hermione hét toáng lên. Black đứng phắt dậy. Harry cũng nhảy dựng lên như thể bị điện giựt.

Thầy Snape hất tấm áo khoác tàng hình qua một bên, cẩn thận giữ cho đầu cây đũa phép vẫn chĩa thẳng vô ngực thầy Lupin:

"Tôi tìm thấy cái vật này dưới gốc cây Liễu Roi. Vật hữu ích đó, Potter. Tôi cám ơn trò nha..."

Giọng thầy Snape cũng hơi hổn hển, nhưng vẻ mặt thầy tràn trề niềm vui chiến thắng bị đè nén. Thầy nói, ánh mắt lấp lánh:

"Có lẽ các người đang thắc mắc làm sao mà tôi biết các người ở đây? Tôi vừa mới đến văn phòng anh, anh Lupin à. Anh chưa uống cữ thuốc tối nay, vì vậy tôi đem một ly đầy cho anh. Và thật may là tôi đã làm vậy... ý tôi nói là thật may cho tôi. Nằm trên bàn giấy của anh là một tấm bản đồ gì đó. Chỉ cần liếc qua là tôi biết hết những điều tôi cần biết. Tôi thấy anh chạy dọc hành lang này rồi biến mất."

"Anh Severus à..."

Thầy Lupin mới mở miệng, thầy Snape đã chặn họng:

"Tôi đã nói đi nói lại với ông Hiệu trưởng là anh vẫn

tiếp tục giúp đỡ thằng Black bạn cũ của anh đột nhập vào tòa lâu đài, và đây chính là bằng chứng, anh Lupin à. Chính tôi cũng không tưởng tượng được ra cái chuyện anh dùng cái chỗ tồi tàn này làm nơi ẩn náu..."

Thầy Lupin khẩn khoản:

"Severus, anh nhầm rồi. Anh chưa nghe hết mọi thứ... tôi có thể giải thích... Sirius không đến đây để giết Harry..."

Đôi mắt thầy Snape giờ đây lóe sáng một cách cuồng loạn:

"Thêm hai người vô ngục Azkaban tối nay. Tôi sẽ khoái chí xem cụ Dumbledore xử lý vụ này như thế nào... Cụ cứ đinh ninh là anh vô hại kia chứ, anh biết anh mà Lupin... một người sói được *thuần hóa.*"

Thầy Lupin nói nhỏ:

"Anh ngốc quá. Chẳng lẽ chút ác cảm thời đi học đáng để anh tống một người vô tội vô ngục Azkaban sao?"

ẦM!

Những sợi dây thừng giống như những con rắn ốm bỗng túa ra từ đầu đũa phép của giáo sư Snape rồi tự uốn éo cột quanh miệng thầy Lupin, khuỷu tay và mắt cá chân thầy, khiến thầy mất thăng bằng, ngã lăn xuống sàn, không thể nhúc nhích cục cựa gì được nữa.

Cùng với một tiếng gầm tức tối, Black lao về phía thầy Snape, nhưng thầy Snape chĩa thẳng đầu đũa phép vào giữa hai con mắt Black. Thầy thì thào:

"Cứ tạo cho ta một cái cớ đi. Chỉ cần mi động đậy là ta có cớ, và ta thề là ta sẽ ra tay."

Black đứng chết trân. Hai gương mặt đang gườm nhau đó, thật khó mà nói gương mặt nào bày tỏ nhiều căm ghét hơn gương mặt nào.

Harry đứng đó, tê liệt, không biết nên làm gì hay nên tin ai. Nó liếc qua Hermione và Ron. Trông Ron cũng bối rối như nó, và vẫn còn vất vả giữ rịt con Scabbers đang liều sống liều chết tìm cách chạy trốn. Tuy nhiên Hermione thì đã dè dặt bước một bước về phía thầy Snape và nói bằng một giọng hết hơi:

"Thưa giáo sư Snape, nghe... nghe... những điều họ sắp nói ra thì đâu có hại gì, phải... phải không ạ?"

Giáo sư Snape nạt:

"Cô Granger à, cô đang đối diện với nguy cơ bị đuổi khỏi trường này đó. Cô cùng Potter và Weasley đã vượt quá giới hạn, để bè đảng với một tên phạm tội sát nhân và một tên người sói. Cô hãy thử một lần trong đời *câm miệng lại* được không?"

"Nhưng nếu... nếu có sự nhầm lẫn thì sao?"

"IM ĐI, CON NHỎ NGU NGỐC!"

Thầy Snape quát to, trông vẻ mặt bỗng nhiên hết sức điên loạn:

"ĐỪNG CÓ NÓI VỀ ĐIỀU MÀ MÌNH KHÔNG HIỂU RÕ!"

Vài tia lửa xẹt ra từ đầu đũa vẫn còn chĩa về phía Black. Hermione nín khe.

Thầy Snape thở phì phì vào mặt Black:

"Sự trả thù rất ngọt ngào. Ta đã ao ước biết bao rằng chính ta sẽ là người sẽ bắt được mi..."

Black làu bàu:

"Ông lại đang bị chơi khăm lần nữa đó, Severus."

Black hất đầu về phía Ron:

"Khi nào thằng nhóc đó còn đem con chuột về đến tòa lâu đài... tôi sẽ còn lẳng lặng mò tới...."

"Đến tòa lâu đài à?"

Thầy Snape nói giọng mềm mại:

"Ta thấy không cần phải đi xa như vậy đâu. Ngay khi ra khỏi cây Liễu Roi là ta gọi bọn giám ngục Azkaban liền. Họ sẽ rất sung sướng được gặp lại mi, Sirius Black à.... sung sướng đến độ sẽ hôn mi một cái, ta dám nói như vậy..."

Mặt Black cắt không còn chút máu. Y nói ồm ồm:

"Ông... ông phải nghe tôi nói đã. Con chuột... Hãy nhìn con chuột kìa..."

Nhưng trong mắt thầy Snape lóe lên một tia sáng điên tiết mà Harry chưa từng nhìn thấy trước đây. Thầy Snape có vẻ như không còn lý trí nữa. Ông búng ngón tay, đầu mấy sợi dây thừng đang trói thầy Lupin bay ngay vào tay ông. Ông bảo:

"Đi thôi, tất cả lũ bay! Ta sẽ lôi cổ người sói. Có lẽ bọn giám ngục Azkaban cũng sẽ hôn hắn luôn."

Không kịp ý thức hành động mình đang làm, Harry băng ngang căn phòng bằng ba bước dài, đứng chặn ngay trước cánh cửa.

Thầy Snape quát:

"Tránh lối ra, Potter, trò đã có đủ rắc rối rồi! Nếu ta mà không có mặt ở đây để cứu lấy mạng trò..."

Harry nói:

"Giáo sư Lupin có cơ hội để giết con hàng trăm lần trong suốt niên học này. Con đã ở một mình với thầy rất nhiều lần khi được thầy dạy cho môn tự phòng vệ chống lại bọn giám ngục Azkaban. Nếu thầy Lupin cùng phe với Black thì tại sao thầy ấy không giết con cho rồi vào những lúc đó?"

Thầy Snape rít lên:

"Đừng có bảo ta phải tìm hiểu kiểu cách suy nghĩ của một người sói! Tránh ra chỗ khác, Potter!"

Harry hét to:

"THẦY QUÁ ĐÁNG! CHỈ VÌ HỌ ĐÃ CHƠI KHĂM THẦY MỘT LẦN THỜI ĐI HỌC, MÀ THẦY KHÔNG THÈM NGHE..."

Trông thầy Snape điên hơn bao giờ hết, thầy rít lên:

"CÂM MỒM! KHÔNG ĐƯỢC NÓI VỚI TA BẰNG CÁI GIỌNG ĐÓ! Đúng là cha nào con nấy, Potter. Ta vừa mới cứu mạng trò, lẽ ra trò phải quỳ gối mà tạ ơn ta mới phải. Nếu hắn mà giết trò rồi thì cũng đáng đời trò lắm! Trò rồi sẽ chết giống như cha của trò thôi, quá kiêu hãnh đến nỗi không tin là mình có thể nhầm Black... Bây giờ hãy tránh lối cho ta, hoặc là ta sẽ *khiến* cho trò tránh ra. TRÁNH ĐƯỜNG RA, POTTER!"

Harry quyết định trong nửa giây. Trước khi thầy Snape kịp bước thêm một bước về phía nó, Harry đã giơ đũa phép của nó lên:

"Expelliarmus!"

Harry gào lên... nhưng đó không phải là tiếng hô của

một mình nó. Một tiếng nổ to làm rung cả cánh cửa trên bản lề, thầy Snape bị nhấc bổng lên khỏi sàn, văng vô bức tường, rồi tuột xuống đụng sàn, một dòng máu tươi ứa ra dưới mái tóc của thầy. Thầy Snape đã ngã gục bất tỉnh.

Harry nhìn quanh. Cả Ron và Hermione đều đã cố gắng giải trừ vũ khí của thầy Snape vào đúng ngay lúc Harry cũng cố làm điều đó. Cây đũa phép của thầy Snape vọt bay lên theo một đường vòng cung rồi đáp xuống trên giường cạnh bên Crookshanks.

Black nhìn Harry, bảo:

"Lẽ ra con không nên làm điều đó. Lẽ ra con hãy để gã đó cho chú..."

Harry tránh nhìn vào mắt của Black. Ngay cả bây giờ, nó cũng không chắc là nó đã hành động đúng hay không.

Hermione thì nhìn trân trối thân hình bất động của thầy Snape với đôi mắt kinh hoàng, bật khóc thút thít:

"Tụi mình tấn công một thầy giáo... mình tấn công một thầy giáo... Ôi, tụi mình sắp bị rắc rối to rồi..."

Thầy Lupin đang cố gắng thoát ra khỏi sợi dây đang trói buộc quanh thầy. Black vội vàng cúi xuống cởi trói cho thầy. Thầy Lupin đứng thẳng lên, xoa cổ tay chỗ bị dây trói cứa sâu. Thầy nói:

"Cám ơn con, Harry."

Harry bẻ lại:

"Con không có nói là con tin hẳn thầy đâu đấy!"

Black nói:

"Vậy thì đã tới lúc chúng tôi đưa ra cho cháu xem vài bằng chứng. Cháu bé, đưa Peter đây. Đưa ngay nào."

Ron túm chặt con Scabbers sát vào ngực. Nó nói yếu ớt:

"Thôi đi! Chẳng lẽ ông nói là ông phá ngục Azkaban đào thoát ra chỉ là để thò tay tóm lấy con Scabbers sao? Ý tôi nói là..."

Ron đưa mắt nhìn Harry và Hermione để tìm sự ủng hộ:

"Ừ, thì cứ cho là Pettigrew có thể biến thành một con chuột... nhưng có hàng triệu con chuột... Làm sao ổng cho là ổng biết phải lùng kiếm con chuột nào, nếu ông ta bị nhốt kín trong nhà ngục Azkaban?"

Thầy Lupin quay về phía Black, nghiêm mặt lại một chút, nói:

"Sirius, anh hiểu cho, đó là một câu hỏi hợp lý. Làm sao anh biết được hắn ở chỗ nào?"

Black thò một bàn tay giống như vuốt chó vô trong áo chùng của mình và móc ra một miếng giấy báo nhàu nát. Y vuốt thẳng ra rồi đưa cho mọi người xem:

"Đó là tấm hình chụp Ron và cả gia đình được đăng trên tờ *Nhật báo Tiên tri* vào mùa hè trước, còn kia, trên vai Ron ngồi chễm chệ con chuột Scabbers."

Thầy Lupin bàng hoàng hỏi:

"Làm sao anh có được cái này?"

Black nói:

"Nhờ Fudge. Khi ông ta đến kiểm tra nhà ngục Azkaban hồi năm ngoái, ổng đưa tôi tờ báo. Và tôi nhìn thấy Peter, ngay trên trang đầu... trên vai thằng nhỏ này... tôi nhận ra hắn ngay tức thì... Tôi đã chứng kiến hắn biến hình

thành con chuột đó biết bao nhiêu lần rồi? Và lời chú thích ảnh ghi là thằng nhỏ sẽ trở về trường Hogwarts... về nơi Harry đang theo học..."

Thầy Lupin đăm đăm nhìn hết Scabbers rồi đến tấm hình trên báo rồi lại nhìn Scabbers. Thầy kêu khẽ:

"Trời ơi! Vuốt trước của nó..."

Ron bướng bỉnh hỏi lại:

"Vuốt nó thì sao?"

Black nói:

"Hắn bị mất hết một ngón."

Thầy Lupin thở ra:

"Quả nhiên, quá đơn giản... *quá thông minh*... Hắn tự chặt bỏ một ngón tay ư?"

Black nói:

"Chỉ ngay trước khi hắn biến hình. Khi tôi dồn hắn vô góc đường, hắn gào thét cho cả con đường nghe thấy là tôi đã phản bội Lily và James. Sau đó, trước khi tôi kịp nguyền hắn, hắn đã cho nổ tung con đường bằng cây đũa phép giấu sau lưng, giết chết mọi người trong vòng bảy thước chung quanh hắn... rồi chun xuống cống với mấy con chuột khác..."

Thầy Lupin nói:

"Con có bao giờ nghe chưa, Ron? Phần thân thể còn nguyên to nhứt của Pettigrew mà người ta tìm được chỉ là một ngón tay của hắn."

"Nhưng mà, Scabbers có lẽ bị mất hết một cái vuốt chân là do nó đánh nhau với những con chuột khác hay đại

khái vậy. Nó đã ở trong gia đình con từ lâu lắm rồi, thiệt mà..."

Thầy Lupin nói:

"Đúng vậy, những mười hai năm. Có bao giờ con tự hỏi tại sao mà nó sống dai đến như vậy chưa?"

Ron nói:

"Tụi con... tụi con chăm sóc nó chu đáo lắm!"

Thầy nói:

"Nhưng lúc này thì trông nó không được tốt tướng lắm hén? Thầy đoán là nó bắt đầu sụt cân từ khi nó nghe tin Sirius Black lại đang ở ngoài vòng pháp luật..."

Ron hất đầu về phía Crookshanks vẫn đang nằm gừ gừ trên giường:

"Chỉ tại con mèo điên đó làm cho nó sợ quá!"

Nhưng điều đó không đúng, Harry chợt nghĩ... Scabbers tỏ ra bệnh hoạn ngay trước cả khi gặp con Crookshanks... Nó bắt đầu tiều tụy từ hồi Ron ở Ai Cập trở về..., từ hồi Black vượt ngục...

Black vươn bàn tay xương xẩu của y vỗ nhè nhẹ lên cái đầu như một nùi lông của con Crookshanks, khàn khàn nói:

"Con mèo này không điên. Nó là con mèo thông minh nhứt chủng loại mèo mà tôi từng gặp. Nó nhận ra Peter là loại giả danh ngay tức thì. Và khi nó gặp tôi, nó biết ngay tôi không phải là chó. Cũng mất một thời gian nó mới tin cậy tôi. Cuối cùng tôi tìm được cách thông tin cho nó biết là tôi đang lùng kiếm cái gì, và từ đó nó tiếp sức tôi..."

Hermione nói nhỏ:

"Ông nói vậy nghĩa là sao?"

"Nó tìm cách bắt Peter giao cho tôi, nhưng tiếc là không làm được... vì vậy nó ăn cắp mật khẩu vào tháp Gryffindor cho tôi... theo như tôi hiểu thì nó đã ăn cắp tờ giấy ghi mật khẩu để trên bàn cạnh giường ngủ của một đứa nhỏ..."

Bộ não của Harry dường như lún xuống dưới sức nặng của những điều mà nó vừa nghe. Thiệt là vô lý... nhưng mà...

"Nhưng Peter phong thanh đoán được chuyện gì đang xảy ra nên liều chạy trốn... con mèo này, cháu gọi nó là Crookshanks phải không? Nó nói Peter đã để lại vết máu trên tấm vải trải giường... Tôi đoán là Peter đã tự cắn mình... Chà, một lần nữa lại bịa ra cái chết giả cho mình..."

Những lời này làm bật ra vài suy nghĩ trong đầu Harry. Nó tức giận hỏi:

"Nhưng tại sao nó phải giả đò chết kia chứ? Vì nó biết ông sắp giết nó như ông đã giết ba má tôi chứ sao!"

Thầy Lupin nói:

"Đừng, Harry..."

"Và bây giờ thì ông đến để kết thúc đời nó!"

Black ném cho Scabbers một cái nhìn căm ghét, nói:

"Phải, tôi phải giết nó."

Harry la lên:

"Vậy thì lẽ ra tôi phải để cho thầy Snape bắt ông đi mới phải!"

Thầy Lupin hấp tấp nói:

"Harry, con không hiểu sao? Suốt bao lâu nay chúng ta

đã tưởng Sirius phản bội cha mẹ của con, và Peter đã vạch mặt anh ấy... nhưng câu chuyện hóa ra ngược lại, con có hiểu không? Chính *Peter* là kẻ đã phản bội cha mẹ của con... còn Sirius đã truy lùng Peter..."

Harry gào:

"KHÔNG ĐÚNG! ỔNG LÀ NGƯỜI GIỮ BÍ MẬT CỦA BA MÁ TÔI! ỔNG ĐÃ NÓI TRƯỚC KHI THẦY ĐẾN ĐÂY, ỔNG ĐÃ NÓI ỔNG GIẾT BA MÁ CON!"

Harry đang chỉ vào Black, y chỉ từ tốn lắc đầu; rồi đôi mắt trũng sâu của y chợt sáng rực. Y nói ồm ồm:

"Harry... tôi cũng có thể coi như đã giết họ. Vì tôi đã khuyên Lily và James nên dùng Peter làm người giữ bí mật thay vì dùng tôi... Tôi biết tôi thật đáng trách... Vào cái đêm mà họ bị giết, tôi đã chuẩn bị đi kiểm tra Peter để biết chắc hắn vẫn an toàn, nhưng khi tôi đến nơi ẩn náu của hắn thì hắn đã đi rồi. Vậy mà ở đó không có dấu vết gì của một cuộc chiến đấu. Tôi cảm thấy không ổn. Tôi sợ quá. Tôi lập tức đi thẳng đến nhà của ba má con. Và khi tôi thấy cái nhà đã bị phá tang hoang, thi thể của ba má con... Tôi hiểu ra là Peter hắn đã làm việc đó. Và hiểu ra tôi phải làm gì..."

Giọng của Black đứt đoạn, y quay mặt đi. Thầy Lupin nói:

"Như vậy là đủ rồi."

Trong giọng nói của thầy Lupin có một vẻ sắc lạnh mà trước đây Harry chưa từng nghe thấy bao giờ:

"Chỉ có một cách chắc chắn để chứng minh điều gì đã thực sự xảy ra. Ron, *đưa cho thầy con chuột đó.*"

Ron lo lắng hỏi:

"Nếu con đưa nó cho thầy thì thầy sẽ làm gì nó?"

Thầy Lupin nói:

"Buộc nó phải tự lộ chân tướng. Nếu nó thực sự là một con chuột, thì nó sẽ không sao cả."

Ron ngập ngừng, mãi một lát sau mới đưa con Scabbers ra, thầy Lupin bắt lấy con chuột. Nó bắt đầu rít lên chít chít liên tục, vặn vẹo mình mẩy, xoay trở tới lui, con mắt đen nhỏ xíu của nó lồi ra trên đầu.

Thầy Lupin hỏi:

"Sẵn sàng chưa, Sirius?"

Black đã lượm lại cây đũa phép của thầy Snape văng trên cái giường. Y đi đến gần thầy Lupin, lại gần con chuột đang vùng vẫy, và đôi mắt ướt của y bỗng nhiên dường như bừng cháy. Black lặng lẽ nói:

"Cùng nhau làm chứ hả?"

Thầy Lupin nói:

"Tôi cho là nên như vậy."

Thầy Lupin nắm chặt con Scabbers trong một bàn tay, còn tay kia thì cầm cây đũa phép.

"Tôi đếm đến ba thì cùng ra tay nhé. Một... hai... BA!"

"Một ánh chớp sáng xanh trắng nhánh lên từ cả hai đầu đũa phép; trong khoảnh khắc đó, con Scabbers bị đông cứng giữa không trung, rồi thân hình đen đủi của nó quằn quại một cách điên cuồng... Ron gào thét... rồi con chuột rớt xuống sàn. Một ánh chớp lòa khác lại loé lên và rồi...

Giống như xem một bộ phim phát nhanh hình ảnh một

cái cây đang lớn vậy: trước tiên, một cái đầu nhô lên từ nền sàn, rồi tay chân mọc ra, sau đó là một người đàn ông đứng lên tại nơi mà Scabbers vừa rớt xuống, hắn khúm núm vặn vẹo hai tay. Con Crookshanks thì gầm gừ và khụt khịt lỗ mũi trên giường, lông trên lưng nó dựng đứng cả lên.

Người đàn ông đó nhỏ thó, chỉ cao hơn Harry và Hermione một chút xíu, mớ tóc phai màu thưa rỉn của hắn rối bù, lại có một mảng hói to ngay trên đỉnh sọ. Hắn có bộ dạng dúm dó của một người từng mập ù bỗng đột ngột sụt nhiều cân trong một thời gian ngắn. Da của hắn trông bấn thỉu, gần giống như bộ da của con Scabbers, và vài vết tích của con chuột đó vẫn còn rơi rớt quanh cái mũi nhọn và đôi mắt nhỏ mọng nước của hắn. Hắn nhìn quanh tất cả mọi người, hơi thở gấp và cạn. Harry thấy ánh mắt hắn cứ lấm lét nhìn về phía cửa.

Thầy Lupin vui vẻ nói, như thể chuyện chuột nổ đùng ra bạn cố tri là chuyện thường ngày xảy ra quanh ông:

"A, chào Peter. Lâu nay không gặp anh."

Mắt vẫn lấm lét nhìn ra cửa, Pettigrew nói, ngay cả cái giọng nói cũng nghe chít chít như chuột kêu:

"Anh S... Sirius... Anh R... Remus... Bạn cũ... Bạn của... của tôi..."

Cánh tay cầm đũa phép của Black giơ lên, nhưng thầy Lupin nắm cổ tay Black giữ lại, ánh mắt thầy nhìn Black cảnh cáo, rồi hướng về phía Pettigrew, giọng thầy Lupin lại nhẹ nhàng bình thản:

"Peter à, từ nãy giờ tụi này có một cuộc trò chuyện nho nhỏ, về những gì đã xảy ra vào cái ngày Lily và James bị

giết. Có thể anh bị sót mất vài điểm hay ho khi anh còn bận kêu chút chít loanh quanh trên cái giường..."

Harry có thể nhìn thấy mồ hôi rịn thành chuỗi hột trên khắp gương mặt xanh xao của Pettigrew. Hắn nói hổn hển:

"Anh Remus, anh đâu có tin hắn, phải không... Hắn tìm cách giết tôi đó, anh Remus ơi... "

Thầy Lupin nói, giọng lạnh lùng hơn:

"Chúng tôi cũng nghe nói như vậy. Anh Pettigrew à, tôi muốn làm rõ một vài vấn đề nho nhỏ với anh, nếu mà anh quá..."

Pettigrew đột ngột ré lên, chỉ vào Black, và Harry nhận thấy hắn dùng ngón tay giữa, vì ngón trỏ đã cụt.

"Hắn lại đến đây tìm cách giết tôi một lần nữa! Hắn đã giết Lily và James và giờ đây hắn muốn giết nốt tôi... anh Remus, anh hãy cứu giúp tôi..."

Gương mặt Black trông giống cái đầu lâu hơn bao giờ hết khi y trừng trừng nhìn Pettigrew từ đôi mắt sâu hoắm như không đáy. Thầy Lupin nói:

"Không ai tìm cách giết anh đâu, cho đến khi sự việc ngã ngũ đâu ra đấy."

Pettigrew kêu ré lên:

"Ngã ngũ đâu ra đấy?"

Một lần nữa trông Pettigrew có vẻ điên dại, mắt lại lấm la lấm lét ngó những cửa sổ đã bị đóng nẹp ván, rồi lại ngó ra cửa cái:

"Tôi biết hắn sẽ lùng kiếm tôi mà! Tôi biết hắn trở lại vì tôi. Tôi đã chờ đợi điều này suốt mười hai năm."

Đôi mày thầy Lupin cau lại, thầy hỏi:

"Anh biết trước là Sirius sẽ phá ngục Azkaban à? Khi mà trước đây chưa từng có ai làm được điều đó?"

Pettigrew thét lên, giọng the thé:

"Hắn có năng lực Hắc ám mà những người như chúng ta chỉ có thể mơ tới mà thôi. Làm sao mà hắn vượt ra khỏi ngục Azkaban? Tôi chắc là *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* đã dạy cho hắn một số mánh lới!"

Black bắt đầu cười, tiếng cười thê lương khủng khiếp vang đầy cả phòng. Y nói:

"Voldemort dạy ta mánh lới à?"

Pettigrew co rúm như thể Black vừa quất một roi trúng vào hắn. Black lại nói:

"Sao? Sợ hãi khi nghe cái tên ông chủ cũ của mày à? Tao không trách mày, Peter à. Lũ tay chân vô lại của hắn chẳng vui vẻ gì với mày lắm, đúng không?"

Pettigrew càng thở gấp hơn bao giờ hết. Toàn bộ gương mặt hắn bây giờ bóng loáng mồ hôi. Hắn lẩm bẩm:

"Không hiểu... anh muốn nói gì, anh Sirius..."

Black nói:

"Mười hai năm nay mày không hề trốn tránh *tao*, mà mày trốn tránh bè lũ của Voldemort. Ở trong ngục Azkaban, tao đã nghe hết, Peter à... Lũ chúng nó những tưởng mày đã chết, chứ không thì mày đã phải trả lời chúng nó... Tao đã nghe chúng nó gào thét đủ thứ chuyện trong giấc ngủ. Nghe như thể chúng cho rằng chúng đã bị một tên lừa thầy phản bạn lừa gạt chúng. Voldemort tìm đến được nhà Potter là nhờ thông tin mày cung cấp... và Voldemort thân bại danh liệt tại đó. Mà đâu phải tất cả bè lũ Voldemort

đều bị tống hết vô ngục Azkaban hết đâu, đúng không? Vẫn còn cả đống nhởn nhơ quanh đây, giả vờ như chúng đã giác ngộ, cải tà qui chánh... Nhưng nếu chúng mà nghe ngóng được tin mày còn sống thì Peter à..."

Pettigrew lại nói, giọng the thé chưa từng thấy:

"Không biết... anh đang nói về cái gì..."

Hắn đưa tay áo lau mặt rồi lại ngước nhìn thầy Lupin:

"Anh đâu có tin chuyện này, cái đồ điên khùng này, phải không anh Remus..."

Thầy Lupin nói một cách công bằng:

"Tôi phải thú nhận, Peter à, rằng tôi thiệt tình thấy khó hiểu nổi lý do vì sao một người vô tội lại muốn sống đời một con chuột suốt mười hai năm."

Pettigrew ré lên:

"Vô tội, nhưng bị hoảng sợ! Nếu bè lũ của Voldemort săn đuổi tôi, đó là bởi vì tôi đã tống vô ngục Azkaban một trong những tên đắc lực nhứt trong bọn chúng – tên gián điệp Sirius Black!"

Gương mặt Black méo mó. Y tru lên, nghe đột ngột như tiếng tru của một con chó có tầm vóc của một con gấu:

"Sao mày dám vu khống? Tao, tao mà là gián điệp cho Voldemort hả? Tao có bao giờ đi ton hót với bất cứ kẻ nào mạnh hơn hay có quyền lực hơn tao chưa? Nhưng mày. Peter... tao sẽ không bao giờ hiểu được tại sao ngay từ đầu tao đã không nhận ra mày là một tên gián điệp. Mày luôn luôn khoái đánh bạn với những người bạn lớn có thể che chở mày, đúng không? Hồi đó những người này là bọn tao... tao, Remus... và James..."

Pettigrew lại chùi bộ mặt ướt đẫm mồ hôi, hắn gần như phải há hốc miệng mà thở hổn hển:

" Tôi... một gián điệp... chắc là anh mất trí rồi... không đời nào... không biết sao mà anh có thể nói một điều như vậy..."

Black rít lên độc địa đến nỗi Pettigrew lùi lại một bước:

"Lily và James đã chọn mày làm người giữ bí mật chỉ vì tao đề nghị như vậy. Tao tưởng đó là một kế hoạch hoàn hảo... dương đông kích tây... Voldemort chắc chắn sẽ săn đuổi tao... để hắn không ngờ Lily và James lại cất bí mật ở một kẻ bất tài nhu nhược như mày... Ắt hẳn trong cả cuộc đời khốn nạn của mày, giây phút tuyệt vời nhứt là lúc mày thỏ thẻ với Voldemort là mày có thể nộp mạng gia đình Potter cho hắn."

Pettigrew lẩm bẩm điên loạn; Harry nghe loáng thoáng những tiếng như "cường điệu", "điên rồ", nhưng nó không thể nào không để ý đến gương mặt tái mét như tro của Pettigrew, và cái cách mà mắt hắn cứ tiếp tục lấm lét ngó về phía cửa sổ và cửa cái. Hermione rụt rè nói:

"Thưa giáo sư Lupin, con... con xin phép nói, được không ạ?"

Giáo sư Lupin nhã nhặn bảo:

"Đương nhiên được chứ, Hermione."

"Dạ... Scabbers... ý con nói là người ... người đàn ông này... ổng đã từng ngủ chung trong một phòng ngủ với Harry trong suốt ba năm trời. Nếu ổng là thủ hạ của *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy*, thì tại sao từ trước tới giờ ổng không hề tìm cách ám hại Harry?"

Pettigrew ré lên the thé, giơ bàn tay cụt một ngón chỉ vào Hermione:

"Đó! Cám ơn cô! Anh thấy chưa, anh Remus? Tôi chưa từng hại đến một sợi tóc trên đầu của Harry! Tại sao tôi phải làm vậy chứ?"

Black nói:

"Tao sẽ nói cho mày biết tại sao. Tại vì mày không đời nào làm bất cứ điều gì cho bất cứ ai trừ khi mày có thể nhìn thấy điều đó có lợi cho mày. Voldemort đã phải tuyệt tích giang hồ mười hai năm, thiên hạ đồn rằng hắn dở sống dở chết. Mày đâu có dại gì mà dính vô một vụ sát nhân ngay trước mũi của cụ Dumbledore chỉ để phục vụ tàn tích của một phù thủy đã mất hết quyền lực, đúng không? Mày chỉ muốn trở về thần phục hắn khi mà mày biết chắc chắn hắn đã lại là đại ca trong chốn giang hồ, đúng không? Tại sao mày phải chui vào một gia đình phù thủy để ẩn thân? Để mà nghe ngóng tin tức, đúng không, Peter? Để trong trường hợp ông chủ cũ của mày thu phục lại đủ quyền lực, thì mày sẽ an toàn đầu phục..."

Pettigrew há miệng ra rồi ngậm miệng lại nhiều lần. Hình như hắn đã mất khả năng nói rồi.

Hermione lại rụt rè nói:

"Ơ... ông Black... chú Sirius..."

Black nhảy lên khi được xưng hô như vậy và cứ đứng nhìn Hermione chằm chằm như thể được xưng hô lịch sự là điều y đã quên mất từ lâu lắm rồi.

"Nếu ông không phiền thì cháu xin hỏi, ông làm thế nào mà... mà vượt thoát được nhà tù Azkaban nếu ông không dùng đến Ma thuật Hắc ám?"

Pettigrew gật đầu lia lịa về phía Hermione nói:

"Đúng đó! Cám ơn! Đó chính là điều tôi..."

Nhưng thầy Lupin làm cho hắn ngậm miệng lại bằng một cái nhìn. Black hướng về Hermione hơi cau mày một tý, nhưng không phải vì phiền lòng với câu hỏi, mà dường như đang cân nhắc câu trả lời. Rồi Black chậm rãi nói:

"Tôi cũng không rõ tôi đã làm cách nào. Tôi nghĩ lý do khiến tôi không mất trí là vì tôi biết mình vô tội. Đó không phải là một ý nghĩ vui vẻ, nên bọn giám ngục Azkaban không thể nào hút nó ra khỏi tôi... Ý nghĩ đó đã giúp tôi tỉnh táo và biết mình là ai... và giúp tôi duy trì được sức mạnh của mình. Vì vậy khi mà... quá sức chịu đựng... thì tôi tự biến hình thành một con chó... ở trong phòng giam. Bọn giám ngục Azkaban không thể nhìn thấy... cháu biết đấy..."

Black nuốt nước miếng, nói tiếp:

"Bọn giám ngục Azkaban chỉ lần dò theo hướng con người bằng khả năng phán đoán cảm xúc của con người. Khi tôi là một con chó thì chúng phán đoán cảm xúc của tôi rất kém... kém người hơn, kém phức tạp hơn... nhưng, dĩ nhiên, chúng lại tưởng là tôi đã mất trí như mọi người khác bị giam cầm trong đó, vì vậy chúng không bận tâm nữa. Nhưng tôi yếu lắm, rất yếu, và không có hy vọng gì xua đuổi chúng ra xa khỏi tôi khi mà tôi không có tới một cây đũa phép... Thế rồi tôi nhìn thấy Pettigrew trong tấm hình đó... Tôi nhận ra rằng hắn đang ở trường Hogwarts với Harry... Nếu mà có tín hiệu gì lọt đến tai hắn rằng phe Hắc ám đang củng cố lực lượng... thì rõ ràng hắn đang ở vị trí cực kỳ thuận lợi để hành động."

Pettigrew đang lắc đầu lia lịa, miệng há hốc không thốt ra lời, chỉ trơ mắt nhìn Black đăm đăm suốt từ nãy đến giờ như thể bị thôi miên.

"... sẵn sàng tấn công vào đúng lúc mà hắn chắc chắn có đồng minh... để giao nộp người cuối cùng của nhà Potter cho chúng. Nếu hắn giao nộp Harry, thì còn ai dám nói hắn là kẻ phản bội Voldemort? Hắn sẽ được đón nhận về hàng ngũ trong danh dự... Vì vậy, tôi phải làm một điều gì đó. Tôi là người duy nhứt biết là Peter vẫn còn sống..."

Harry nhớ lại điều mà ông Weasley đã nói với bà Weasley:

"Những cai ngục nói là hắn cứ nói mớ trong giấc ngủ... luôn luôn là mấy lời giống nhau... 'Nó đang ở trường Hogwarts.'"

"Như thể có một ai đó đã thắp lên một ngọn lửa trong đầu tôi mà bọn giám ngục Azkaban không thể nào dập tắt... đó không phải là cảm xúc vui sướng... đó là một ám ảnh... nhưng nó đem lại cho tôi sức mạnh, nó làm đầu óc tôi sáng suốt. Vì vậy, một đêm, khi họ mở cửa để đem thức ăn vào, tôi đã lẻn qua mặt họ như một con chó... Họ hết sức bối rối vì họ gặp khó khăn hơn rất nhiều khi phán đoán tình cảm loài vật... Dưới lốt chó tôi rất ốm, ốm lắm, ốm đến nỗi có thể lách mình qua chấn song nhà tù... Tôi bơi trở về đất liền như một con chó... Tôi đi ngược lên phía bắc và lẻn vào sân trường Hogwarts như một con chó... Từ đó tới nay tôi vẫn sống trong khu rừng Cấm... ngoại trừ một lần tôi đi xem trận đấu Quidditch, dĩ nhiên... cháu bay giỏi như cha cháu ngày xưa vậy, Harry à..."

Black nhìn vào mắt Harry, nó không quay mặt đi. Black ồm ồm nói:

"Hãy tin tôi. Tin tôi đi. Tôi không bao giờ phản bội Lily và James. Tôi thà chết chứ không đời nào phản bội họ."

Và cuối cùng, Harry tin ông ta. Cổ họng nghẹn lại không nói được nên lời, Harry gật đầu.

"Đừng!"

Pettigrew đã ngã khuỵu xuống như thể cái gật đầu của Harry là sự tuyên án tử hình đối với hắn. Hắn lết tới trên hai đầu gối, phủ phục xuống đất, hai tay chắp lại trước mặt như nguyện cầu:

"Anh Sirius... em đây mà... em là thằng Peter... bạn của anh đây mà... anh không thể..."

Black đá một cái, Pettigrew hoảng sợ lùi lại:

"Mày chưa đụng vô áo tao thì cũng đủ vấy bẩn nó rồi."

Pettigrew đành quay lại thầy Lupin, quằn quại van xin trước mặt ông, giọng hắn chin chít the thé:

"Anh Remus! Anh đâu có tin chuyện này hả... Sirius đâu có bao giờ nói với anh về chuyện vợ chồng Potter đổi kế hoạch phải không?"

Thầy Lupin nói:

"Anh ấy đã nói nếu không nghĩ tôi là gián điệp."

Thầy Lupin nói tiếp. Vọng qua trên đầu của Pettigrew bằng một giọng tỉnh khô:

"Tôi cho rằng đó là lý do anh đã không nói với tôi, phải không anh Sirius?"

Black nói:

"Tha lỗi cho tôi, anh Remus."

Thầy Lupin xắn tay áo lên nói:

"Không có chi, bạn già Chân Nhồi Bông à. Và anh, anh cũng tha thứ cho tôi vì đã từng nghi ngờ *anh* là gián điệp chứ?"

Bóng ma của nụ cười thoáng qua gương mặt hốc hác của Black:

"Dĩ nhiên."

Black cũng bắt đầu xắn tay áo lên.

"Chúng ta cùng giết hắn chứ?"

Thầy Lupin dứt khoát:

"Vâng, tôi nghĩ vậy."

Pettigrew há hốc miệng chết trân. Rồi hắn cuống cuồng bò tới chỗ Ron:

"Ron ơi... chúng ta đã từng là bạn tốt của nhau... tôi là một con vật cưng hiền lành của cậu mà. Cậu đừng để cho họ giết tôi, Ron ơi, cậu... cậu bênh tôi đi cậu!"

Nhưng Ron trố mắt nhìn Pettigrew với nỗi khiếp sợ tận cùng. Nó nói:

"Vậy mà tôi từng để cho ông ngủ trên giường *của tôi*!"

Pettigrew bò về phía Ron:

"Cậu bé tử tế ơi... cậu chủ tử tế ơi... cậu đừng để cho họ giết tôi... tôi là con chuột của cậu... tôi là một con vật cưng hiền lành..."

Black nói bằng giọng mỉa mai:

"Nếu mày làm một con chuột tử tế hơn làm một con người thì cũng không có gì đáng để khoe khoang, Peter à."

Ron đang tái nhợt thêm vì đau đớn, cố lê cái chân gãy ra khỏi tầm tay của Pettigrew. Hắn bèn xoay mình trên đầu gối lê lết về phía Hermione và níu lấy váy cô bé:

"Cô gái nhân hậu ơi... cô gái thông minh ơi... cô... cô đừng để họ... cô cứu tôi với..."

Hermione kéo vạt áo của mình ra khỏi bàn tay bíu chặt của Pettigrew, lùi lại đến sát tường, trông hoảng kinh cả hồn vía.

Pettigrew vẫn quỳ dưới đất, run rẩy một cách không thể ngăn được. Hắn từ từ quay đầu về phía Harry:

"Harry... Harry... cháu giống cha cháu lắm... cháu rất giống anh ấy..."

Black gầm lên:

"MÀY CÒN DÁM VAN XIN HARRY SAO? LÀM SAO MÀY DÁM NHÌN MẶT CHÁU NÓ SAO? LÀM SAO MÀY DÁM NÓI VỀ JAMES TRƯỚC MẶT CHÁU NÓ HẢ?"

Pettigrew quỳ lết về phía Harry, hai tay hắn vươn ra, thì thào:

"Harry... Harry... anh James sẽ không đời nào muốn cho chú chết... anh James sẽ thông cảm, Harry... ảnh sẽ rủ lòng thương hại chú..."

Cả Black lẫn thầy Lupin đều sải bước chân tới trước, nắm lấy vai Pettigrew, quăng hắn trở ngược xuống sàn. Hắn ngồi đó, co giụt trong cơn kinh hoàng, trợn mắt ngó lên Black và thầy Lupin.

Black cũng rúng động cả người. Ông nói:

"Mày đã bán Lily và James cho Voldemort. Mày có chối điều đó không?"

Pettigrew òa khóc. Cảnh ấy trông thật khiếp đảm. Trông Pettigrew như một đứa trẻ con to xác hói đầu đang nằm co rúm khóc trên sàn nhà.

"Anh Sirius ơi anh Sirius... em làm sao có thể làm khác được? Chúa tể Hắc ám... anh không biết đâu... hắn có những vũ khí mà anh không tưởng tượng nổi đâu... em bị hắn hăm dọa... Anh Sirius ơi... em đâu có được dũng cảm như anh hay anh Remus hay anh James... Em đâu có muốn chuyện đó xảy ra... chính là *Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy* đã bức hiếp em..."

Black gầm lên:

"NÓI LÁO! MÀY ĐÃ LUỒN THÔNG TIN CHO VOLDEMORT CẢ NĂM TRỜI TRƯỚC KHI LILY VÀ JAMES BỊ GIẾT! MÀY ĐÃ LÀM GIÁN ĐIỆP CHO HẮN TỪ LÂU!"

Pettigrew hổn hển nói:

"Hắn... hắn khống chế mọi nơi... Từ chối hắn thì đâu có được cái gì đâu?"

Với một sự giận dữ khủng khiếp trên gương mặt, Black nói:

"Chiến đấu với tên phù thủy ác độc nhứt thế gian thì được cái gì hả? Được những mạng người vô tội, Peter à!"

Pettigrew rên rỉ:

"Anh không hiểu đâu, anh Sirius! Hắn sẽ giết tôi chết mất!"

Black lại gầm lên:

"VẬY THÌ MÀY NÊN CHẾT ĐI! THÀ CHẾT CÒN HƠN PHẢN BỘI BẠN BÈ, NHƯ TỤI TAO SẴN SÀNG LÀM ĐỐI VỚI MÀY ĐÂY!"

Black và thầy Lupin đứng bên nhau, vai kề vai, giơ cao đũa phép. Thầy Lupin lặng lẽ nói:

"Lẽ ra mi phải hiểu là nếu Voldemort không giết mi thì chúng ta cũng sẽ làm điều đó. Vĩnh biệt, Peter."

Hermione giơ cả hai tay lên che mặt và quay vào tường. Harry thét:

"ĐỪNG!"

Harry chạy tới, tự mình đứng án trước mặt Pettigrew, đối diện với hai cây đũa phép. Nó nói hụt hơi:

"Chú đừng giết hắn! Chú đừng giết!"

Cả Black và thầy Lupin đều suýt loạng choạng. Black gầm gừ:

"Harry, tên vô lại này là nguyên nhân khiến cho cháu mồ côi. Cái đồ bẩn thỉu hèn mạt này cũng chỉ muốn cho cháu chết phứt, mà không một mảy may xúc động. Cháu đã nghe thấy đó. Cái ngứa trên da hắn đối với hắn còn quan trọng hơn mạng sống cả nhà cháu."

Harry nói trong hơi thở dồn dập:

"Cháu biết. Chúng ta sẽ đưa hắn về tòa lâu đài. Chúng ta sẽ nộp hắn cho bọn giám ngục Azkaban... chỉ xin đừng giết hắn..."

Pettigrew há hốc miệng, quăng cả hai cánh tay ra ôm chầm lấy đầu gối Harry:

"Harry! Cháu... cám ơn cháu... chú quả là không đáng... cám ơn cháu..."

Harry gạt tay Pettigrew ra một cách ghê tởm:

"Xê ra. Tôi làm điều này không phải vì ông. Tôi làm điều này vì tôi nghĩ rằng ba sẽ không muốn những người bạn thân nhứt của người trở thành kẻ sát nhân... chỉ vì ông."

Không ai nhúc nhích hay thốt ra lời nào ngoại trừ Pettigrew. Hơi thở của hắn chỉ còn phều phào khi hắn tự bấu lấy ngực. Black và thầy Lupin nhìn nhau. Rồi, cả hai cùng hạ đũa phép xuống. Black nói:

"Cháu là người duy nhứt có quyền quyết định, Harry à. Nhưng hãy nghĩ... nghĩ đến những gì hắn đã làm..."

Harry lập lại:

"Hắn có thể bị nhốt vô nhà ngục Azkaban. Nếu có ai xứng đáng ở chỗ đó thì kẻ đó chính là hắn..."

Pettigrew vẫn còn thở khò khè sau lưng Harry. Thầy Lupin nói:

"Thôi được, đứng qua một bên đi, Harry."

Harry ngập ngừng. Thầy Lupin nói:

"Thầy sẽ trói hắn lại. Thầy thề là chỉ làm điều đó thôi."

Harry bước tránh ra. Lần này những sợi dây thừng vọt ra từ đầu đũa của thầy Lupin, chỉ chớp mắt là Pettigrew bị trói gô cả tay chân và mồm miệng, nằm quằn quại trên sàn.

Cây đũa phép trong tay Black vẫn chĩa vào Pettigrew. Black gầm gừ:

"Nhưng nếu mày biến hình, Peter, chúng tao sẽ giết mày. Cháu đồng ý chứ, Harry?"

Harry ngó xuống cái hình thù đáng thương trên sàn và gật đầu, để cho Pettigrew có thể nhìn thấy.

Thầy Lupin nói, giọng bỗng trở nên thực tế:

"Được rồi. Ron, thầy không thể gắn lại xương gãy cho con giỏi như bà Pomfrey, cho nên thầy cho là tốt nhứt nên

bó nẹp chân của con lại cho đến khi chúng ta có thể đưa con về tới bệnh thất."

Thầy bước vội tới bên Ron, cúi xuống, gõ đũa phép lên chân nó và rì rầm:

"Ferula!"[1]

Quanh chân Ron xuất hiện băng nẹp quấn chặt dọc theo xương ống chân. Thầy Lupin đỡ nó đứng lên. Ron dồn hết sức nặng thân thể vô một chân còn khoẻ mạnh, mặt mày không còn nhăn nhó nữa. Nó nói:

"Cám ơn thầy, con thấy khá hơn rồi."

Hermione nhìn thân hình sóng xoài của thầy Snape trên sàn, hỏi nhỏ:

"Còn thầy Snape thì sao ạ?"

Thầy Lupin cúi xuống kiểm tra mạch của thầy Snape rồi nói:

"Chẳng có gì trầm trọng lắm đối với ổng. Các con chẳng qua hơi hăng hái quá liều một chút. Còn hơi lạnh. Ờ... có lẽ tốt nhứt là chúng ta khoan cứu tỉnh ổng trước khi trở về đến tòa lâu đài an toàn. Chúng ta cứ mang theo ổng trong tình trạng như vầy..."

Thầy lẩm bẩm:

"Mobilicorpus!"[2]

Như thể có một sợi dây vô hình cột cổ, cổ tay và đầu gối thầy Snape, dựng ông đứng lên, đầu vẫn còn gục gặc

---

1. Ferrule = Miếng băng để bó khớp. Ferula có nghĩa là: *"Nẹp chân khớp gối"*.

1. Có nghĩa là: *"Di thân chuyển thể"*.

một cách không thoải mái lắm, như một con bù nhìn lố bịch. Ông đứng lơ lửng cách mặt đất vài tấc, chân cẳng cứng đơ lủng lẳng. Thầy Lupin nhặt lại tấm áo tàng hình và nhét nó an toàn vào trong túi áo của ông.

Black thúc ngón chân vào người Pettigrew, nói:

"Và hai người trong chúng ta nên được cột chung với tên này, để cho chắc ăn."

Thầy Lupin nói:

"Tôi làm cho."

"Cả con nữa."

Ron nhảy lò cò tới, nói với giọng giận dữ.

Black làm phép thuật lấy ra mấy cái còng số tám từ trong không khí. Chẳng mấy chốc, Pettigrew lại được dựng đứng lên, tay trái của hắn bị khóa chặt với tay thầy Lupin, còn tay phải của hắn thì bị khóa chung với tay trái của Ron. Mặt của Ron rất ư hình sự. Có vẻ như nó coi chuyện Scabbers giả mạo căn cước là một sự xúc phạm riêng tư. Crookshanks thì nhẹ nhàng nhảy khỏi giường và uyển chuyển dẫn đường ra khỏi phòng, cái đuôi xù như cây chổi rửa chai của nó nhỏng lên một cách nhí nhảnh.

CHƯƠNG HAI MƯƠI

CÁI HÔN CỦA GIÁM NGỤC

Harry chưa từng nhập bọn một đoàn người nào lạ lùng như vậy. Crookshanks dẫn đường xuống cầu thang; thầy Lupin, Pettigrew và Ron đi theo sau, trông như vận động viên đang thi đấu trong một cuộc đua sáu-chân. Kế đến là giáo sư Snape, trôi lờ lững trông kinh dị rởn tóc gáy, ngón chân chạm vào bậc thang khi đoàn người đi xuống. Ông được chính cây đũa phép của mình, bây giờ trong tay của Black, nâng đỡ. Harry và Hermione đi sau cùng.

Chui trở lại con đường hầm hơi khó đi. Thầy Lupin, Pettigrew và Ron phải xoay ngang mới đi lọt. Thầy Lupin vẫn kiểm soát Pettigrew bằng cây đũa phép của thầy. Harry có thể nhìn thấy họ lách mình một cách chật vật dọc theo đường hầm theo hàng một. Crookshanks vẫn đi đầu dẫn đường. Harry bước ngay sau Sirius Black, chú ấy vẫn điều khiển thân thể thầy Snape trôi lềnh bềnh trong không khí, cái đầu gục gặc cứ liên tục cụng bức trần thấp. Harry có cảm tưởng là chú Sirius không hề thử làm điều gì để cho thầy Snape khỏi bị đụng đầu. Khi họ bắt đầu di chuyển chậm chạp dọc theo đường hầm, chú Sirius đột ngột nói với Harry:

"Cháu có biết giao nộp Pettigrew có nghĩa là gì không?"

Harry đáp:

"Nghĩa là chú được tự do."

Sirius nói:

"Phải... Nhưng mà chú cũng là... Chú không biết có ai từng nói với con chưa... chú là cha đỡ đầu của con."

Harry nói:

"Dạ, con biết chuyện đó. "

Chú Sirius nói một cách khó khăn:

"Ờ... ba má của con ủy thác cho chú làm người giám hộ con, nếu chẳng may xảy ra điều gì cho họ..."

Harry chờ đợi. Không biết chú Sirius có định nói cái điều mà nó nghĩ là chú muốn nói không? Chú Sirius nói:

"Dĩ nhiên là chú sẽ thông cảm thôi nếu con muốn tiếp tục ở lại với dì dượng của con. Nhưng... ờ... thử nghĩ xem. Một khi danh dự của chú được phục hồi... nếu con muốn... muốn có một gia đình khác..."

Một kiểu bùng nổ gì đó vừa xảy ra sâu tuốt trong lòng Harry. Nó thốt lên:

"Cái gì... sống với chú hả? Ra khỏi gia đình Dursley à?"

Đầu nó ngẫu nhiên cụng cái cắc vào một cục đá nào đó lồi ra trên trần đường hầm.

Chú Sirius vội nói:

"Dĩ nhiên, chú nghĩ chắc là con không muốn đâu. Chú thông cảm, chẳng qua chú nghĩ là chú..."

"Chú không điên đó chớ?"

Giọng của Harry cũng gần giống giọng ồm ồm của chú Sirius:

"Dĩ nhiên là con muốn ra khỏi nhà Dursley rồi. Chú có một cái nhà không? Chừng nào con được dọn về nhà chú?"

Chú Sirius lập tức quay hẳn lại để nhìn vào mắt Harry. Đầu thầy Snape cạ vào trần hầm, nhưng chú Sirius có vẻ không thèm bận tâm đến chuyện ấy. Chú nói:

"Con muốn hả? Con thiệt tình muốn chứ?"

Harry nói:

"Con muốn thiệt mà."

Gương mặt hốc hác của chú Sirius nở bừng một nụ cười thật sự mà Harry nhìn thấy lần đầu tiên. Nụ cười đó làm cho gương mặt chú Sirius khác hẳn và sự khác nhau đó thật đáng ngạc nhiên: như thể một người trẻ hơn mười tuổi đang cười rạng rỡ dưới cái mặt nạ chết đói. Trong giây phút đó, Harry nhận ra chú đúng là người đàn ông phù rể đã tươi cười trong đám cưới của ba má nó.

Hai chú cháu không nói thêm điều gì nữa cho tới khi họ đến được cuối đường hầm. Crookshanks phóng lên khỏi miệng đường hầm trước; hẳn là nó đã ấn cái mấu trên thân cây Liễu Roi, bởi vì thầy Lupin, Pettigrew và Ron trèo lên mặt đất mà không nghe có tiếng cành cây nào quật đập túi bụi.

Chú Sirius đưa thầy Snape chui qua khỏi cái miệng hang, rồi đứng qua một bên để cho Harry và Hermione đi lên trước. Cuối cùng tất cả mọi người đều đã ra khỏi đường hầm.

Sân trường bây giờ rất tối, ánh sáng duy nhứt là ánh sáng phát ra từ các cửa sổ của tòa lâu đài. Mọi người bước đi không nói một lời nào. Pettigrew vẫn còn thở khò khè và thỉnh thoảng khóc thút thít. Đầu óc Harry thì đang ong ong. Nó sắp được ra khỏi nhà Dursley. Nó sẽ về sống với chú Sirius Black, bạn thân nhứt của ba nó... Nó cảm thấy đê mê ngây ngất... Chà, chuyện gì sẽ xảy ra khi nó nói

với gia đình Dursley là nó sẽ về sống với tên tù đào tẩu mà họ đã nhìn thấy trên truyền hình?

Ở đằng trước thầy Lupin đang cảnh cáo Pettigrew:

"Chỉ cần một cử động quấy thôi nhé, Peter!"

Cây đũa phép của thầy vẫn giơ ngang, chĩa thẳng vào ngực của Pettigrew. Họ lặng lẽ lê bước qua sân trường, ánh sáng từ tòa lâu đài dần dần sáng hơn, tỏa rộng hơn. Thầy Snape vẫn còn trôi lều bều một cách kỳ quái phía trước chú Sirius, cằm của thầy bây giờ cứ tưng tưng trên ngực thầy. Nhưng bỗng nhiên...

Một áng mây bay đi, những cái bóng mờ mờ của mọi người chợt hiện ra trên mặt đất. Cả đoàn người tắm trong ánh trăng.

Thầy Snape đâm sầm vào thầy Lupin, Pettigrew và Ron. Ron đã dừng lại hết sức đột ngột. Chú Sirius đứng chết trân. Chú vung ngang cánh tay để chận Harry và Hermione lại.

Harry có thể nhìn thấy hình bóng của thầy Lupin. Thầy đã cứng đơ cả người ra. Rồi tay chân bắt đầu run lẩy bẩy. Hermione há hốc miệng kêu lên:

"Ôi cha mẹ ơi... thầy chưa uống thuốc tối nay! Thầy nguy hiểm lắm !"

Chú Sirius thì thầm:

"Chạy đi! Chạy mau đi! Chạy ngay!"

Nhưng Harry không thể nào chạy. Ron đã bị xích chung với Pettigrew và thầy Lupin. Nó vọt tới trước, nhưng chú Sirius đã chụp ngang ngực nó và quăng nó trở ra phía sau.

"Hãy để đó cho chú. Con CHẠY ĐI!"

Một tiếng gầm gừ dễ sợ nổi lên. Đầu của thầy Lupin dài ra. Thân hình của thầy cũng vậy. Vai thầy khom lại cong vòng. Lông mọc ra tua tủa trên khắp mặt mũi tay chân, và những ngón tay ngón chân thì cong lại thành móng vuốt nhọn sắc. Lông của con Crookshanks lại dựng đứng lên, và nó lùi lại...

Lúc người sói quay đầu lại, há quai hàm táp táp, thì chú Sirius vừa đứng bên cạnh Harry bỗng biến mất. Chú đã biến hình: một con chó khổng lồ tầm cỡ con gấu phóng vọt tới trước. Khi người sói vặn mạnh một chân để thoát khỏi cái còng trói buộc nó, con chó đã kịp kềm chặt lấy cổ nó và lôi nó lùi lại, tránh xa khỏi Ron và Pettigrew. Cả hai con vật ghì chặt nhau, hàm khóa hàm, vuốt cào vuốt...

Harry đứng chết trân trước cảnh tượng lạ lùng, quá chăm chú theo dõi trận đấu giữa con chó và người sói đến nỗi không còn để ý đến chuyện gì khác. Chính tiếng thét của Hermione đã báo động cho Harry...

Pettigrew chúi tới trước, chụp lấy cây đũa phép thầy Lupin đánh rơi. Ron thì ngã uỵch xuống đất vì chới với trên cái chân bị băng bó. Một tiếng nổ ầm vang lên, một tia chớp sáng chói lòa... và Ron nằm bất động trên mặt đất. Một tiếng nổ khác – lần này thì con Crookshanks bay vèo lên không trung rồi rớt bịch xuống đất nằm một đống.

Harry chĩa cây đũa phép của nó vào Pettigrew, thét lên:

"Expelliarmus!"

Cây đũa phép của thầy Lupin bay vọt lên trời, hút tầm mắt. Harry chạy tới, la to:

"Đứng yên tại chỗ!"

Nhưng đã quá trễ rồi. Pettigrew đã biến hình. Harry chỉ

kịp nhìn thấy cái đuôi trụi lủi của con chuột chạy vụt qua cái còng trên cánh tay Ron đang duỗi ra sóng soài, và Harry nghe tiếng chuột chạy sột soạt trong bãi cỏ.

Một tiếng hú và một tiếng gừ bất bình bùng lên; Harry quay lại thấy người sói đã thoát được con chó, bắt đầu chạy thật nhanh vào khu Rừng Cấm.

Harry thét:

"Chú Sirius ơi, hắn trốn rồi, Pettigrew đã biến hình trốn rồi."

Chú Sirius đang bị chảy máu, mấy vết thương dài cào ngang mõm và lưng, nhưng nghe tiếng thét của Harry, chú lại lồm cồm bò dậy, và ngay tức thì, tiếng chân chú phóng chạy băng qua sân trường chìm dần vào yên lặng.

Harry và Hermione nhào tới bên Ron, Hermione thì thầm:

"Hắn đã làm gì Ron vậy?"

Mắt Ron chỉ còn nhấm hờ, miệng hé mở. Mọi người còn nghe được tiếng thở của Ron nên chắc chắn là nó còn sống, nhưng nó không có vẻ gì còn nhận ra được hai người bạn.

Harry tuyệt vọng nhìn quanh:

"Mình cũng không biết nữa."

Cả chú Sirius và thầy Lupin đều đã đi rồi... tụi nó không còn ai đi cùng ngoại trừ thầy Snape vẫn còn bất tỉnh và đang lơ lửng giữa trời. Harry hất mớ tóc khỏi vầng trán, cố gắng suy nghĩ thẳng vào sự việc:

"Tụi mình nên đưa họ về tòa lâu đài và trình báo sự việc này cho người nào đó biết. Đi thôi..."

Nhưng đúng lúc đó, hai đứa nghe một tiếng kêu ăng

ẳng, một tiếng rên đau đớn của một con chó, vọng lại từ trong đêm tối...

Harry trừng mắt nhìn vào bóng đêm, lẩm bẩm:

"Chú Sirius..."

Nó lưỡng lự trong phút chốc. Lúc này nó không thể làm gì cho Ron cả, trong khi chú Sirius thì đang gặp nạn...

Harry bắt đầu phóng chạy, Hermione chạy theo ngay sau lưng. Tiếng kêu ăng ẳng dường như xuất phát từ phía gần bờ hồ. Hai đứa vắt chân lên cổ mà chạy về hướng đó. Và Harry, trong lúc cắm đầu chạy, cảm thấy lạnh buốt, mà không nhận ra cơn giá buốt đó có nghĩa là gì...

Tiếng kêu ăng ẳng đột ngột tắc nghẹn. Khi chạy tới bờ hồ thì tụi nó hiểu ra tại sao: chú Sirius đã biến trở lại thành người. Chú đang thu mình lại để tránh đòn, hai tay giơ lên che trên đầu. Chú rên rỉ:

"Đừừừng, đừừừng... Làm ơn..."

Và rồi Harry nhìn thấy họ. Bọn giám ngục Azkaban, ít nhứt cũng có đến hàng trăm tên, tụ thành một đám đông đen nghịt bên bờ hồ và đang lướt về phía tụi nó. Harry xoay mòng mòng, một cơn buốt lạnh như băng giá thấm sâu vào nội tạng của nó, sương bắt đầu làm mờ mịt tầm nhìn của nó; Càng lúc càng có nhiều giám ngục Azkaban hiện ra từ bóng tối ở cả hai phía; bọn chúng đang siết chặt vòng vây...

Harry giơ cây đũa phép lên, hét:

"Hermione ơi, nghĩ ra cái gì thiệt vui đi!"

Nó chớp mắt liên tục, cố để nhìn rõ hơn. Nó lúc lắc cái đầu để xua đi những tiếng kêu khóc yếu ớt đang bắt đầu trỗi lên trong đầu...

"Mình sắp được về sống với ba đỡ đầu của mình. Mình sẽ ra khỏi nhà Dursley."

Harry buộc mình nghĩ đến chú Sirius, và chỉ nghĩ đến chú Sirius mà thôi, rồi bắt đầu hô:

"Expecto patronum! Expecto patronum!"

Chú Sirius rùng mình, lăn ngửa ra và nằm bất động trên mặt đất, xanh lè như đã chết rồi.

"Chú ấy không sao đâu. Mình sẽ về sống với chú ấy. Expecto patronum! Hermione, giúp mình với! Expecto patronum!"

Hermione thì thầm:

"Expecto... Expecto... Expecto..."

Nhưng cô bé không thể nào làm được phép trừ tà này. Bọn giám ngục Azkaban đang tiến sát tới rồi, chỉ còn cách tụi nó chừng ba thước nữa mà thôi. Bọn chúng hình thành cả một bức tường vững chắc quanh Harry và Hermione, mỗi lúc một đến sát hơn...

Harry thét lên, cố gắng át tiếng kêu khóc trong tai nó:

"EXPECTO PATRONUM! EXPECTO PATRONUM!"

Một cuộn khói mỏng màu bạc thoát ra từ đầu đũa phép của Harry và lơ lửng như sương mù trước mặt nó. Cùng lúc đó, Harry cảm thấy Hermione sụm xuống bên cạnh. Bây giờ nó chỉ còn một mình... hoàn toàn cô độc...

"Expecto... Expecto patronum!"

Harry cảm thấy đến lượt đầu gối nó sụm xuống chạm vào cỏ lạnh. Sương mù như mây che phủ làm mờ cả mắt. Bằng một cố gắng khổng lồ, Harry vùng lên đấu tranh để nhớ rằng chú Sirius vô tội... vô tội... *"Chú cháu mình sẽ ổn cả thôi..., cháu sẽ về ở với chú."*

Harry hổn hển la lên:

"Expecto patronum!"

Bằng ánh sáng mong manh của vị thần Hộ mệnh chưa đầy đủ hình vóc, Harry nhìn thấy một tên giám ngục Azkaban chựng bước, dừng lại sát ngay bên nó. Tên giám ngục đó không thể nào bước qua lớp mây bạc bao bọc Harry mà nó vừa tạo ra. Một bàn tay chết chóc nhầy nhụa thò ra từ dưới lớp áo khoác. Bàn tay đó làm một động tác như gạt vị thần Hộ mệnh ra một bên.

Harry hổn hển kêu:

"Đừng! Đừng... Chú ấy vô tội... Expecto... Expecto patronum!"

Nó có thể nhận thấy bọn giám ngục Azkaban trừng trừng ngó nó, nghe cả tiếng thở phì phì như làn gió đông thổi xung quanh. Tên giám ngục đứng gần Harry nhứt dường như đang đánh giá Harry. Rồi hắn giơ cả hai bàn tay thối rữa lên, kéo cái nón trùm đầu của hắn xuống...

Nơi đáng lẽ là đôi mắt thì chỉ có lớp da sứt sẹo màu xám mỏng dính bít kín hai hố mắt trống rỗng một cách vô hồn. Nhưng trên gương mặt đó có một cái miệng... một cái lỗ há hốc không ra hình dạng gì hết đang hút không khí gây ra âm thanh nghe như tiếng hớp hơi của kẻ đang hấp hối.

Một cơn kinh hoảng điếng người xâm chiếm toàn thân Harry đến nỗi nó không thể nói năng hay nhúc nhích gì được nữa. Vị thần Hộ mệnh của nó lung linh bập bùng rồi chết ngắt.

Màn sương trắng làm Harry mù mịt không thấy gì cả.

Nó phải chiến đấu... *Expecto patronum!*... Nó không nhìn thấy gì nữa... và nó nghe tiếng gào khóc quen thuộc vẳng lại từ xa xăm... *Expecto patronum!*... Nó mò mẫm tìm chú Sirius trong màn sương mù, rồi tìm được cánh tay của chú... hình như họ không định bắt chú ấy...

Nhưng một đôi tay nhớp nháp cứng khỏe đã siết vòng quanh cổ Harry, buộc nó phải ngẩng đầu lên... Nó có thể cảm nhận được hơi thở của tên giám ngục. Hắn sắp thanh toán Harry trước nhứt... Harry ngửi thấy hơi thở thối rữa của hắn... Tiếng gào khóc của má Harry vang vang trong đầu... Tiếng khóc của má sẽ là điều cuối cùng mà Harry còn nghe được...

Và rồi, xuyên qua làn sương mù đang nhấn chìm nó, Harry cảm giác như nhìn thấy một tia sáng màu bạc, càng lúc càng sáng hơn... nó cảm thấy nó rơi tòm xuống cỏ...

Nằm sấp, mặt úp xuống đất, Harry yếu đến nỗi không nhúc nhích được, buồn nôn và run lập cập, nhưng nó cố mở mắt ra. Ánh sáng chói lòa đang mờ dần trên lớp cỏ quanh nó... Tiếng kêu khóc của má nó đã ngừng bặt. Cái lạnh thấu xương cũng tan biến rồi...

Có cái gì đó đã xua đuổi bọn giám ngục Azkaban đi khỏi... cái đó vẫn còn đang lượn vòng quanh nó, Hermione và chú Sirius... Tiếng hút không khí và tiếng thở phì phì của bọn giám ngục Azkaban đang mờ đi... bọn chúng đang bỏ đi... không khí đang ấm dần lại...

Thu hết tàn lực còn sót lại trong người, Harry ngóc đầu lên được vài phân và thấy một con vật ở giữa vầng sáng đang phi như bay qua mặt hồ. Mắt mờ đi vì mồ hôi, Harry cố gắng nhìn kỹ xem đó là con gì... Con vật đó rạng rỡ

như một con bạch kỳ mã. Cố giữ cho mình đừng ngất đi, Harry dõi theo con vật phi nước kiệu rồi ngừng vó câu khi đến được bờ bên kia của hồ nước. Trong một thoáng, Harry nhìn thấy, trong ánh sáng rạng rỡ của con vật, có một người đang đón con vật quay về... người đó giơ tay lên vỗ về con vật... người đó trông quen một cách lạ lùng... nhưng mà người đó đâu có thể là...

Harry không còn hiểu gì nữa. Nó cũng không thể suy nghĩ thêm được gì nữa. Nó cảm thấy hơi sức cuối cùng đã lìa bỏ nó, và đầu nó đập xuống nền đất bất tỉnh.

CHƯƠNG HAI MƯƠI MỐT

BÍ MẬT CỦA HERMIONE

Chuyện kinh hoàng... kinh hoàng... mầu nhiệm là không ai chết... chưa từng nghe qua chuyện như vầy... may mà lúc đó có ông ở đó, ông Snape à... "

"Cám ơn ông Bộ trưởng."

"Tôi dám nói là ông sẽ được Mề-đay Merlin, đệ nhị đẳng. Nếu mà tôi xoay sở được, thì đệ nhứt đẳng chứ chẳng chơi!"

"Thưa ông Bộ trưởng, quả thực là tôi cám ơn ông nhiều lắm."

"Cái vết thương tệ hại mà ông bị đó... chắc là do Black gây ra hả?"

"Nói cho đúng ra thì đó là tác phẩm của các trò Potter, Weasley và Granger, thưa ông Bộ trưởng..."

"Không lẽ nào!"

"Black đã mê muội chúng nó, tôi thấy điều đó ngay tức thì mà. Chỉ phán đoán qua thái độ của bọn trẻ là tôi biết ngay đó là Bùa Quáng. Bọn trẻ dường như tin là hắn vô tội. Đây không phải lỗi của tụi nhỏ. Nhưng mặt khác, sự can thiệp của tụi nó có thể, suýt chút nữa thôi, khiến cho Black tẩu thoát được... Tụi nó hiển nhiên tưởng rằng tụi nó có thể một mình tóm gọn Black ấy mà. Trước đây tụi nó đã từng thoát được nhiều vụ... Tôi e là vì vậy chúng trở nên tự cao... và dĩ nhiên Potter thì luôn luôn được ông Hiệu trưởng cho phép ngoại lệ..."

"À, thế này nhé, thầy Snape... Harry Potter thì thầy biết đấy... tất cả chúng ta đều hơi thiên vị một chút mỗi khi có chuyện liên quan đến cậu ấy."

"Ừ, nhưng mà... dành cho nó nhiều đối xử đặc biệt như vậy liệu có tốt không? Cá nhân tôi thì tôi cố gắng đối xử với nó như với mọi người khác. Và bất cứ học sinh nào cũng phải bị đuổi học... hình phạt tối thiểu... nếu dẫn bạn bè dấn mình vào sự nguy hiểm như thế. Ông Bộ trưởng, xin hãy cân nhắc thử coi: chống lại tất cả nội qui của trường – sau tất cả những đề phòng được đặt ra vì sự an toàn của nó - bứt phá mọi giới hạn, vào ban đêm, đàn đúm với một người sói và một tên sát nhân... Và tôi có lý do để tin rằng nó cũng đã đi thăm làng Hogsmeade một cách bất hợp pháp."

"Ừ, ừ... để coi, thầy Snape à, để coi... Trẻ con chắc chắn là ngu ngốc rồi..."

Harry nằm yên lắng nghe với đôi mắt nhắm tịt. Nó cảm thấy choáng váng ghê lắm. Những lời nó đang nghe dường như trôi rất chậm chạp qua tai nó tới óc nó, cho nên rất ư khó hiểu. Tay chân nó thì có cảm giác nặng như chì. Mi mắt nó cũng quá nặng, không mở lên được... Nó chỉ muốn nằm ở đây, trên cái giường êm ấm này, mãi mãi...

"Nhưng điều làm tôi kinh ngạc nhứt là hành động của những viên giám ngục Azkaban... Thầy quả thực không biết điều gì khiến cho chúng rút lui sao, thầy Snape?"

"Không, thưa ông Bộ trưởng. Vào cái lúc tôi đến thì bọn họ đang rút về vị trí của bọn họ ở các lối ra vào..."

"Hết sức kỳ lạ! Vậy mà Black, Harry và cô bé đó..."

"Tất cả đều bất tỉnh khi tôi đến nơi. Tất nhiên là tôi

trói tay chân và khóa miệng Black lại, hóa phép ra một cái cáng, rồi đem tất cả bọn họ trở về ngay tòa lâu đài."

Một khoảng yên lặng. Đầu óc Harry dường như hoạt động lại nhanh hơn một chút, và khi hơi tỉnh ra thì một cảm giác giày vò dữ tợn cồn lên trong bao tử nó...

Harry mở mắt ra.

Mọi thứ vẫn còn hơi mờ mờ. Người nào đó đã gỡ mất cặp mắt kiếng của nó. Nó đang nằm trong bệnh thất tối thui. Ở tuốt cuối phòng bệnh, Harry có thể nhận ra bà Pomfrey đang đứng quay lưng về phía nó, cúi mình xuống một cái giường. Harry cố liếc mắt nhìn. Dưới cánh tay hộ pháp của bà Pomfrey lộ ra mái tóc đỏ hoe của Ron.

Harry trở đầu trên gối. Trên cái giường bên phải nó là Hermione đang nằm dài. Ánh trăng đang chiếu rọi xuống giường cô bé. Đôi mắt Hermione cũng mở to. Trông cô bé như bị hóa đá. Và khi nhận thấy Harry đã tỉnh dậy, Hermione đặt một ngón tay lên môi mình, rồi chỉ về phía cửa bệnh thất. Cánh cửa he hé mở, và qua kẽ hở đó giọng nói của ông Fudge và thầy Snape từ ngoài hành lang vọng vào.

Bà Pomfrey giờ đang nhanh nhẹn băng qua phòng bệnh trong bóng tối, đến bên giường của Harry. Nó xoay đầu nhìn bà. Tay bà cầm một phong sôcôla cực kỳ lớn, phong sôcôla lớn nhứt mà Harry từng nhìn thấy trong đời. Trông nó giống như một tảng đá nhỏ vậy.

Bà Pomfrey nhanh nhảu nói:

"À, trò đã tỉnh rồi!"

Bà đặt tảng sôcôla trên cái bàn cạnh giường ngủ của Harry và bắt đầu bửa nó ra bằng một cái búa nhỏ.

Harry và Hermione đồng thanh hỏi:

"Thưa cô, Ron ra sao rồi ạ?"

Bà Pomfrey khẳng định một cách dứt khoát:

"Nó sẽ sống. Còn đối với hai trò... hai trò phải nằm lại đây cho đến khi nào tôi thực hài lòng rằng các trò... Potter, trò lại định làm gì nữa vậy?"

Harry đang ngồi dậy, đeo lại cặp mắt kiếng và cầm lấy cây đũa phép của mình. Nó nói:

"Con cần đến gặp thầy Hiệu trưởng."

Bà Pomfrey dịu dàng nói:

"Potter à, đâu vô đó cả rồi. Người ta đã bắt được Black. Hắn đang bị nhốt trên lầu. Bọn giám ngục Azkaban sắp thực hiện hình phạt hôn hắn trong giây lát nữa thôi..."

"CÁI GÌ?"

Harry nhảy phóc ra khỏi giường; Hermione cũng hành động tương tự. Nhưng tiếng hét của nó đã khiến cho những người đứng ngoài hành lang nghe thấu. Chỉ một giây sau là ông Fudge và thầy Snape cùng bước vào phòng bệnh.

Ông Fudge trông xúc động ra mặt.

"Harry, Harry, chuyện gì vậy? Cháu nên nằm nghỉ trên giường..."

Ông quay sang bà Pomfrey, lo lắng hỏi:

"Cậu ấy đã ăn chút sôcôla nào chưa?"

Harry nói:

"Thưa ông bộ trưởng, xin ông nghe cháu. Chú Sirius vô tội! Pettigrew đã giả bộ tạo ra cái chết của chính hắn! Chúng cháu nhìn thấy hắn hồi tối! Ông không thể để cho bọn

giám ngục Azkaban làm điều đó với chú Sirius đâu! Chú ấy là..."

Nhưng ông Fudge lắc đầu với một nụ cười nhẹ nở trên môi:

"Harry à, Harry ơi, cháu bị rối rắm hết rồi, cháu vừa trải qua một chuyện đáng sợ, thôi, bây giờ cháu nằm xuống nghỉ đi, chúng tôi đã kiểm soát được mọi việc rồi..."

Harry gào to:

"ÔNG KHÔNG KIỂM SOÁT ĐƯỢC GÌ HẾT! ÔNG BẮT NHẦM NGƯỜI RỒI!"

Hermione nói:

"Thưa ông Bộ trưởng, xin ông hãy nghe tụi cháu."

Cô bé đã chạy tới bên cạnh Harry và nhìn đăm đăm vào mặt ông Fudge, khẩn nài:

"Cháu cũng nhìn thấy Pettigrew nữa. Hắn chính là con chuột của Ron. Hắn là một Hóa Thú Sư. Cháu muốn nói là Pettigrew, và ..."

Thầy Snape nói:

"Thưa ông Bộ trưởng, ông thấy chưa? Cả hai đứa này đều bị bị Bùa Quáng... Black đã cao tay ếm bùa tụi nó..."

Harry gầm lên:

"TỤI CON KHÔNG BỊ ẾM BÙA!"

Bà Pomfrey giận dữ bảo:

"Ông Bộ trưởng! Ông giáo sư! Tôi yêu cầu hai ông đi ra cho! Potter là bệnh nhân của tôi, và không được làm cho nó lo buồn!"

Harry cũng giận dữ nói:

"Con không lo buồn! Con đang cố gắng giải thích cho họ biết chuyện gì đã xảy ra. Giá mà mọi người chịu nghe con nói..."

Nhưng bà Pomfrey bỗng bất thình lình nhét một cục sôcôla tổ bố vô miệng Harry. Nó mắc nghẹn, và bà Pomfrey bèn thừa cơ hội đó buộc nó nằm xuống giường. Xong bà quay sang hai người đàn ông:

"Bây giờ, xin ông Bộ trưởng *làm ơn*, mấy đứa trẻ này cần được dưỡng bệnh. Các ông làm ơn đi ra cho..."

Cánh cửa lại mở ra. Chính là cụ Dumbledore. Harry vất vả nuốt cho trôi cục sôcôla đang đầy một miệng, rồi lại nhổm dậy:

"Thưa giáo sư Dumbledore, chú Sirius Black..."

Bà Pomfrey nổi điên lên:

"Trời ơi là trời! Đây có phải là một bệnh thất hay không? Thưa ông Hiệu trưởng, tôi nhất định là phải... "

Cụ Dumbledore bình tĩnh nói:

"Tôi xin lỗi, bà Poppy à. Nhưng tôi cần nói vài lời với cậu Potter và cô Granger. Tôi vừa mới nói chuyện xong với Sirius Black..."

Thầy Snape xen ngang:

"Tôi cho rằng hắn cũng lại kể cho ông nghe câu chuyện hoang đường mà hắn đã bơm vào đầu óc bọn trẻ chứ gì? Cái câu chuyện gì đó về con chuuột và Pettigrew hãy còn sống..."

Cụ Dumbledore dò xét thầy Snape cặn kẽ qua cặp mắt kiếng nửa vầng trăng của cụ và nói:

"Quả thực Black có kể câu chuyện đó."

Thầy Snape gầm gừ:

"Vậy bằng chứng của tôi không đáng đếm xỉa tới hay sao? Pettigrew không hề có mặt trong căn Lều Hét, mà tôi cũng không thấy dấu vết gì của hắn trong sân trường."

Hermione thành khẩn nói:

"Thưa thầy, đó là tại vì thầy bị ngất xỉu. Thầy đã không đến đúng lúc để nghe..."

"Cô Granger, CÂM MIỆNG LẠI!"

Ông Fudge ngạc nhiên nói:

"Kìa, thầy Snape. Cô bé này đầu óc còn đang bối rối, chúng ta phải cho phép cô bé..."

Cụ Dumbledore nói ngắn gọn:

"Tôi muốn nói chuyện riêng với Harry và Hermione. Ông Fudge, thầy Snape, và bà Pomfrey... xin vui lòng để chúng tôi ở lại một mình. "

Bà Pomfrey lắp bắp:

"Ông Hiệu trưởng! Bọn trẻ cần được điều trị! Chúng cần nghỉ ngơi!"

Cụ Dumbledore nói:

"Chuyện này không đợi được. Tôi phải nhắc lại như vậy."

Bà Pomfrey đành thụt lưỡi lại và sải bước đi về văn phòng của bà ở đằng sau phòng bệnh, đóng sầm cánh cửa lại ngay sau lưng. Ông Fudge tham khảo cái đồng hồ vàng bự chảng đeo lủng lẳng bên cái áo gi-lê của ông và nói:

"Giờ này lẽ ra các viên giám ngục Azkaban phải đến rồi chứ. Tôi sẽ đi ra đón họ. Cụ Dumbledore, hẹn gặp lại cụ trên lầu nhé."

Ông đi qua cánh cửa và còn giữ cánh cửa mở cho thầy Snape bước ra theo. Nhưng thầy Snape không thèm nhúc nhích. Mắt thầy nhìn chòng chọc vào mặt cụ Dumbledore, thầy thì thào:

"Ông chắc chắn cũng không tin được một lời nào trong câu chuyện của Black chứ?"

Cụ Dumbledore lập lại:

"Tôi muốn nói chuyện với riêng Harry và Hermione mà thôi."

Thầy Snape bước một bước tới trước mặt cụ Dumbledore. Thầy nói gấp gáp:

"Sirius Black đã bộc lộ khả năng sát nhân từ hồi hắn mười sáu tuổi. Ông Hiệu trưởng, chắc ông chưa quên chuyện đó chứ? Ông chưa quên là có lần hắn đã toan giết *tôi* chứ?"

Cụ Dumbledore bình thản nói:

"Trí nhớ của tôi vẫn còn minh mẫn như thường, anh Severus à."

Thầy Snape quay gót và đi thẳng ra cánh cửa mà ông Fudge vẫn còn giữ cho mở rộng. Khi cánh cửa đóng lại sau lưng họ, cụ Dumbledore quay sang Harry và Hermione. Cả hai cùng òa ra nói một lúc:

"Thưa giáo sư, chú Black nói thật đó... Chúng con *đã nhìn thấy* Pettigrew..."

"... hắn đã trốn chạy khi giáo sư Lupin biến thành người sói..."

"... hắn là một con chuột..."

"... móng vuốt chân trước của Pettigrew, ý con nói là ngón tay, đã bị hắn chặt đứt..."

"... Pettigrew tấn công Ron chứ không phải chú Sirius..."

Nhưng cụ Dumbledore giơ tay lên để ngăn cơn lũ giải thích lai láng. Thầy nói nhẹ nhàng:

"Bây giờ tới phiên các con nghe nha, và thầy xin các con đừng ngắt lời thầy, bởi vì không còn nhiều thời gian nữa. Không có một tí bằng chứng nào xác nhận câu chuyện của Black, ngoại trừ lời nói của các con... và lời nói của hai đứa trẻ mười ba tuổi sẽ không thuyết phục được ai cả. Một con đường đầy những người làm chứng đã thề rằng họ nhìn thấy Sirius ám sát Pettigrew. Chính thầy cũng đã làm chứng trước Bộ Pháp thuật rằng Sirius từng là người giữ bí mật cho gia đình Potter."

Harry không kìm được mình:

"Giáo sư Lupin có thể nói cho thầy..."

"Giáo sư Lupin hiện giờ đang ở trong rừng sâu, không thể nói với ai điều gì cả. Đến lúc mà thầy Lupin trở lại thành người thì quá trễ rồi, lúc đó Sirius sẽ còn khốn khổ hơn là chết nữa. Có lẽ thầy nên nói thêm rằng hầu hết người trong giới chúng ta đều không tin tưởng người sói, nên lời chứng của thầy Lupin sẽ không đáng kể lắm... lại còn cái chi tiết thầy Lupin cùng với Sirius là bạn cũ..."

"Nhưng..."

"*Hãy nghe lời thầy, Harry à!* Bây giờ quá trễ rồi, con có hiểu thầy không? Con phải thấy bản tường thuật của giáo sư Snape thuyết phục hơn câu chuyện của các con nhiều lắm."

Hermione thốt lên tuyệt vọng:

"Thầy Snape ghét chú Sirius! Chẳng qua vì những trò đùa ngốc nghếch mà chú Sirius đã chơi ổng hồi nhỏ..."

"Sirius đã không hành động quang minh chính đại như một người vô tội. Với cuộc tấn công Bà Béo để mang dao đột nhập tháp Gryffindor, mà không có Pettigrew, dù sống hay chết, quả thật chúng ta không có cơ thay đổi được bản án của Sirius Black. "

"Nhưng thầy tin chúng con mà!"

"Phải, thầy tin. Nhưng thầy không có đủ quyền để buộc được người khác phải cùng nhìn thấy sự thật, hoặc lấn át ông Bộ trưởng Bộ Pháp thuật..."

Harry ngước nhìn chăm chú gương mặt nghiêm trang của cụ Dumbledore và cảm thấy mặt đất dưới chân nó vỡ vụn tan nát. Nó đã quen nghĩ là cụ Dumbledore có thể giải quyết được mọi vấn đề. Nó trông chờ cụ Dumbledore tay không bột gột nên hồ, có được giải pháp bất ngờ nào đó. Nhưng không... Hy vọng cuối cùng của bọn trẻ đã tiêu tan.

Đôi mắt xanh sáng của cụ Dumbledore nhìn Harry rồi đến Hermione. Cụ chậm rãi nói:

"Cái mà chúng ta cần là có thêm *thời gian.*"

"Nhưng..."

Hermione há miệng vừa nói thì đôi mắt cô bé chợt tròn xoe:

"A!"

Cụ Dumbledore nói rất chậm và rất rõ:

"Bây giờ, hãy chú ý. Sirius bị nhốt trong văn phòng giáo sư Flitwick trên lầu bảy. Cửa sổ thứ mười ba tính từ bên phải của tháp Tây. Nếu mọi việc suôn sẻ thì vào tối nay các con có thể cứu không chỉ một sinh mạng vô tội. Nhưng cả hai con hãy nhớ điều này. *Các con phải không bị nhìn*

thấy. Granger, con biết luật đấy... con biết có thể sẽ bị sao đấy... *Các - con - phải - không - bị - nhìn - thấy.*"

Harry chẳng có chút ý niệm gì về điều đang xảy ra. Cụ Dumbledore đã xoay gót và khi đi tới cửa thì cụ ngoái nhìn lại.

"Thầy sắp sửa nhốt các con lại. Bây giờ là..."

Cụ Dumbledore xem đồng hồ.

"Năm phút nữa thì đến nửa đêm. Granger, chỉ trong ba vòng quay là phải xong. Chúc các con may mắn."

Khi cánh cửa đóng lại sau lưng thầy Dumbledore, Harry lặp lại:

"Xổ số hả? Ba vòng quay? Thầy nói về cái gì vậy? Tụi mình phải làm gì đây?"

Nhưng Hermione đang lóng ngóng với cái cổ áo chùng của cô bé, cố lôi ra từ bên trong áo một sợi dây chuyền vàng dài, rất dài và rất đẹp. Cô bé khẩn trương nói:

"Harry, lại đây, *mau lên*!"

Harry đi về phía cô bé, hoàn toàn ngơ ngáo. Hermione giơ sợi dây chuyền vàng ra. Harry nhìn thấy sợi dây chuyền đeo một cái đồng hồ cát bé xíu lấp lánh.

"Đây..."

Hermione tròng sợi dây chuyền vàng vòng luôn qua cổ của Harry. Cô bé gần như nín thở:

"Sẵn sàng chưa?"

Harry hoàn toàn không hiểu gì hết:

"Tụi mình đang làm cái gì vậy?"

Hermione xoay cái đồng hồ cát đúng ba vòng.

Căn phòng bệnh bỗng nhiên biến mất. Harry có cảm giác nó đang bay ngược lại, rất nhanh. Một mớ hổ lốn màu sắc và hình dạng quyện vào nhau và trượt qua mắt nó; tai nó ù ù. Nó cố gắng hét nhưng không thể nào nghe được giọng của mình.

Và rồi Harry cảm thấy chân nó chạm vào mặt đất cứng, mọi thứ lại hiện rõ dần...

Nó đang đứng kế bên Hermione trong tiền sảnh vắng ngắt. Một luồng ánh hoàng hôn vàng rực đang chiếu qua sàn nhà lát đá dẫn ra cánh cửa chính đang mở ra. Sợi dây chuyền cứa vào cổ Harry, nó ngơ ngác nhìn quanh và hỏi:

"Hermione, cái gì...? Hermione níu cánh tay Harry kéo nó chạy ngang qua tiền sảnh, đến cánh cửa của một căn phòng xép để chổi. Cô bé mở cửa ra, đẩy Harry vô bên trong, giữa những xô chậu và giẻ lau, rồi bước vào theo, sau đó đóng cánh cửa lại.

"Hermione, cái gì... Làm sao... chuyện gì đây?"

Hermione nhấc sợi dây chuyền vàng ra khỏi cổ Harry, thì thầm với nó trong bóng tối:

"Chúng ta đã đi ngược thời gian. Lùi lại ba tiếng đồng hồ..."

Harry mò ra được cái chân mình, véo một cái thiệt mạnh. Đau quá, vậy là loại trừ khả năng nó đang chiêm bao một giấc mơ kỳ quái.

"Nhưng mà..."

"Suỵt! Nghe kìa! Có người đang đi tới! Mình nghĩ... mình nghĩ chắc là tụi mình đó!"

Hermione ép tai sát vô cánh cửa căn phòng xép:

"Tiếng bước chân băng qua tiền sảnh... đúng rồi, mình nghĩ là tụi mình đang đi xuống nhà bác Hagrid!"

Harry thì thầm:

"Chẳng lẽ bồ đang nói với mình là chúng ta vừa đang ở trong căn phòng xép này, vừa đang ở ngoài kia?"

Hermione vẫn dán tai vô cánh cửa gian phòng xép:

"Ừ... Mình chắc là tụi mình đó... nghe có vẻ như tiếng bước chân của ba người mà thôi... và tụi mình đang đi chầm chậm bởi vì tụi mình trùm áo khoác tàng hình..."

Cô bé ngừng nói đột ngột, vẫn lắng nghe một cách chăm chú.

"Tụi mình vừa bước xuống bậc thềm..."

Hermione ngồi xuống một cái xô lật úp, tỏ ra lo lắng một cách tuyệt vọng, Harry thì chỉ muốn được giải đáp mấy câu hỏi:

"Bồ kiếm ở đâu ra cái đồng hồ cát đó vậy?"

Hermione nói nhỏ:

"Cái đó kêu là cái Xoay Thời gian, của giáo sư McGonagall đưa cho mình vào hôm đầu tiên mà tụi mình tựu trường đó. Mình đã dùng nó suốt một năm nay để theo học tất cả các buổi học. Giáo sư McGonagall bắt mình thề là không được nói cho ai biết hết. Cô đã phải viết đủ thứ thơ từ cho Bộ Pháp thuật để họ chấp thuận cho mình giữ cái Xoay Thời gian này. Cô đã phải nói với họ rằng mình là một học sinh gương mẫu, và mình không bao giờ dùng nó vào việc gì khác ngoài việc học... Mình đã xoay ngược nó để có thể quay lại quá khứ vài tiếng đồng hồ, đó là cách mình đã học nhiều buổi học cùng một lúc, bồ hiểu không?

Nhưng... Harry à, *mình không hiểu thầy Dumbledore muốn chúng ta phải làm gì*. Tại sao thầy bảo chúng ta quay lại ba giờ? Điều này có thể giúp chú Sirius như thế nào?"

Harry đăm đăm nhìn gương mặt khuất trong bóng tối của Hermione. Nó nói thong thả:

"Ắt là có chuyện gì đó đã xảy ra vào khoảng thời gian này mà thầy muốn chúng ta thay đổi. Chuyện gì đã xảy ra? Cách đây ba tiếng đồng hồ, tụi mình đã đi xuống nhà của bác Hagrid..."

Hermione nói:

"Bây giờ là ba tiếng đồng hồ trước, tụi mình *đang* đi xuống nhà bác Hagrid. Tụi mình vừa nghe tiếng chân tụi mình ra khỏi cửa..."

Harry cau mày; nó có cảm giác như thể nó đang vặn xoắn óc để tập trung suy nghĩ.

"Thầy Dumbledore vừa nói... vừa nói rằng chúng ta có thể cứu không chỉ một sinh mạng vô tội... "

Harry chợt ngộ ra:

"Hermione, chúng ta sẽ cứu Buckbeak!"

"Nhưng... như vậy thì làm sao cứu chú Sirius?"

"Thầy Dumbledore nói... thầy vừa nói cho tụi mình biết cửa sổ ở đâu... cái cửa sổ của văn phòng thầy Flitwick! Đó là chỗ họ nhốt chú Sirius! Tụi mình phải cỡi con Bằng-Mã bay lên cửa sổ đó để cứu chú Sirius. Rồi chú Sirius có thể trốn đi với con Buckbeak... Cả hai sẽ cùng trốn đi với nhau!"

Căn cứ vào cái mà Harry nhìn thấy trên mặt Hermione, thì cô bé sợ chết khiếp:

"Nếu tụi mình tìm cách làm được chuyện đó mà không bị nhìn thấy thì đó quả thật là phép lạ!"

"Ừ, tụi mình phải tìm cách mà làm được thôi!"

Harry nói xong đứng dậy, ép dẹt tai nó vô cánh cửa.

"Không nghe có tiếng ai ở ngoài đó hết... Đi, tụi mình đi đi..."

Harry đẩy cho cánh cửa căn phòng xép mở ra. Tiền sảnh vắng ngắt. Hết sức êm và hết sức nhanh, hai đứa nhỏ lao ra khỏi gian phòng xép và chạy xuống bậc thềm đá. Bóng chiều đã xế, những ngọn cây trong khu rừng Cấm lại một lần nữa óng ánh nắng vàng.

Hermione ngoái nhìn lại lâu đài ở đằng sau, kêu the thé:

"Nếu mà có người nào nhìn qua cửa sổ..."

Harry nói quả quyết:

"Tụi mình chạy vậy. Chạy thẳng tới khu rừng Cấm, được không? Tụi mình sẽ trốn đằng sau một thân cây hay cái gì đó và canh chừng..."

Hermione nói yếu ớt:

"Được. Nhưng mà tụi mình sẽ phải đi vòng qua khu nhà lồng kiếng! Tụi mình cần phải giữ kỹ, tránh đi qua cánh cửa trước của nhà bác Hagrid, nếu không họ sẽ nhìn thấy tụi mình. Chắc bây giờ tụi mình đi gần tới nhà bác Hagrid rồi.

Vừa nát óc nghĩ xem Hermione nói thế nghĩa là gì, Harry vừa bắt đầu co giò chạy nước rút, Hermione chạy phía sau nó. Hai đứa băng qua mảnh vườn rau đến khu nhà lồng kiếng, dừng lại một chút đằng sau khu nhà rồi lại tiếp

tục chạy thục mạng, nhanh hết sức mình, vòng qua cây Liễu Roi, lao về phía khu rừng tìm chỗ ẩn núp.

Khi đã núp an toàn trong bóng râm cây cỏ, Harry quay nhìn lại; chỉ vài giây sau là Hermione đã theo kịp đến bên cạnh nó, thở hổn hển. Cô bé nói không ra hơi:

"Ổn rồi. Tụi mình cần phải lẻn tới chỗ bác Hagrid. Phải lẩn sao đừng để bị nhìn thấy nghe Harry..."

Hai đứa lại lặng lẽ đi xuyên qua rừng cây, luôn cặp sát bìa rừng. Rồi, khi vừa thoáng thấy cánh cửa trước của nhà lão Hagrid, tụi nó nghe có tiếng gõ cửa. Tụi nó chạy thiệt nhanh ra đằng sau thân một cây sồi bự, núp ở đó và mỗi đứa thò đầu ra một bên thân cây mà ngó. Lão Hagrid đã xuất hiện ở ngưỡng cửa nhà lão, run rẩy và trắng bệch, ngó quanh quất coi ai đã gõ cửa. Và Harry nghe được chính giọng nói của mình:

"Tụi cháu đây mà. Tụi cháu đang mặc áo tàng hình. Bác cho tụi cháu vô nhà để tụi cháu cởi áo khoác ra."

Lão Hagrid làu bàu:

"Lẽ ra các cháu không nên đến đây!"

Lão đứng lùi lại rồi nhanh chóng đóng chặt cánh cửa.

Harry nhiệt thành nói:

"Đây là điều kỳ quái nhứt mà tụi mình từng làm."

Hermione thì thầm:

"Tụi mình đi tới một chút nữa đi. Tụi mình cần phải đến gần con Buckbeak."

Tụi nó rón rén đi xuyên rừng cây cho đến khi nhìn thấy con Bằng-Mã bồn chồn đang bị cột ở hàng rào quanh vườn bí rợ của lão Hagrid. Harry hỏi nhỏ:

"Làm ngay bây giờ hả?"

Hermione nói:

"Không được! Nếu tụi mình đánh cắp con Buckbeak bây giờ thì mấy người trong Ủy ban sẽ nghĩ là bác Hagrid thả nó ra! Tụi mình phải chờ đến khi họ nhìn thấy rõ ràng nó được cột ở ngoài này!"

Harry nói:

"Như vậy tụi mình chỉ có chừng sáu mươi giây để hành động."

Điều này bắt đầu có vẻ không thực hiện được.

Đúng lúc đó, có tiếng một món đồ sứ bể bên trong căn chòi của lão Hagrid. Hermione thì thầm:

"Đó là tiếng bác Hagrid làm bể bình sữa. Chút xíu nữa là đến mình phát hiện ra con Scabbers..."

Đúng như lời Hermione, chỉ vài phút sau, tụi nó nghe tiếng ré kinh ngạc của cô bé, phía trong nhà. Harry đột ngột nói:

"Hermione, nếu tụi mình... tụi mình chạy vô đó và chụp lấy Pettigrew... thì bồ thấy sao?"

"Đâu được!"

Hermione kêu lên bằng giọng hoảng hốt:

"Bồ không hiểu sao? Tụi mình đang vi phạm một trong những luật phù thủy nghiêm trọng nhứt đó! Không ai được phép thay đổi thời gian, không ai hết! Bồ nghe thầy Dumbledore nói rồi đó... nếu mà tụi mình bị nhìn thấy..."

"Tụi mình chỉ bị bác Hagrid và chính tụi mình nhìn thấy thôi mà!"

Hermione nói:

"Harry, bồ thử nghĩ xem nếu bây giờ mà bồ nhìn thấy chính bồ xông vô nhà bác Hagrid thì bồ sẽ nghĩ gì?"

Harry ấp úng:

"Mình nghĩ... ờ... mình nghĩ chắc là mình điên rồi... hoặc là mình tưởng có một phép thuật Hắc ám gì đang xảy ra..."

"*Chính xác!* Bồ chưa biết đâu, rồi bồ có thể tấn công chính bồ! Bồ hiểu không? Giáo sư McGonagall đã nói cho mình biết những chuyện khủng khiếp gì sẽ xảy ra khi các pháp sư phù thủy nhập nhằng về thời gian... Cả đống người đã đi tới chỗ giết chết cả quá khứ lẫn tương lai của họ chỉ do nhầm lẫn!"

Harry nói:

"Thôi được! Đó chỉ là một ý kiến vậy mà, mình chỉ nghĩ vậy thôi..."

Nhưng Hermione thúc cùi chỏ vô Harry, chỉ về phía tòa lâu đài. Harry nhích đầu ra vài phân để nhìn cho rõ hơn cảnh tượng xa xa phía cửa chính của tòa lâu đài. Cụ Dumbledore, ông Fudge, ông già thành viên Ủy ban, cùng tên đao phủ Macnair đang đi xuống bậc thềm.

Hermione nói nhẹ như hơi thở:

"Tụi mình sắp phải đi ra ngoài rồi!"

Và đúng như vậy, một chút xíu sau, cánh cửa sau nhà lão Hagrid mở ra, và Harry nhìn thấy chính nó, Ron và Hermione đi ra cùng lão Hagrid. Chắc chắn đây là cảm nhận lạ lùng nhứt trong đời Harry: đứng sau một gốc cây và quan sát chính nó ở trong vườn bí rợ.

"Không sao đâu, Beaky. Không sao đâu..."

Lão Hagrid quay sang Harry, Ron và Hermione bảo:

"Đi đi. Đi mau đi."

Nhưng cả ba đứa đều không nhúc nhích:

"Bác Hagrid, tụi cháu không thể..."

"Tụi cháu sẽ nói với họ điều gì đã thực sự xảy ra..."

"Họ không thể nào giết nó được..."

"Đi! Không có tụi bây và các thứ rắc rối thì sự việc cũng đã đủ tồi tệ lắm rồi!"

Harry nhìn thấy Hermione trong vườn bí rợ quẳng tấm áo khoác tàng hình trùm qua nó và Ron.

"Đi mau đi. Đừng có mà nghe lén..."

Có tiếng gõ trên cánh cửa trước của nhà lão Hagrid. Nhóm hành xử đã đến. Lão Hagrid quay đi và trở về căn chòi của lão, để cánh cửa sau hé mở. Harry nhìn cỏ chung quanh nhà lão Harry bị rạp xuống và nghe tiếng ba cặp chân đi trở lui. Nó, Ron và Hermione đã đi rồi... nhưng hai đứa Harry và Hermione núp sau hàng cây giờ đây có thể nghe câu chuyện đang diễn ra bên trong căn chòi vẳng ra qua khe cửa hở.

Giọng lạnh lùng của tên đao phủ Macnair vang lên:

"Con ác thú ở đâu?"

Giọng lão Hagrid khào khào:

"Ở... ngoài vườn."

Harry thụt đầu vô sau thân cây khi gương mặt Macnair hiện ra ở khung cửa sổ nhà lão Hagrid, trừng mắt ngó Buckbeak. Rồi tụi nó nghe tiếng ông Fudge:

"Chúng tôi... à... phải đọc cho ông nghe thông báo hành quyết chính thức, ông Hagrid à. Tôi sẽ đọc nhanh thôi. Và rồi cả ông cùng Macnair cần phải ký vào. Anh Macnair, anh cũng phải lắng nghe, đó là thủ tục..."

Gương mặt của Macnair biến khỏi khung cửa sổ. Chính lúc này là lúc hành động, hoặc sẽ lỡ mất cơ hội. Harry thì thầm với Hermione:

"Chờ ở đây nghe! Mình sẽ đi làm chuyện đó."

Khi giọng nói của ông Fudge lại vang lên, thì Harry đã lao ra khỏi gốc cây, nhảy qua hàng rào vô vườn bí rợ của lão Hagrid và đến gần con Buckbeak.

"Ủy ban Bài trừ Sinh vật Nguy hiểm quyết định rằng con Bằng-Mã Buckbeak, sau đây được gọi là kẻ bị kết án, sẽ bị hành hình vào ngày sáu tháng sáu vào lúc hoàng hôn "

Cố gắng không nháy mắt, Harry lại một phen nữa chăm chú nhìn vào con mắt màu cam dữ tợn của Buckbeak, và cúi chào. Buckbeak khuỵu hai đầu gối của đôi chân trước đầy vảy xuống rồi lại đứng thẳng lên. Harry bắt đầu tháo sợi dây thừng buộc Buckbeak với hàng rào ra.

"... kết án tử hình bằng cách chặt đầu, được giao cho nhân viên thi hành án do Ủy ban chỉ định là Walden Macnair thực hiện..."

Harry thì thầm:

"Đi thôi, Buckbeak. Đi lẹ lên, tụi này sẽ giúp bồ. Đi êm thôi... êm êm thôi..."

"... dưới sự chứng kiến của những người ký tên dưới đây. Ông Hagrid, ông ký vào đây..."

Harry ra hết sức kéo dây thừng, nhưng Buckbeak cũng dốc sức ghị hai chân trước của nó sâu xuống đất.

Giọng nói của ông lão thành viên Ủy ban lại vọng ra từ trong căn chòi của lão Hagrid:

"Thôi, chúng ta làm gọn vụ này cho rồi. Ông Hagrid, có lẽ ông ở lại trong nhà thì tốt hơn..."

"Không! Tôi... tôi muốn ở bên cạnh nó... tôi không muốn nó côi cút một mình..."

Tiếng chân bước vang ra từ căn chòi. Harry rít lên:

"Buckbeak! Đi đi chứ!"

Harry giựt mạnh sợi dây thừng cột quanh cổ Buckbeak. Con Bằng-Mã bắt đầu bước đi, vỗ vỗ đôi cánh một cách khó chịu. Cả hai đứa: Harry và con Bằng-Mã, còn ở cách khu Rừng Cấm khoảng ba thước, đang ở trong tầm nhìn rất rõ từ cửa sau của nhà lão Hagrid.

Giọng cụ Dumbledore vẳng lại:

"Hãy thong thả một tí, ông Macnair à. Ông cũng cần phải ký tên nữa chứ."

Tiếng bước chân dừng lại. Harry ráng sức kéo sợi dây thừng. Buckbeak bập bập cái mỏ của nó rồi bước nhanh thêm một tí.

Gương mặt trắng bệch của Hermione thò ra đằng sau một thân cây. Cô bé kêu:

"Mau lên! Harry!"

Harry vẫn nghe tiếng cụ Dumbledore nói chuyện bên trong căn chòi. Nó lại giựt mạnh sợi dây thừng một cái nữa, Buckbeak đột nhiên phóng chạy. Cả người lẫn vật cuối cùng

đã đến được rừng cây. Hermione phóng ra khỏi chỗ núp sau thân cây, kêu:

"Mau lên! Mau lên!"

Cô bé cũng nắm lấy sợi dây thừng, bổ sung thêm sức nặng của mình để khiến con Buckbeak đi nhanh hơn. Harry ngoái lại nhìn qua vai nó. Bây giờ tụi nó đã khuất tầm nhìn; không còn nhìn thấy mảnh vườn của lão Hagrid nữa. Harry thì thầm với Hermione:

"Ngừng lại! Coi chừng họ nghe được tiếng chân của tụi mình..."

Cánh cửa sau nhà lão Hagrid mở ra kêu một cái kẹt. Harry, Hermione và Buckbeak đều đứng im re; ngay đến con Bằng-Mã cũng dường như chăm chú lắng nghe.

Tất cả lặng trang... rồi... Giọng lào khào của ông lão thành viên Ủy ban vang lên:

"Nó đâu rồi? Con thú đó đâu rồi?"

Giọng tên đao phủ hết sức tức giận:

"Nó bị cột tại chỗ này mà! Tôi vừa nhìn thấy nó! Mới tại đây nè!"

Giọng cụ Dumbledore nghe có vẻ khoái chí:

"Thiệt là kỳ lạ!"

Lão Hagrid khản tiếng kêu:

"Beaky!"

Có tiếng cái gì đó vút bay trong không khí, rồi tiếng lưỡi búa cắm phập xuống. Tên đao phủ dường như nổi khùng lên, quăng cây búa vô hàng rào. Sau đó một tiếng hú dài,

và lần này tụi nó có thể nghe được tiếng lão Hagrid lẫn trong tiếng khóc nức nở:

"Đi rồi! Đi rồi! Cầu phước lành cho cái mỏ nhỏ của nó! Nó đã bỏ đi rồi! Chắc là phải tự bứt dây ra để tìm tự do! Ôi, Beaky, chú mày khôn lắm!"

Buckbeak bắt đầu trì kéo sợi dây thừng căng thẳng, tìm cách quay trở lại với lão Hagrid. Harry và Hermione phải ghị chặt sợi dây và bấm chân xuống đất để giữ con Bằng-Mã lại.

Tên đao phủ càu nhàu:

"Có người đã tháo dây cho nó! Chúng ta phải lùng kiếm trong sân trường, trong rừng..."

Cụ Dumbledore nói, giọng nghe có vẻ khoái lắm:

"Macnair à, nếu mà con Bằng-Mã bị đánh cắp, thì chẳng lẽ ông tưởng là tên trộm lại dẫn nó đi bộ à? Ông nên lục soát bầu trời, nếu ông làm nổi việc đó... Anh Hagrid à, tôi đang thèm uống một tách trà. Hay một ly rượu vang càng tốt."

Lão Hagrid rối rít, giọng còn yếu ớt nhưng đầy hạnh phúc:

"D... dĩ nhiên, thưa giáo sư! Xin mời vô nhà, mời vô..."

Harry và Hermione lắng nghe rất kỹ. Tụi nó nghe cả tiếng bước chân, giọng nguyền rủa làu bàu của tên đao phủ, tiếng cửa mở kêu kèn kẹt, và rồi tất cả lại yên lặng.

Harry nhìn quanh, nói nhỏ:

"Bây giờ làm gì nữa đây?"

Hermione trông có vẻ run rẩy:

"Tụi mình sẽ phải trốn ở đây thôi. Tụi mình phải đợi

đến khi họ trở vô tòa lâu đài. Rồi tụi mình đợi đến khi có thể an toàn cỡi con Buckbeak bay lên cửa sổ phòng giam chú Sirius. Hai tiếng nữa thì chú ấy không còn ở đó nữa đâu... Ôi, cái chuyện này rồi sẽ khó khăn lắm cho mà coi..."

Cô bé lo lắng ngoái đầu qua vai nhìn vào sâu trong rừng thăm thẳm. Lúc này mặt trời đang lặn. Harry suy nghĩ kỹ:

"Tụi mình sắp phải đi đi thôi. Nhớ là không được rời mắt khỏi cây Liễu Roi, nếu không tụi mình sẽ không biết mọi chuyện đã diễn biến tới đâu."

Hermione nắm chặt hơn sợi dây thừng buộc cổ con Buckbeak:

"Cũng được. Nhưng mà, Harry, nhớ nghe: tụi mình không được để cho ai nhìn thấy mình hết ..."

Tụi nó đi vòng theo bìa rừng, trong bóng tối âm u đang phủ xuống xung quanh, cho đến khi tụi nó tìm được một lùm cây mà từ đó tụi nó có thể vừa núp vừa nhìn thấy cây Liễu Roi. Harry chợt kêu lên:

"Kìa, Ron kìa!"

Một cái bóng mờ mờ đang chạy như điên băng qua bãi cỏ và tiếng la hét của cái bóng đó vang vọng trong không gian tĩnh mịch:

"Tránh xa nó ra... đi chỗ khác... Scabbers, quay lại đây."

Và rồi tụi nó nhìn thấy thêm hai cái bóng nữa đột ngột xuất hiện. Harry nhìn thấy chính nó và Hermione đang đuổi theo Ron. Và rồi Ron nhào xuống đất:

"Bắt được mày rồi! Tránh ra, con mèo mắc dịch..."

Harry kêu lên:

"Chú Sirius kìa!"

Từ đám rễ của cây Liễu Roi phóng ra hình thù to lù lù của một con chó khổng lồ. Tụi nó thấy con chó xô té Harry rồi bắt Ron...

Harry nhìn theo con chó đang cùng Ron chun vô đám rễ cây:

"Nhìn từ đây thấy còn ghê hơn, đúng không? Ối, coi kìa... mình vừa bị cây Liễu Roi quất cho mấy cái... bồ cũng vậy... chuyện này thiệt là *quái dị*..."

Cây Liễu Roi đang rít lên ken két và quật đập túi bụi mấy cành cây thấp. Tụi nó có thể thấy tụi nó lao qua bên này, xẹt qua bên kia để tránh đòn và tìm cách đến gần thân cây. Và rồi cây Liễu Roi bỗng đứng ngay đơ. Hermione nói:

"Con Crookshanks bấm cái nút điểm huyệt cái cây rồi!"

Harry thì thầm:

"Và thế là tụi mình chui vô... Tụi mình vô trỏng rồi."

Ngay khi tụi nó vừa biến mất vào trong hốc dưới gốc cây, cây Liễu Roi lại bắt đầu quơ quào cành lá.

Vài giây sau, tụi nó nghe có tiếng bước chân đi tới rất gần. Cụ Dumbledore, ông Fudge, và ông Ủy viên già đang đi về phía tòa lâu đài. Hermione nói:

"Chỉ ngay sau khi tụi mình vừa chui xuống đường hầm! Giá mà cụ Dumbledore đi cùng với tụi mình..."

Harry nói, mỉa mai:

"Và ông Fudge cùng tên đao phủ Macnair cũng đi theo luôn thể! Mình dám đánh cuộc bất cứ món gì rằng ông Fudge sẽ ra lệnh cho ông Macnair giết phứt chú Sirius ngay tại chỗ cho mà coi..."

Tụi nó nhìn theo bốn người đàn ông trèo lên các bậc thềm để vào tòa lâu đài rồi biến mất. Cảnh trước tòa lâu đài vắng lặng trong vài phút. Kế đến...

"Thầy Lupin đến kìa!"

Harry nói, khi tụi nó nhìn thấy một cái bóng khác đang chạy như bay xuống mấy bậc thềm và phóng nhanh về phía cây Liễu Roi. Harry ngước nhìn bầu trời. Mây lúc ấy hoàn toàn che kín mặt trăng.

Hai đứa nhỏ nhìn thấy thầy Lupin lượm một cành cây gãy trong sân để chọc cái mấu trên thân cây liễu. Cây ngừng quất ngay. Và thầy Lupin cũng chui vào cái hốc dưới gốc cây rồi biến mất.

Harry nói:

"Giá mà thầy ấy lấy được tấm áo khoác tàng hình. Nó nằm ngay kia kìa!"

Rồi nó quay qua nói với Hermione:

"Nếu như bây giờ mình chạy ra quơ lấy tấm áo, thì thầy Snape sẽ không đời nào có được nó và ..."

"Harry, *tụi mình không được để cho ai nhìn thấy* "

Harry hung hăng cự lại Hermione:

"Làm sao bồ có thể chịu đựng được chứ? Cứ đứng đây mà nhìn mọi chuyện diễn ra à?"

Rồi Harry ngập ngừng:

"Mình sẽ đi lấy lại tấm áo khoác tàng hình."

"*Đừng*, Harry!"

Hermione nắm chặt vạt sau của tấm áo chùng Harry đang mặc, cũng thiệt là đúng lúc. Vừa lúc đó, tụi nó nghe một

tiếng hát vang lên. Chính là lão Hagrid đang vừa đi đến tòa lâu đài, vừa cất cao giọng hát, thân hình hơi lắc lư khi lão bước đi. Trong bàn tay đang vung vẩy của lão là một chai rượu.

Hermione nói:

"*Thấy chưa? Thấy cái gì sẽ xảy ra không?* Tụi mình phải không bị nhìn thấy! Đừng, *Buckbeak!*"

Con Bằng-Mã đang cố gắng vùng vẫy như điên tìm cách quay về với lão Hagrid. Harry nắm chặt dây thừng, cũng cố gắng ghì dây giữ con Buckbeak lại. Tụi nó nhìn lão Hagrid chếnh choáng say, bước nghiêng ngả lên tòa lâu đài. Lão đi khuất. Buckbeak thôi vùng vẫy đòi thoát ra. Nó gục cái đầu xuống buồn bã.

Chỉ hai phút sau, cánh cửa tòa lâu đài lại mở tung ra một lần nữa, và thầy Snape lách mình ra, chạy về phía cây Liễu Roi.

Bàn tay của Harry nắm chặt lại khi hai đứa nó thấy thầy Snape đứng khựng lại bên cạnh cây liễu, nhìn quanh. Ông lượm tấm áo khoác tàng hình lên coi. Harry lầm bầm trong miệng:

"Buông bàn tay dơ dáy của ông ra!"

"Suỵt!"

Thầy Snape dùng cành cây mà thầy Lupin vừa sử dụng để bấm cái nút điểm huyệt cây Liễu Roi, rồi biến mất khi trùm lên mình tấm áo khoác tàng hình.

Hermione lặng lẽ nói:

"Thì ra chuyện xảy ra như vậy! Tất cả tụi mình đã xuống tuốt dưới đó rồi... và bây giờ thì chúng ta chỉ còn nước

chờ cho đến khi tụi mình lại chui trở lên..."

Cô bé nắm đầu sợi dây thừng buộc cổ Buckbeak đem cột an toàn quanh gốc gây gần đó nhứt, rồi ngồi xuống trên mặt đất khô, vòng hai tay ôm đầu gối:

"Harry nè, có vài điều mình không thể hiểu nổi... Tại sao bọn giám ngục Azkaban không bắt chú Sirius? Mình nhớ là bọn chúng kéo tới, rồi mình ngất đi... Bọn chúng đông lắm mà..."

Harry cũng ngồi xuống. Nó kể lại cho Hermione nghe những điều nó đã nhìn thấy: khi tên giám ngục Azkaban gần nhứt đã đưa miệng hắn đến gần miệng Harry thì một cái gì đó màu bạc lớn lắm phi nước đại ngang qua mặt hồ và buộc bọn giám ngục Azkaban rút lui.

Miệng Hermione há hốc ra khi Harry kể xong câu chuyện:

"Nhưng mà đó là cái gì?"

Harry nói:

"Chỉ có duy nhứt một khả năng có thể xảy ra, để làm cho bọn giám ngục Azkaban phải bỏ đi, đó là một vị thần Hộ mệnh. Một vị thần Hộ mệnh thật mạnh."

"Nhưng mà ai đã gọi được vị thần Hộ mệnh đó lên?"

Harry không nói gì. Nó đang nhớ lại con người mà nó đã nhìn thấy bên kia bờ hồ. Nó nghĩ nó biết người đó là ai... Nhưng làm sao *có thể như vậy được*?

Hermione sốt ruột hỏi:

"Người ấy trông như thế nào? Có phải đó là một trong các giáo sư của tụi mình không?"

Harry nói:

"Không, người ấy không phải một trong những ông thầy của tụi mình."

"Nhưng mà phải có một pháp thuật thực sự hùng mạnh mới đuổi hết bọn giám ngục Azkaban ấy đi được... Nếu thần Hộ mệnh tỏa ánh sáng rực rỡ như vậy thì chẳng lẽ không soi cho ông ấy sáng lên luôn hay sao? Không lẽ bồ không thấy được..."

Harry chậm rãi nói:

"Có, mình có thấy ông ấy. Nhưng... có lẽ mình tưởng tượng ra... lúc đó đầu óc mình không minh mẫn lắm... mình ngất đi ngay sau đó..."

"Bồ nghĩ xem người đó có thể là ai?"

Harry nuốt nước miếng, biết là điều này mà nói ra thì nghe sẽ rất lạ lùng:

"Mình nghĩ... Mình nghĩ đó là ba mình."

Harry liếc mắt nhìn lên Hermione và thấy miệng cô bé bây giờ há to hết cỡ. Cô bé đăm đăm nhìn Harry với một ánh mắt vừa trộn lòng thương hại lẫn nỗi lo lắng. Hermione dịu giọng nói với Harry:

"Harry à, ba của bồ... Ơ... *chết* rồi mà."

Harry nói ngay:

"Mình biết điều đó."

"Bồ đoán là bồ đã nhìn thấy bóng ma của ba bồ hả?"

"Mình không biết... Không, ba mình trông sống động lắm mà..."

"Nhưng rồi..."

"Có lẽ mình đã nhìn thấy ảo ảnh mà thôi... Nhưng...

bằng vào những gì mình đã nhìn thấy... thì có thể đó là ba của mình lắm... Mình có hình của ba mà..."

Hermione vẫn nhìn Harry như thể lo lắng Harry có thể mất trí. Harry nói thẳng thừng:

"Mình biết nói vậy nghe có vẻ điên."

Nó quay qua nhìn con Buckbeak, con Bằng-Mã đang dùng mỏ bươi đất, rõ ràng là để kiếm trùn ăn lót dạ. Nhưng thực ra Harry không quan sát con Bằng-Mã.

Nó đang nghĩ về ba nó, và về ba người bạn thân nhứt của ông... Mơ Mộng Ngớ Ngẩn, Đuôi Trùn, Chân Nhồi Bông, và Gạc Nai... Có phải cả bốn người đó đã cùng xuất hiện đêm nay? Đuôi Trùn đã tái xuất hiện khi tất cả mọi người đều tin rằng hắn đã chết. Không lẽ nào ba nó lại không thể làm được điều tương tự? Phải chăng ba đã đứng bên kia bờ hồ mà nhìn mọi chuyện xảy ra? Hình ảnh đó quá xa nên khó nhìn thấy rõ ràng... nhưng nó cảm thấy điều đó một cách rõ ràng trong khoảnh khắc trước khi nó bất tỉnh...

Những chiếc lá trên đầu Harry và Hermione xào xạc trong gió thoảng. Vầng trăng đã trôi vào những đám mây bồng bềnh và khuất bóng. Hermione ngồi hướng mặt về phía cây Liễu Roi, chờ đợi.

Và rồi, cuối cùng, sau cả giờ đồng hồ dài đăng đẳng...

Hermione thì thầm:

"Tụi mình chui ra kìa!"

Cô bé và Harry cùng đứng lên. Buckbeak cũng ngẩng đầu lên. Tụi nó thấy thầy Lupin, Ron và Pettigrew vụng về lóng ngóng chui lên khỏi cái hốc dưới gốc cây. Rồi đến

Hermione... rồi đến cái thây bất tỉnh của thầy Snape trồi lên lều bều một cách hết sức quái dị. Kế đến là Harry và chú Sirius. Giờ thì cả bọn đang tiến về phía tòa lâu đài.

Trái tim Harry bắt đầu đập dồn dập. Nó liếc nhìn lên bầu trời. Mây có lẽ sắp bay đi để lộ ra vầng trăng...

Hermione rù rì với Harry, như thể cô bé biết tỏng tòng tong điều Harry đang suy nghĩ:

"Harry, bồ phải ở yên tại chỗ. Tụi mình không được để cho người khác nhìn thấy. Tụi mình chẳng làm gì được đâu..."

Harry lạnh lùng nói:

"Nghĩa là mình cứ để cho Pettigrew trốn thoát một lần nữa sao...?"

Hermione cự lại:

"Làm sao mà bồ hòng tìm ra được một con chuột trong bóng đêm cơ chứ? Tụi mình chẳng thể nào làm được điều gì đâu. Tụi mình quay ngược thời gian lại là để cứu chú Sirius chứ không được làm điều gì khác cả!"

"Được rồi!"

Vầng trăng lộ ra sau đám mây. Hai đứa nhỏ thấy những hình bóng mờ mờ nhỏ xíu trong sân trường chợt dừng lại. Rồi tụi nó nhìn thấy những chuyển động...

Hermione thì thầm:

"Thầy Lupin kìa, thầy đang biến hình..."

Harry đột ngột nói:

"Hermione! Tụi mình phải dời đi chỗ khác ngay!"

"Không được! Mình đã nói với bồ rồi..."

"Không phải để can thiệp! Nhưng thầy Lupin sắp chạy vô rừng, chạy thẳng vô tụi mình đó."

Hermione há miệng thở hổn hển. Cô bé vội vàng tháo dây cột con Buckbeak, rên lên:

"Mau lên! Mau lên! Tụi mình đi đâu lúc này giờ? Tụi mình trốn ở đâu bây giờ? Bọn giám ngục Azkaban sắp tới trong chớp mắt thôi..."

Harry nói:

"Trở về nhà bác Hagrid đi! Bây giờ không có ai ở trong đó... Đi mau!"

Tụi nó cắm đầu chạy thục mạng, con Buckbeak thong dong sải nước kiệu theo sau tụi nó. Và tụi nó có thể nghe vọng đuổi theo từ đằng sau là tiếng hú của người sói...

Căn chòi của lão Hagrid đã hiện ra trước mặt. Harry chạy tới cánh cửa, vặn mở ra, Hermione và Buckbeak lướt qua mặt nó, chui vô trong nhà. Harry lao mình vô theo sau ngay và đóng ập cánh cửa lại. Con chó săn Fang sủa váng lên ỏm tỏi.

"Suỵt... Fang, tụi này đây mà!"

Hermione vừa nói vừa vội vã đến gần con chó, gãi tai nó để dỗ nó im. Cô bé nói với Harry:

"Sém tí nữa là tiêu rồi!"

"Ừ..."

Harry đang nhìn qua cửa sổ. Nhìn từ đây thì rất khó thấy những gì đang xảy ra ngoài kia. Buckbeak dường như rất sung sướng khi thấy mình lại được trở về căn chòi ấm áp của lão Hagrid. Nó nằm xuống trước lò sưởi, đôi cánh

xếp lại một cách thỏa thuê và dường như chuẩn bị đánh một giấc ngon lành.

Harry thong thả nói:

"Bồ biết không, mình nghĩ tụi mình nên trở ra ngoài lần nữa. Ở đây mình không thể thấy điều gì đang xảy ra... tụi mình không thể biết khi nào là lúc..."

Hermione ngước nhìn lên. Vẻ mặt cô bé đầy ngờ vực. Harry vội nói ngay:

"Mình sẽ không tìm cách xía vô đâu. Nhưng nếu tụi mình không nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra, thì làm sao mình biết khi nào là đến lúc cứu chú Sirius?"

"Ờ... cũng phải, vậy thì... mình sẽ đợi ở đây với con Buckbeak... nhưng Harry nè, cẩn thận nha... ở ngoài kia có một người sói đó... Và còn bọn giám ngục Azkaban nữa..."

Harry lại bước ra ngoài và đi men theo căn chòi. Nó có thể nghe tiếng chó kêu ăng ẳng ở xa xa. Vậy có nghĩa là bọn giám ngục Azkaban đang siết vòng vây quanh chú Sirius... Nó và Hermione sẽ chạy đến bên chú trong chốc lát nữa thôi...

Harry đăm đăm nhìn về phía mặt hồ, trái tim nó làm như thể đang đánh trống thúc trong lồng ngực. Chắn chắc cái người nào đó đã gọi lên vị Thần Hộ mệnh sắp hiện ra lúc này.

Trong một tích tắc Harry đứng phân vân trước cánh cửa nhà lão Hagrid. *Bồ không được để bị nhìn thấy.* Nhưng nó đâu có muốn cho nó bị nhìn thấy. Nó muốn là nó phải thấy... Nó phải biết...

Và bọn giám ngục Azkaban kìa. Chúng tràn ra từ bóng tối, từ mọi hướng, lướt quanh bờ hồ...Chúng đang di chuyển xa khỏi chỗ Harry đang đứng, về phía bên kia bờ hồ... Harry không còn phải ở gần bọn chúng nữa...

Harry bắt đầu chạy. Trong đầu Harry lúc đó không có một ý nghĩ gì khác, ngoại trừ hình ảnh ba nó... nếu đó chính là ba nó... nếu người đó thực sự là ba nó... Nó phải biết... Nó phải tìm ra...

Mặt hồ càng lúc càng gần, nhưng chẳng có dấu hiệu nào của bất cứ người nào hết. Ở phía bờ bên kia, Harry chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng le lói của một vệt màu bạc, đó là vị thần Hộ mệnh yếu xìu mà chính nó đã gọi lên.

Sát bên mép nước có một bụi cây. Harry lao mình vô bụi cây núp trong đó, tha thiết nhìn qua kẽ lá. Ở bờ hồ đối diện nó, vệt sáng bạc bỗng nhiên tàn lụi. Một nỗi hồi hộp khủng khiếp ập qua Harry... Nội trong khoảng khắc này thôi...

Nó đăm đăm nhìn quanh, lẩm nhẩm:

"Ba ơi, ba ở đâu? Ba hiện ra đi!"

Nhưng mà không ai hiện ra cả. Harry ngẩng đầu lên nhìn cái vòng vây của bọn giám ngục Azkaban bên kia hồ. Một trong những tên giám ngục Azkaban đó kéo cái nón trùm mặt xuống. Đây chính là lúc mà người cứu mạng Harry đã xuất hiện... nhưng sao lần này chẳng thấy người ấy đến giúp...

Và đột nhiên Harry bừng tỉnh... nó chợt hiểu. Nó thực ra đã không nhìn thấy ba nó, mà là đã nhìn thấy *chính nó*.

Harry lao mình ra khỏi bụi cây và rút cây đũa phép của mình ra. Nó gào to:

"EXPECTO PATRONUM!"

Và từ đầu đũa phép của nó bùng tỏa ra, không phải một đám mây mù không hình dạng, mà là một con vật lấp lánh bạc tỏa ánh sáng chói lọi lóa mắt. Harry nheo mắt lại, cố gắng nhìn xem đó là cái gì. Trông nó giống như một con ngựa. Con vật lặng lẽ phi nước đại rời xa Harry, băng ngang qua mặt hồ tối đen. Harry thấy con vật cúi đầu xuống, tấn công bầy giám ngục Azkaban... rồi phi vòng quanh vòng quanh những hình dạng đen thui trên mặt đất, và bọn giám ngục Azkaban cứ ngã gục, tán loạn, rồi rút lui vào bóng tối... Cuối cùng bọn chúng biến mất.

Vị thần Hộ mệnh phi nước kiệu quay trở lại, băng ngang qua mặt hồ, hướng về phía Harry. Đó không phải là một con ngựa. Đó cũng không phải là một con bạch kỳ mã. Đó là một con nai, tỏa sáng rạng rỡ như vầng trăng trên bầu trời cao... và đang trở lại với Harry...

Con nai dừng lại bên bờ hồ. Móng của nó không để lại dấu vết gì trên mặt đất mềm và nó đăm đăm nhìn Harry với đôi mắt to lấp lánh ánh bạc, ung dung cúi cái đầu đầy gạc sừng. Và Harry nhận ra...

"Gạc Nai!"

Harry thì thầm. Nhưng khi mấy ngón tay run rẩy của nó giơ ra về phía con vật, con vật liền biến mất.

Harry vẫn đứng đó, tay vẫn còn vươn ra. Rồi Harry cảm thấy trái tim mình thót lại khi nó nghe tiếng móng guốc vang lên đằng sau lưng. Harry quay phắt người lại

và thấy Hermione đang lao về phía nó, kéo theo con Buckbeak đằng sau.

Hermione giận dữ nói:

"*Bồ đã làm gì?* Bồ nói là bồ chỉ đi ra để theo dõi thôi mà!"

Harry nói:

"Tôi chỉ làm chuyện cứu mạng sống của tất cả chúng ta... Núp vô sau lùm cây này cái đã... mình sẽ giải thích..."

Hermione lắng nghe câu chuyện vừa xảy ra với cái miệng lại há hốc ra lần nữa.

"Có ai nhìn thấy bồ không?"

"Có, nãy giờ bồ không nghe sao? Tôi nhìn thấy tôi nhưng tôi tưởng tôi là ba tôi! Không sao hết!"

"Harry, mình không thể tin được. Bồ gọi lên một vị thần Hộ mệnh đủ quyền lực xua đuổi hết cả bầy giám ngục Azkaban... đó là một pháp thuật *rất, rất* cao cường."

Harry nói:

"Mình biết lần này mình có thể làm chuyện đó, bởi vì mình đã từng làm chuyện đó rồi... Bồ nghe vậy có lý không?"

"Mình không biết... Harry à, nhìn thầy Snape kìa."

Cả hai đứa cùng săm soi ngó qua bụi cây nhìn về hướng bờ hồ bên kia. Thầy Snape đã tỉnh lại. Ông đang hóa phép ra mấy cái băng ca và đang nhấc những thân thể bất động của Harry, Hermione, và chú Sirius đặt lên băng ca. Một cái băng ca thứ tư, chắc chắn là cái khiêng Ron, đang trôi lờ lững bên cạnh thầy. Thế rồi, giơ cây đũa phép ra trước mặt, thầy Snape điều khiển tất cả mấy cái băng ca di chuyển

về phía tòa lâu đài. Hermione nhìn đồng hồ đeo tay, nói một cách căng thẳng:

"Tốt. Gần đúng giờ. Tụi mình còn bốn mươi lăm phút, tính đến lúc thầy Dumbledore khóa cửa phòng bệnh thất. Tụi mình phải cứu chú Sirius và trở về phòng bệnh trước khi có người nào đó nhận ra sự vắng mặt của tụi mình..."

Tụi nó đợi, vừa quan sát bóng những đám mây đang trôi phản chiếu dưới mặt hồ, trong khi bụi cây bên cạnh chúng xào xạc trong gió thoảng. Con Buckbeak đã phát chán lên rồi, lại bươi tìm trùn ăn cho đỡ buồn.

Harry ngó chừng đồng hồ. Nó ngước nhìn lên tòa lâu đài, bắt đầu đếm các cửa sổ bên phải của tháp Tây:

"Bồ tính coi chú Sirius đã ở trên đó chưa?"

Hermione thì thầm:

"Coi kìa! Ai đó? Có ai đó đang trở ra khỏi tòa lâu đài!"

Harry chăm chú nhìn xuyên qua bóng tối. Gã đàn ông đó vội vội vàng vàng băng qua sân trường, đi về phía một trong những cánh cổng ra vào. Đeo nơi thắt lưng hắn là một cái gì đó lấp lánh bóng loáng. Harry nói:

"Macnair! Tên đao phủ! Hắn đi kêu bọn giám ngục Azkaban! Tới lúc rồi đó, Hermione..."

Hermione đặt bàn tay mình lên lưng con Buckbeak và Harry giúp cho cô bé trèo lên. Rồi Harry đặt chân lên một trong mấy cành thấp của bụi cây để trèo lên lưng con Bằng-Mã và ngồi phía trước Hermione. Nó kéo đầu sợi dây thừng buộc cổ Buckbeak lên và buộc vòng qua phía bên kia của cái vòng đeo cổ con Buckbeak, làm thành một thứ như dây cương. Rồi nó thì thầm với Hermione:

"Sẵn sàng chưa? Bồ nên vịn vào mình thì tốt hơn..."

Harry thúc hai gót vào hông con Buckbeak. Con Bằng-Mã lao vút vào không gian tối đen. Harry kẹp chặt hai đầu gối của nó vào hai bên hông con Bằng-Mã, cảm thấy gió đang dậy lên bên dưới tụi nó. Hermione ôm chặt ngang hông Harry; và nó có thể nghe tiếng Hermione lẩm bẩm:

"Ôi... không... mình chẳng thích như vầy tý nào... Ôi, mình *thiệt tình* không thích vụ bay này chút xíu nào hết!"

Harry thúc con Buckbeak tiến tới. Tụi nó đang im lặng lướt lên những tầng cao của tòa lâu đài. Harry kéo mạnh sợi dây thừng bên trái, và con Buckbeak quẹo theo. Harry cố gắng đếm những khung cửa sổ lướt qua loáng thoáng.

"Ái chà!"

Harry dùng hết sức kéo "dây cương" ngược lại phía sau.

Buckbeak bay chậm dần và rồi tụi nó thấy tụi nó dừng lại, kể như dừng lại nếu không tính tới sự thể là tụi nó cứ phải trồi lên sụt xuống vài tấc mỗi khi con Bằng-Mã đập cánh để giữ thăng bằng trong không trung.

"Chú ấy đây rồi!"

Harry reo lên khi tụi nó trồi lên bên ngoài một khung cửa sổ và nhìn thấy chú Sirius. Harry chồm tới, đợi cho đôi cánh của con Buckbeak hạ xuống, nó liền vỗ mạnh lên kính cửa sổ.

Chú Sirius ngước nhìn lên. Harry thấy miệng chú há hốc. Chú nhảy phắt khỏi chiếc ghế đang ngồi, chạy vội đến cửa sổ và tìm cách mở ra, nhưng cửa sổ đã bị khóa.

Hermione lớn tiếng gọi chú Sirius :

"Chú lùi lại đi!"

Cô bé rút cây đũa phép ra, tay trái vẫn níu chặt lưng áo của Harry, hô thần chú:

"Alohomora!"[1]

Cánh cửa sổ mở bung ra. Chú Sirius chăm chú nhìn con Buckbeak, giọng nói yếu ớt:

"Làm... làm thế nào...?"

Harry bám chặt hai bên cái cổ bóng mượt của Buckbeak để giữ nó yên, và bảo:

"Chú leo lên mau đi... Chúng ta không có nhiều thì giờ... Chú phải ra khỏi nơi đây... Bọn giám ngục Azkaban sắp tới. Macnair đã đi kêu bọn chúng rồi."

Chú Sirius đặt tay lên hai bên thành khung cửa sổ, nâng đầu và vai mình lên trườn ra ngoài. Cũng may là chú Sirius ốm nhách. Chỉ trong vài giây, chú đã xoay sở để đặt được một chân lên lưng con Buckbeak, kế là đặt được cả người lên lưng con Bằng-Mã, ngồi chắc sau lưng Hermione.

Harry giựt sợi dây thừng:

"Được rồi, bay lên đi, Buckbeak! Bay lên trên đỉnh tháp... Bay lên đi!"

Con Bằng-Mã vỗ mạnh đôi cánh hùng vĩ của nó đưa cả ba người bay vút lên, cao tít tận đỉnh tháp Tây. Buckbeak đáp xuống bờ tường có lỗ châu mai gây nên tiếng kêu lách cách. Harry và Hermione lập tức tuột khỏi lưng con Bằng-Mã.

Harry nói trong hơi thở hổn hển:

"Chú Sirius, chú nên đi ngay đi, mau lên! Chỉ chút xíu

---

1. Có nghĩa là: *"Alô tôi vô mở ra"*

nữa là họ sẽ tới văn phòng thầy Flitwick, và họ sẽ phát hiện ra là chú đã đi rồi!"

Con Buckbeak dậm dậm chân xuống sàn, hất hất cái đầu nhọn. Chú Sirius khẩn thiết hỏi:

"Còn thằng bé kia ra sao rồi? Ron ấy?"

"Nó sẽ mau chóng bình phục thôi... Nó vẫn còn chưa tỉnh, nhưng bà Pomfrey nói bà có thể làm cho nó khá hơn. Chú đi mau đi... Đi đi!"

Nhưng chú Sirius vẫn đăm đăm nhìn xuống mặt Harry:

"Làm sao chú đền đáp..."

Cả Harry và Hermione cùng la to:

"CHÚ ĐI ĐI!"

Chú Sirius xoay con Buckbeak lại, hướng lên bầu trời bao la. Chú nói câu cuối cùng:

"Chúng ta sẽ gặp lại nhau... Cháu đúng là... đúng là con trai của cha cháu, Harry à!"

Chú thúc gót chân vô hông con Buckbeak. Harry và Hermione nhảy lùi lại khi đôi cánh vĩ đại của con Bằng-Mã lại vỗ lên một lần nữa... rồi con Bằng-Mã bay vút vào không trung... Harry đăm đắm nhìn theo bóng con Bằng-Mã và người cưỡi nó nhỏ dần nhỏ dần... Một đám mây trôi ngang che khuất mặt trăng... họ đã bay mất hút rồi.

CHƯƠNG HAI MƯƠI HAI

LẠI HỘP THƯ CÚ

"Harry!"

Hermione kéo tay áo của Harry, nhìn chăm chú vào đồng hồ đeo tay của cô bé:

"Tụi mình còn đúng mười phút để quay trở xuống bệnh thất mà không bị ai nhìn thấy hết... phải xuống trước khi thầy Dumbledore khóa cửa phòng bệnh..."

Harry đành thôi nhìn đăm đăm lên bầu trời, thẫn thờ nói:

"Ừ... tụi mình đi thôi..."

Tụi nó lẻn qua hành lang phía sau và đi xuống một cầu thang xoắn bằng đá cực kỳ chật hẹp. Khi tới được chân cầu thang, chợt nghe có tiếng động, lập tức tụi nhỏ dán sát mình vô tường và dỏng tai lắng nghe. Có vẻ như thầy Snape và ông Fudge đang đi tới. Họ đang đi rất nhanh dọc hành lang dưới chân cầu thang. Tiếng thầy Snape:

"... chỉ mong sao cụ Dumbledore đừng gây thêm khó khăn. Cái hôn của giám ngục Azkaban sẽ được thực hiện ngay lập tức chứ?"

"Ngay khi Macnair trở lại cùng bọn giám ngục Azkaban. Toàn bộ vụ tên tù vượt ngục Black thiệt là mất thể diện. Tôi không thể nói hết được với ông là tôi mong ngóng biết chừng nào được báo tin cho tờ *Nhật báo Tiên Tri* biết là

cuối cùng chúng ta đã tóm được tên tù đó... Tôi dám nói là thể nào họ cũng sẽ đòi phỏng vấn ông đó, ông Snape à... và một khi cậu bé Harry tỉnh táo lại, tôi cũng mong cậu bé sẽ kể cho tờ *tiên Tri* nghe là ông đã cứu được cậu bé như thế nào..."

Harry nghiến răng. Nó bắt gặp nụ cười tự phụ của thầy Snape khi thầy và ông Fudge đi ngang qua chỗ hai đứa tụi nó đang ẩn núp. Tiếng chân của họ xa dần. Harry và Hermione chờ thêm một chút nữa để yên trí là họ đã đi thật rồi, rồi mới bắt đầu chạy về hướng ngược lại. Chạy xuống một cầu thang nữa, rồi một cầu thang khác nữa, chạy dọc theo hành lang... bỗng nhiên tụi nó nghe tiếng cười khúc khích phía trước.

Harry nắm chặt cổ tay Hermione, nói khẽ:

"Con quỉ Peeves! Tránh vô đây!"

Hai đứa xẹt vô một phòng học trống ở bên trái, vừa kịp lúc. Có vẻ như Peeves đang tưng tưng dọc hành lang một cách hồ hởi phấn khởi, trong tinh thần sẵn sàng quậy và cười đến sút đầu ra.

Hermione ép tai vô cửa phòng lắng nghe. Cô bé thì thầm:

"Ôi... hắn tệ hại quá! Mình cá là hắn hí hửng khoái chí vì bọn giám ngục Azkaban sắp đến để hớp hồn chú Sirius..."

Cô bé kiểm tra giờ, kêu lên:

"Chỉ còn ba phút nữa thôi, Harry..."

Tụi nó phải đợi cho đến khi cái giọng hả hê của Peeves mất hút ở tuốt đằng xa, rồi mới lẻn ra khỏi phòng và lại ù chạy. Harry vừa thở hổn hển vừa nói:

"Hermione à... chuyện gì sẽ xảy ra... nếu tụi mình không thể trở vô trong phòng bệnh thất... trước khi thầy Dumbledore khóa cửa phòng?"

Hermione rên rỉ:

"Mình không muốn nghĩ đến điều đó! "

Cô bé lại nhìn đồng hồ:

"Còn một phút nữa thôi!"

Tụi nó chạy đến cuối hành lang có lối vào bệnh thất, Hermione chăm chú lắng nghe rồi nói:

"Được rồi... mình nghe tiếng thầy Dumbledore rồi. Đi mau, Harry!"

Hai đứa rón rén đi men theo hành lang. Cánh cửa phòng mở ra, tụi nó nhìn thấy lưng của thầy Dumbledore, và nghe tiếng thầy đang nói:

"Thầy sắp sửa khóa cửa nhốt các con trong này. Còn năm phút nữa thì đến nửa đêm. Granger, chỉ trong ba vòng quay là phải xong. Chúc các con may mắn."

Thầy Dumbledore bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại, rút ra cây đũa phép của cụ để làm phép khóa cửa lại. Hoảng kinh hồn vía, Harry và Hermione chạy ào tới trước. Cụ Dumbledore ngước nhìn lên và một nụ cười tươi nở rộng dưới bộ ria bạc dài thòng. Cụ hỏi nhỏ:

"Sao?"

Harry nói, hụt cả hơi:

"Tụi con làm xong rồi! Chú Sirius đã thoát, đã cỡi con Buckbeak mà bay đi!"

Cụ Dumbledore tươi cười với hai đứa nhỏ:

"Giỏi lắm. Thầy nghĩ là..."

Cụ Dumbledore dừng lại, chăm chú lắng nghe xem có tiếng động nào bên trong bệnh thất không:

"Xong, thầy nghĩ là hai đứa con cũng vừa đi xong. Các con vô được rồi... Vô đi... thầy sẽ khóa cửa nhốt các con lại..."

Harry và Hermione lướt vô trong phòng bệnh. Căn phòng trống vắng, ngoại trừ Ron vẫn còn nằm bất động trên cái giường ở cuối phòng.

Khi tiếng khóa cửa vang lên đằng sau Harry và Hermione, thì tụi nó đã bò lên giường rồi, Hermione cất cái Xoay Thời gian vô trong áo. Chỉ lát sau, bà Pomfrey sải chân bước dài ra khỏi văn phòng của mình:

"Tôi nghe như ông Hiệu trưởng đi rồi thì phải? Bây giờ tôi được phép chăm sóc bệnh nhân của tôi chưa?"

Bà Pomfrey đang ở trong trạng thái không vui chút nào. Harry và Hermione nghĩ tốt nhứt là tụi nó nên ngoan ngoãn nhận mấy thỏi sôcôla mà ăn cho xong. Bà Pomfrey đứng canh tụi nó, để chắc chắn là tụi nó có ăn hết mớ sôcôla ấy. Nhưng Harry không thể nào nuốt nổi. Nó và Hermione đang hồi hộp chờ đợi, nghe ngóng, thần kinh tụi nó căng như dây đàn...

Và rồi, khi bốc tới miếng sôcôla thứ tư của bà Pomfrey, thì tụi nó nghe có tiếng gầm giận dữ đang dội lại từ xa, đâu đó nghe như từ phía trên đầu...

Bà Pomfrey hoảng hốt nói:

"Cái gì nữa đó?"

Giờ đây tụi nó có thể nghe giọng nói giận dữ đó càng lúc càng lớn hơn. Bà Pomfrey trừng mắt ngó ra cửa.

"Hết sức nói! Họ đánh thức tất cả mọi người dậy mất! Họ nghĩ họ đang làm gì kia chứ?"

Harry cố dỏng tai nghe tiếng người đang nói, càng lúc càng gần hơn...

"Chắc là hắn đã làm phép Độn thổ rồi, ông Snape à. Lẽ ra chúng ta nên để người lại canh hắn trong phòng. Nếu mà chuyện này lộ ra..."

Thầy Snape rống lên, bây giờ thì tiếng của thầy nghe sát ngoài cửa:

"HẮN KHÔNG ĐỘN THỔ! NGƯỜI TA KHÔNG THỂ ĐỘN THỔ HAY HIỆN HÌNH BÊN TRONG LÂU ĐÀI NÀY! CHUYỆN – NÀY – NHỨT – ĐỊNH – CÓ – DÍNH – DÁNG – TỚI – HARRY POTTER!"

"Ông Snape, nói năng có lý một chút coi... Harry đang bị khóa nhốt trong phòng mà..."

RẦM!

Cánh cửa phòng bệnh mở bung ra.

Cả thầy Snape, ông Fudge và cụ Dumbledore đều sải bước chân đi vào phòng. Chỉ có một mình cụ Dumbledore là trông vẻ mặt tỉnh bơ. Đúng ra là trông cụ có vẻ như khoái chí thầm nữa là khác. Ông Fudge thì tỏ ra giận dữ. Nhưng thầy Snape thì không còn là thầy nữa. Ông thét:

"KHAI RA ĐI, POTTER! TRÒ ĐÃ LÀM GÌ?"

Bà Pomfrey rít lên the thé:

"Giáo sư Snape! Ông phải biết tự kiềm chế chớ!"

Ông Fudge nói:

"Ông Snape, coi đây nè. Hãy lý luận cho hợp lý một chút: cửa thì bị khóa, chúng ta vừa thấy đó..."

"CHÚNG GIÚP HẮN ĐÀO TẨU, TÔI BIẾT MÀ!"

Thầy Snape rống lên, chỉ vào mặt Harry và Hermione. Gương mặt của thầy vặn vẹo méo mó, nước miếng văng tùm lum.

Ông Fudge quát lên:

"Bình tĩnh nào! Ông đang nói năng loạn xạ vô nghĩa lý!"

Thầy Snape rít qua kẽ răng:

"ÔNG KHÔNG BIẾT POTTER ĐÂU! NÓ ĐÃ LÀM CHUYỆN ĐÓ, TÔI BIẾT LÀ NÓ ĐÃ LÀM CHUYỆN ĐÓ!"

Cụ Dumbledore nhẹ nhàng nói:

"Thôi được rồi, thầy Snape à! Hãy suy nghĩ điều anh nói. Cánh cửa này đã được khóa từ khi tôi rời phòng bệnh cách đây mười phút. Bà Pomfrey, bà có thấy mấy đứa trẻ này ra khỏi giường không?"

"Dĩ nhiên là không!"

Bà Pomfrey sừng sộ:

"Tôi đã ở bên cạnh chúng từ khi ông rời khỏi nơi này."

Cụ Dumbledore bình tĩnh nói:

"Đó, anh Snape, anh thấy đó. Trừ khi anh cho là Harry và Hermione có thể có mặt ở hai nơi cùng một lúc, còn thì tôi cho là chúng ta không có lý do gì để quấy rầy chúng thêm nữa."

Thầy Snape đứng đó, giận sùi bọt mép, trợn mắt ngó

hết ông Fudge đến cụ Dumbledore. Ông Fudge thì hoàn toàn sửng sốt trước thái độ của thầy Snape, còn cụ Dumbledore thì nhấp nháy cặp mắt long lanh sau cặp kiếng hình nửa vành trăng. Thầy Snape quay phắt người lại, vạt áo chùng phất một vòng, thầy hùng hùng hổ hổ bước ra khỏi phòng.

Ông Fudge ngó đau đáu theo thầy Snape, bảo:

"Ông ta có vẻ không được thăng bằng. Cụ Dumbledore à, nếu tôi là cụ thì tôi sẽ để mắt trông chừng ông ta."

Cụ Dumbledore nhẹ nhàng đáp:

"Ồ, không phải ông ta không được thăng bằng. Ông ta chỉ bị một nỗi thất vọng nghiêm trọng!"

Ông Fudge thở khì một cái:

"Ông ta đâu phải là người duy nhứt thất vọng đâu! *Nhật báo Tiên Tri* sẽ tha hồ tán hươu tán vượn! Sirius Black đã sa lưới pháp luật, nhưng rồi lại trượt qua kẽ ngón tay chúng ta một lần nữa! Bây giờ họ chỉ cần thổi câu chuyện đào thoát của con Bằng-Mã lên là thiên hạ tha hồ xúm lại cười tôi! Thôi, tôi phải đi đây, để báo cáo cho Bộ Pháp thuật..."

Cụ Dumbledore hỏi:

"Còn bọn giám ngục Azkaban? Bây giờ cho bọn chúng rút khỏi trường Hogwarts của tôi được rồi chứ?"

Ông Fudge lùa mấy ngón tay qua mớ tóc thưa trên đầu:

"Ờ... vâng, bọn chúng sẽ phải đi thôi. Thật không thể nào tưởng tượng nổi là bọn chúng lại toan đặt cái Hôn lên một đứa bé vô tội... hoàn toàn vượt ra ngoài sự kiểm soát. Không. Tôi sẽ tống chúng trở lại canh ngục Azkaban ngay đêm nay! Có lẽ chúng ta phải tính đến chuyện phái những con rồng đến gác cổng trường Hogwarts..."

Cụ Dumbledore nói với một nụ cười chớp tắt ném cho Harry và Hermione:

"Lão Hagrid sẽ khoái lắm đó. "

Khi ông Fudge ra khỏi phòng bệnh, bà Pomfrey vội vã đi tới cánh cửa và khóa nó lại lần nữa. Rồi bà vừa giận dữ lầm bầm với chính mình, vừa đi vô văn phòng của mình.

Từ cuối phòng vang lên một tiếng rên khẽ. Ron đã tỉnh. Harry và Hermione có thể nhìn thấy Ron ngồi dậy, dụi mắt, nhìn quanh. Nó rên rỉ:

"Chuyện... chuyện gì đã xảy ra? Harry à? Tại sao tụi mình lại ở đây? Chú Sirius đâu? Thầy Lupin đâu? Chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Harry và Hermione đưa mắt nhìn nhau. Rồi Harry vừa lấy cho mình mấy miếng sôcôla, vừa bảo Hermione :

"Bồ giải thích đi!"

* * *

Khi Harry, Ron và Hermione rời bệnh thất vào trưa hôm sau, tụi nó nhận thấy cả tòa lâu đài đã trống vắng. Cơn nóng đến lột da và kỳ thi kết thúc có nghĩa là mọi người đã kéo nhau đi thăm làng Hogsmeade cả rồi. Tuy nhiên, cả Ron và Hermione đều không cảm thấy thích đi, cho nên hai đứa nó cùng Harry chơi lang thang trong sân trường, tiếp tục nói về những biến cố phi thường xảy ra vào đêm hôm trước, và thắc mắc không biết bây giờ chú Sirius và thầy Lupin đang ở đâu.

Harry ngồi bên bờ hồ, ngắm những con mực khổng lồ vung vẩy mấy cái xúc tu trong nước một cách lười nhác. Nó không để ý đến câu chuyện đang nói khi đưa mắt nhìn qua bên kia bờ hồ. Chỉ mới hồi hôm qua thôi, từ bên đó, con nai đã phi nước đại về phía Harry...

Một cái bóng đổ xuống chỗ bọn trẻ ngồi. Tụi nó ngước nhìn lên và thấy ngay lão Hagrid mắt kèm nhèm đang chùi gương mặt mướt mồ hôi bằng một trong những cái khăn tay bự bằng tấm khăn trải bàn của lão. Lão toe toét cười với ba đứa nhỏ và ngồi xuống bên cạnh chúng:

"Bác biết lẽ ra bác không nên vui sau những chuyện đã xảy ra hồi tối hôm qua. Ý bác nói đến vụ Black lại trốn thoát, và những chuyện khác... nhưng mà các cháu đoán thử coi..."

Ba đứa nhỏ giả bộ tò mò hỏi:

"Chuyện gì vậy bác?"

"Beaky ấy mà! Nó trốn thoát rồi! Nó đã tự do! Bác đã ăn mừng suốt cả đêm!"

"Thiệt là tuyệt vời!"

Hermione nói, ánh mắt nhìn Ron quở trách khi thấy Ron có vẻ như sắp phá ra cười.

Lão Hagrid ngó mông lung ra sân trường, lẩm bẩm:

"Ừ... Chắc là bác đã cột nó không chặt... Hồi sáng này bác vẫn còn lo lắng... bác nghĩ nó có thể đụng đầu phải giáo sư Lupin trong sân, nhưng thầy Lupin nói hồi hôm qua ổng không hề ăn cái gì hết..."

Harry nhanh nhẩu hỏi:

"Bác nói cái gì?"

Nụ cười của lão Hagrid hơi héo đi một tý:

"Mèn ơi, các cháu chưa nghe gì hả?"

Lão Hagrid hạ thấp giọng, mặc dù chung quanh chẳng có lấy một người nào khác:

"Ờ... hồi sáng này thầy Snape đã nói cho cả nhà Slytherin biết... bây giờ thì chắc là mọi người đều đã biết... Giáo sư Lupin chính là một người sói, hiểu không? Và hồi hôm, ổng bị sổng ra ngoài sân này. Dĩ nhiên bây giờ thì ổng đang thu xếp hành lý."

Harry giật mình kêu lên:

"Thầy *đang thu xếp hành lý*? Tại sao vậy?"

Lão Hagrid tỏ ra ngạc nhiên vì chuyện vậy mà Harry cũng phải hỏi:

"Để ra đi chứ sao nữa? Việc đầu tiên ổng phải làm ngay buổi sáng nay là xin nghỉ dạy. Ổng nói ổng không thể liều lĩnh để cho chuyện đó xảy ra thêm một lần nữa..."

Harry lật đật đứng dậy. Nó nói với Hermione và Ron:

"Mình phải đến gặp thầy."

"Nhưng nếu thầy xin nghỉ..."

"... tụi mình đâu có thể làm gì được đâu..."

"Mình không cần biết. Mình vẫn muốn đến gặp thầy. Mình sẽ quay lại gặp hai bồ ở đây."

* * *

Cửa văn phòng của thầy Lupin để mở. Thầy đã đóng gói gần hết đồ đạc của thầy lại. Cái bồn vốn chứa lũ

Grindylow giờ trống rỗng đứng bên cạnh cái va li cũ kỹ mòn sờn đang mở nắp và chất gần đầy. Thầy Lupin đang cúi xuống cái gì đó trên bàn làm việc của thầy, và chỉ ngẩng đầu lên khi Harry gõ cửa.

Thầy Lupin mỉm cười:

"Thầy đã nhìn thấy con đến."

Thầy chỉ vào tấm giấy da trải trên bàn mà lúc nãy thầy chăm chú xem xét. Đó là tấm bản đồ của Đạo tặc.

Harry nói:

"Con vừa mới gặp bác Hagrid, bác ấy nói thầy đã xin nghỉ dạy. Có đúng không hở thầy?"

Thầy Lupin bắt đầu mở ngăn kéo bàn giấy và lấy các thứ bên trong ra.

"Thầy e là đúng như vậy."

Harry nói:

"*Tại sao?* Bộ Pháp thuật có buộc tội thầy giúp đỡ chú Sirius đào tẩu đâu, đúng không thầy?"

Thầy Lupin bước tới cánh cửa, khép nó lại phía sau Harry:

"Không. Giáo sư Dumbledore đã tìm cách thuyết phục ông Fudge rằng thầy chỉ cố gắng cứu mạng các con. Và đó là giọt nước làm tràn ly đối với thầy Snape. Thầy nghĩ chắc vụ mất huy chương Merlin làm ổng tức lắm. Thành ra hồi sáng này lúc ăn điểm tâm ổng... ờ... *tình cờ* để lộ ra chuyện thầy là người sói."

Harry nói:

"Thầy đừng bỏ đi chỉ vì chuyện đó!"

Thầy Lupin mỉm cười một cách khổ sở:

"Ngày mai vào giờ này thì lũ cú từ các phụ huynh học sinh sẽ bay đến... Người ta đâu có muốn cho một người sói dạy con cái của họ đâu, Harry. Và ngay sau cái đêm hôm qua, thầy cũng nhận ra họ có lý. Thầy rất có thể cắn nhầm các con... Không thể để cho điều đó xảy ra lần nữa."

Harry nói:

"Thầy là giáo sư bộ môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám giỏi nhứt mà tụi con từng được học! Xin thầy đừng đi!"

Thầy Lupin lắc đầu, không nói gì cả. Thầy tiếp tục dọn trống các ngăn kéo. Bỗng nhiên, trong lúc Harry còn đang cố nghĩ ra một lý do nào đó để thuyết phục thầy Lupin ở lại, thì thầy nói:

"Dựa theo những gì mà ông Hiệu trưởng nói với thầy hồi sáng này, thì con đã cứu được nhiều sinh mạng trong đêm qua, Harry à. Nếu thầy có điều gì đáng tự hào, thì đó chính là niềm tự hào về những gì con đã học được. Con hãy kể cho thầy nghe về vị Thần Hộ mệnh của con đi."

Harry thoáng ngơ ngác:

"Làm sao thầy biết chuyện đó?"

"Chứ còn có cái gì khác có thể đẩy lùi được bọn giám ngục Azkaban nào?"

Harry kể cho thầy Lupin nghe những gì đã xảy ra. Khi nó kể xong, thầy Lupin lại mỉm cười. Thầy nói:

"Đúng rồi, khi biến hình thì ba của con luôn luôn biến thành một con nai. Con đoán đúng đó... Chính vì vậy mà bạn bè gọi ông ấy là Gạc Nai."

Thầy Lupin quăng mấy cuốn sách cuối cùng của thầy vô trong cái va-li, đóng ngăn kéo và quay lại nhìn Harry.

Thầy đưa Harry tấm áo khoác tàng hình và nói:

"Đây... thầy đã đem cái này về từ căn Lều Hét hồi đêm qua. Và..."

Thầy ngập ngừng, nhưng rồi cũng đưa luôn cho Harry tấm bản đồ của Đạo tặc.

"Thầy từ giờ không còn là thầy của con nữa, nên thầy không cảm thấy có lỗi về việc đưa trả con tấm bản đồ này. Nó chẳng có ích gì cho thầy hết. Mà thầy dám nói là con, cùng với Ron và Hermione, sẽ có chỗ xài đến nó."

Harry cầm tấm bản đồ nhe răng cười:

"Thầy từng nói với con là Mơ Mộng Ngớ Ngẩn, Đuôi Trùn, Chân Nhồi Bông và Gạc Nai muốn dụ con ra khỏi trường... thầy nói là họ nghĩ như vậy thì vui lắm..."

Thầy Lupin cúi xuống đóng cái va-li của thầy lại:

"Và bọn ta đã làm như vậy. Thầy không ngại ngùng gì mà nói là James sẽ thất vọng biết bao nếu con trai của ảnh không bao giờ tìm ra những lối đi bí mật ra khỏi tòa lâu đài."

Có tiếng gõ cửa. Harry vội vàng nhét tấm bản đồ của Đạo tặc và tấm áo khoác tàng hình vô trong túi áo của nó.

Người vừa đến chính là giáo sư Dumbledore. Thầy không tỏ ra ngạc nhiên khi thấy Harry ở đó. Thầy nói:

"Xe của anh đang đợi ở ngoài cổng, anh Remus à."

"Cám ơn ông Hiệu trưởng."

Thầy Lupin xách cái va-li cũ kỹ mòn sờn và cầm cái bồn Grindylow trống rỗng lên. Thầy mỉm cười:

"Thôi... Tạm biệt nghe, Harry! Được dạy dỗ con thật là

một hạnh phúc lớn đối với thầy. Thầy chắc chắn là sẽ có lúc chúng ta lại gặp nhau. Thưa ông Hiệu trưởng, ông không cần phải đưa tôi ra tới cổng, tôi tự lo liệu được..."

Harry có cảm tưởng là thầy Lupin muốn ra đi ngay, càng sớm càng tốt.

Cụ Dumbledore điềm đạm nói:

"Vậy thì tạm biệt nhé, Remus!"

Thầy Lupin chuyển cái bồn Grindylow sang tay kia để thầy có thể bắt tay cụ Dumbledore. Rồi, gật cái gật đầu cuối cùng với Harry, với một nụ cười khổ sở, thầy Lupin rời khỏi văn phòng.

Harry ngồi phịch xuống cái ghế bỏ trống của thầy, ủ rũ ngó xuống sàn. Nó nghe tiếng cánh cửa đóng lại và ngẩng đầu lên. Cụ Dumbledore vẫn còn ở đó. Cụ khẽ nói:

"Sao buồn rầu vậy, Harry? Lẽ ra con phải tự hào về những gì đã xảy ra đêm qua mới phải."

Harry cay đắng đáp:

"Có thay đổi được gì đâu, thầy? Pettigrew vẫn trốn thoát!"

Cụ Dumbledore lặng lẽ nói:

"Không thay đổi gì sao? Harry à, điều đó đã thay đổi tất cả trong thế giới này. Con đã giúp cho sự thật được phơi bày. Con đã cứu được một người vô tội khỏi một số phận khủng khiếp."

Khủng khiếp. Có cái gì đó vừa dậy lên trong trí nhớ của Harry. *Vĩ đại hơn và khủng khiếp hơn bao giờ hết...* Lời tiên tri của giáo sư Trelawney!

"Thưa thầy Dumbledore, ngày hôm qua, khi tụi con đang

thi môn Tiên tri, giáo sư Trelawney bỗng nhiên trở nên... lạ lắm"

Cụ Dumbledore hỏi:

"Vậy hả? Ờ... ý con nói là lạ hơn bình thường phải không?"

"Dạ... Giọng của cô bỗng trở nên sâu trầm và mắt của cô cứ trợn tròn rồi cô nói... cô nói thuộc hạ của Voldemort sắp thoát ra và trở lại thần phục hắn trước nửa đêm... Cô còn nói thuộc hạ sẽ giúp hắn phục hồi lại quyền lực."

Harry ngước lên đăm đăm nhìn cụ Dumbledore.

"Và rồi bỗng nhiên cô trở lại bình thường, xong cô bảo cô không thể nhớ lại bất cứ điều gì cô đã nói. Có phải... có phải cô... đã tiên đoán đúng, phải không thầy?"

Cụ Dumbledore tỏ ra hơi hơi bị xúc động. Cụ nói với vẻ suy tư đăm chiêu:

"Con có biết không, Harry? Thầy cũng nghĩ chắc là như vậy. Chứ ai mà nghĩ ra chuyện đó! Vụ này khiến cho tổng số lời tiên đoán chính xác của cô ấy lên được hai cái. Thầy phải tăng lương cho cô ta mới được..."

Harry ngó cụ Dumbledore kinh ngạc. Làm sao mà cụ có thể coi chuyện đó thản nhiên như không vậy?

"Nhưng... Nhưng con đã ngăn chú Sirius và giáo sư Lupin giết Pettigrew! Như vậy nếu Voldemort phục hồi quyền lực thì đó chính là lỗi của con!"

Cụ Dumbledore bình thản nói:

"Không phải đâu. Chẳng lẽ việc con quay ngược lại thời gian không dạy cho con được điều gì sao, Harry? Hậu quả hành động của chúng ta luôn luôn rất phức tạp, rất đa

dạng, đến nỗi tiên đoán tương lai thật ra là một công việc rất khó khăn... Giáo sư Trelawney, phước đức cho cô ấy, chính cô ấy là một bằng chứng sống còn sờ sờ ra đó. Con đã làm một nghĩa cử cao thượng khi cứu mạng cho Pettigrew."

"Nhưng nếu ông ấy giúp Voldemort phục hồi quyền lực..."

"Pettigrew nợ con mạng sống của hắn. Con đã gởi cho Voldemort một phụ tá mang ơn cứu mạng với con. Khi một phù thủy cứu mạng một phù thủy khác, thì giữa họ sẽ thiết lập một mối ân nghĩa nào đó... Và thầy sẽ nhầm lẫn to nếu cho rằng Voldemort muốn thuộc hạ của hắn phải mắc nợ Harry Potter!"

Harry nói:

"Con không muốn có ân nghĩa gì với Pettigrew hết! Hắn đã phản bội ba má của con!"

"Điều này huyền bí đến tận cùng sâu thẳm, bất khả tri của pháp thuật, Harry à. Nhưng hãy tin thầy... Sẽ đến một lúc mà con sẽ rất sung sướng rằng con đã cứu mạng Pettigrew."

Harry không thể tưởng tượng nổi khi nào sẽ đến cái lúc đó. Cụ Dumbledore có vẻ như biết tỏng Harry đang suy nghĩ điều gì. Thầy trìu mến nói:

"Thầy biết rất rõ về ba của con, cả khi ba của con còn học ở trường Hogwarts lẫn về sau này, Harry à. Thầy biết chắc là phải ba con thì ba con cũng sẽ cứu mạng Pettigrew."

Harry ngước nhìn cụ Dumbledore. Chắc là cụ Dumbledore không cười đâu... nó có thể nói với cụ...

"Hồi đêm qua... con nghĩ là chính ba của con đã gọi lên vị Thần Hộ mệnh của con. Ý con nói là khi con nhìn

thấy chính con bên kia mặt hồ... con tưởng là con nhìn thấy ba."

Cụ Dumbledore nói dịu dàng:

"Điều đó dễ nhầm lẫn lắm. Thầy nghĩ chắc là con đã chán nghe điều này, nhưng quả thực là con giống James *một cách lạ lùng*. Ngoại trừ đôi mắt của con... con có đôi mắt của mẹ con."

Harry lắc đầu. Nó lẩm bẩm:

"Con thiệt là ngu khi nghĩ đó là ba của con. Ý con nói là con biết ba của con đã chết rồi..."

"Con tưởng là những người chết mà chúng ta yêu thương lại thực sự rời bỏ chúng ta sao? Con nghĩ là chúng ta không thể nào nhớ lại họ rõ ràng hơn bao giờ hết khi chúng ta bị khốn khó nhứt sao? Ba của con vẫn còn sống ở trong con, Harry à, và khi nào con cần đến ba của con thì người lại hiện ra rõ ràng trước mặt con. Chứ không thì làm sao con có thể gọi lên vị thần Hộ mệnh *đặc biệt* đó? Đêm qua Gạc Nai lại về."

Harry mất một lát mới hiểu ra điều cụ Dumbledore nói. Cụ mỉm cười nói tiếp:

"Đêm qua Sirius đã nói hết với thầy về chuyện họ đã biến hình giả thú như thế nào. Một kỳ công... ít nhứt cũng là kỳ công khi giấu nhẹm được thầy. Và rồi thầy nhớ lại cái hình dạng bất thường nhứt của vị thần Hộ mệnh của con, khi vị thần ấy dẹp đuổi Malfoy ở trận Quidditch mà đội con đấu với đội Ravenclaw. Vậy là con đã nhìn thấy ba của con hồi đêm qua đó, Harry à... Con đã tìm thấy ba của con ở trong chính con."

Và cụ Dumbledore ra khỏi văn phòng, để lại Harry với những suy tư vô cùng rối rắm của nó.

* * *

Không ai ở trường Hogwarts biết sự thật về những gì đã xảy ra vào cái đêm mà Sirius, Buckbeak và Pettigrew biến mất, ngoại trừ Harry, Ron, Hermione và giáo sư Dumbledore. Khi học kỳ gần kết thúc, Harry đã nghe được rất nhiều giả thuyết khác nhau về điều đã thực sự xảy ra, chỉ có điều không có giả thuyết nào gần với sự thực cả.

Malfoy rất tức giận về vụ Buckbeak. Nó tin vô giả thuyết là lão Hagrid đã chuyển lậu con Bằng-Mã đến một nơi an toàn, và nó còn điên hơn nữa vì ngon như nó và cả ba nó nữa mà lại bị một lão giữ khóa qua mặt một cái vù. Trong lúc đó, Percy Weasley thì lại có rất nhiều điều để tranh luận về vụ đào thoát của chú Sirius. Anh nói với người duy nhứt chịu nghe anh nói, đó là Penelope - cô bồ của anh:

"Nếu anh mà vô được Bộ Pháp thuật, anh sẽ có rất nhiều kiến nghị về Biện pháp Thi hành Luật Phù thủy."

Mặc dù thời tiết lúc này tuyệt hảo, mặc dù không khí rất phấn khởi vui tươi, mặc dù Harry biết là tụi nó đã lập được kỳ công trong chuyện giúp chú Sirius đào thoát tìm tự do, nhưng nó chưa bao giờ trải qua những ngày cuối niên học trong tâm trạng tồi tệ hơn thế này.

Chắc chắn Harry không phải là người duy nhứt tiếc nuối khi thầy Lupin nghỉ dạy. Cả cái lớp học Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám của Harry đều sầu thảm về việc từ nhiệm của thầy. Seamus Finnigan rầu rĩ:

"Không biết sang năm họ sẽ phái ai đến dạy tụi mình?"

Dean Thomas đề nghị một cách trần trề hy vọng:

"Có thể là một con ma cà rồng."

Cũng không phải mỗi chuyện thầy Lupin ra đi khiến cho Harry nặng trĩu ưu tư như vậy. Nó không thể không suy nghĩ nhiều đến lời tiên tri của giáo sư Trelawney. Nó cứ tự hỏi không biết bây giờ Pettigrew ở đâu, không biết hắn đã tìm về sào huyệt của Voldemort chưa. Nhưng cái điều làm cho tinh thần của Harry sa sút nhứt là viễn cảnh trở về với gia đình Dursley. Đã có lúc trong khoảng chừng nửa giờ, hay nửa giờ huy hoàng của đời nó, nó đã những tưởng nó sẽ được về sống với chú Sirius, cha đỡ đầu và là bạn thân nhứt của ba nó... Đó là điều tốt đẹp nhứt trên đời, sau điều siêu tốt đẹp là ba nó sống lại với nó. Và mặc dù không có tin tức về chú Sirius thì coi như tin lành, bởi vì điều đó có nghĩa là chú đã đào thoát thành công, nhưng Harry vẫn không thể không cảm thấy khốn khổ khốn nạn khi nghĩ tới mái gia đình mà lẽ ra nó đã có được, nhưng giờ đây hóa ra là điều không tưởng.

Kết quả kỳ thi được công bố vào ngày cuối cùng của niên học. Harry, Ron và Hermione đều thi đậu tất cả các môn. Harry đã hết sức kinh ngạc khi biết mình qua được môn Độc dược. Nó ngờ rằng cụ Dumbledore đã can thiệp để thầy Snape không thể cố tình đánh rớt nó. Thái độ của thầy Snape đối với Harry trong tuần lễ cuối cùng thiệt là đáng sợ. Hồi nào giờ Harry tưởng thầy Snape đã ghét nó hết cỡ rồi, nó không hề nghĩ là lòng ghét bỏ nó của thầy Snape còn có thể gia tăng được nữa, nhưng quả thiệt là thầy Snape đã ghét nó thêm nhiều lắm. Mỗi lần thầy Snape

ngó thấy mặt Harry là một cơ mặt gần khoé cái miệng mỏng của thầy lại vẹo đi một cách khó chịu. Rồi mấy ngón tay của thầy cứ ngọ nguậy như thể chúng ngứa ngáy đòi đặt lên cổ họng Harry mà siết lại.

Percy được danh hiệu Pháp Thuật Tận Sức hạng tối ưu, Fred và George thì mỗi đứa cũng vớt được một cái bằng Phù Thủy Thường Đẳng. Trong lúc đó, nhà Gryffindor giành được chức Vô Địch Nhà liên tiếp ba năm liền, nhờ đã chơi xuất sắc ngoạn mục trong giải cúp Quidditch. Và như vậy, khi bữa tiệc bế giảng niên học diễn ra trong Đại Sảnh đường trang hoàng rực rỡ toàn màu tía và vàng, bàn ăn của nhà Gryffindor là ồn ào nhứt trong đám người cùng ăn mừng kết thúc niên học chung. Ngay cả Harry cũng tìm được cách ăn uống nói cười với những người khác để quên phứt đi chuyến tàu trở về với gia đình Dursley vào ngày hôm sau.

* * *

Khi chuyến tàu Tốc hành Hogwarts rời nhà ga vào sáng hôm sau thì Hermione báo cho Harry và Ron một tin đáng ngạc nhiên:

"Hồi sáng này mình đến gặp giáo sư McGonagall, ngay trước bữa điểm tâm. Mình đã quyết định bỏ môn Muggle học."

Ron nói:

"Nhưng bồ đã thi đậu với kết quả ba trăm hai chục phần trăm mà!"

Hermione thở dài:

"Mình biết. Nhưng mình không thể chịu đựng nổi thêm một năm như năm này nữa. Cái Xoay Thời gian đó khiến mình phát điên lên được. Mình đã nộp nó lại cho giáo sư McGonagall rồi. Không có môn Muggle học và môn Tiên tri, thời khóa biểu của mình sẽ lại trở về bình thường."

Ron vẫn nói giọng quạu quọ:

"Mình vẫn không thể nào *tin* được là bồ đã giấu tụi này chuyện đó. Tụi này cứ tưởng tụi này là *bạn* của bồ!"

Hermione đanh giọng:

"Mình đã hứa là không nói với *bất cứ ai* hết."

Cô bé nhìn quanh tìm Harry. Nó đang mải nhìn trường Hogwarts khuất bóng sau một trái núi. Phải đến những hai tháng nữa Harry mới lại được nhìn thấy ngôi trường thân yêu...

Hermione buồn rầu nói:

"Ôi, vui lên đi, Harry!"

Harry nói nhanh:

"Mình không sao đâu. Chẳng qua là đang nghĩ đến những ngày nghỉ..."

Ron nói:

"Ừ, mình cũng đang nghĩ về những ngày hè. Harry, bồ phải đến và ở lại nhà mình chơi. Mình sẽ bàn với ba má, rồi mình sẽ gọi cho bồ. Bây giờ mình biết xài *tiện thoại* rồi..."

Hermione nói:

"Ron ơi, cái đó gọi là *điện thoại*. Thiệt tình mình thấy sang năm bồ nên học lớp Muggle học."

Ron chẳng thèm lý tới cô bé:

"Mùa hè này là mùa cúp Quidditch Thế giới! Bồ thấy sao, Harry? Tới ở nhà mình đi, tụi mình sẽ cùng nhau đi xem. Ba mình vẫn hay được sở làm phát cho vé."

Đề nghị này có tác dụng kích thích Harry hưng phấn lên rất nhiều:

"Ừ... mình dám cá là gia đình đó sẽ rất vui lòng để cho mình đi... đặc biệt là sau vụ cô Marge..."

Cảm thấy vui lên nhiều, Harry cùng chơi đánh bài nổ với Ron và Hermione, và khi bà phù thủy đẩy cái xe bán đồ ăn thức uống đi ngang, Harry mua cho cả đám một bữa ăn trưa vĩ đại, trừ những món có sôcôla.

Nhưng đến trưa thì cái điều làm cho Harry thực sự sung sướng mới xảy ra...

Hermione ngó qua vai Harry, bỗng nhiên nói:

"Harry à, cái gì ở ngoài cửa sổ chỗ bồ ngồi vậy?"

Harry quay đầu nhìn ra ngoài. Một cái gì đó rất nhỏ, màu xám, đang chập chờn khi ẩn khi hiện bên ngoài khung cửa kiếng. Harry đứng dậy để nhìn kỹ hơn và nhận ra đó là một con cú nhỏ xíu đang mang một lá thư lớn quá cỡ so với nó. Đúng là con cú quá nhỏ, đến nỗi nó cứ chực lộn mèo trong không trung, cố chống chọi vật lộn với luồng khí tạo ra từ chuyển động quá nhanh của chiếc xe lửa tốc hành Hogwarts. Harry vội vàng kéo kiếng cửa sổ xuống, thò tay ra bắt lấy con cú. Harry cầm con cú trong tay mà có cảm giác như đó là một trái banh Snitch xù lông. Nó cẩn thận đem con chim vào trong toa xe lửa. Con cú thả lá thư xuống chỗ ngồi của Harry và bắt đầu bay lượn vòng

vòng quanh toa xe lửa của bọn trẻ, rõ ràng là rất ư khoái chí vì đã hoàn thành công tác một cách mỹ mãn. Con cú Hedwig chóp chép cái mỏ với cái kiểu chê bai hơi cao ngạo. Còn Crookshanks thì ngồi thẳng lên, đưa cặp mắt vàng khè to cồ cộ dõi theo con cú. Ron nhận thấy điều này lập tức chộp con cú đem ra khỏi phạm vi nguy hiểm quanh con mèo.

Harry cầm lá thư lên. Thư đề gởi cho Harry. Nó xé phong bì , mở thư ra và hét lên:

"Thư của chú Sirius!"

Ron và Hermione hồi hộp reo lên:

"Cái gì? Đọc lớn lên cho tụi này nghe với!"

Harry yêu dấu,

Chú hy vọng con nhận được thư này trước khi về đến nhà dì dượng của con. Chú không biết họ có quen xài hộp thư cú hay không.

Buckbeak và chú đang ở nơi ẩn náu. Chú sẽ không nói cho con biết nơi nào, để phòng trường hợp lá thư này rơi nhầm vào tay kẻ khác. Chú hơi nghi ngờ về mức độ đáng tin cậy của cú, nhưng con cú này là con giỏi nhứt mà chú có thể tìm được, và coi bộ nó cũng háo hức được giao công tác.

Chú tin là bọn giám ngục Azkaban vẫn còn đang lùng kiếm chú, nhưng bọn chúng sẽ chẳng có tý xíu hy vọng gì tìm ra chú ở đây đâu. Chú đang dự định để lộ dạng cho vài dân Muggle nhìn thấy chú, sớm thôi, ở một nơi xa trường Hogwarts, để cho vấn đề canh gác ở lâu đài được bãi bỏ.

Có một điều mà chú không kịp nói cho con biết trong buổi gặp gỡ ngắn ngủi giữa chú cháu mình. Chính chú là người đã gởi cho con cây chổi thần Tia Chớp...

Hermione reo lên một cách đắc thắng:

"Thấy chưa! Mình *đã bảo* là cây chổi của chú ấy mà!"

Ron nói:

"Đúng vậy, chỉ có điều chú ấy không ếm bùa cây chổi thần, đúng không?"

Con cú tí hon bây giờ đang rúc lên vui vẻ trong lòng tay Ron. Nó gặm một ngón tay của Ron theo một kiểu có thể cho là thân ái, làm Ron khẽ rên: "Úi da!"

Crookshanks đã đặt hàng qua bưu điện Cú giùm chú. Chú ghi tên người nhận là con, nhưng bảo họ thanh toán tiền bằng vàng lấy từ kho bạc Gringotts số bảy trăm mười một, trương mục của chú. Con hãy coi đó như món quà sinh nhật thứ mười ba của người cha đỡ đầu gởi cho con.

Chú cũng muốn xin lỗi về những nỗi kinh sợ mà chú nghĩ là chú đã gây ra cho con, vào cái đêm đó năm ngoái, khi con bỏ nhà đi dượng ra đi. Chú chỉ mong nhìn con một cái trước khi bắt đầu hành trình về phương bắc, nhưng chú nghĩ có lẽ bề ngoài của chú đã làm con hoảng sợ.

Chú gởi kèm theo một cái này cho con, cái mà chú nghĩ là sẽ làm cho niên học mới của con ở trường Hogwarts sẽ thú vị hơn nhiều.

Nếu có khi nào con cần đến chú, cứ viết thư, con cú của con sẽ tìm được chú.

Chú sẽ sớm viết thư cho con nữa.

Chú Sirius.

Harry háo hức nhìn vô bên trong phong bì: còn có một miếng giấy da khác bên trong đó. Nó đọc qua rất nhanh và đột nhiên cảm thấy ấm áp và thỏa nguyện như thể nó vừa uống một hơi hết một chai bia bơ.

Tôi, Sirius Black, cha đỡ đầu của Harry Potter, ký tên dưới đây cho phép Harry được đến thăm làng Hogsmeade vào những ngày cuối tuần.

Harry mừng rỡ reo:

"Với cụ Dumbledore vầy là quá được rồi!

Nó nhìn đằng sau lá thư của chú Sirius:

"Khoan đã, còn có tái bút nữa nè...

Chú nghĩ bạn của con, Ron, có thể thích giữ con cú này, bởi vì do lỗi của chú mà Ron không còn con chuột nữa.

Mắt Ron mở banh ra. Con cú tí tẹo vẫn cứ kêu rúc một cách kích động. Ron nói ngập ngừng:

"Giữ nó à?"

Nó nhìn kỹ con cú một lát, rồi, trước sự kinh ngạc của Harry và Hermione, Ron chìa con cú ra cho Crookshanks ngửi. Ron hỏi con mèo:

"Mày thấy sao? Chắc chắn là cú thiệt chứ?"

Con mèo kêu grừ grừ...

Ron vui vẻ nói:

"Vậy là được rồi. Con cú này là của mình đấy nhá."

Harry đọc đi đọc lại lá thư chú Sirius gởi cho nó trên suốt chặng đường về đến nhà ga Ngã Tư Vua. Lá thư vẫn còn được nắm chặt trong tay nó, và khi nó, Ron cùng Hermione bước qua hàng rào chắn của sân ga số Chín ba phần tư, Harry nhìn thấy dượng Vernon ngay. Ông đứng cách khá xa ông bà Weasley, nhìn họ một cách đầy ngờ vực, và lúc bà Weasley ôm lấy Harry để đón mừng nó, thì sự nghi ngờ tệ nhất của dượng Vernon đã được khẳng định.

"Mình sẽ gọi cho bồ về vụ cúp Thế giới nha!"

Ron gọi theo Harry khi Harry chào tạm biệt nó và Hermione, rồi Harry đẩy cái xe chở chiếc rương cùng cái lồng của con Hedwig về phía dượng Vernon. Dượng đón nó bằng phong cách thông thường của dượng:

"Cái gì đó?"

Dượng nạt, trừng mắt ngó lá thư nắm chặt trong tay Harry:

"Nếu mày lại đưa một lá đơn nữa cho tao ký, thì mày sẽ lãnh thêm một..."

Harry vui vẻ nói:

"Không phải đơn từ đâu. Đây là thư của cha đỡ đầu của con."

Dượng Vernon lắp bắp:

"Cha... cha đỡ đầu? Mày làm gì có cha đỡ đầu!?"

Harry rạng rỡ nói:

"Dạ, có chứ! Chú ấy là bạn thân nhứt của ba và má con. Chú ấy bị buộc tội sát nhân, nhưng chú đã vượt ngục phù thủy và bây giờ đang đào tẩu. Dù vậy, chú ấy muốn giữ liên lạc với con... muốn biết tin tức của con... xem con có hạnh phúc không..."

Trước vẻ mặt kinh hoàng của dượng Vernon, Harry toét miệng cười và bắt đầu đi về phía lối ra nhà ga. Con Hedwig kêu lách chách phía trước Harry, vì triển vọng một mùa hè sáng sủa hơn hè năm ngoái rất nhiều.

HẾT TẬP 3

MỤC LỤC

Chương một
HỘP THƯ CÚ 5

Chương hai
SAI LẦM LỚN CỦA CÔ MARGE 24

Chương ba
CHUYẾN XE ĐÒ HIỆP SĨ 46

Chương bốn
QUÁN CÁI VẠC LỦNG 71

Chương năm
GIÁM NGỤC AZKABAN 100

Chương sáu
MÓNG VUỐT VÀ LÁ TRÀ 137

Chương bảy
ÔNG KẸ TRONG TỦ ÁO 174

Chương tám
CHUYẾN BAY CỦA BÀ BÉO 197

Chương chín
CHIẾN BẠI ÁC LIỆT 226

Chương mười
BẢN ĐỒ CỦA ĐẠO TẶC 255

Chương mười một
TIA CHỚP 293

Chương mười hai
THẦN HỘ MỆNH 324

Chương mười ba
GRYFFINDOR ĐẤU VỚI RAVENCLAW 352

Chương mười bốn
MỐI ÁC CẢM CỦA THẦY SNAPE 375

Chương mười lăm
CHUNG KẾT QUIDDITCH 405

Chương mười sáu
TIÊN ĐOÁN CỦA GIÁO SƯ TRELAWNEY 435

Chương mười bảy
MÈO, CHUỘT VÀ CHÓ 459

Chương mười tám
MƠ MỘNG NGỚ NGẨN, ĐUÔI TRÙN,
CHÂN NHỒI BÔNG, VÀ GẠC NAI 483

Chương mười chín
ĐẦY TỚ CỦA CHÚA TỂ VOLDERMORT 495

Chương hai mươi
CÁI HÔN CỦA GIÁM NGỤC 523

Chương hai mươi mốt
BÍ MẬT CỦA HERMIONE 534

Chương hai mươi hai
LẠI HỘP THƯ CÚ 574

HARRY POTTER
& TÊN TÙ NHÂN NGỤC AZKABAN

J. K. ROWLING
LÝ LAN dịch

Chịu trách nhiệm xuất bản :

TS. Quách Thu Nguyệt

Biên tập :

Phan Thị Vàng Anh - Nguyễn Trí Công

Vẽ bìa :

Trí Đức

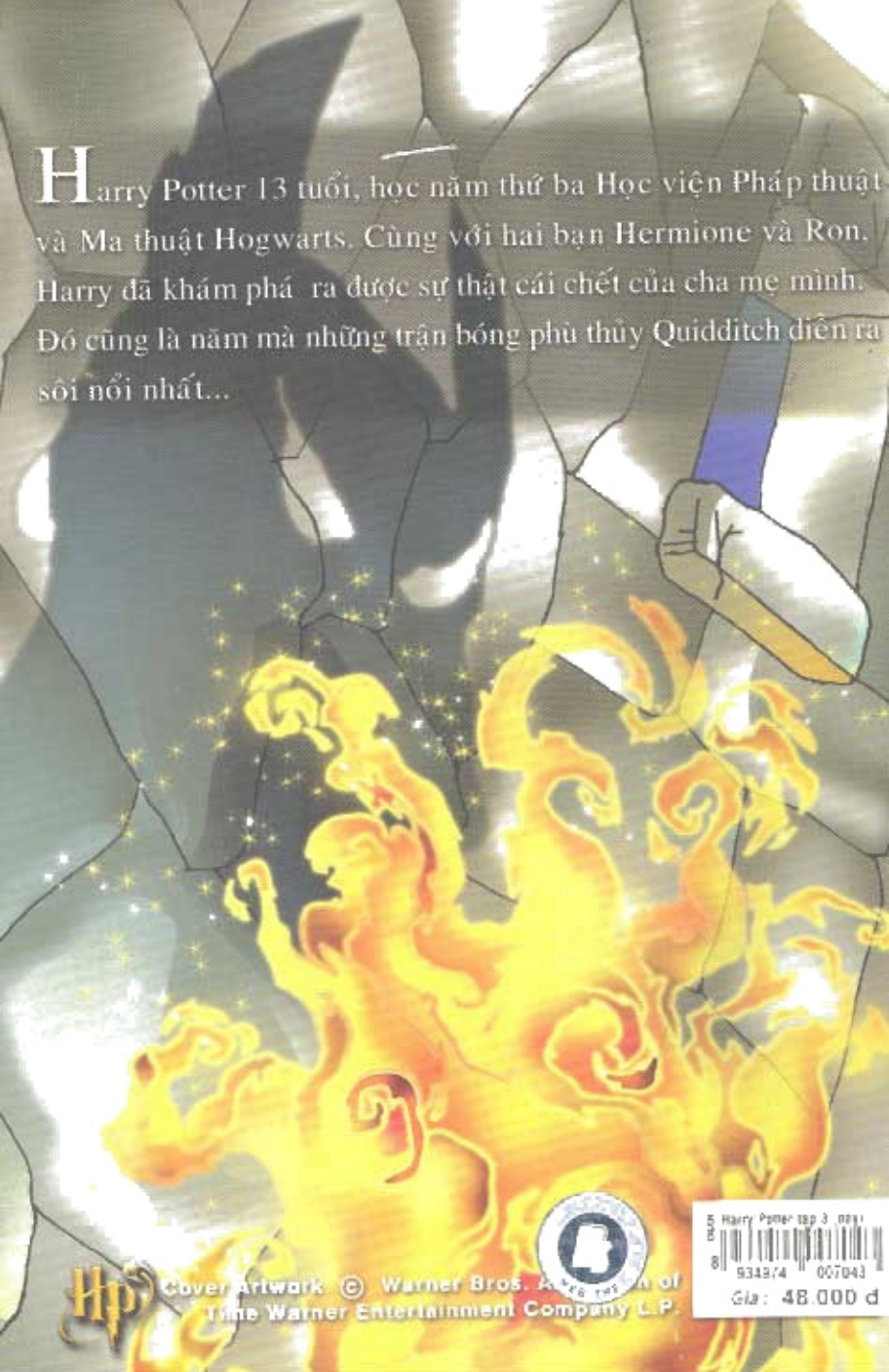
Sửa bản in :

Thu Phương

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ
161B. Lý Chính Thắng - Quận 3 - Thành phố Hồ Chí Minh
ĐT : 9316289 - 9316211 - 8465596
Fax : 08.8437450
E-mail : nxbtre@ hcm.vnn.vn

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI
Số 20 ngõ 91 Nguyễn Chí Thanh - Quận Đống Đa - Hà Nội
ĐT : (04) 7734544
Fax : (04) 7734544
E-mail : vanphongnxbtre@ hn.vnn.vn

In 2.000 cuốn, khổ 13 x 19cm tại Nhà in Thanh Niên, 62 Trần Huy Liệu - Q.PN-TP. HCM - ĐT : 8440038 - 8445308. Số đăng ký kế hoạch xuất bản 467/74/CXB do Cục Xuất bản cấp ngày 19/04/2004 và giấy trích ngang KHXB số 1688/2004. In xong và nộp lưu chiểu tháng 09 năm 2004.

Harry Potter 13 tuổi, học năm thứ ba Học viện Pháp thuật và Ma thuật Hogwarts. Cùng với hai bạn Hermione và Ron. Harry đã khám phá ra được sự thật cái chết của cha mẹ mình. Đó cũng là năm mà những trận bóng phù thủy Quidditch diễn ra sôi nổi nhất...

Cover Artwork © Warner Bros. A[illegible] of Time Warner Entertainment Company L.P.

Harry Potter tập 3 [illegible]
9349/4 007043
Giá: 48.000 đ